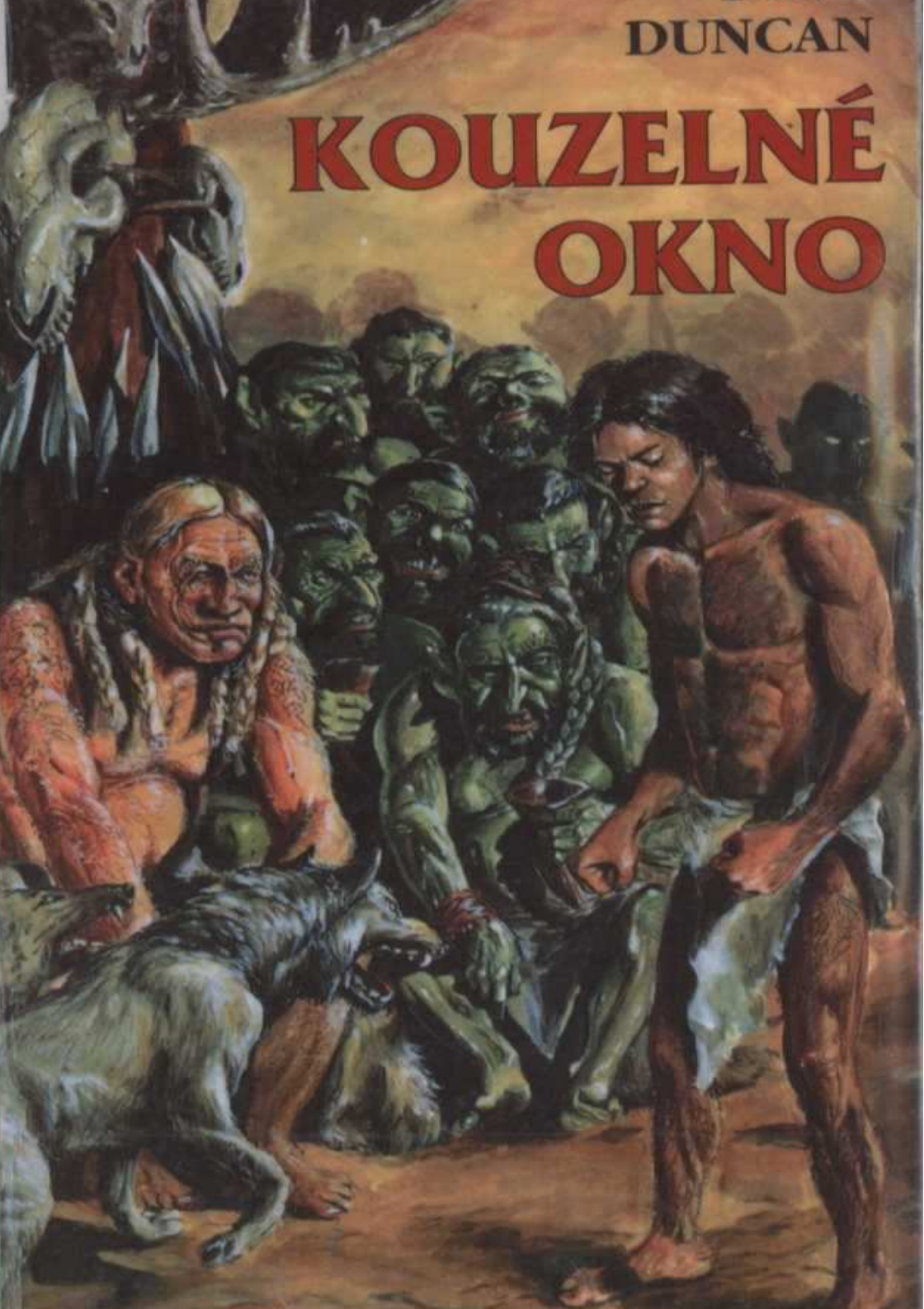
DUNCAN

KOUZELNÉ OKNO

DAVE DUNCAN

CYKLUS
MUŽI A SLOVA

KOUZELNÉ OKNO

VZDÁLENÉ OBZORY

ROZBOUŘENÁ MOŘE

CÍSAŘ A KLAUN

Copyright © 1990 by Dave Duncan All rights reserved under International and Pan-American Copyright Conventions. Published in the United States by Ballantine Books, a division of Random House, Inc., New York, and simultaneously in Canada by Random House of Canada Limited, Toronto.

Translation Copyright ©1996 by Leona Máslová

Cover Art Copyright ©1997 by Petr Utěšil

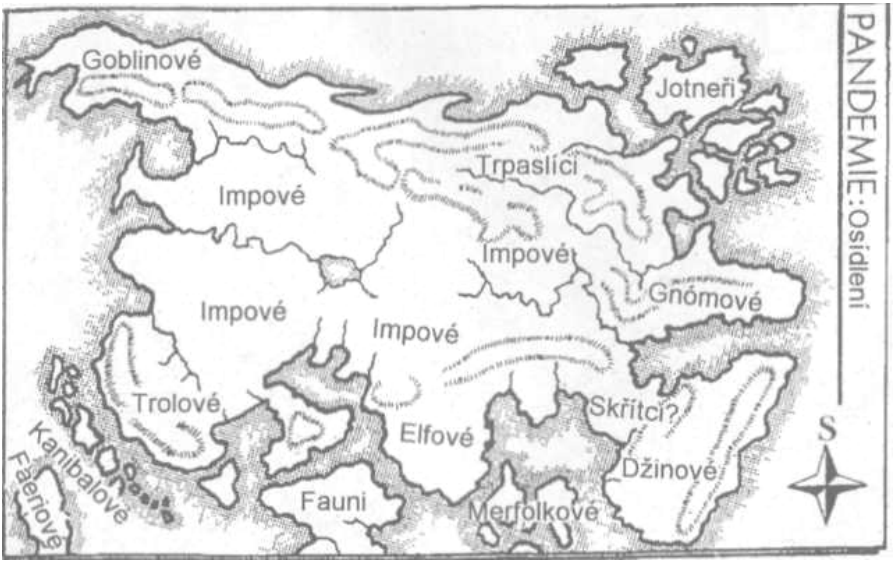
ISBN 80-902057-6-3(soubor)

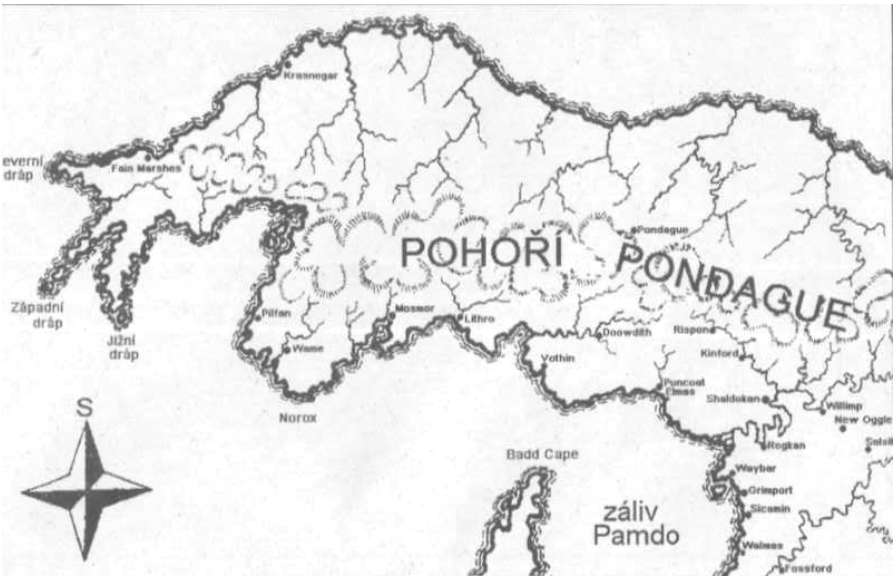
ISBN 80-902057-4-7(1 .díl)

Copyright ©1997 for the Czech edition by NETOPEJR

Znovu pro Janet,
sine qua non

Hlas, kterému jsem dnešní noci naslouchal,
slýchával za dávných dob císař, tak i klaun;
Možná, že stejná píseň se prodrala i k smutnému srdci Ruth,
když plakala v stesku po domově, kol ní cizí kraj;
Stejná píseň se linula i k skvostným oknům kouzelným,
otevřeným nad rozbouřenými moři k obzorům vzdáleným.

KEATS, Óda na slavíka

»»»» KAPITOLA PRVNÍ ««««
MLÁDÍ ODCHÁZÍ

1

Od pradávna, ještě z dob před příchodem Bohů i smrtelníků, se velká Krasnegarská skála pevně tyčí vprostřed ledu a bouří Zimního oceánu, nezdolná a věčná. Za dlouhých zimních nocí se blýská pod září Jitřenky a pod paprsky studeného a smutného měsíce, zatímco krunýř ledových ker se vztekle snaží rozdrtit její základnu. Za letního slunce vypadají její žluté ostré hrany na lesklé modré a bílé barvě moře jako plátek obřího sýra na čínském porcelánu. Ať je jakékoliv počasí nebo roční období, skála zůstává nezměněna a svého okolí si všímá zrovna tak málo, jako střídajících se generací lidstva.

Dvě její strany se svažují příkře k příboji, jamkovité od vodní eroze a přetnuté úzkými římsami, kam se dostanou pouze ukřičení mořští ptáci. Její třetí strana se svažuje mírněji. Na této dlouhé drsné stráni se drží, stejně nezdolně jako vlaštovčí hnízdo pod krovem, malé město. Nad změtí skromných domků, se na úplném vrcholku Krasnegaru k nebi tyčí černý hrad se špičatými věžemi.

Na tak nepřístupném místě, v zemi tak odlehlé nemohla vynést stavební kameny lidská ruka. Hrad postavil před mnoha staletími velký kouzelník Inisso, aby sloužil jako domov jemu a dynastii, kterou založil. Jeho potomci zde v nepřerušené mužské linii vládli dodnes. Až současný monarcha, milovaný svým lidem, dobrý král Holindarn, nemá následníka. Jen dceru jménem Inosolan.

Léto začíná na ostrově Krasnegar pozdě. V době, kdy obyvatelé mírnějších oblastí na pevnině už počítají svá jehňata a kuřata, přicházejí ze Zimního oceánu ještě kruté bouře. Zatímco šťastnější jižané sbírají seno a lesní plody, uličky mezi domky a cesty na severu jsou ještě zavalené závějemi. I v době, kdy za arktického léta na bledé severské obloze téměř nenastává noc, zůstávají stráně kopců na pobřeží hnědé a zvadlé. Je to každý rok stejné. Nezkušeny cizinec by už přestal doufat, že někdy vůbec přijde nějaké léto. Domorodci to znají, a tak klidně čekají na změnu. Jejich trpělivá víra vždy nakonec dojde odměny. Bez jakéhokoli varování vtrhne na

ostrov veselý větřík a vymete ledové kry z přístavu. Kopce se téměř přes noc zbaví svého zimního zabarvení a závěje v alejích se bleskově zmenší do malých šedých hromádek, tajících ve stinných koutech. Stačí několik deštivých dní a svět je zase vybarven do zelena. Pěkné počasí vystřídá to psí jakoby mrknutím oka. Jak říkají zdejší lidé, teplé počasí se do Krasnegaru vrátí jedině tehdy, když se v ně věří.

Právě se to stalo. Sluneční světlo září skrz palácová okna. Rybářské lodi vyplu-ly. Přišel odliv, pláže jsou bez ledu a viditelně se nemohou dočkat, až se po nich bude jezdit na koních.

Inos sešla k snídani brzy, cestou spřádala plány na nový den.

Velká jídelna byla téměř prázdná. Ještě před příchodem jara značná část krá-lovských sloužících odešla se stády po hrázi na pevninu. Ostatní jsou teď stále někde venku, u vozů, v přístavu, uklízejí zbytky po zimě a připravují se na všechnu práci, kterou budou muset stihnout během léta. Inosina vychovatele, Mistra Pora-ganu, momentálně postihl každoroční jarní revmatismus; od něj tedy žádné námit-ky nehrozí, a tak může klidně zamířit do stájí hned, jak rychle něco zakousne.

Inosina teta, princezna Kade, seděla ve vysokém křesle a zahalovala ji aura dů-stojnosti.

Rychle zmizet! pomyslila si Inos. Bylo by moudré dát se rychle na ústup a najít si něco k snědku v kuchyni, ale teta si jí už všimla. Pokračovala tedy naoko lhos-tejně dál a věřila, že svým královským šarmem zastře ten otrhaný, ošuntěly oděv, který měla na sobě.

„Dobré ráno, tetičko," prohodila zvesela. „Venku je krásně, že?"

„Dobré ráno, má drahá."

„Dneska jsi dole brzy. Au!" Inos neměla nejmenší úmysl na konci věty vyjek-nout, ale ty jezdecké kalhoty tak strašně koušou, když si sedá. Nepřesvědčivě se usmála, ale vtom jí zrádné rukávy pomalu vyjely nad zápěstí.

Teta Kade nesouhlasně našpulila pusu. Pochopitelně. Od tet, obzvláště pak tet královských, se dá nesouhlas očekávat, když se princezny dostaví k jídlu ve starém, špinavém jezdeckém úboru. „Zdá se, jako bys z toho obleku už poněkud vyrostla, má drahá."

Kade byla samozřejmě oblečená jako na svatbu nebo na státní obřad. Každý še-divý vlas byl na svém místě a dokonce i ke snídani se ověsila všemi svými šperky. Na počest příchodu jara se oblékla do světle modré bavlněné róby s drobným řase-ním.

Inos spolkla poznámku, že i jí se zdá, jako kdyby teta vyrostla ze svých šatů. Kade byla totiž malá a baculatá, či spíše malá a tlustá. A tloustla pořád dál. Šatník, který si s sebou před dvěma lety přivezla, byl teď už takřka nepoužitelný a všechny místní švadleny zaostávaly ve věcech módy za ostatním světem nejméně o dvě generace.

„Ale, však mně to stačí," odsekla Inos. „Jdu na pláž, ne na přehlídku."

Teta Kade si oťukala rty sněhobílým kapesníkem. „To je výborné. S kým tam půjdeš?"

„S Kelem, aspoň doufám. Nebo s Idou… nebo s Fan." S Rapem samozřejmě ne. Ten měl před sebou ještě dlouhý kus cesty na pevninu. Stejně jako mnoho a mnoho ostatních.

„Kel bude pomáhat mně," zamračila se Kade. „A Ida? Snad ne ta pokojská?"

Inos zatrnulo. Věděla, že by nepomohlo, ani kdyby se zmínila o tom, jak Ida skvěle jezdí na koni a že si spolu v poslední době už několikrát vyjely i v mnohem horším počasí, než je dnes. „Někdo tam bude. Děkuji," vděčná za přerušení, Inos děkovala staré Nok, která jí přinesla talíř ovesné kaše.

„Ano, ale kdo?" Teta už se nedala zastavit. Její pomněnkově modré oči se dívaly stejně zmučeně jako vždy, když se s umíněnou neteří dostala do konfliktu. „Všichni teď mají plno práce. Musím vědět, s kým tam jdeš, má drahá."

„Já to na koni umím, teto."

„O tom nepochybuji, drahoušku, ale jsi princezna, a tak rozhodně nemůžeš jezdit sama bez náležitého doprovodu. To není pro dámu vhodné ani bezpečné. Takže si nejprve zjistíš, kdo by mohl s tebou, a dáš mi před odjezdem vědět."

Potlačujíc zlost, Inos sklonila hlavu a vyplázla jazyk na nevinnou ovesnou kaši. Teta se spokojeně usmála, jista si svým vítězstvím, a nevinně pokračovala: „Slibuješ, Inos?"

A má ji! „Jistě, teto." Chová se k ní jako k dítěti, je to tak ponižující! Vždyť je starší než kuchařova dcera Sila a ta už je vdaná a čeká dítě.

„Budeme tu mít odpoledne takovou malou sešlost. Nic formálního, jen pár dam z města. Čaj a zákusky. Byla bych ráda, kdyby ses k nám přidala, Inuško."

V takový den jako dnes!? Čaj a zákusky a tlusté měšťácké paničky!? To bude radši ve stájích kydat hnůj!

Katastrofa! Nikdo tam nebyl. Dokonce i ten nejmladší a společensky nejnevhodnější kluk ze stájí se tvářil, jako by měl na práci úkol světové důležitosti, který nelze odkládat. Těch pár lidí, kteří zůstali na hradě, bylo posedlých zuřivou aktivitou. Chlapci a muži byli buď v horách, nebo na lodích, ženy a dívky měly zase co dělat na polích nebo v rybářských kolnách, kde kuchaly a solily ryby. Nenašla nikoho, kdo by ji doprovodil.

Nikdo, koho by teta Kade schválila. Nikoho, kdo by jí byl hoden! To byl opravdu problém. Všichni Inosini přátelé byli dětmi sloužících jejího otce, neboť Krasnegar neměl žádnou šlechtu mimo krále, žádné panstvo, jestliže nepočítáme kupce a měšťany. Její otec je ale počítal mezi 'lepší' lidi, a protože jí nic jiného nezbylo, neochotně tak činila i teta Kade. Chlapci odcházeli za obchodem a dívky mizely v manželství, ať byli z rodin měšťanských anebo z rodin služebníků jejího otce.

Nebyl tam tedy nikdo, kdo by měl čas doprovodit princeznu, a tak se vyhlídka na vyjížďku po pláži začala vytrácet jako fata morgana. Stáje byly téměř opuštěné, bez lidí i bez zvířat. Cestou Inos minula Idu, která nesla na hlavě ranec špinavého prádla.

„Hledáš Rapa?" zeptala se Ida.

Ne, Inos nehledala Rapa. Ten přece vyrazil s ostatními směrem k pevnině a do příští zimy se nevrátí. Proč si každý vždycky myslí, že to musí být Rap, koho hledám?

Chvíli s nostalgií hřebelcovala Bleska, i když to nepotřeboval. Potřeboval by spíš pohyb. Zdědila Bleska po matce, a kdyby ta byla naživu, tak by spolu… ne ne, radši na to nemyslet.

Když Inos vycházela, prošla kolem starého Hononina, hlavního stájníka. Věčně navrčený a větrem ošlehaný stařík už patřil téměř k inventáři hradu; jeho obličej vypadal, jako by byl potažený stejnou kůží, ze které byl i jeho oblek.

„Brýtro, slečno. Hledáš Rapa?“

Inos zaúpěla zápornou odpověď, i když úpění není královské, a rychle kolem něho proběhla. Nějaký romantický spisovatel by pravděpodobně takový způsob odchodu označil za „furiantský“, což je zcela jistě nevhodné a nekrálovské.

Nemůže vyjet na projížďku, dokud nesplní slib, který dala tetě. Tím pádem bude teta vědět, že je stále někde v paláci. Nebude se ji pokoušet ulovit a mučit svou čajovou sešlosti? Ne, teta ji tam chce zrovna tak málo, jako o to stojí ona, napadlo Inos s úlevou. No dobře, ale co když si usmyslí, že chce vylepšit její společenské chování?

V této chvíli zoufalství si Inos uvědomila, že je u vnější hradby a že vidí povoz mířící k bráně.

Slíbila Kade, že sama na koni nikam nepojede. Ale nikdo jí nezakázal jít mimo hrad pěšky, bez dozoru, třeba do přístavu… nebo do města…, tedy alespoň ne v *poslední době*.

Problémem byly stráže. Muž, který stojí u brány, asi neřekne nic, ale co starý zvědavý seržant Thosolin! Rád vysedává ve strážní budce a celý den pozoruje každého, kdo projde branou. Mohl by si myslet, že má dostatečnou pravomoc, aby se směl vyptávat i princezny Inosolan. A i kdyby si to nemyslel, tak by se asi stejně vyptával.

Popoběhla po dlažbě k povozu a ležérním krokem vycházela v jeho zákrytu, když kodrcal a rachotil ven z brány. Bylo tam zrovna tak dost místa, aby se štíhlá princezna protáhla mezi velikánským zadním kolem a špinavou černou zdí. Hluk se v tom úzkém prostoru neuvěřitelně rozléhal. Byla schovaná před pohledy strážného i Thosolina. Minula strážnici bez ohlédnutí. O chvíli později se už ocitla před hradem a cítila se jako uprchlý vězeň.

Když může bezpečně a bez doprovodu chodit po městě král, tak proč by nemohla jeho dcera, ne? Protože Inos nevyslovila tuto otázku nahlas, nedostalo se jí žádné odpovědi.

Nebyla opravdu v žádném nebezpečí. Její otec byl oblíbený monarcha a Krasnegar bylo místo velmi dbalé zákonů. Slýchala historky o velikých městech, kde udělat něco takového by bylo velmi hloupé, ale v Krasnegaru si byla jistá, že se jí nic nemůže stát. Teta Kade by určitě měla námitky, že dámy bez doprovodu nechodí, ale Inos neviděla důvod, proč by ve svobodném království jejího otce měly platit nějaké tradice z daleké Impirie.

Úzká ulice pro povozy se klikatila dolů z kopce. Inos se však rozhodla, že dá přednost uličkám pro pěší. Celé město bylo propojeno soustavou schodišť a úzkých uliček. Některé byly otevřené, jiné zastřešené, některé byly jasné, prosluněné, a jiné tmavé. Všechny však byly křivolaké a prudce se svažovaly dolů. V tento pěkný den městečko ožilo davy lidí. Každou chvíli Inos někdo poznal. Dostávalo se jí úsměvů a poklon, zamračení i překvapených pohledů. Na všechny však reagovala pouze malým královským pokývnutím, stejně sebevědomým, jaké vídávala u svého otce. Stávala se dospělou, a tak by si poddaní měli zvykat, že ji

v budoucnosti uvidí častěji. Přesto však po celou dobu, kdy pospíchala městečkem dolů k přístavu, neviděla Inos nikoho zajímavého, jen ramenaté nádeníky, obtloustlé hospodyně, klopýtající dědky a báby nebo malé dětí. Měla dojem, že letos zůstali v Krasnegaru snad jen ti nejnudnější z jeho obyvatel.

Čas od času pod sebou zahlédla záblesky břidlicových střech a pod nimi přístav. Dvě lodi, které vypluly tuto sezónu, se už vrátily, a tak zamířila k nim. Tyto brzké návraty vyvolávaly v Krasnegaru nervozitu, protože v některých letech přivezly nemoci, které pak proletěly městem jako kosa – nebyly to ani dva roky, kdy při takové epidemii zemřela královna. Ale v přístavu se pořád něco děje, krasnegarští rybáři a lovci velryb se tam mísí s cizinci, kteří sem přichází obchodovat. Tady má člověk možnost potkat podsadité kapitány lodí z Císařství i ony zlověstné jotnary z Nordlandu, s vlasy jako len, vysoké, modrooké, z jejichž pohledů Inos až naskakovala husí kůže. Dost možná uvidí i pár těch nic dobrého nevěštících goblinů z lesů, každého z nich s družinou manželek, naložených ranci kožešin…

Inos se polekaně zarazila v polovině schodiště. Bylo široké, slunné a opuštěné, až na dvě ženy, které spolu hovořily. V jedné z nich Inos poznala Matku Unonini, která zastávala funkci hradní kaplanky. Z jejich postoje viděla, že se právě loučí. Kdyby se Unonini teď podívala směrem vzhůru a zahlédla ji, navíc samotnou, jistě by měla spoustu otázek.

V té chvíli se otevřely dveře v domě, před kterým Inos stála, a vyšla z nich žena s balíkem pod paží. Inos se usmála, vzala za kliku a rychle vešla dovnitř. Když za sebou zavírala, rozklinkal se stříbrný zvonek.

Malá místnost byla obestavěna policemi s balíky látek. Mohutná žena uprostřed místnosti byla paní Meolorne. Vzhlédla, chviličku zaváhala a pak se uklonila.

Polichocená Inos jí pukrle oplatila. Přišla sem nakupovat, rozhodla se – to je přece ta nejženštější činnost, vůči které nemůže mít námitky ani teta Kade.

„Tvoje Výsost je jediná dáma v Krasnegaru, pro kterou se tohle hodí," sáhla obchodnice pod pult

„Co tím myslíš? Pro mne… a co?" Inos byla z takového uvítání zmatená.

Paní Meolorne se rozzářila a tváře jí zrůžověly. „Kvůli té zelené, Výsosti… ta se přesně hodí k tvým očím. Máš mimořádné, pozoruhodné oči! Víš, jsou klíčem k tvé kráse. Věřím, že jsi jediná v celém království, kdo má opravdu zelené oči," a přehodila Inos přes ramena jakousi lehounkou látku.

Kvůli mé kráse? Inos viděla v zrcadle, jak se červená. Byla zahalená do nádherného zelenozlatého hedvábí. Samozřejmě že měla zelené oči, a když teď o tom tak začala uvažovat, měl je ještě někdo?

„My, impové, máme tmavohnědé oči," pokračovala Meolorne. „A jotnaři mají modré. Všichni až na tebe máme oči buď hnědé, nebo modré."

Rap měl šedé oči, ale Inos bylo jasné, že Meolorne nemohla znát každého hradního sluhu. Všichni ostatní byli buď jotnaři, nebo impové – jedno nebo druhé. Impové byli malí a tmaví, zatímco jotnaři vysocí a blonďatí. Byli naprosto rozdílní. Jotnaři nesnášeli léto, sluncem jim zrudla pokožka a nechutně se loupali. Impové naopak jen těžce přečkávali zimu a většina z nich byla v zimě často nemocná.

„Máš pravdu, já nejsem ani jedno ani druhé, že? Myslím, že jsem si to nikdy neuvědomila!“ Inosin otec má hnědé vlasy a… hnědé oči. Ty nejsvětlejší hnědé oči, říkala si.

„Ty jsi takový diplomatický kompromis, Výsosti, jestli to tak mohu říci. Tvůj královský otec tady v Krasnegaru vládne obojímu lidu, impům i jotnarům. Nebylo by vhodné, aby jedny upřednostňoval před druhými.“ Inos už měla na jazyku otázku, jestli to tedy znamená, že je kříženec, ale pak si to rozmyslela. Je přeci samozřejmé, že králové Krasnegaru nemohou být čistá rasa. Po generace obehrávali své dravé sousedy tím, že si brali manželky tu z jedné a hned zas z druhé strany. Normálně, když se bral pár, kde byl jeden imp a druhý jotun, jejich rysy se nemísily a děti se podobaly buď jednomu, nebo druhému rodiči. Všechno to královské propojování rodů však vytvořilo z Inos pěknou směs. Nesmí zapomenout přeptat se na to otce. Zvláštní, že si to nikdy dřív neuvědomila! Nebyla ani malá, ani vysoká. Měla bohaté zlaté vlasy, ne ty lněné jotnarské, ale opravdu zlaté. V létě se neloupala, naopak, bývala krásně opálená. A už vůbec ji netrápily za dlouhých zim takové potíže jako impy. Byla opravdická krasnegariánka – výjimečná, jediná.

„Tahle bronzová je jako tvoje pleť, zlatá je jako tvé vlasy, a ta zeleň má barvu tvých očí,“ brumlala si paní Meolorne. „Tohle navrhovali Bohové přímo pro tebe.“

Inos se znovu zahleděla na úžasnou látku, do které byla zahalená. Nikdy neměla nic podobného. Ani nevěděla, že taková látka existuje. Jaká by z ní byla večerní róba! Zlatí draci na zeleném podkladě a padající listí. Kdykoli se pohnula, draci se zachvěli, jako by měli odletět. Teta Kade by byla u vytržení a potěšilo by ji, že se Inos konečně začala zajímat o oblékání. Ani otec by jistě neměl výhrady, neboť již brzy bude muset začít hrát svou úlohu ve formálních státních záležitostech, jak odpovídá jejímu věku. A o střihu by se poradila!

„To je ta nejkrásnější látka, jakou jsem kdy viděla,“ řekla Inos rozhodně. Tu musí mít. „Kolik stojí?“

2

Nikdo se zatím nezmiňoval, že by paní Meolorne mohla být čarodějnicí, ale Inos to napadlo, když běžela bez dechu posledním schodištěm nahoru k hradu. Tři a půl zlatého imperiálu? Jak se jen mohla nechat tak očarovat a přistoupit na takovou cenu za kousek hedvábí? Teta Kade bude hysterická.

Teta Kade to nesmí zjistit.

Zachránit ji může jedině to, že okamžitě zajde za otcem a vysvětlí mu, že ho ušetřila starostí s vybíráním dárku k jejím narozeninám. Ovšem je pravda, že do narozenin ještě nějaký ten čas schází. Taky je pravda, že jí ještě nikdy nedal nic, co by stálo tři a půl zlatého imperiálu nebo se té ceně blížilo, ale teď už je velká a občas něco luxusního potřebuje. A až se na to hedvábí podívá a až mu Inos vysvětlí, proč si je vybrala a proč se k ní tak moc hodí, tak to určitě pochopí. A jistě bude mít radost, že se konečně začíná zajímat o to, co ji jako dámu zajímat má… anebo nebude?

Má přece nějaké vlastní šperky, které by mohla prodat, kdyby se jí ještě jednou podařilo vyklouznout ven do města. Tak by mohla získat možná i půl imperiálu. Rovné tři přece jen zní trochu lépe, tak zaokrouhleně.

Otec by měl pochopit, že jeho milovaná dcera má jedinou volbu – buď to hedvábí, nebo spáchat sebevraždu skokem z nejvyššího cimbuří. Možná by dokázala přežít i bez hedvábí – až doteď se jí to dařilo – ale určitě by se nemohla smířit s tou hanbou, kdyby je musela jít vracet. A tak by jí měl spíš pogratulovat k dobrému vkusu a postarat se, aby peníze za látku byly doručeny tak, jak slíbila.

Jenže co když to nepochopí?

Zabraná do těchto úvah došla až nahoru a zastavila se, aby se vydýchala a taky aby obhlédla situaci. Hrad měl jen jednu bránu a ta vedla na vydlážděné nádvoří. V dohledu teď nebyl žádný povoz, který by jí poskytl úkryt, jenom pár loudajících se chodců. Slunce bylo teď tak vysoko, že se už usmívalo přes kamenné zdi hradu a svítilo na holuby, kteří se při chůzi naparovali a sem tam uzobli z koňských kobližků. Zbytky sněhu se tiše rozpouštěly v koutech. Muž ve stráži stál u brány, stejně nehybný jako jeho kopí. Dva psi, které měl při sobě, bezcílně čmuchali kolem. A pod velkým obloukem brány číhá ve své strážní budce starý zvědavý Thosolin.

Rozhodla se, že do toho Thosolinovi vůbec nic není. Možná byl oprávněn zastavit ji, když šla ven, ale ne teď, když jde zpátky. Toho strážného, který tam stál jako zkamenělý, neznala, tvářil se ovšem tak, že svou službu bere neobyčejně vážně a není dobře ho vyrušovat. Vypnula se v ramenou, balíček s hedvábím stiskla pod paží a vykročila.

Má přece nezadatelné právo jít ven do města sama, a když se rozhodla jít v omšelých, starých jezdeckých kalhotách a v koženém kabátci, které by na sebe nevzal ani poslední z Inissových podkoní, tak do toho Thosolinovi nesmí nic být.

Neviděla pořádně na hlídkujícího muže, ale jeho postoj jí připadal velmi nejistý, a tak se snad nebude starat. Uvažovala, kdo by to mohl být. Asi někdo nový. Ale ještě než došla k oblouku brány, poznala…

„Rape!“

Překvapením vyvalil oči a trhl sebou tak, že málem upustil své kopí. Potom ale ztuhl ještě víc do pozoru, zíral přímo před sebe a na ni se ani nepodíval. To Inosolan dopálilo.

Kuželovitá helma mu byla malá, seděla mu na nepoddajných hnědých vlasech jako přerostlé vejce v hnízdě. Kroužkové brnění bylo rezavé a na jeho postavu zase příliš veliké. V prostém snědém obličeji zčervenal tak, že mu vyskočily pihy.

„Co tady u všech všudy děláš?“ chtěla vědět „Myslela jsem, že jsi pryč, na pevnině.“

„Jsem zpátky jenom na pár dní,“ zamumlal. Jeho oči vystrašeně těkaly ke dveřím strážní budky.

„Tak proč jsi mi nedal vědět?“ založila si ruce v bok a rozčileně si ho prohlížela. „Vypadáš nemožně! Proč máš tohle na sobě? A co tady děláš? Jak to, že nejsi ve stájích?“

Od malička, kdy si všichni společně hrávali, se mu přezdívalo Pudink. Vždycky měl malý nos a ani teď ho neměl o moc větší. Jeho obličej, to byla hlavně brada, pusa a velké šedé oči.

„Prosím tě, Inos!“ šeptal. „Jsem ve stráži. Teď a tady s tebou nesmím mluvit.“

Pohodila hlavou. „Skutečně? O tom si promluvím se seržantem Thosolinem.“

Rap nikdy nechápal plané hrozby, vždycky bral všechno nesmírně vážně. „To ne!“ Ještě jednou střelil ustrašeným pohledem ke strážní budce.

I za tu krátkou dobu, co byl pryč, stačil povyrůst. Leda by to dělaly ty hloupé boty. Byl o dost velký kus vyšší než ona a v tom brnění vypadal ještě širší a mohutnější. Možná zase nevypadal tak špatně, jak si nejdřív myslela, ale to by mu nikdy neřekla.

„Vysvětluj!“ zabodávala se do něho pohledem.

„Dvě klisny se musely vrátit.“ Snažil se nepohnout rty a hledět skrz Inos před sebe. „Takže jsem je přivedl a vracím se s nákladními povozy. Starý Hononin pro mne nic jiného na práci neměl, když jsou ostatní koně pryč.“

„Háá!“ vykřikla vítězně. „Stejně tady nic užitečného neděláš. Je to jen práce pro práci a tak mne vezmeš po obědě na projížďku. Promluvím se seržantem.“

Přes obličej mu přeletěla směsice vzteku, tvrdohlavosti a uražené pýchy a zamračil se tak, až ji napadlo, že mu pihy začnou vyskakovat z kůže a padat jako hnědé sněhové vločky. „To si zkus!“ ucedil.

„Takhle se mnou nemluv!“

„Já už s tebou nebudu mluvit vůbec nikdy!“

Chvíli zírali jeden na druhého. Rap jako zbrojnoš? Náhle si vzpomněla, jak měl odjakživa hloupou touhu hrát si s meči. To považovala za idiotský nápad. Skvěle rozuměl práci s koňmi, měl pro ni přirozené nadání.

„K čemu je podle tebe dobré, že tady takhle stojíš s tím hloupým klackem?“

„Hlídám hrad!“

Inos si pohrdlivě odfrkla a teprve dodatečně si uvědomila, že odfrkávání se pro princeznu nesluší, jak by nezapomněla podotknout teta Kade. „Před čím? Před draky? Čaroději? Císařskými legiemi?“

Viděla, že ho její popichování rozčiluje čím dál tím víc a měla z toho radost. Rap se však ještě ovládl a dokázal odpovědět zdvořile. „Kontroluju cizince.“

Nesmysl! Jen tak tak potlačila další pohrdlivý úšklebek a pak, jako by jí ho seslali sami bozi, se blížil po cestě směrem k bráně nějaký cizí člověk.

„Tak se předveď!“ řekla Inos. „Tamhle, ti jeden jde, zkontroluj ho!“

Rap se rozpačitě kousl do rtu. „Nevypadá moc nebezpečně.“

„Kontroluj! Chci vidět, jak se to dělá.“

Rozzlobeně stiskl své velké čelisti. „Tak tedy ustup!“ Jak se cizinec přiblížil, Rap zamával svým kopím, postoupil rádoby výhružně vpřed a nahlas spustil: „Stůj! Kdo tam? Jsi přítel či nepřítel?“

Muž se zastavil, překvapeně povytáhl obočí a chvíli nad otázkou uvažoval. „Ty jsi tu nový, viď?“ zeptal se příjemným hlasem,

Inos vší silou potlačovala chuť se rozesmát, ale přesto jí malé uchechtnutí uniklo. Bylo ovšem dostatečně hlasité, aby si ho Rap všiml. Úplně zrudl, ale ovládl se. Mlčel a čekal na odpověď.

„No, ďábel zrovna nejsem.“ Cizinec byl mladý, štíhlý a ne moc vysoký. Vlasy měl blonďaté – takže jotun. Inos si nedovedla představit nikoho, kdo by se mohl ďáblovi podobat méně. Měl na sobě hnědý vlněný plášť s kapuci, koženou jezdeckou vestu a plandavé kalhoty. Měla pocit, že je mu to oblečení moc veliké, takže vypadal sešlejší, než byl ve skutečnosti. Jeho obličej byl mladý, vymydlený, čistý – což v Krasnegaru stálo za povšimnutí – a světlé vlasy mu na slunci jen zářily.

„Ne, ďábel rozhodně nejsem,“ opakoval. „Jsem minstrel. Toulám se, zpívám, skládám básně. Chvíli jsem tam a chvíli tady. No, a teď jsem zrovna zde.“

„Jak se jmenuješ, básníku?“ dožadoval se Rap ochraptěle.

„Mé jméno je Jalon,“ odpověděl cizinec a přestal si Rapa všímat. Jeho pozornost se obrátila k Inos. Uklonil se. „Poznávám tě. Jsem tvůj oddaný služebník, Výsosti.“

Měl velké modré oči, celé zasněné, a to ji okouzlovalo. Impulzivně k němu natáhla ruku. Uchopil ji do svých dlouhých prstů a políbil.

„Viděl jsem tě, když jsi byla ještě malá, Výsosti.“ Má nádherný úsměv, napadlo ji. „Už tehdy jsem věděl, že jednou oslníš svět svou krásou, ale předčila jsi všechno mé očekávání.“

Je to velice pěkný mladý muž, pomyslila si Inos.

„Jestli jsi minstrel, tak kde máš harfu?“ dorážel Rap. Stále držel kopí v útočné pozici.

„Kdy jsi mě viděl?“ zeptala se Inos. Nemohl být o moc starší než ona. Nepřipomínal jí žádného potulného básníka z dob jejího dětství. Možná byl tehdy učněm, doprovázejícím svého mistra.

Místo odpovědi se na ni neurčitě usmál a obrátil se na Rapa. „Harfy jsou těžké.“ Vytáhl z kapsy svého pláště píšťalu a zatrylkoval.

„A zpěv? Umíš?“ Rap ho stále podezříval.

„Oboje najednou jaksi nejde,“ odpověděl Rapovi rádoby vážně.

Tentokrát jí škodolibé uchechtnutí uteklo docela nahlas a Rap po ní střelil zlým pohledem.

Jalon nevypadal, že by mu kopí nahánělo strach. „Na harfu hrát umím. V hale na římse nad krbem jedna dobrá bývala, určitě bych si ji mohl znovu půjčit.“ Vůbec nevypadal, že by se čehokoli bál – a harfa na římse skutečně byla.

„Počkej tady!“ Rap si dal kopí neobratně na rameno, udělal čelem vzad a oddusal směrem ke strážní budce.

To se nesmí stát! Inos nestála o to, aby vyšel ven seržant Thosolin a pravděpodobně i další strážní a viděli ji bez doprovodu a s nákupem v podpaží. „Rape! To chceš odejít a nechat mě tady samotnou s tímhle nebezpečným cizincem?“

Rap se zarazil, prudce se obrátil a vztekle zaskřípal zuby.

„A co hrad!“ vykřikla. „Co kdyby se objevil zlověstný goblin nebo gryf? A ty tady nebudeš, abys nás ohlídal!“

„Tak teda pojď se mnou!“ Teď už byl pěkně rozzuřený.

„Ne!“ řekla Inos. „Myslím, že bys měl vzít Mistra Jalona do strážnice, když si myslíš, že je nebezpečný.“ Pak se obrátila k Jalonovi: „Vítám tě v domě svého otce, pěvče.“ Znělo to velice vlídně a královsky.

Cizinec se usmál, poklonil se a pak následoval Rapa směrem ke strážnici. Inos ještě chvilku postála a pak prošla branou, nepozorována a velice spokojená.

Stejně jako celé město i hrad byl samý svah, jenom nahoru a zase dolů, takže za chvíli už zase stěží popadala dech, uhánějíc po nekonečném schodišti směrem ke své komnatě. V půli cesty potkala starého Kondorala, majordoma, který velmi opatrně sestupoval po obzvláště temném schodišti. Byl malý, shrbený, s bílými vlasy, se šedou vrásčitou kůží a očima tak zakalenýma, že se do nich nerada dívala. Jinak ho brala jako docela příjemnou starožitnost, když ovšem zrovna nemluvil, že z toho člověku brněly uši. Pokud šlo o nedávné události, paměť mu téměř nefungovala. Opakoval donekonečna pořád ty stejné příběhy ze vzdálené minulosti, které si naopak pamatoval velice dobře.

„Přeji dobrý den, pane Kondorale," řekla a zastavila se.

Zamžoural na ni dolů a chytil se zábradlí. „Á, i tobě, Výsosti." Znělo to překvapeně, jako kdyby očekával někoho podstatně mladšího.

„Říká ti něco muzikant jménem Jalon?" Inos rozčilovalo, že si nemůže vzpomenout na dřívější setkání s tím slušným mladíkem. Muzikanti přicházeli do vzdáleného Krasnegaru jenom zřídka, nemělo by být tak těžké vzpomenout si.

Jalon?" Kondoral se zamračil a našpulil rty. „Tedy, no ano, má paní. Velice dobrý trubadúr." Náhle se stařík̊ův obličej rozzářil. „Má sem opět přijet?" „Ano, má," odpověděla. Pak rozhořčeně pokračovala: „Já si ho ale nepamatuji."

„Ó, ne, ty ani nemůžeš." Stařec zakroutil hlavou. „Rozhodně ne. Je to už mnoho let! Ale stejně je to příjemná zpráva. Od Mistra Jalona uslyšíme pěkný zpěv, pokud ovšem jeho hlas neztratil své kouzlo. Pamatuji si, jak nás všechny dojal k pláči, když zpíval tu baladu 'Panna a Drak'."

„Ale on nevypadá moc staře," řekla rychle. „Není mu o moc víc než mně." No, alespoň ne o mnoho, dodala pro sebe.

Kondoral zavrtěl pochybovačně hlavou. „Pamatuji si, že jsem o něm slyšel vyprávět, už když jsem sám byl ještě mladík, má paní. To potom tedy musí být jeho syn, nebo vnuk?"

„Nejspíš!" řekla a rychle kolem něho proklouzla, aby byla pryč dřív, než začne se svými vzpomínkami.

Vyšla ještě několik úseků schodiště a ocitla se před svou letní komnatou na vrcholu jedné z menších věží. Zabrala si ji předchozí rok a zamilovala si ji, i když byla pro zimní bydlení příliš chladná. Měla kruhový půdorys a díky čtyřem oknům ve vikýřích byla plná světla. Zdi měla tak nízké, že kuželovitý strop dosahoval téměř až k podlaze. Z oken viděla na celý Krasnegar. Na sever se rozkládal Zimní oceán, modře se třpytící pod letní oblohou. Na vlnách, které se převalovaly přes útesy tak líně, že se ani nezpěnily, se pohupovali mořští ptáci. Výhled ze západního okna zakrývaly věže hradu, střechy, terasy a černá masa zdí. Na jihu bylo vidět město, příkře se svažující k přístavu. Dál už byly jen pláže a pak kopce, oblé a pokryté trávou. Ty kopce patřily ještě k panství jejího otce. Také planiny za horizontem prohlašoval za své. Několikrát tam byla, když jela s rodiči na lov.

Položila svůj drahocenný balíček hedvábí na postel. Shodila ze sebe jezdecký oděv a nechala jej ležet na koberci. Svlékla se do spodního prádla, vzala látku a

pokusila se do ní zahalit tak, jak to předtím udělala paní Meolorne. Moc se jí to nepovedlo, ale i přesto byl výsledek pohledný.

Nikdy dříve takový materiál neviděla. Dokonce ani nevěděla, že látka může být tak jemná, měkká, tak rafinovaně utkaná, nebo že je možné vytvořit na tkalcovském stavu takové vzory. Zlatá a zelená a bronzová – barvy zářily v jejím pokoji ještě jasněji než předtím v malém šerém obchůdku.

Snažila se naaranžovat si vlečku. Látka z ní přitom téměř sklouzla a zlatí draci se kroutili jako živí. Hedvábí pocházelo ze vzdáleného města Guwush, ležícího na březích Jarního moře, a Meolome o ní prohlásila, že v Krasnegaru je velmi vzácná. Inos se zasnila nad původem tkaniny. Meolorne štůček koupila před mnoha lety od jotnarského námořníka, který se jí nejspíše zmocnil při pirátské výpravě. Nebo se sem možná dostal s nějakou velkou obchodní výpravou. Nebo se látky zmocnil někdo při plenění nějakého nešťastného města. Nedalo se však pochybovat, že byla stará a úžasná a vzácná a jasně jí bylo předurčeno, aby ozdobila královskou krásu princezny Inosolan z Krasnegaru. Ale tři a půl imperiálu!

Inos byla zpátky na zemi. Tiše zasténala na svůj odraz v zrcadle. Musí otce přimět, aby ji pochopil! Jestli ne, tak má jedinou možnost – spáchat sebevraždu!

Ale proč vlastně obchodnici slíbila, že jí peníze doručí hned dnes? Měla si nechat více času na vymýšlení nějaké strategie.

Každopádně róbu ušitou z téhle nádhery bude nosit jenom k výjimečným příležitostem, a tak jí vydrží celé roky. Už je přece dospělá, a tak z ní nemůže vyrůst. No, v některých partiích musí ještě trošku vyspět – pevně věřila, že se tak brzy stane – ale to se prozatím dá zvládnout s pomocí několika diskrétních vycpávek, které se odstraní, až jich nebude třeba. Byla zvědavá, jak velké vycpávky teta Kade povolí.

Uvědomila si, že postáváním před zrcadlem nic nevyřeší. Musí si promluvit s otcem. Začala hedvábí opět skládat a při tom přemýšlela, co by si měla k té příležitosti vzít na sebe. Nejlepší by byly ty ošuntělé šaty z česané příze, které už jsou jí opravdu malé a jsou hodně spravované. Ano, ty zapůsobí.

3

Inos nemohla otce nikde najít, až se konečně od nějakého sloužícího dozvěděla, že se král odebral do své ložnice. V této denní době to bylo velmi zvláštní. Také to znamenalo další schody, ale ať se člověk v Krasnegaru vydal kamkoli, vždycky to znamenalo pár schodů navíc.

Královská ložnice se nacházela na vrcholku největší hradní věže, nazývané Inissova věž. Hnala se nahoru spirálovitým schodištěm. Věž měla několik poschodí a byla skutečným srdcem celého hradu. V horní části měl své komnaty král. Inos se na chvíli zastavila v předpokoji, aby popadla dech. Přemýšlela, a nikoli poprvé, proč si u všech bohů otec nenechal přestěhovat svoje komnaty na nějaké vhodnější, přístupnější místo.

Odpočívárna byla její nejoblíbenější místností. Když se teta Kade před dvěma lety přistěhovala z Kinvale, přivezla si s sebou nábytek, který umístili právě zde. Nebyl to žádný takový ten těžký starožitný nábytek, ze kterého leze polstrování a

který v místnosti zabírá většinu místa, nýbrž moderní, lehoučký, s nesmírně elegantním zlacením, z matného růžového dřeva. Měl neuvěřitelně tenké nožky a čalounění s veselými růžemi a motýly. I koberce byly hotovými uměleckými díly. V celém Krasnegaru nebylo krásnější místnosti. Samozřejmě že Inos by nikdy nezpochybnila matčinu památku a nic by nenamítala, kdyby vše zůstalo tak jako za jejího života, ale to, jak pokoj přetvořila teta Kade, se jí líbilo.

Když se dostatečně vydýchala, aby mohla pokračovat, prošla místností a vydala se po dalších schodech přes to, čemu teď říkali převlékárna, ale co až do nedávné doby byla její ložnice. Pak konečně stoupala – teď už mnohem pomaleji než na začátku cesty – do posledních schodů ke dveřím otcovy ložnice.

Bylo otevřeno, a tak vešla.

Se smíšenými pocity se rozhlédla po nevýrazném, masivním nábytku. V poslední době sem chodila zřídka a poprvé si uvědomila, jak je tady všechno staré. Byly to vzpomínkami opředené předměty, ke kterým zestárlý vdovec přilnul, aniž by bral v úvahu, jak jsou opotřebované. Karmín už vybledl, zlato bylo zčernalé, barvy zmatněly a zesmutněly. Závěsy byly ošuntělé, koberce pro ostudu. Matčin portrét stále visel nad krbem, ale byl zašlý kouřem a špínou.

Mnohokrát a mnohokrát za ledových jiter se Inos schoulila do velké postele mezi své rodiče, pod hromadu kožešin. Byly to krásné vzpomínky, ale překrývala je vzpomínka poslední, zlá a smutná – podoba maminky spalované horečkou z té velké nemoci, kterou přivezla první jarní loď a jíž započala to strašlivé léto.

Ale to už je pryč…

V ložnici nikdo nebyl!

Naštvaně se rozhlížela kolem, jako kdyby to všechno byla vina toho starého nábytku. Závěsy kolem sloupkové postele byly roztažené, takže viděla, že otec v ní není, ostatně stejně si ho tam uprostřed dne nedokázala představit. Po očku se podívala na skříň, ale pravděpodobnost, že by se král Hólindam z Krasnegaru schovával ve skříni, byla nulová, takže se ani nešla podívat. Okna byla pevně zavřená, závěsy roztažené. Nebylo kde se ukrýt.

Inos se unaveně obrátila k odchodu, ale něco ji zarazilo. Cosi ji donutilo, aby se zastavila. Znovu rychle obhlédla celou místnost. Pak pokrčila rameny a vyrazila opět ke dveřím.

A znovu zůstala stát. Jako kdyby ji něco zatahalo za vlasy. Něco nebylo v pořádku a ona na to nemohla přijít.

Takže!? Pevně stiskla zuby a otočila se znovu do místnosti. Přinutila své podivně vzdorující nohy k pohybu a začala velice pomalu přecházet kolem celé místnosti, podezřívavě si všechno prohlížela, do všeho nakukovala a dokonce se dívala i pod nábytek. Tohle je ložnice jejího otce a ona je princezna a tady přece nemůže být ani náhodou nic nebezpečného, co by mohlo vysvětlit ten podivný pocit, který ji trápí.

Vysoký šatník na vzdálenější straně místnosti byl trochu odsunutý od stěny.

To ale přece není důležité…

PROČ?

Proč by s tím šatníkem někdo hýbal? A *proč* jsem si toho nevšimla hned? Vykročila k mohutné skříni a na pažích jí naskočila husí kůže. Nahlédla za ni. Uviděla

tam pootevřené dveře. Pocit rozechvění zmizel a zůstalo pouze překvapení. Jak je možné, že si nikdy nevšimla, že tam jsou dveře? Podívala se nahoru na vodorovně uložené trámy, které nesly kazetový strop. Ve všech ostatních věžích byl strop v nejvýše položené místnosti kuželovitý, tak jako v její komnatě. To znamená, že nad ložnicí je další místnost! Nikdy si to neuvědomila.

To je opravdu velice záhadné!

Zdrženlivost rozhodně nepatřila k jejím silným stránkám. Pevněji stiskla svůj drahocenný balíček a protáhla se podél zadní stěny šatníku, pokryté pavučinami, k těm ďábelsky lákavým dveřím.

Jak očekávala – opět schody. Podél vnitrní zdi se vinulo další schodiště, stejné jako v nižších patrech. Tady na něm však ležela spousta prachu. Každých pár kroků bylo okénko, ale všechna skoro neprůhledná, zalepená tlustou vrstvou špíny a pavučin. Zatuchlý vzduch páchl po plísni.

Tajná komnata? To je přece úžasně zajímavé a lákavé! Pár vteřin váhala, ale skutečně jen pár. Zvědavost vzápětí převážila nad opatrností. Dokonce zapomněla i na hedvábí, když proklouzla úzkou skulinkou a začala stoupat nahoru. Zvědavost sice byla silnější než opatrnost, ale ne příliš – pohybovala se velice potichu.

Nejspíš o nic nejde a otec ji uvítá stejně přívětivě jako kdekoliv jinde. Na druhou stranu je velice divné, že o této neznámé místnosti nikdy od nikoho neslyšela ani zmínku. O to se ale teď starat nemusí. Jde o hedvábí a ona musí co nejlépe ovládat své chování. Tři a půl imperiálu…

„… je příliš mladá!“ uslyšela hlas svého otce.

Ztuhla, přilepená ke studené kamenné zdi. Byla téměř nahoře a dveře byly zřejmě otevřené. Hlas rezonoval, jako by v oné neviditelné místnosti nebyl žádný nábytek.

„Není už tak moc mladá,“ odpověděl jiný, jí neznámý hlas. „Podívej se na ni pořádně. Je z ní už téměř mladá žena.“

Její otec zamumlal něco, čemu nerozuměla.

„V Impirii by ji považovali už za dost starou,“ řekl ten druhý. Kdo by to mohl být? Neznala ten hlas, ale musel to být někdo, kdo znal ji, protože nebylo žádných pochyb, že ví, o kom mluví.

„Ale za koho? V mém království nikdo není.“

„Potom nejspíš za Angilkiho?“ Byl to suchý starý hlas. „Nebo Kalkora? To jsou dvě možnosti, které se samy nabízejí.“

V té chvíli Inos došlo, o čem se tam hovoří. Nadechla se a pro první okamžik byla rozhodnuta vpochodovat rovnou do dveří a oznámit jim, že nemá v nejmenším úmyslu vdát se za vévodu Angilkiho nebo nordlandského zemana Kalkora a ani za nikoho jiného. Tohle tedy ne, přece. Jen ten balíček hedvábí ji zastavil.

„Ne, ne, ne!“ řekl její otec nahlas a Inos se trochu ulevilo. „Kdybychom se rozhodli pro kteréhokoliv z nich, je jasné, že druhý by okamžitě začal válku.“

Nebo ji začnu já! Pomyslila si.

Následovalo napjaté ticho, jedna z těch pauz, kdy se myšlenky přenášejí beze slov – úsměvem, pokrčením ramen anebo přikyvováním – a ti, kteří spolu mluví, si ani neuvědomují, že přestali hovořit. Tajným posluchačům to dojde. V té chvíli si

Inos uvědomila, co vlastně dělá. Věděla, že tajně poslouchat cizí rozhovor není slušné, natož pak královské. To Inos věděla. Ale rozhodně si řekla, že zrovna tak není slušné mluvit o někom v jeho nepřítomnosti, takže se to vlastně vyrovnává.

„Nikdy jsem se s Kalkorem nesetkal.“ To byl opět její otec, ale z větší dálky.

„O nic jsi nepřišel, příteli.“

Příteli? Nevěděla o nikom, kdo by směl takhle oslovovat krále.

„Je zlý?“

„Spíš hrubý!“ neznámý se tiše zasmál. „Typický jotun. Pijácké večírky přes celou zimu, místo cvičení asi zápasí s medvědy. Moc by mne nepřekvapilo, kdyby nosil spodky ze žraloka.“

„Tak ten je mimo hru! Nepřichází v úvahu.“

Inos samozřejmě v tomto bodě s otcem bezvýhradně souhlasila.

„Angilki je pro ni příliš starý,“ řekl otec. „Bude to muset být někdo neutrální. Ale pokud jde o Kinvale, máš pravdu. Možná napřesrok.“

Hlas neznámého byl měkký, tichý, takže musela velmi napínat uši, aby ho slyšela. „Možná nebudeš mít tolik času, příteli.“

Potom následovala další pauza, ale ne tak dlouhá. „Rozumím.“ Hlas jejího otce byl záhadně plochý, bez výrazu.

„Je mi líto.“

„To není tvoje vina!“ Král vzdychl. „Proto jsem pro tebe nechal poslat – pro tvé znalosti a upřímnost. Upřímnost a moudrost. Vím, že si nebudeš brát servítky, vím, že od tebe se dozvím holou pravdu.“ Další pauza. „Máš v tom úplnou jistotu?“

„Samozřejmě že ne.“ Inos uslyšela vzdalující se kroky po holých prknech. Potom se ozval ten neznámý z větší dálky: „Už jsi zkusil tohle?“

„Ne!“ To byl otcův hlas monarchy.

„Mohlo by ti to odpovědět.“

„Ne! To zůstává pořád zavřené.“

„Nechápu, jak můžeš odolat.“

„Protože to způsobuje potíže. Přišel na to můj dědeček a od jeho dob to nikdo neotevřel.“

„Thinal už jednou něco podobného viděl,“ řekl tlumeně návštěvník. „Také zůstávalo zavřené, předpokládám, že z těch stejných důvodů.“

Neměla potuchy, o čem by mohli mluvit. Zdálo se, že se přesunuli na vzdálenější konec místnosti, někam k jižní stěně. Ze všech sil se snažila porozumět jejich hlasům i přes tlukot vlastního srdce.

„I kdybych měl pravdu… o tobě… byla by zde… zůstávala by jistá naděje… kdybychom my dva začali spolupracovat.“

„Ne, Sagorne, příteli. Vždycky jsem to odmítal a budu i dál. Dokonce i v tomto případě. Nemysli si ale, že bych *tobě* nevěřil.“

Ten neznámý – Sagorn? – vzdychl. „Já vím, komu nevěříš, a máš pravdu. Své dceři jsi ještě nic neřekl?“

„Proboha, ne! Vždyť je to ještě jenom dítě. Nedokázala by se s tím vyrovnat!“

Vyrovnat se s čím? Inos se chtělo samým rozčílením zadupat, ve skutečnosti však skoro nedýchala, o dupání nemluvě.

„Ale řekneš jí to?“

Další pauza.

„Nevím," řekl měkce její otec. „Kdyby… kdyby už byla starší, až… anebo možná vůbec ne."

„Musíš!" Řekl neznámý tónem, který by si nikdo vůči králi nedovolil. „Nesmíš dopustit, aby se to ztratilo!" Jeho hlas se rozléhal prázdnou místností.

„Že musím?"

Inos si mohla podle otcovy uštěpačnosti snadno domyslet, jak nejistě se tváří.

„Ano, musíš! Je to příliš cenné… a je to jediná naděje, že Krasnegar dokáže přežít. Ty to víš!"

„Také to ovšem pro ni znamená největší nebezpečí."

„Ano, to je pravda," připustil ten neznámý. „Ale výhody převyšují nevýhody, nebo ne?" Jeho hlas byl nesmělý, téměř prosebný, „Ty to víš! Ty… nemohl bys mi to třeba svěřit? Kdybych ti třeba slíbil, že jí to později předám?"

Zaslechla otcovo suché uchechtnutí. Blížil se ke dveřím. Musí být připravena vzít nohy na ramena.

„Ne, Sagorne. Už kvůli ní ne. Tobě věřím, příteli, ale nevěřím… těm ostatním."

Druhý muž si povzdechl. „To chápu. Určitě nemůžeš věřit Daradovi. Tomu nevěř nikdy! Ani Andorovi ne."

„I ty si je drž od těla, oba dva!" to byl královský rozkaz. „Ano, budu. Stejně tak i Jalon."

Hlas toho neznámého byl najednou velice blízko. Inos se otočila a začala sestupovat co nejrychleji a zároveň co nejtišeji dolů. Jalon? Ten minstrel? Byla si jistá, že to bylo to jméno, které právě slyšela. Co on má s tímhle společného? A kdo je Sagorn? Potom.

Prach! S hrůzou si všimla svých vlastních šlápot, které se mísily s těmi, jež zde zanechal otci a jeho neznámý společník. Čerstvé, jasné otisky! Když šla nahoru, tak je neviděla, ale teď, při cestě dolů, byly naprosto zřetelné, dokonce i v tom šeru, protínajícím matnými okny. Hrůza! Možná nebudou vědět, že to jsou její stopy, ale bude jim jasné, že je někdo poslouchal.

Na konci schodiště klopýtla a zachytila se těžkých dveří. Staré rezavé panty hrozivě zavrzaly! Prosmekla se mezerou, přeběhla otcovu ložnici a hnala se po schodišti dolů. Za sebou zaslechla vzrušené hlasy a dupání bot.

Běžela jak o život. Musí uniknout z věže! Musí ukrýt svůj drahocenný balíček hedvábí, dokud se ta bouře nepřežene!

Doběhla do převlékárny, uprostřed podlahy se smekla na koberci, znovu nabrala rovnováhu a hnala se dolů dalším schodištěm. Vletěla do odpočívárny, rovnou před užaslou skupinku šesti starších dam, které právě usedaly k odpolednímu čaji s tetou Kade.

Inos prudce zabrzdila. Nějakou chvíli poskakovala na jedné noze, zatímco druhou měla stále ve vzduchu a ruce roztažené jako kormorán křídla. S hrůzou zírala na jejich překvapené obličeje a chystala se prolétnout jejich středem a uniknout dveřmi na protilehlé straně. Cloumalo jí pokušení alespoň se zbavit toho kompromitujícího hedvábí, ale cestu měla zatarasenou. Překážely jí všechny ty dámy, sedící na krajíčku pozlacených křesílek z růžového dřeva. Pak tam byl sluha Kel se servírovacím vozíkem, na kterém měl naložený ten nejlepší orientální porcelán tety

Kade a její ohromný a ohavný stříbrný samovar, který vydával svůj obvyklý odporný zápach hořícího velrybího oleje. Ale v té chvíli se teta Kade zvedla, všechny ostatní udělaly totéž a na útěk už bylo příliš pozdě.

Tetina buclatá tvář začala růžovět a objevil se na ní ten rozmrzelý výraz, který u ní Inos poslední dobou často vyvolávala. Teta zjevně přemítala, má-li ji uvítat nebo jí vynadat – váhala mezi společenskou etiketou a těmi ošuntělými vlněnými šaty. Potom se rozhodla.

Rozzářila se. „Inosolan, drahoušku! To je báječné, že ses rozhodla k nám připojit. Dovolíš, abych ti představila zde přítomné dámy? Paní Jiolinsod, paní Ofazi."

Inos měla pocit, že jí co nevidět upadne hlava a vyletí oknem ven, přesto se ale přinutila k úsměvu. V levé ruce svírala za zády hedvábí a pravou nabídla každé z těch rozpačitě se culících matrón. Pozvání na některou z čajových party, které pořádala v paláci princezna Kadolan, bylo ohromným společenským úspěchem, ale právě protahující se setkání s princeznou Inosolan bylo nejspíš, řekneme, poněkud zvláštní poctou.

Obzvláště, uvědomila si Inos, když ta princezna má na sobě obnošené hnědé šaty, zcela pokryté – alespoň na pravém rukávu, jak si všimla – stříbrnými pavučinami. Ó, hrůza! Nejspíš má pavučiny také ve vlasech a na tvářích, zatímco společnost dam byla oděna do svých nejlepších rób a čepců, ověšena všemi klenoty, které vlastnily či spíše byly schopné si vypůjčit.

Dupot na schodech! Inos s tichým zasténáním uskočila od čtvrté napřažené buclaté ručky a couvala ke dveřím.

Její teta nad takovou neotesaností doslova vybuchla.

„Inos!"

Dveře se rozlétly a na jejich prahu stál nějaký starší muž, vysoký a mírně sehnutý. Zkřížil ruce na prsou, narovnal se a přejel místnost pohledem. Inos si byla jista, že ho nikdy předtím neviděla, on ale její podobu znát musel. Měl vyzáblou tvář, nos zahnutý jako orlí zoban a divoké modré oči. Po obou stranách úst měl hluboké vrásky, které zvýrazňovaly jeho nos a silnou bradu. Zpod hnědé kapuce jeho pláště mu vykukovaly konečky bílých vlasů. I on měl na sobě zbytky pavučin.

„Doktore Sagorne!" vyrazila Kade s ulehčením. „To je od vás velmi milé, že se k nám chcete připojit! Smím…" Její hlas se vytratil, když uviděla, jak se příchozí mlčky upřeně dívá na její neteř, která se pokoušela před jeho pohledem couvnout co nejdál.

Inos bojovala s prudkým přívalem paniky, topila se ve stále rostoucí hrůze, kterou v ní ten pohled vyvolával. Zadečkem narazila do servírovacího vozíku a zastavila se. Dál už nemohla. Kde je tatínek? Proč také nepřišel?

A jak se pro všechno na světě dostal tenhle zchátralý starý muž dolů po schodech tak rychle? Musel běžet rychleji než ona i její otec a přitom nebyl vůbec zadýchaný. Zato ona stále ještě sotva popadala dech.

„Inosolan?" ozvala se znovu teta Kade, a velmi rozčíleně. „Co to držíš za zády, drahá?"

Ústa sice otevřela, ale nevyšlo z nich jediné slůvko.

„Hedvábí!" řekl ten hrůzostrašný Sagorn. „Hedvábí se žlutými draky."

Čaroděj!

Inos vykřikla hrůzou a bezhlavě se obrátila na útěk.

Vozík se převrátil. Koláče a víno se rozlétly na všechny strany. Tetin speciální obrovský stříbrný samovar se s ohlušujícím rachotem sesypal na podlahu a celý hrad se otřásl v základech. Čaj zmáčel polovinu z přítomných dam.

Inos se opět obrátila a zašlápla při tom krémový čokoládový dort do koberce. Uklouzla jí na něm noha a téměř upadla.

Vyběhla z místnosti a vyrazila dolů po schodech. Za sebou zanechala tetin dopolední salónek v ruinách a zmatku.

4

Inos ustrašeně pofňukávala a při tom se hnala dolů po schodech. Jak o závod proběhla předsálím, šatnou, audienčním a korunním sálem. Vrazila do velkého sálu a vystrašila skupinku malých dětí, které tam jedly svůj časný oběd. Vyběhla ven na terasu. Vůbec nepřemýšlela, kam běží, věděla jen, že chce pryč! Vyplašení holubi a racci vzlétali k nebi a žlutá kočka, která na ně číhala, zděšeně přeskočila zeď. Inos zahnula za roh a spatřila před sebou otevřené dveře palácové kaple. Proběhla jimi, hledajíc azyl na posvátné půdě. Tady, v domě Božím, jistě bude před čarodějem v bezpečí.

V chladném nitru budovy, když ucítila pod nohama mramor, zprudka zastavila. Sotva dechu popadala a bušení vlastního srdce ohlušovalo tak, že měla pocit, jako by jí uvnitř hlavy bil zvon. Kaple byla malá, ve starodávných lavicích z borového dřeva bylo místo jen tak pro dvacet třicet lidí. Měla masivní, tlusté zdi a říkalo se, že je to nejstarší stavba z celého hradu. U jedné stěny stál oltář, za kterým byla dvě rituální okna. Jedno bylo zasklené obyčejným sklem. Druhé mělo výplň z černé, neprůhledné skloviny. Na oltáři stála obřadní váha, která měla jednu misku ze zlata a druhou z olova. Symbolizovaly boj dobra se zlem. Vzduch v kapli byl chladný a vlhký.

Popošla k oltáři, a právě když se chystala pokleknout, ozval se za ní suchý, ironický hlas.

„Ale ale, copak se to děje? Že by náhlý záchvat pokání?“

Inos úlekem vyjekla a prudce se otočila.

V přední lavici vzpřímeně seděla se sepjatýma rukama Matka Unonini. Kaplanka byla snědá, zamračená žena, která se zdála být velice vysoká, i když seděla. Měla zakaboněnou tvář, černé vlasy a černou róbu, takže v šeru kaple byla téměř neviditelná, nebýt toho, že jí oči zářily samou spokojeností. „Čemu vděčí bohové za tuto vzácnou návštěvu, má drahá?“

„V paláci je čaroděj!“

„Čaroděj? Náramně neobvyklé!“

„No jistě!“

„Tak pojď, sedni si vedle mě a vysvětli mi to,“ řekla kaplanka. „Nemůžu dopustit, abys v takovémto stavu drmolila nějaké zmatené modlitby – mohla bys přivolat ty nesprávné bohy. Nezbytným předpokladem správné modlitby jsou dlouhá meditace a urovnané myšlenky.“

Stále ještě rozechvělá Inos si šla neochotně sednout vedle kaplanky. Jak dosedla, hned se jí hlava ocitla níže než ji měla Matka Unonini, ale nohama se na rozdíl od ní dotýkala podlahy. Inos imitovala její kachní chůzi na večírku při Zimní slavnosti a kaplanka jí to nikdy nezapomněla, přestože král přiměl svou neposlušnou dceru, aby se jí vzápětí veřejně omluvila. A střídmá docházka Inos do hodin náboženství jí v očích kaplanky také zrovna nepřidávala.

„Copak to máš v ruce? Ukaž mi to!“ Unonini vzala balíček hedvábí, částečně jej rozbalila a podržela ho proti světlu. „No podívejme! Tuhle nádheru jsi určitě přinesla jako milodar, že?“

„Ehm… vlastně ne.“

Kaplanka jako by ji neslyšel. „Na oltář je potřeba nový přehoz a tohle je velice krásná látka. Kde jsi k ní přišla?“

„To je dárek k narozeninám… od otce,“ zaimprovizovala nepříliš zdařile Inos.

„A už o něm ví?“

„No… Řekla bych, že ještě ne.“ Inos se otočila, chtěla se ujistit, že čaroděj nestojí ve dveřích. Připadala si jako v pasti. V téhle tmavé, malé místnosti je uvězněná s nepřátelskou Matkou Unonini a venku po ní nejspíš pátrá čaroděj.

„Nejspíš bys měla začít od začátku.“

Inos svěsila hlavu a pustila se do vyprávění. Dech se jí pomalu začal vracet a tepot srdce se zklidňoval. Na Matce Unonini – která byla jako obvykle cítit rybami – jí záleželo pramálo, ale mohla by se od ní alespoň dovědět, co dělat, kdyby si sem čaroděj pro ni přišel. Když skončila, bylo chvíli ticho.

„Chápu,“ řekla kaplanka tak, jako kdyby ji vyprávění zaujalo. „No a teď si ještě chci poslechnout tvé vysvětlení všech těch příhod.“

„Co?“

„Neříkej 'co?', říká se 'prosím'. Pro dámu se to nesluší. Ty víš, co tím myslím. Všechny věci a činy obsahují jak Dobro, tak i Zlo, dítě. A v tom věčném konfliktu musíme stát a bít se na té správné straně. Je naší povinností si vybrat vždy Dobro, nebo alespoň lepší z daných možností. Začněme s tím čarodějem, jestli to vůbec čaroděj je. Patří k silám Dobra nebo Zla?“

„Já… já nevím. Jestli je to doopravdy otcův přítel… Ale co když otce zavraždil?“

„To sotva. Nedělej ukvapené závěry! Jeho Veličenstvo král nejspíše zůstal pozadu, aby zavřel ty tajné dveře. Určitě nechce, aby se nahoru do Inissovy komnaty dostal někdo nepovolaný.“

„Ty o té místnosti víš?“

„No samozřejmě!“

„A byla jsi v ní někdy?“

„Ne,“ přiznala Unonini a zdálo se, že trošku zlostně. „Ale dokážu odhadnout, že tam je. Inisso byl velký čaroděj – dobrý, samozřejmě – a místo k provozování magie si našel na vrcholu té věže. Nejspíš tam stále ještě jsou nějaké magické předměty, ale to jsou věci, o které se mladé dámy, které přišly k modlitbě, nemusejí zajímat“

Inos v duchu uznala, že ta stará megera má pravdu. Nezvolila zrovna Dobro, když šla nahoru špehovat. Zrovna tak nebylo správné, že tajně poslouchala ten

rozhovor. Takže v celé této události stála zřejmě na špatné straně onoho věčného konfliktu. V tom případě čaroděj může být dobrý a jeho hněv byl namířen jen proti její špatnosti. Velmi ji rozlítostnilo, když si uvědomila, že nejspíš stála na straně Zla. Najednou jí bylo do pláče. Nejlépe by se to odbylo na něčím rameni, ale rozhodně ne na rameni Matky Unonini.

„A teď tohle hedvábí," pokračovala Unonini. „Promluvme si o něm. Řekni mi, co dobrého a co zlého v něm je?"

Inos potlačila vzlykání a odpověděla: „Neměla jsem si ho brát, dokud za něj nezaplatím."

„Správně, dítě. Pokračuj."

„Nebo jsem měla nejdřív požádat otce, jestli si je smím koupit."

„Velice správně! Takže co s ním musíš udělat teď?"

„Vrátit je?" Inos si říkala, jestli to, co právě zakouší, není náhodou ten pocit, když se člověku láme srdce.

„No, myslím, že na to je teď už moc pozdě." Matka Unonini vydechla a kolem ní se rozestřel těžký pach tresky. Zatřepala volně visícíma nohama. „Paní Meolome si na základě tvého slibu už mohla naplánovat, co s těmi penězi udělá, a v tom případě látku zpět nepřijme."

Inos v srdci vzplála naděje, jako když se slunce opře do okenní tabule. „Mohu si ji tedy nechat?" Pak viděla výraz očí Matky Unonini a světlo Dobra se změnilo v temno Zla.

„Nemohu?"

„Nesmíme se pokoušet vytěžit z vlastních selhání, Inosolan. Nemám pravdu?"

Inos přikývla.

„Takže, co musíš udělat?"

Inos se snažila vymyslet vhodnou odpověď. „Nalézt řešení, které bude nejblíž Dobru?"

Starší žena spokojeně přikývla. Jak jsem řekla, přišel by vhod nový přehoz na obětní oltář –"

„Nešikanuj to dítě!" pronesl cizí autoritativní hlas, který se podobal vytrubování fanfár.

Před oltářem stál Bůh, postava zářící tak jasně, že nebylo možné se na ni dívat, i když zbytek místnosti zůstal ponořen do šera.

Matka Unonini i Inos svorně zalapaly po dechu, padly na kolena a sklonily hlavy k podlaze.

Možná je Sagorn čaroděj, a možná není, ale tohle je určitě pravá božská bytost. Znovu ji zavalila dřívější hrůza a nic si nepřála víc, než aby se mohla rozpustit a vsáknout do podlahy.

„Unonini," řekl ten děsivý hlas, který zněl jako bouře a zároveň byl nehlučný a neměl žádnou ozvěnu, *„co víš o člověku jménem Sagorn?"*

Matka Unonini vydala nějaký krákavý zvuk, odkašlala si, ale zmohla se jen na šepot. „Jeho Veličenstvo král mi řekl že přišel. A že je velký učenec…" Zarazila se.

„Pokračuj!"

„Že je to jeho dávný přítel. V mládí prý spolu cestovali."

Nastalo napjaté ticho. Tmavá a ledová kaple měla být celá prozářená tou podivuhodnou září božského světla, ale nebyla. Dlaždice pod Inosinými koleny byly chladné a křupal na nich písek. U země to bylo cítit prachem.

„Nuže?“ řekl Bůh hlasem, který podle Inos nemohlo být slyšet už za dveřmi, ale přesto by dokázal bořit skály.

Se zřejmou neochotou Matka Unonini řekla: „Já si samozřejmě nemyslím, že je zlý nebo že je čaroděj. Já… měla jsem jí to říci, abych ji uklidnila.“

„Ano, to jsi tedy měla!“

Inos, která si doposud zakrývala obličej rukama, teď trošičku roztáhla prsty a podívala se mezi nimi. Viděla nohy toho zjevení. Zářily tak jasně, že ji až zabolely oči, avšak podlaha za nimi byla stále stejně temná. Dodala si odvahu a přejela pohledem celou tu zvláštní postavu.

On… Ono… Ona… Ne! *Oni!* vzpomněla si. O Bozích se vždycky mluvilo jako o „nich“. Toto božské zjevení mělo ženskou postavu, nebo to tak alespoň vypadalo. Zdálo se, že nemá šaty, ale nešokovalo ji to a nestyděla se, jako kdyby tam stála opravdová nahá postava. Jednak jí oči z té záře slzely tak, že stejně pořádně nic neviděla, jednak se kolem Boha vznášela duhová aura, jasná jako svatozář, která neustále vířila a přelévala se stoupajícím proudem duhových barev. Chvílemi se jí zdálo, že vidí náznaky ženského těla nesmírné krásy a ladnosti, z něhož jako by cítila vyzařovat soucit a nesmírnou účast.

Pak Bůh znovu zaměřil pozornost na kaplanku Unonini a zjevení najednou kypělo mužnou silou, mocí a hrůzostrašnou zlobou. Inos byla v té chvíli nesmírně ráda, že není Matkou Unonini. Inos cítila, jak se kaplanka pod náporem božské nevole celá chvěje!

Oči ji tak bolely, že je raději znovu zavřela a hlavu sklonila k podlaze. Bylo to podobné, jako když se dívala na skaliska v pásmu přílivu, mezi nimiž se slunce třpytí na vlnách. I zde vnímala vlny, byly to však vlny pocitů – krásy, síly, mužnosti a ženskosti, lásky a nádhery – a teď hněvu. Ale zároveň měla neodbytný pocit, že při tom rychlém pohledu na nesnesitelně zářící zjevení spatřila něco známého. Možná maminku? Mohla se v chladně planoucím záření postavy Boha zjevit tvář její matky? Už se necítila tak vystrašená. Možná to Bohové myslí dobře a nemohou za to, že jejich zjevení vypadá tak hrůzostrašně.

„Unonini,“ zahřměl hlas a zazněl nějak mužsky, i když se nezdálo, že by se hloubka hlasu změnila, *„co se ti nelíbí na ubruse na tomto oltáři?“*

Kaplanka zakňourala: „Nic. Všechno. Je úplně v pořádku, ó Bohové.“

„Co tedy vidíš jako Dobro a Zlo v tom, když tu dívku strašíš a nutíš ji, aby nabídla něco, co jí ani nepatří a co nabídnout nechce?“

Kaplanka zakvílela hlasitěji. „Nečinila jsem správně! Bylo v tom víc Zla než Dobra, ó Bohové.“

„Víš to jistě? Bohové tě mohou také úmyslně mást, na to nezapomínej!“

„Jsem si jistá! Byla to ode mne zlomyslnost.“

„Správně!“ Pak již mírněji Bůh dodal. *„Kaj se!“*

Vlny zlosti opadly a vystřídalo je něco jiného, co na Inos zapůsobilo tak, že se jí zároveň chtělo plakat i smát. Po chvíli ticha začala skleslá Unonini vydávat velice zvláštní zvuky, které, jak Inos usoudila, u ní znamenaly pláč.

Potom Bohové ústy zjevení opět promluvili, a tentokrát byl jejich hlas měkčí, jakoby ženský.

„Inosolan?“

Teď si ji Bůh podají – ona byla přece také na straně Zla.

„Ano, Bože?“ šeptla.

„Ty se budeš muset trochu víc snažit, viď?“

Inos zaslechla cvakání zubů a uvědomila si, že jsou to její vlastní. „Vrátím to hedvábí, Bože.“

„To není třeba.“

V úžasu vzhlédla vzhůru, ale musela oči hned zase zavřít, jak ji zabolely z prudkého oslnění. „Myslíš, že mi otec tu látku koupí?“

Bůh se zasmál. Byl to současně tichý smích i úžas vzbuzující exploze ohromného, neskutečného chechotu. Správně ji to mělo ohlušovat a měla z toho rezonovat celá kaple, ale nic z toho se nedělo. *„Ano a také spoustu dalších věcí. Neříkáme, že si to zasloužíš. Jenom předpovídáme. Čekají tě zlé časy, Inosolan, velké zkoušky, ale dojdeš ke šťastnému konci – pokud si vybereš cestu Dobra.“*

„Co mám dělat, Bože?“ Užasla nad vlastní odvahou, když si uvědomila, že se vyptává samotného božstva.

„Hledat, abys našla to dobré,“ odpověděli jí Bohové ústy svého zjevení, „a především; pamatuj na lásku! Když neuvěříš v lásku, všechno bude ztraceno.“

A zjevení zmizelo. Bohové svého vyslance odvolali, nečekali na odpověď nebo poděkování, nevyžádali si oběť ani modlitbu, projev úcty ani žádný rituál.

5

Matka Unonini ze sebe vydala hluboký sten a zhroutila se na zem.

Inos chvíli zvažovala, jestli nemá udělat totéž, ale potom usoudila, že to není nutné. Kaplanka už určitě nebude chtít pokračovat v jejich předešlé debatě. Když se to tak vezme, stará Unonini, s dechem páchnoucím rybinou, dostala doslova božskou ťafku. Bohové poslali svoje zjevení jen proto, aby zachránili Inos před zlovůlí Matky Unonini. Teď už může v klidu odejít

S radostnými pocity vyšla Inos z kaple ven, chvíli mrkala, jak ji oslnilo zářící slunce, ale proti jasu božského zjevení to bylo jako nic. Viděla Boha! Většině lidí se takové pocty nedostane za celý život. Jaká škoda, že má na sobě ty obnošené pletené šaty, pomyslila si, vzápětí si však za takovou ješitnost vynadala.

Přesto se rozhodla zajít zpátky do svého pokoje a převléknout se. Až bude opět vypadat dost elegantně a více jako princezna, půjde se podívat, co může napravit v té záležitosti s tetou Kade a s tím mužem, který zřejmě není vůbec žádný čaroděj. Také musí ukázat otci to hedvábí, které pro ni koupí. Toto a spoustu dalších věcí, jak řekli Bohové. To bylo poněkud záhadné sdělení.

Viděla Boha! To bude téma na konverzaci u oběda!

Vydala se ke své komnatě, šla s hlavou hrdě vztyčenou a cítila se povzneseně. Ano, povzneseně. Bylo jí, jako kdyby nic neváží, a musela natahovat nohy dolů, aby se jimi vůbec při chůzi dotýkala země. Jestli někoho cestou minula, pak o tom nevěděla. Došla ke schodům a začala po nich stoupat.

Než ale došla nahoru, její nálada se úplně změnila a naopak se jí nyní zdálo, že váží zrovna tolik jako celý hrad. Do posledních několika schodů musela své náhle neochotné tělo doslova vytáhnout a jen stěží sebrala sílu, aby dokázala otevřít dveře. Vklopýtala dovnitř a první, co spatřila, byl její odraz v zrcadle – vlasy měla stále plné pavučin, obličej bílý jako raccí peří, i oči měla jako racek – jasné a kulaté.

Za svým odrazem spatřila v zrcadle otce. Seděl na posteli a čekal na ni. Viděla, jak se mu netrpělivá grimasa ve tváři změnila ve výraz zděšení. Vyskočil, rozpřáhl ruce a potom ji pevně objal, hladil ji po vlasech, když mu zabořila tvář do měkkého sametového límce pláště a rozplakala se.

Stále ji pevně držel, i poté, co se s ní posadil zpět na postel, a držel ji ještě dlouho, zatímco ona plakala, plakala a plakala.

A plakala.

Nakonec našla jeden z matčiných plátěných kapesníků a utřela si bolavé oči, vysmrkala se a dokonce zvládla i malý úsměv. Otec ji počastoval ustaraným zamračením. Měl na sobě tmavomodrý slavnostní oděv a díky své krátké bradce vypadal velice elegantně – jeho přítomnost ji uklidňovala a dodávala jí jistotu. Možná byl trochu unavený. Sametový límec měl mokrý od slz a ušpiněný od pavučin. Otřela mu jej svým kapesníkem. Naráz se cítila hloupě a dětinsky.

„No tak!“ řekl. „Už dávno sis tak od srdce nepobrečela, mladá dámo. Co všechno se schovává za tolika slzami?“

„Kde začít? Já myslela, že je to čaroděj!“

„Kdo? Sagorn?“ Otec se usmál. „Ne! Je to učenec, ale čaroděj to není. Neřekl bych, že by čaroděj připustil, aby ho někdo poslouchal za dveřmi, moje princezničko.“

Potom jeho úsměv pohasl. „Ovšem velmi si cení svého soukromí, Inos. Nelíbí se mu, když ho někdo špehuje. Kolik jsi toho slyšela?“

„Řekl jsi, že bys mě neprovdal za Kalkora. Nebo Angilkiho.“ Zarazila se a opatrně přemýšlela. „Ostatnímu jsem ale nerozuměla, otče. Mrzí mě, že jsem se takhle chovala.“

„Tak tebe to mrzí?“ smutně se pousmál. „Tobě asi nedochází, že jsi skoro podpálila celý hrad?“

„Ne! Jak bych mohla podpálit… Ach ne! Ten samovar?“

„Ten samovar,“ souhlasil. „Ta nechutná, smradlavá, odporná stará věc, ke které je tvoje teta tak připoutaná. Olej se dostal všude. Naštěstí měl mladý Kel tolik duchapřítomnosti, aby hodil přes plameny hadr. No, víckrát to ale nezkoušej! A to je všechno? Tolik pláče jen proto, že sis myslela, že ses setkala s čarodějem?“

Utřela si znovu oči a bojovala se šílenou touhou se smát. „Ne. Potom jsem se setkala s Bohem.“

„Cože? Myslíš to vážně?“

Přikývla a vyprávěla. Viděla, že jí věří. Tiše poslouchal, nepřerušoval ji. Upřeně hleděl do země, tahal se za bradku a vypadal velmi ustaraně.

„No, ani se nedivím, že tě to tak rozrušilo,“ řekl nakonec. „Takové setkání s Bohem musí být velice strašidelná zkušenost. Obávám se ale, že to znamená problémy. Musíme o tom promluvit se Sagornem. Přiznám se ovšem, že mi matky

Unonini moc líto není.“ Mrkl na ni. Oči mu jen zářily. „Taky ji nesnáším! Ale tohle doufám zůstane mezi námi!“

„Ty ji nesnášíš?“ Užasla jak nad jeho slovy, tak nad tím spikleneckým úsměvem – ten přece vůbec neladil s panovnickým majestátem!

Zavrtěl hlavou. „Víš, Inos, je velice těžké najít vhodného, vzdělaného kaplana, který by byl ochoten žít na takovém místě, jako je Krasnegar.“

„Na Krasnegaru není nic špatného,“ protestovala.

Povzdechl. „No, já s tebou naprosto souhlasím. Ale hodně lidí si myslí pravý opak. Poslouchej, málem jsme to zamluvili; jak je to s tím hedvábím?“

Vyskočila a přinesla balíček hedvábí, který zůstal ležet před zrcadlem. Rozbalila ho, přehodila si látku přes rameno, a než stačil promluvit, začala rychle vysvětlovat, jak jí zlatá jde k vlasům a bronzová k pletí a zelená k očím. „Říkala jsem si, že bys mi to třeba mohl koupit k narozeninám…“ zakončila s nadějí v hlase.

Zakroutil hlavou a pokynul jí, aby si zase sedla. Položila hedvábí a zničeně si říkala, že se její naděje hroutí. Když si sedla, vzal malou koženou krabičku, která ležela na posteli vedle něho.

„Já ale už pro tebe mám narozeninový dárek.“ Otevřel víčko a Inos zalapala po dechu.

„Matčiny šperky!“

„Teď jsou tvoje.“

Perly, rubíny a smaragdy! Zlato a stříbro!

„Nemají nějakou ohromnou cenu,“ řekl, „ale jsou to všechno dobré kusy. Důležitá je krása, ne cena. Některé z nich jsou už velice staré. Tento například patřil Olliole, to byla Inissova manželka.“

Byla dočista uchvácená a poslouchala s otevřenou pusou, když jí vyprávěl historii některých z těch šperků. Potom ho objala a zeptala se, jestli si je může vyzkoušet, ale král krabičku zavřel.

„Napřed se vrátíme k tomu hedvábí.“

Problém! „Ano, otče?“

„Kde jsi vůbec něco takového koupila?“

„U paní Meolorne.“

„To jsem si mohl myslet!“ Usmál se. „Za kolik?“

„No, víc, než jsem původně chtěla zaplatit, ale…“

„Teď jsi promluvila přesně jako tvoje matka,“ řekl. „Za kolik?“

Inos se kousla do rtů a zašeptala tu strašlivou sumu.

„Cože?“ Zíral na ni. Potom se prudce odvrátil a ona si až za chvilku uvědomila, že se směje.

„Otče!“

Otočil se k ní a pak už se neudržel a vybuchl smíchem. Chechtal se, až se zalykal. „No ne, Inos, ty můj mazlíčku! Ty má princezničko!“ A smál se dál. Jeho veselí ji zraňovalo. Rozzlobilo ji to. „Pojď se mnou!“ řekl nakonec a stále musel potlačovat pobavený smích, který pořád nemohla pochopit. „Pojď, seznámím tě s doktorem Sagornem.“

Dříve se tomu říkalo královnin pokoj, ale teď to byla studovna jeho Veličenstva. Inos se sem v poslední době dostala jen zřídka, byť to byla jediná hradní

místnost, kterou by bylo možné i v zimě označit za útulnou. Inos ale raději chodila za teplem do hradní kuchyně, kde navíc nacházela i přátelství.

Ta známá křesla a gauč se od dob její matky nezměnily, ale najednou na ni působily stejně jako nábytek v ložnici jejího otce – byl starý a opotřebovaný, zdaleka ne vznešený. Přesto ji pobouřilo, když viděla, že se v matčině oblíbeném křesle roztahuje dlouhý a kostnatý doktor Sagorn.

Sagorn se nemotorně vyhrabal z křesla a uklonil se jí. Na jeho pohybech bylo něco zvláštního. Odpověděla mu na pozdrav a byla ráda, že se stačila převléknout, v šatech z tyrkysově zelené vlny se cítila velmi dobře. Šaty byly na dnešní počasí asi poněkud teplé, ale sem tam měly nějakou vycpávku a vypadala v nich starší. Omlouvala se, ale oči přitom pevně upírala na velice opotřebovaný koberec.

Znovu se uklonil. „Já se také, omlouvám, Výsosti, že jsem tě tak vystrašil.“ Měla dojem, že by se slušelo, aby do svých slov vložil více upřímností. „Byli jsme s tvým otcem pravděpodobně trochu lehkovážní, když jsme nezamkli dveře do ložnice.“ Ve starých modrých očích se mu protivně zablýskalo. „Příliš jsme důvěřovali zaklet, které mělo zajistit ochranu dveří. Po tolika staletích už nejspíš ztratilo všechnu sílu.“

„Zaklet?“ řekla Inos jako ozvěna. „Čáry?“

„Necítila jsi to?“

„Myslela si, že jsi čaroděj,“ poznamenal král a zasmál se, jako kdyby to byl kdovíjaký vtip.

„To ovšem nejsem! Těžko bych se tu takhle procházel, kdybych byl skutečný čaroděj, co říkáš?“ Doktor Sagorn se pokusil napodobit úsměv Inosina otce, ale v jeho hranaté tváři se namísto toho objevil ještě dravější výraz.

Inos nemohla přijít na odpověď, která by byla vhodná pro dámu, a tak si řekla, že nejlepší obrana je útok. „Jak jsi tedy mohl vědět o hedvábí a dracích?“

„Potkal jsem tě cestou! Svírala jsi balíček tak pevně, jako kdybys měla v patách všechny císařské armády, které prahnou jen po tom hedvábí. Doslova jsi kolem mě proletěla.“

Otec se zasmál a pokynul jí, aby se posadila. „Udělal jsi to stejně jako tenkrát, když jsi zmátl ty celníky v Jal Pusso, Sagorne?“

Sagorn se zachechtal a posadil se zpátky do křesla. „Spíš jako ty s těmi masovými koláči!“

Nyní se na oplátku rozesmál otec. Evidentně se bavili o starých dobrodružstvích, o která se s ní asi nepodělí. Král vyndal ze skříňky filigránský broušenou karafu a tři krásné vinné sklenice, které patřily do téže soupravy. Tři! S úžasem si uvědomila, že sedí na okraji pohovky a v prstech drží jednu ze skleniček. Sagorn si všiml, jak je překvapená, a její otec si zase všiml toho, že Sagorn jeho dceru bedlivě pozoruje.

„Myslím, že si to Inos zaslouží. Ochutnej, moje milá. Ale pozor, je silné.“

Sagorn upil a zhluboka vydechl. „Vynikající! Něco takového bych v Krasnegaru nečekal. Nepochybně elfské.“

Král se usmál. „Dokonce rovnou Valdoquiff. Kade přivezla malý soudeček z Kinvale. A já jsem si ho zakřečkoval jen pro sebe, docela jako trpaslík.“

Odpovídal na otázku, na kterou se ho nikdo neptal. Bylo jasné, že se se Sagornem znají velmi dobře. Inos se trochu uklidnila a upila ze své sklenky. Chuť vína ji vůbec nezajímala – asi jako když byla nemocná a musela pít vývar z kopřiv – ale to, že jí také nalili, chápala jako poctu – a snad i znamení odpuštění? Cítila se v té chvíli nesmírně dospěle.

„A teď, Inos," řekl král, zatímco se uveleboval v křesle, „řekni doktoru Sagornovi o tom Bohu."

„O Bohu?" Doktorovy orlí oči se do ní znovu zaryly. Inos popsala svůj zážitek ještě jednou. Když skončila, měla pocit, že se toho zhostila jasně a srozumitelně a že mluvila k věci. Následovalo dlouhé ticho. Sagorn se poškrábal na tváři. Usilovně přemýšlel. Vyprázdnil svou sklenici. Otec se zvedl a opět mu ji naplnil.

„Co bys býval dělal, Holindarne, kdyby se Bůh neobjevil?"

Nikdy neslyšela, že by někdo oslovoval jejího otce takovýmto způsobem, vyjma maminky a tety Kade.

Král hned neodpověděl, pak pokrčil rameny a řekl: „Asi bych dceři vyhuboval, Meo bych poslal pár mincí a Matku Unonini bych první lodí poslal pryč."

Starý muž přikývl a pobaveně se zasmál. „A hedvábí by zůstalo v kapli?"

„Já Bohy neokrádám!"

„Přesně tak! Navíc hedvábí v tomto případě není vůbec důležité. Podle mne, kdyby Bozi chtěli, aby se kaplanka vrátila do Impirie, jistě by si našli jednodušší způsob, jak toho docílit." Sagorn obrátil zkoumavý pohled opět na Inos. „Takže, jak se zdá, nejdůležitější byla ta zpráva pro tebe. Ale Bohové neztrácejí čas s triviálnostmi. Jsi v téhle chvíli do někoho zamilovaná, mladá dámo?" Inos se začervenala.

„Ne! Samozřejmě že ne!"

„Sotva," protestoval její otec nepříliš přesvědčivě. Sagorn střelil po králi podivným pohledem. „Že by se tedy měla v nejbližší době zamilovat? Bude mít možnost si vybrat? Výsosti," obrátil se na Inos, „už ti otec někdy vysvětlil, v čem spočívá důležitost Krasnegaru?" Inos zmateně zavrtěla hlavou. „Nuže, Krasnegar je velice neobvyklé místo. Žijí zde impové i jotnaři. V celé Pandemii je jenom málo míst, kde by takové soužití probíhalo v klidu a míru. Už jsi někdy slyšela o Šíleném čaroději?"

Znovu zavrtěla hlavou, navíc překvapená nenadálou změnou tématu. „Takto přezdívali Inissovi. Nepřipadá ti zvláštní, že si člověk s tak ohromnou mocí zbudoval své sídlo na takovém pustém a izolovaném místě, jako je Krasnegar? Podle mého názoru ale vůbec nebyl tak bláznivý, jak se na první pohled zdá. Krasnegar je totiž malé město, ovšem s nesmírným strategickým významem. Je zde jediný dobrý přístav na celém severu."

Proč jí tohle všechno říká? Zdál se jí být velice vážný. Rychle se podívala na otce, ale on se na ni zamračil, jako kdyby říkal, ať jen pozorně poslouchá.

„Krasnegaru by chtěl vládnout jak Nordland, tak i Impirie. Že mám pravdu, Veličenstvo?" obrátil se ke králi. „Je tomu tak od nepaměti."

„A po celou krasnegarskou historii zde vládl vždy král, nikdy královna!" řekl Sagorn triumfálně. „Takže by ti mělo být jasné, Výsosti, že jak nordlandské ze-

manstvo, tak Impirie se budou velice zajímat o to, koho si vybereš za manžela. Obojí tě potřebují.“

„Že mě potřebují?“ zeptala se. „Nás?“

Přikývl. „Chtějí Krasnegar. Je toho ještě mnoho, co tě otec musí naučit, jestliže po něm máš jednou převzít vládu. Vezměme například takovou prostou věc, jako je sůl. Jotnaři potřebují sůl k nakládání masa na zimu. Sůl se ale nedá přepravovat po moři, protože vlhne. Z toho důvodu jí sem, do Krasnegaru, většinu dopraví v létě z jihu po souši. Goblinové i jotnaři za ni platí kožešinami, které zase chce Impirie. A podobně je to i s ostatními zdánlivě prostými věcmi. Imperátor by nerad viděl na krasnegarském trůnu jotuna. Nordland by zase nechtěl, aby ses provdala za impa.“

„Ale jedni i druzí by mne jako královnu přijali?“ zaprotestovala a podívala se na otce. Skoro nikdy nepřemýšlela o tom, že bude královnou. Tou se stane, až její otec zemře, a takové myšlenky si vůbec nepřipouštěla.

Přikývl, zdálo se jí ale, že trochu pochybovačně. „Když jim bude připadat, že jsi přiměřené dospělá a silná, a když budou souhlasit s osobou toho, koho si vyvolíš za manžela. Většina manželů totiž ráda rozkazuje, víš?“

Odfrkla si a bylo jí jedno, že to není vznešené. „Dobře, ale k tomu ještě nemusí dojít po celá léta, ne?“

Jenom na chvíli se jí zdálo, že otec chce ještě něco říci, ale rozmyslel si to. „Pevně doufám, že ano. Myslím si ale, že můj učený přítel se ti pokouší naznačit, že si možná budeš muset vybrat manžela dost brzy – možná už za rok nebo za dva. A tvoje volba bude velmi zajímat spoustu lidí. Bůh ti říkal, že máš myslet na lásku, až se budeš rozhodovat – to je boží pokyn. Je to tak, Sagorne?“

Inos promluvila první, najednou ji svíraly strašné pochybnosti. „Nechystáš se mě provdat za nějakého příšerného starého vévodu, že ne, otče?“

Král se zasmál. „Ne, pokud ho nebudeš chtít ty, tak ne. A Nordland by s tím stejně nesouhlasil. A právě tohle máme na mysli – tvé rozhodnutí, Inos, může rozpoutat válku!“

Při takové hrůzné představě zalapala po dechu. Rychle dopila poslední zbytek vína ze své sklenky. Rozkašlala se. Jestli se dospělost měří tím, jaký má kdo požitek z téhle hnusné břečky, tak k ní má mnohem dál, než si myslela.

Otec se zvedl. „Pošlu pro nějaký oběd, Sagorne, pokud sis to nerozmyslel a nechceš jít obědvat do síně.“

Inos se v té chvíli naskýtala příležitost k odchodu.

Uvědomila si ale, že ještě stále není vyřízena záležitost s hedvábím.

„Ne, stačí mi něco menšího tady,“ řekl starý muž a znovu se na krále podivně usmál. „Však víš, můj pane, že nejsem příliš společenský člověk.“

„A co dnes večer? Bylo mi řečeno, že k nám zavítal na návštěvu vynikající minstrel. Kade něco organizuje.“

Inos mezitím došla až ke dveřím. „Tati? Co to hedvábí?“

V prvním momentě se zatvářil překvapeně, pak se opět hlasitě rozesmál. „Říkala jsi tři a půl imperiálu?“

Jen nerada přikývla. Došel k ní a položil jí své těžké ruce na ramena. „Inos, miláčku, za ty peníze bys mohla skoupit všechno zboží, které Meo má!“

„Meo?“

Zasmál se a snad se i trochu začervenal. „Meo a já jsme staří přátelé. Ty, když jsi byla malá, hrála sis s dětmi z rodin služebnictva, že? A já zrovna tak. Známe se s Meo odmalička. Dokonce jsem si jednu chvíli myslel, že jsem do ní zamilovaný. Kdo s tebou šel dnes ráno?“ dodal a najednou se tvářil podezřívavě.

Přiznala se – nikdo.

Povzdechl si a poplácal ji po rameni. „Tohle musí přestat, Inos! Dospíváš. Už nejsi dítě. Nemůžeš tady běhat sama. Ani nemůžeš s chlapci ze stájí a děvčaty od nádobí lézt pro ptačí vajíčka a kuchat škeble. Zanedbával jsem tě.“ Pousmál se. „Možná si Meo myslí, že jsem zanedbával i ji – neviděli jsme se už léta. Anebo mi takhle poslala vzkaz.“

„Jaký vzkaz?“

Přikývl. „Vzkaz, že moje krásná dcera by se neměla procházet po městě sama. Ne, Meo určitě nečeká že dostane tři a půl zlatého imperiálu!“

To už znělo lépe. Mnohem lépe.

Otec se zasmál. „Mám chuť poslat dolů stráž, aby ji zatkla pro předražování, a potom ji odsoudit, že s námi musí zůstat na oběd, ale měla by ostudu a dostala by se do řečí. Měla ještě nějakou jinou kvalitní látku?“

S náhlým vzrušením si Inos vzpomněla, co řekl Bůh. „Měla tam už jen jediné hedvábí. Byl na něm vzor s kvetoucími stromy, říkala, že jsou to jabloně. Rostou jablka opravdu z květů na stromech? Pak tam taky má tyrkysový satén a tři měkká lněná plátna a roli stříbrného mohéru a…“

Rozesmál se. „Chtěl jsem s tebou poslat tetu, ale myslím, že půjdu s vámi. Pokud mě doktor Sagorn na chvíli omluví, navštívím svou starou přítelkyni Meolome. Ovdověla a myslím si, že je dost osamělá. Můžeš si tam vybrat všechno, o čem jsi mluvila – a kromě toho i další šaty a róby, které pro tebe koupíme nebo necháme ušít“ „Tatí! To myslíš vážně?“ Pak se zarazila. „Ale proč?“ Smutně se pousmál. „Nechtěl jsem ti to ještě říkat, ale už asi musím. Inos, musíš odjet z Krasnegaru!“

6

Miloval jsem děvče,
jasné jako ráno…
miloval jsem děvče,
už je to moc dávno.
Opustil jsem pole, opustil jsem rodinu,
opustil všechno, a ji k srdci přivinu.
Děvče, děvče jasné jako ráno….
už je to moc dávno…

Slova Jalonovy písně se vznášela velkým sálem jako okvětní lístky. Inos z písně až mrazilo v zádech. Myslela na zářivého Boha, kterého ráno viděla, myslela na měsíční svit na sněhu, na perlový náhrdelník, který měla na krku, a na bílé racky na modrém nebi. Velká krása ji vždy rozechvívala a ještě nikdy neslyšela někoho takto zpívat. Všichni ostatní minstrelové, které zatím slyšela, byli ve srov-

nání s Jalonem jako kejhající husy. Síň byla plná lidí, avšak nebylo slyšet nic krom chvějivých tónů harfy a nádherně čistého tenoru, který se vznášel pod vysokým stropem. Okvětní lístky.

Inos seděla s otcem a jeho hosty u hlavní tabule, umístěné na pódiu v čele velké síně. U stolů lemujících boční stěny seděli lidé z hradu a střední stav z města. Na vzdáleném konci seděl na podlaze před velkými krby nejprostší lid. Kameny nad nimi byly zčernalé mastnotou a kouřem, které se tam usazovaly celá staletí, a trámy vysokého stropu zrovna tak. V zimě častokrát seděla na svém místě u stolu, třásla se chladem a toužebně hleděla přes celý sál do šlehajících plamenů, jak syčely a praskaly od stříkajícího tuku, který do nich kapal z rozvrzaných rožňů. Princezna záviděla služebnictvu. Ale dnes byla ohniště tmavá a prázdná a v sále nebyla zima, nýbrž docela teplo. V létě mělo slunce Krasnegar velmi rádo a skoro jej neopouštělo. Lidé padali vyčerpáním, než sluníčko zapadalo, aby za necelé dvě hodiny opět vyšlo, rozesmáté a připravené na další nekonečný den. Tak é teď zářilo do oken a vytvářelo napříč místností třpytivé mosty světla, v nichž se vznášela zrníčka prachu.

Dal jsem jí zlato i drahé kamení,
dal jsem jí vše, snad jí to srdce oblomí.
Děvče, děvče jasné jako ráno…

Inos bylo pořádně horko, jak seděla nahoře za čestnou tabulí s otcem, tetou Kade a všemi těmi ctěnými hosty, kteří se shromáždili, aby si mohli poslechnout minstrela Jalona. A možná i proto, aby se rozloučili s princeznou Inosolan? Ale na tom nezáleží, říkala si statečně.

Teta Kade vyhrabala z truhly starodávné šaty z lazuritového sametu, ve kterých vypadala ještě kulatější a menší než v ostatních róbách a které obvykle nosila jenom při Zimní slavnosti. Pro dnešní slunečný den to byl až příliš teplý oděv. Tváře měla rozpálené do růžova. Celá zářila a spokojeně se usmívala na všechny hosty kolem. Vlasy měla obarvené na modro. Že by se usmívala při pomyšlení na Kinvale? Ne! Ne! Na to budu myslet až zítra! okřikla se Inos.

Paní Meolorne tam byla také a šťastně se smála, nejspíš přemítala o všech těch skvělých látkách, které toho odpoledne prodala zdejšímu dvoru – a všechny za méně než jeden imperiál, jak král předpovídal. Oba se při tom smáli – inu, staří přátelé.

Otec ale vypadal unaveně, jako kdyby seděl ve stínu, zatímco ostatní jsou na slunci.

Byli tam kupci se svými manželkami, několik lodních kapitánů, biskup a učitelé ze školy, starý Kondora se svýma věčně uslzenýma očima, který si při rozhovoru přikládal dlaň k uchu, kancléř Yaltauri, Mistr Poraganu. Služebnictva tu bylo málo, protože většina lidí byla v kopcích, a zvlášť těch mladých tu spousta chyběla. Zahlédla pouze Lina, který si zlomil ruku, prý při řezání rašeliny – jak se mu to mohlo podařit? – a Kela, Idu a Fan. A samozřejmě Rapa.

Všichni seděli na zemi na protějším konci sálu, u velkého krbu, a před nimi seděly malé děti s vykulenýma očima, buď s nohama překříženýma, nebo si rukama

objímaly kolena a byly dočista uchvácené hudbou. Mladší sloužící se shromáždili kolem Rapa, kterému se jako vždycky tlačili k nohám všichni psi z paláce.

Před dětmi a mezi dlouhými stoly po stranách síně byl prázdný střed místnosti, kde stála jediná židle, na níž seděl Jalon a z hrdla se mu linul zvuk stříbrných zvonků.

Miloval jsem děvče, jasné jako ráno…
miloval jsem děvče, už je to moc dávno.
Přešel jsem zemi, moře přeplavil.
Překonal všechno jen s ní abych byl.
Děvče, děvče jasné jako ráno…
Už je to moc dávno….

Matka Unonini zde nebyla. Matka Unonini byla v péči lékařů, odpočívala v tmavé místnosti při lehké dietě a Inos se nemohla ubránit myšlence, že ve všem zlém je vždy něco dobrého a cítila se kvůli tomu trochu provinile.

Hrůzostrašný doktor Sagorn zde také nebyl, což se dalo považovat za další malé dobro. Ať si je to otcův dávný přítel, z jeho pronikavého dravčího pohledu a zobanovitého nosu na ni padala hrůza, a tak byla ráda, že se omluvil kvůli údajné únavě z cesty.

Jalon dozpíval a sál se otřásal ovacemi – lidé tleskali, provolávali slávu, dupali. Minstrel se postavil a úklonou poděkoval, nejprve králi a pak i zbytku společnosti. Pak odešel na své místo u čelního stolu.

„Nevyschlo ti v krku, barde?“ zeptal se Inosin otec.

„Trochu jistě, sire. A myslím, že i obecenstvo si potřebuje odpočinout.“

„Tomu nevěřím. Sklepníku!“

Jalon vděčně přijal další korbel, prohodil cosi o vynikajícím pivu ze severu a dlouhými doušky vypil celý korbel na jeden ráz. Po celém sále se pomalu začal ozývat hovor, jako když první jarní květiny raší skrz sníh, jak se postupně vytrácelo opojení z jeho písně.

„Jmenoval už vládce Impirie nového maršála, minstrele?“ dotíral jeden z důležitě se tvářících měšťanů.

Jalon se neurčitě pousmál. „Ten starý přece umřel, pravda?“

Měšťan netrpělivě zafuněl. „Ale co ten nový? Touží po válce?“ Inos si nemohla vybavit jeho jméno. Vypadal jako načepýřený kohoutek s červeným lalokem a trčícím hřebínkem. Možná vypil poněkud víc toho dobrého severského piva.

„Řekl bych, že ano,“ odpověděl Jalon. „Takoví maršálové obvykle bývají, ne?“

„A Čarodějnice Západu je taky mrtvá?“ ptal se hned další.

Hudebník se zahleděl do prázdna a poněkud nejistě odpověděl: „Ano, je.“

„A co ten trpaslík, co nastoupil po ní, o něm něco víš, Jalone?“

„Hmm, nic? Ano, nevím nic.“

Jedna ze vznešených městských matron se na něj zamračila.

„Takže Čtyřka se teď skládá ze tří Čarodějů a jedné Čarodějnice, nemám pravdu? Ze čtyř Strážců je jen jedna žena, Čirá voda.“

Jalonův pohled byl ještě bezvýraznější. „Ale její Všemohoucnost Umthrum? To je přeci žena.“

Následovalo dlouhé, trapné ticho, které přerušil malý námořník se slídivým pohledem: „Ta už zemřela před mnoha léty, pěvče. Dávno před mým narozením.“

Jalon rozpačitě pokrčil rameny a prohlásil: „Obávám se, pane, že politika nepatří zrovna k mým koníčkům.“

Jalon přišel přímo z Hubu, hlavního města Impirie. Ctění hosté, dychtiví po žhavých novinkách a klevetách, na něj pálili otázky celý večer, jenže, jak se zdálo, na žádnou z nich neznal odpověď.

Je to velmi pěkný mladý muž, myslela si Inos, ale vypadá trochu mimo, jako by se pohyboval v jakémsi oparu. Uvažovala, jak je vlastně schopen najít cestu od hradu k hradu, od města k městu. Nejspíš chodí bez určitého cíle, jen tak, kam ho nohy zanesou. Ušklíbla se sama sobě a letmo mrkla na Rapa.

„Zaslechli jsme zvěsti o velkých škodách, způsobených draky v Jižních provinciích,“ prohlásil další měšťan a mínil to jako otázku Jalonovi. „Prý hlavně na Kithu.“

„Skutečně?“ řekl minstrel. „Obávám se, že mi to jaksi uniklo.“ Krasnegarská honorace si vyměnila podrážděné pohledy.

„Co se teď nosí v Impirii, Mistře Jalone?“ To byla teta Kade. Určitě má starost, co se bude dít se všemi těmi látkami, kolik z nich bude moci shrábnout pro sebe a kde sežene zručné švadleny, které by jí ušily za těch pár dnů, které zbývají do odjezdu, nějaké módní róby.

„Pas se nosí velmi vysoko,“ řekl sebejistě Jalon. Bylo vidět, že ví, o čem mluví. „Sukně pak splývají zvonovitě až k podlaze, vlečky jsou docela krátké. Rukávy jsou na ramenou nabírané, nahoře těsné, rozevláté kolem zápěstí. Nosí se krajkové manžety. Hluboké výstřihy, také s krajkovým lemováním. Velice oblíbené jsou květinové vzory, z látek se dává přednost hedvábí a bavlně.“

Po takové nečekané ukázce hlubokých znalostí se všude rozhostilo ohromené ticho. Inos si všimla, jak se její otec ušklíbl.

„Nedivte se, přátelé, Mistr Jalon je i výborný malíř. Tak mě napadá, Jalone, zdržíš se u nás dost dlouho, abys stačil namalovat portrét mé dcery?“

Jalon se na okamžik upřeně zahleděl na Inos. „I kdybych na to měl celý život, stejně bych těžko dokázal vymalovat takovou krásu, můj pane.“

Inos cítila, že rudne, a slyšela, jak se všichni jejím rozpakům smějí. Nemuseli by se smát tak moc! říkala si.

Muzikant se obrátil zpět ke králi. „Kdyby se mi do rukou dostaly správné barvy, sire… jenomže se obávám, že takové se zde neseženou. Ale kresba… no jistě, kresba! Budu na ní pracovat s láskou.“

„A mohl bys načrtnout některé ty róby, o kterých jsi zde mluvil, Mistře Jalone?“ přerušila jej Kade, která samou netrpělivostí prudce pomrkávala.

„Samozřejmě, Výsosti.“

Teta Kade se spokojeně a s úlevou uculila a otočila se k paní Meolorne, aby se s ní poradila o vhodných švadlenách.

Inos se toužebně zahleděla na mládež, usazenou na podlaze vzadu za stoly. Klábosili a smáli se, Rap s Linem se vzájemně doplňovali při vyprávění jakéhosi

příběhu. K čemu to je, být princeznou, když pak nemůže dělat, co by ji bavilo? Proč musí sedět u tabule s omezenými starými páprdy? Tiše se i se židlí posunula dozadu.

Teta Kade si toho všimla. „Inos?“

„Myslela jsem, že bych třeba mohla…“

„Nech ji,“ řekl král měkce. Inos nějak tušila, že chtěl ještě dodat, že to je naposled, ale neřekl to.

Inos vděčně vstala, zdvořile se usmála na hosty kolem tabule a nesrozumitelně cosi zamumlala. Potom spěchala přes šířku místnosti ke skupince na podlaze. Viděli, že přichází, a automaticky jí uvolnili cestu svým středem až k Linovi s Rapem. Rap odstrčil kousek stranou pár psů a Lin se taky posunul. Jak jen mohou všichni vědět, že si chce sednout zrovna tam? Ale sedla si.

Rap se při tom na ni odspodu podíval. Když se mu zahleděla do šedých očí, zdály se jí ještě větší než obyčejně.

Nejistě se na sebe usmáli.

„Tak jak se ti líbilo ve stráži?“ zašeptala.

Nesměle se zazubil. „Nuda.“

Zasmála se. *Výborně!* V tom případě… „Omlouvám se za to, jaká jsem na tebe byla zlá, Rape.“

Maličko ve tváři zrůžověl, upřel zrak kamsi ke svým kolenům a sotva slyšitelně řekl: „Takže můžeme být dál kamarádi?“

Oba se naráz rozesmáli.

Opřela se rukou o zem, hned vedle jeho ruky.

Zakryl jí ruku svou dlaní.

Nikdo si toho nevšiml.

Měl velké, silné ruce, teplé a mozolnaté. Mužské ruce.

Přece jen vyrostl. Teď věděla, že to nebylo jen zdání. Jeho starý kabátec mu byl těsný přes ramena. Cítila příjemnou vůni koní, která se z Rapa linula vždycky.

Nemůžeš běhat venku s kluky ze stájí, říkal před chvílí otec.

„Rape, já odjíždím pryč!“

Nechtěla o tom původně vůbec mluvit. Podíval se na ni a jeho nevýrazný obličej byl plný překvapení. Vždyť on vlastně nemá vůbec tak nevýrazný a přihlouplý obličej, jak se jí vždycky zdálo.

„Na jih,“ dodala rychle. „Do Kinvale. Abych se naučila, jak se má chovat dáma. S tetou Kade. Příští lodí.“

Inos se kousla do rtu a zahleděla se k slavnostní tabuli. Místnost se jí podivně zamžila.

Sevřel jí ruku. „Na jak dlouho?“

„Na rok.“ Inos se zhluboka nadechla a vynaložila veškeré úsilí, aby se pořád chovala, jak se sluší na majestát. „Víš, vévoda Angilki z Kinvale je něco jako náš příbuzný.

Teta Kade měla za manžela jeho strýce a sestra mého pradědečka byla jeho… jeho… no to je jedno, zapomněla jsem. Prostě Inisso měl tři syny. Jeden se stal po něm zdejším králem, druhý vévodou z Kinvale a třetí odešel do Nordlandu. Kalkor,

ten nejvyšší zeman z Garku, je jeho potomek. Celé je to ale mnohem komplikovanější.“

Přestala. Viděla na Rapovi zmatek, ale i nezájem. Mimoto si uvědomila, že není asi nejtaktnější mluvit o tom všem příbuzenstvu, když Rap nikoho nemá. Tedy alespoň nikoho, o kom by věděl. Pravděpodobně měl zrovna tolik příbuzných jako ona, jenomže nebyli z šlechtické krve. Od otce věděla, že větve jejich rodokmenu jsou velmi spletité. Tady na severu nikdy nebylo mnoho šlechtických rodin, a tak se manželské svazky mezi jejich příslušníky uzavíraly vždycky co nejdřív, jakmile jen to mravy dovolovaly.

Takže Inisso měl tři syny. To prý je důležité.

„Až budeš královnou Krasnegaru, tak já budu velitelem tvé osobní stráže,“ řekl Rap.

Ach, Rape!

„Raději bych z tebe měla hlavního stájníka.“

„Velitel stráže!“ trval na svém.

„Hlavní stájník!“

Nastalo napjaté ticho.

„Obojí!“ řekli oba najednou a rozesmáli se.

Bylo očividné, že Jalon se nechystá tak hned začít znovu zpívat.

Inos si uvědomila, že už pár minut nepadlo ani slovo a že jen sedí a pitomě se na Rapa usmívá a že on se usmívá na ni zrovna tak hloupě. Jak se můžu teď tak bezstarostně smát? Vždyť musím jet pryč! Do toho příšerného Kinvale. Co je dobrého na tom být princeznou, když pak musím dělat takové věci? A ke všemu ten strašný dědek Sagorn naznačil, že bych mohla zavinit válku, kdybych se snad někdy zamilovala do nějakého muže, který…

„Dnes jsem viděla Boha,“ vzpomněla si náhle.

Uvědomila si, že o tom neměla mluvit. Dokonce slíbila otci, že o tom nikomu neřekne.

Rap zvážněl a čekal na podrobnosti. A tak spustila… Řekla mu o doktoru Sagornovi, o hedvábí a všem ostatním, co se stalo. Nevěděla, proč mu to všechno povídá, ale když skončila, cítila se mnohem lépe. Koneckonců věděla, že na Rapovu mlčenlivost se může spolehnout. Neznala nikoho, kdo by střežil cizí tajemství poctivěji než Rap.

Pozorně poslouchal a zmínky o Bohu si nevšímal. „Co je zač ten doktor Sagorn? Sedí tam?“ ukázal ke královské tabuli.

„Ne,“ odpověděla. „Byl po cestě unavený a navíc to není nějak moc společenský člověk.“

„Jsi si jistá, že to není čaroděj?“ Rap se tvářil velice vážně.

„Ach, samozřejmě!“ řekla. Ta představa teď vypadala tak pitomě – byla hloupá, že ji to vůbec napadlo. „Je to starý přítel mého otce.“

„Který ho ale přesto neviděl kdovíkolik let.“

„To je pravda, ale…“ Tohle není vůbec starý Rap! „Vždyť i Bůh mi přece řekl…“ Ne, ten to neříkal, byla to Matka Unonini, kdo se mi vysmál, že Sagorn není žádný čaroděj. Mlčela, obávala se Rapovi pohlédnout do obličeje.

„Řekni mi znovu, jak vypadá.“

„Vysoký, šedovlasý. Velký nos jak skoba. Hluboké vrásky tady dole. Spíš bledý obličej. Myslím, že moc často nevychází ven.“

„Co je, Rape?“ Lin předstíral, že si hraje s kůží, která se mu loupala z ruky, ale přesto poslouchal. Byl to čistokrevný imp – malý, tmavý a nápadně nosatý. Také vyrostl, jak si Inos všimla, ale hlas měl stále ještě dětský. Vyvíjel se trošku pomaleji.

Rap se mračil. „Nikdo takový dnes do hradu nevešel.“

Inos se rozbušilo srdce. Po chvilce se uklidnila a řekla:

„Neblázni, asi sis ho nevšiml. Nemohl jsi přece vidět každého, kdo prošel bránou.“

Rap neodpovídal, jen se dál kabonil s pohledem upřeným na zem.

„Tak jí to řekni, Rape!“ ozval se znovu Lin.

„Co mi má říct“ zeptala se.

Rap dál mlčel.

Lin jí hořce sdělil: „Thosolin se k němu zachoval jako prase, Inos. Nechal ho stát ve stráži celý den. V brnění a na slunci! Nedovolil mu ani si odskočit! A byl tam bez oběda. Tak on to dělá se všemi nováčky. On říká, že je tak zkouší, ale on to má prostě rád! Dělá mu dobře, když vidí, jak z toho dlouhého stání omdlévají.“

Silně Rapovi zmáčkla ruku. „Je to pravda?“

Přikývl. „Ano, ale já jsem neomdlel.“ Otočil se a pevně se na ni zahleděl. „A ten tvůj doktor Sagorn bránou neprošel!“

„Rape!“ Inos zakvílela. To bylo absurdní! „Mohl vejít v zákrytu za nějakým povozem. Já jsem tak vyšla ven.“

„Já jsem tě viděl,“ řekl Rap s vážnou tváří. „Viděl jsem, jak jsi prošla. Dnes ale žádné vozy dovnitř nevjely.“

„Říkal, že šel za mnou z města. A chvíli po mém návratu jsem ho slyšela mluvit s otcem – nebyla to ani hodina.“

„Bránou neprošel,“ opakoval Rap.

Jeho velká čelist vypadala stejně pevně jako sama Krasnegarská skála.

Mládí odchází:
Umíme těžit ze svých ztrát
Známe léky na své bolesti
Když ale sny mládí mizí v dál
Berou s sebou i část našich srdcí
A ta se nikdy nevrátí

Stoddart: A ta se nikdy nevrátí

»»» KAPITOLA DRUHÁ ««« JIŽNÍ SNĚNÍ

1

Vítr fouká od jihu, bude pršet.

Tak to říkávala Rapova matka. Asi to bývala pravda tam, odkud pocházela, ale v Krasnegaru ne. Právě foukalo od jihu, z pevniny, a to znamenalo další pěkný den. V Krasnegaru to byl severní vítr od moře, který obvykle přinášel déšť nebo, a to častěji, sníh. Jeho matka používala mnoho takových průpovídek, hodně zvláštních, jak si teď Rap uvědomoval. Na maminku si už moc nevzpomínal, nedokázal si dobře vybavit, jak vypadala, ale některé z jejích podivných zvyklostí mu utkvěly v hlavě dodnes.

Jednou z těch zvláštností bylo mýt se každé ráno. To totiž není v Krasnegaru vždycky snadná záležitost. V létě, když je teplo, je to samozřejmě příjemné, ale v zimě bývá někdy led tak silný, že pomůže jedině sekyra. Tento zvyk Rapovi zůstal a vždy se mu líbil. Cítil se po umytí dobře, a tak se myl, i když se mu ostatní lidé vysmívali, že je blázen, nebo mu tvrdili, jak je to nezdravé. Někteří z nich vypadali, že se nemyjí vůbec. Rapovi byl příjemný ten palčivý pocit, který studená voda vyvolává, a líbilo se mu smývat si z těla zbytky spánku. Při mytí často vzpomínal na maminku.

Toho rána se ani nenamáhal odnést si džber vody dovnitř. Stál do půl těla obnažený u žlabu ve stinné, orosené stáji, když vstoupil starý Hononin. Zamířil k němu a za chůze si sundával košili. Rapa to přivedlo do rozpaků. Být bez košile venku, na poli, to bylo docela v pořádku, ale krasnegarští byli hodně puritánští a Rap se, přistižen polonahý, necítil dobře. Ale ještě mnohem horší a naprosto neslýchané bylo to, co předváděl Hononin. Kůže mu leckde na těle volně visela a chomáč šedých chlupů uprostřed hrudníku vypadal, jako by se mu tam přestěhovaly vlasy z pleše na temeni hlavy. Rap si říkal, jestli by neměl odejít, ale pak se jen odsunul na vzdálenější stranu žlabu a neříkal nic.

Starý, malý podkoní vypadal ještě nabručenější než obvykle a také nepromluvil. Došel ke žlabu a ponořil do něj celou hlavu. To vysvětlovalo vše.

Když se vynořil, prskal vodu na všechny strany a chvěl se po celém těle. Začal nabírat vodu do dlaní a oplachovat se v podpaží a na ramenou.

„Ten velký je naložený," zavrčel a na Rapa se ani nepodíval. „Měl bys s ním odjet ještě před dalším přílivem."

Rap se ohlédl, zda nevešel do stáje někdo další. Ne, Hononin mluvil na něj. Jízda s povozem byla mnohem lákavější perspektiva než strážní povinnost, a to dokonce i v případě, že by se Thosolin neuchýlil k nějaké další ze svých sadistických zkoušek. Směrem na jih, k pevnině, bylo mnoho věcí, které Rapa lákaly… Ale Inos se těšila na vyjížďku a před odjezdem už nebude mít mnoho příležitostí. Při té myšlence pocítil náhlé, bolestné sevření, tam někde za hrudní kostí, ale řekl si, že se musí chovat dospěle a jako chlap. Kněži říkávají, že ve všem dobrém je něco zlého, a člověk musí poslouchat rozkazy.

Horečně přemýšlel, jaký je příliv. Musí ještě stihnout okšírovat čtyři koně. „Kdo bude kočírovat?"

„Ty."

„Já!?"

Jseš dneska snad hluchej?" Hononin si znovu namočil obličej.

Rap se zhluboka nadechl. Pak ještě jednou. Když konečně promluvil, snažil se, aby jeho hlas zněl co nejklidněji. „Kdo ze starších pojede se mnou?" Nejspíš Ollo, pomyslel si. Byl tam někde ve stájích. On s tím velkým vozem přijel.

„Nikdo."

Rap se prudce předklonil a ponořil hlavu do vody, aby se uklidnil a získal čas na přemýšlení. Okamžitě pochopil, že to byl pěkně hloupý nápad, asi jako kdyby se sám nakopl. Voda mu natekla do nosu i do uší. Vůbec to nepomohlo. Když se vynořil, cítil se ještě hůř. Ale včera večer přece nepil žádný alkohol. Snad je to lepší, než kdyby měl ještě kocovinu. Prudce se nadechl a odplivl si.

To mu při přemýšlení ale také nijak zvlášť nepomohlo. Proč ta změna plánu? Vždyť ten druhý povoz by byl do večera taky připravený.

Nebylo zvykem, aby jel jen jeden vůz. Kdyby se kočí za přílivu při průjezdu po hrázích dostal do potíží, mohl by potřebovat pomoc druhého spřežení – a hodně rychle! Anebo dobrého čaroděje, jak praví přísloví. A aby jel jenom jeden muž – to už vůbec nebylo obvyklé! A ke všemu začátečník? Sám? Rap držíval otěže častokrát, ale vždycky jen na rovných, snadných úsecích – to bylo všechno. A proč má jet právě on? Proč ne Jik nebo Ollo, kteří vědí, co si počít, když se dostanou do nesnází? Proč já a sám? říkal si.

Třeba se Hononin doslechl něco o včerejší zkoušce ve stráži. Možná se bojí, že Rap udělal na Thosolina příliš velký dojem a že ho vezmou natrvalo ze stájí ke strážím. Nebo třeba Hononin nechce dopustit, aby se takhle zacházelo s jedním z jeho mužů.

Přesto se Rapovi ještě nikdy nedostalo takové důvěry, že by řídil sám povoz tak daleko, natož pak celou cestu. A bez dozoru. Chvěl se vzrušením. Bude jedním z kočích, možná jen mladší kočí, ale i to je rozhodně víc než jen kluk ze stáje. Bude moci jíst u stolu pro kočí! Služba se zbraní může zatím počkat – je ještě mladý.

„Přece to zvládneš, nebo ne?"

„Zvládnu," odpověděl Rap rozhodně a snažil se vypadat věcně. „Ale cestou z kopce na mě dohlédnete, ne?"

„Zvládneš to nebo ne?"

„Ano!"

„No dobrá," řekl Hononin. „Já ti věřím, i když…" začal si utírat obličej do košile, otočil se a odešel. Zbytek věty zůstal nevyřčen nebo se ztratil v košili.

Důvěřuju ti, i když… I když co?

Vločka měla uvolněnou pravou přední podkovu. Rap to šel říct Hononinovi; ten zaklel a zamířil k ubytovnám služebnictva. Kovář tam zřejmě nebyl, neboť namísto něho dorazil jeho učedník a Rapův kamarád Kratharkran. Ostentativně si otíral drobečky z úst, aby dal najevo, že ho vytrhli z důležitější činnosti. I když byl jeho otec imp, Krath byl jotunštější než většina jotnarů a v poslední době mohutněl jak sněhová závěj. Rap s ním mluvil minulého večera, ale když jej viděl přicházet v kožené kovářské zástěře, připadalo mu, že přes noc musel opět povyrůst.

Přes svůj vysoký vzrůst měl úplně dětský, pisklavý hlásek. Nevěřícíma modrýma očima zíral na Rapa. „Jak dlouho už smíš kočírovat?"

„Tak dlouho, jako ty smíš držet v ruce kladivo!"

Spokojeně se zasmáli a Krath se pustil do práce. Když skončil, naoko vážně požádal Rapa, aby jeho dílo schválil, a při tom ho tituloval ‚pane kočí'.

Stejně rádoby vážně mu Rap poděkoval a pochválil ho za dobře odvedenou práci, což také opravdu byla. Krath mu popřál hodně štěstí a odešel dojíst své jídlo.

Do této chvíle měl pořád napilno a cítil se dobře, ale ve chvíli, kdy koním ze svého spřežení nasadil postroje a zapřáhl je k povozu, už věděl, že bude ujíždět před přílivem jen o fous. Rychle se vydal za starým Hononinem a našel ho, jak počítá pytle s obilím.

„Jsem připravený."

„Tak vyjeď." Ani se po něm neohlédl.

„Vy si to nepůjdete zkontrolovat?" Starý Hononin nikdy nenechal vyjet vůz na cestu dolů z kopce bez toho, že by si ho osobně zkontroloval, dokonce ani když kočíroval Ollo nebo Jik. Určitě by nezapomněl přinejmenším zkontrolovat Vloččinu podkovu.

Pořád ještě se neotočil a něco ho očividně pořádně rozčílilo. „Tak už jeď!" štěkl. „Ať to stihneš, než přijde příliv!"

Rap rozpačitě pokrčil rameny a šel. Nedostal ani nezbytné varování, aby byl opatrný při průjezdu městem. To bylo vážně podivné!

Cestou zpět k vozu potkal Fan, která šla krmit kuřata, a požádal ji, aby vyřídila Inos, že musel odjet pryč.

Pak už celý rozechvělý vylezl na kozlík. Ještě než poprvé práskl bičem, zaslechl za sebou ječivé volání. Přes nádvoří utíkal Lin a ve zdravé ruce nesl vak. S nadějí se zahleděl nahoru na Rapa. „Nechtěl bys nějakou společnost?"

„Určitě," řekl Rap. Lin byl sice hrozný klevetník, ale jinak byl celkem snesitelný. Teď se jen tak poflakoval po hradě, protože nikdo nedokázal najít práci, kterou by mohl se zlomenou rukou zastat „Co máš v té mošně?"

Lin se trochu neohrabaně, protože musel dávat pozor na zraněnou ruku, vyškrábal nahoru na sedadlo. „Většinou sýr a malý kousek skopovýho. Taky housky.“

Teď měl Rap sice žaludek jak na vodě, ale věděl, že později dostane chuť něco zakousnout. „Je tam dost pro oba?“

Lin přikývl. „Dědek říkal, že dneska jsi neměl čas na snídani.“

Rap odložil bič. „Nevíš, co se s ním děje? Chová se divně. Odkdy se zajímá o to, jestli stihnu snídani? A proč mě takhle žene ven z města, to taky nechápu.“

Lin měl „tenké uši“ na různé drby a fámy. Věděl o všem, co se kde šustlo. Jeho tmavé oči jen zajiskřily. „Včera jste se s Inos drželi za ruce!“

„A co to s tím má co dělat?“ zeptal se Rap. Cítil, jak se mu stáhlo hrdlo.

„Ale nic, Rape. Vlastně nic.“

„Tak ven s tím!“

Lin se uchechtl. „Tatíček si toho všiml.“

Takže Hononin říkal asi nejspíš něco jako *důvěřuju ti, i když ti ostatní nevěří.*

Prudce uvolnil brzdu, práskl bičem mnohem silněji, než měl v úmyslu, a vyjel s rachotícím vozem z hradu.

Mezi hradní bránou a přístavem bylo čtrnáct vlásenkových zatáček. Jízda s prázdným povozem dolů byla jednodušší, než vléci těžce naložený vůz nahoru, ale ani tak to nebylo nic snadného. Rap mnohokrát viděl, jak se to dělá, ale ještě nikdy neměl příležitost sám ovládat brzdu i opratě. Bylo s podivem, že by o tom starý Hononin nevěděl.

První dvě zatáčky byly snadné, ale třetí mu až vyrazila dech svým prudkým náklonem. Neovladatelný povoz je stejně nebezpečný jako lodní vrak! Všiml si, že ho Lin bedlivě sleduje a jak se zdravou rukou křečovitě drží. Naštěstí bylo ještě dost brzy a venku bylo málo chodců, které by mohli přejet.

Čtvrtá a pátá zákruta nebyly tak zlé, zato šestá zatáčka byla hrozná. Skoro se mu zdálo, že vůz jede jen po předních kolech. Povoz až příliš těsně míjel taras, a protože byl příliš lehký, skřípěl po dláždění a začal sklouzávat ke straně. Rap cítil, že je zmáčený vlastním potem. Potřeboval by v té chvíli o dvě ruce víc, než mu bozi nadělili.

Zdaleka nejhorší však byla následující vlásenka. On přece ten příliv musí stihnout! Nemůže to zbabrat! Kdyby mu to nevyšlo, nikdy by si to neodpustil. Bylo mu také jasné, že s důvěrou starého Hononina by byl konec. A co Inos, kdyby slyšela, že třeba přejel chodce, naboural povoz nebo dokonce že narazil do domu a zabil při tom koně – a to se už párkrát stalo.

Věř si, říkávala mu matka. Kdo už ti má věřit, když ne ty sám?

Zakřičel na koně, prudce přitáhl opratě a zatáhl za brzdu. Souprava se s rachotem zastavila. Ticho. Lin se na něj tázavě zahleděl. „Co se děje?“

Rap si paží setřel pot z čela. Byl zadýchaný, jako by běžel celou cestu od moře k hradu. „Poslouchej!“

Lin se zaposlouchal a samým údivem vykulil oči – zdola se ozýval klapot kopyt a zvonění železa na dlažbě.

Zvuk se přibližoval a náhle se před nimi vynořil jiný povoz, valící se ze sedmé zatáčky. Koně s očima námahou vytřeštěnýma a s párou stoupající od tlam se otírají o zdi domů, aby protáhli plně naložený povoz zatáčkou.

Pak se objeví i povoz a na něm hlasitě klející kočí. Veze náklad čerstvé, těžké rašeliny, ze které crčí voda. Čerstvá rašelina je pěkné svinstvo. Je příšerně těžká a snadno z vozu sjede, jenomže v tomto klimatu se přes zimu skladovat nedá, takže první náklady jsou vždycky dost mokré.

„Kamaráde, s tímhle se tak srazit…“ řekl Lin a otřásl se. Někdy trvalo hodiny, než se dva povozy, které se setkaly v protisměru, navzájem vyhnuly. S vozem se těžko couvá. Někdy se musel dokonce i vyložit naklad.

Blížící se souprava se srovnala a zrychlovala. Kočíroval ji Iki. Zazubil se, pak se ale zatvářil překvapeně, když viděl na kozlíku jen Rapa a Lina. Protože by ho přes rachotící kola nebylo slyšet, ukazoval dolů z kopce a vztyčil jeden prst. Rap pokýval hlavou a spojil palec s ukazováčkem, signalizoval nulu. Snažil se vypadat, jako by to dělal dnes a denně.

„Rape!“ ptal se Lin. „Jak's to moh' vědět?“

Rap zaváhal. No ano, jak to vlastně zjistil? Jeho vlastní povoz dělal takový rachot, že to nemohl slyšet. Možná to slyšeli koně a vyslali mu signál ušima? Znamení, které pochopil, aniž by je znal? To je dost nepravděpodobné. Že by zachytil odraz v některém okně? Slunce ale svítilo přímo do oken, na která viděl, takže ani odtud to zjistit nemohl. Ale on to věděl. Byl si jistý, že za tím rohem se blíží povoz. Byl to takový zvláštní pocit. Kde se v něm ale vzal?

„To je jedna z věcí, které se vy mladí musíte ještě naučit. Teď mi budeš dělat průzkumníka.“

Lin udělal sprosté gesto. Ještě chvíli hleděl zmateně na Rapa, ale pak seskočil dolů a zamířil k zatáčce.

Ztráceli čas. Lin byl s jednou zdravou rukou velmi nemotorný, a tak Rap musel pokaždé, když Lin sesedal či nasedal, úplně zastavit. Ten druhý povoz však nakonec potkali mezi dvanáctou a třináctou zatáčkou a minuli se bez potíží. Zbytek cesty do přístavu už zvládli rychle.

Ten den stálo u mola málo lodí. Moře mělo barvu rtuti a jiskřilo odlesky zářícího slunce. Racci se nafoukaně pohupovali na hladině a zobáky si probírali peří. Vzduchem se nesl ostrý pach ryb a mořských řas. Slabý větřík čeřil vodní plochu, ale žádné vlny nebyly. Rap nervózně pozoroval hráz, po jejíž koruně vedla jediná cesta k pevnině.

„Příliš pozdě!“ povzdechl Lin.

„Ještě to není nic moc!“ odvětil umíněně Rap. Já to risknu!“

Postavil se a opratěmi švihl koně přes zadky, takže vyrazili drobným klusem kupředu. Napadlo jej, jestli si Lin nechce vystoupit. S dlahou na ruce by nemohl plavat, kdyby bylo nejhůř, ale Lin stejně asi plavat neuměl. Nemělo ani význam se to učit, člověk zemře v Zimním oceánu prochlazením během pár minut.

Pak si Rap uvědomil, že vlastně ani on neumí plavat.

Lin mlčel. Vůz zrychloval a hřměl po vršku hráze, která dlouhým obloukem spojovala nízké ostrůvky a skály až ke vzdálenému pobřeží pevniny. Větší část cesty, vedoucí po nízkých ostrůvcích a skaliskách, byla s výjimkou velkých zim-

ních bouří stále suchá, ale byly na ní čtyři prohlubně, které příliv zaplavoval. Ve třech už stála voda. Vůz se řítil vpřed s takovým rachotem, že plašil vřískající mořské ptáky, pak náhle byla voda po obou stranách – projížděli Velkou prohlubní.

Rap ji projel naplno. Prohlubeň byla přímá, mělká a on necítil ani z chování koní, že by z toho měli nějaké obavy. Voda stříkala ve stříbrných vějířích na obě strany. Do obličejů jim šlehala tříšť slané vody a vtom již byli v bezpečí na druhé straně prolákliny, na Kachním ostrově. Teprve teď si Rap uvědomil, že v prohlubni bylo víc vody, než čekal.

Lin, který zůstal sedět, byl celý promočený. Hvízdl a pak se začal trošku nervózně smát „Doufám, že to nový kolo vydrží."

Malá prohlubeň byla ještě suchá až na pár nevelkých kaluží, rozčeřených větrem.

Přejížděli teď přes návrší Velkého ostrova a Rap zmírnil rychlost, aby neuštval koně. Ale nesedl si, zůstal stát.

Skály a oblázkové krajnice vystřídal porost odolných travin a keřů, kterým blízkost moře vyhovovala. Na chvíli ztratili hladinu z pohledu. Vůz vyjel do svahu, přejel hřeben a rozjel se dolů z kopce. Před nimi ležel hlavní úsek cesty. Přesněji neležel, protože jeho větší část byla už pod vodou.

Lin zakvílel: „Rape!" a postavil se.

Rap nečekal; že zaplavená mezera bude už tak široká. Modrý příliv se prudce přeléval přes hráz, blýskal se ve slunečních paprscích a napohled vypadal opravdu krásně. Takhle zalitou cestu ještě nikdy neviděl, jen ze břehu. Vál teď silný a studený vítr, který sice čechral koním hřívy, ale na mořské hladině způsoboval jen nízké, protáhlé vlny. Cesta před nimi běžela do moře kousek nad hladinou, ale pak mizela pod vodou. Její druhý konec byl u vzdálené Lojové skály, kousek nalevo od přímého směru.

Rap věděl, že jsou na ní dvě zatáčky. Někde.

„Rape! To nemůžeš!" ječel Lin.

„Tak si vystup!" křikl Rap, aniž by zpomalil. Nechtěl zůstat šest nebo sedm hodin na Velkém ostrově. Až do smrti by se mu všichni pošklebovali. Na zastavení bylo stejně už pozdě, vozovka byla vyvýšená nad okolní terén a nebylo kde se otočit; za hodinku to bude pod vodou celé a couvání nebyla jednoduchá záležitost. Od koňských kopyt stříkala voda. V tom viděl, jak se čtyři páry uší poplašeně sklopily. Věděl, že koně může uklidnit zpěv, zpíval sice hodně mizerně, ale koně koneckonců také nejsou žádní hudební kritici. Začal zpívat první písničku, která jej napadla.

Přešéél sem zemi, móóřé přééplavil…

„Rape!" ječel Lin. „Sjedeš z cesty! Sakra, zastav!"

„Sklapni!" sekl po něm Rap a pokračoval ve zpěvu. Viděl, že to pomáhá. Koně mu naslouchali – uši se jim pomalu zvedaly. Kopyta dál rozstřikovala vodu a vůz plynule pokračoval vpřed. Několik racků, pohupujících se na vlnách, je se zaujetím pozorovalo.

Děvčéé,děvčéé jako ráánóó…

V dáli po jejich levé straně se v přístavišti připravovaly dvě lodi k vyplutí a Rapa napadlo, co si asi tak myslí jejich posádky o jeho koňmi tažené lodi. Po pravici měl dvojici větších skalisek, zelených porostem řas a purpurových od přirostlých mušlí, přes které se chvílemi přelévaly větší vlnky, a Rap si náhle jasně vybavil, jak daleko jsou od hráze. Musím trošku zatočit nalevo.

Foukal právě takový vítr, aby zvlnil vodu tak, že dno nebylo vůbec vidět, ale Rap dokázal podle tvaru vln přesně odhadnout, kde jsou krajnice. Říkal si, že to celé nakonec není tak nebezpečné, jak se zdálo.

Lin už jen tiše kňoural.

Dáál sem jí láásku, dostaláá pusy,
zkusil sem všechny chlapský kusy.

Skály, vystupující nad stříbřitou hladinu, se kolem nich jen mihly. Vlny se zvětšily a bylo vidět, že koně začínají mít problémy. Voda jim chvílemi dosahovala vysoko nad kolena. Nápravy kol už nebylo vidět vůbec. Vůz zpomalil. Koně táhli s vypětím všech sil. Krajnice se už nedaly rozpoznat.

„Rape, obraťto, prosím tě!“ úpěl Lin. „Tady někde je zatáčka, Rape! Někde tu je! Sjedeme z hráze!“ Postavil se na nohy a nemotorně se držel zdravou rukou opěrátka. Každou chvíli jím voda zmáčí nohy. „Rape! Obraťl!“

Rap znejistěl. Vzdálenosti byly zkreslené, protože všechno kolem bylo pod vodou. Nikde ani kousek pevniny – žádný orientační bod. Snažil se představit si hráz, skrytou pod vodou, dvě kamenné zdi a prostor mezi nimi vyplněny hrubým pískem a velkými oblázky, zelenomodré usazeniny na ní a prameny zelených chaluh, zmítající se v proudu. Budou se po ní míhat odrazy vln na hladině jak stíny mraků, spěchajících v létě přes letní pláň. Ryby? Kde by se tu vzaly ryby, možná nějaká drobotina…

Děvčéé, děvčéé…

„Sklapni, Line!“

…. děvčéé jako ráánóó…

A náhle jako by jasně viděl, jak se ta modrá vodní cesta zatáčí. Lehce zatáhl za opratě a vůz vytáčel pozvolnou zákrutu. Očividně byla jeho vidina správná, protože vůz pokračoval ve svém pomalém postupu.

Lin se začal modlit k nějakému Bohu, o kterém Rap nikdy neslyšel. Nejspíš nějaký nový, pomyslil si.

Jedna z rybářských lodí směřovala k nim.

Vůz se téměř přestal otřásat. Proud zde byl silnější a ve vodě za nimi zůstávala široká brázda. Koně začínali být velmi nervózní, jeho zpěv-řev už nezabíral, byť byl sebesilnější,

Děvčéé, dévčéé…

„VLOČKO!!“

…děvčéé…

To je moc doprava!

Navedl přední pár doleva a koně pokračovali. Jestli ale vůz začne plavat, určitě stáhne koně z hráze.

Přišla druhá zákruta, velký široký ohyb. Povoz jakoby se nadzvedl, naklonil se doleva, pak lehké drcnutí, jak se kola znovu dotkla země, a znovu se nadzvedl.

Zamrkal, aby dostal pot z očí. Zamžoural proti slunci, představoval si tu podvodní cestu a naváděl koně do zatáčky.

Hlavně středem, dál od krajnic, říkal jim v duchu.

A náhle měli Lojovou skálu přímo před sebou. Proud zeslábl, hladina počala klesat. Lehce pobídl opratěmi koně. Olízl si slané rty. Dokázal to!

Ruce se mu trochu třásly, bolelo ho za krkem. Protáhl se, aby si uvolnil ztuhlá záda, a pomalu se posadil.

„Promiň, Line," řekl lhostejným hlasem, „cos to říkal?"

Lin měl oči navrch hlavy, vykulené jako ústřice. „Jak's to dokázal?"

To se bude muset promyslet, *jak* to udělal. Rap byl sám pořádně otřesený. Bylo to tak, že jako by tu cestu skrytou pod vodou viděl. Věděl, kudy vede, jak vypadá, téměř přesně. Ne, vlastně ji neviděl, ale věděl, jak vypadá, kdyby ji mohl vidět, nebo jako by ji takhle pozoroval už někdy dřív. Ale to nebyla pravda. Nikdy ji takhle neviděl!

Bylo to zrovna jako předtím, tam u sedmé zatáčky, kdy věděl o protijedoucím potahu.

Neodpověděl, jen pokrčil rameny.

„Jo tak, to je další věc, kterou se my mladí musíme naučit, že jo?"

Rap se na něho usmál. „Jo, ale natrénovat si to budeš muset sám."

Lin byl občas pěkný sprosťák, tak i teď vyjádřil svůj názor pořádně peprným slovem. Kam na tohle chodí? pomyslel si Rap.

Rap se otočil na svého společníka.

„Line?" řekl. „Hele, prosím tě, nikomu o tomhle nic neříkej, ano?"

Lin na něj jen tiše zíral.

„No tak, Line! Měl bych z toho problémy."

„A ty si myslíš, že já sem posledních pár chvil neměl problémy?" zařval na něj Lin zuřivě. Aj, asi měl větší strach, než si Rap myslel.

„Vždyť to nic nebylo. Jak jsem stál, tak jsem v pohodě viděl, jak se voda přelívá přes krajnice."

„Jo, to určitě!"

Nakonec, po dlouhém přemlouvání, Lin slíbil, že nikomu nic nebude povídat.

Jeli už po souši po cestě plné výmolů na Lojové skále. Od kol odstřikovaly sprškystříbrných krůpějí. Byla zde sice ještě poslední propadlina, dokonce dost hluboká, ale jenom krátká. I kdyby se vůz začal ve vodě vznášet, nic by se nestalo, protože zde nebyl žádny proud, který by ho strhl stranou, a cesta nebyla vyvýšena nad terén pokrytý oblázky. Rap to dokázal!

Dostal jsem královsky příkaz odjet z Krasnegaru před přílivem a dokázal jsem to, říkal si Rap. Bohové, ochraňujte krále.

„Hele, Rape, ty už se holíš?" zeptal se z ničeho nic Lin.

„No jasně.“ Minulý večer se holil již počtvrté a poprvé přibral i bradu. Cítil se velmi dospěle. Dokonce jej napadlo, že už si bude muset pořídit vlastní břitvu. Podíval se na Lina, který měl nad horním rtem jakýsi stín – náznak knírku. Pak se mu podíval do očí, stále mu v nich sedělo zděšení. „Proč?“ zeptal se rychle.

Lin pokrčil rameny a odvrátil se. Po chvíli se tichým hlasem ozval: „Je to sakra síla, co? Todleto dospívání!“

Rap s ním souhlasil, ale mlčel. Raději se soustředil na další vodní překážku, kterou bez problémů přejeli. Cítil, jak z něj padá napětí, jak jej přechází ten neovladatelný třas. Pomalu začal vychutnávat nový pocit, to, že ode dneška je jedním z kočích. Jenom jestli mu starý Hononin po tom bláznivém kousku, který zrovna předvedl, bude ještě někdy věřit.

„No jo,“ přitakal. „Jednu chvíli si připadáš úplně chlapsky a vzápětí si uvědomíš, že se chováš jak malý dítě. Je to jako být dva lidi najednou.“

Bylo to podivné, všechny ty změny, které se dějí bez toho, že by se člověka někdo zeptal na jeho názor… Jaké právo má jeho obličej na to, aby z něho začaly růst vousy, aniž by ho požádal o dovolení?

Jako byl dva lidi zároveň… a vy znáte vždycky jen jednoho z nich. Jak začnete dospívat, odcizujete se sami sobě a přijde to zrovna ve chvíli, kdy si začínáte myslet, jak dobře se znáte. A část dospívání, to jsou úvahy o tom, jaký budete. Jak vysoký? Jak svalnatý? Spolehlivý? Budete silný muž, nebo slaboch? A co si s tím mužským počnete? Být kočí? Voják?

„A holky!“ zamumlal si Lin sám pro sebe.

Děvčata.

Inos!

Právě projížděli po okraji oblázkové pláže kolem hrstky osamocených rybářských chalup, mezi kterými se tyčila lešení na sušení ryb a sítí. Mezi polorozpadlými chlívky se hrbilo pár povážlivě nakloněných kupek sena. Stály tam hranice z naplaveného dříví, které nasbíraly staré ženy, a hromady rašeliny. Z hořících hromádek suchých mořských řas stoupal namodralý dým. Kolem nich se točila skupinka děvčat, která jim zamávala. Odpověděli stejně. Zdálo se, že jim v lehkém vánku mávají i řídké chomáče dlouhé trávy.

„Mohli bysme se tu najíst,“ navrhl Lin.

„Později.“

V dáli na druhém konci zářivě modré zátoky ležel Krasnegar. Žlutá trojhranná skála s černou hmotou hradu na vrcholu. Ario, nejspíš to vypadá jako kus sýra. Rap měl trochu hlad, ale jednou, řekl *později*, tak to bude později. Žlutý trojúhelník. Odkud asi získal čaroděj černý kámen na svůj hrad?

Hrad, ve kterém je Inos.

Vzpomínal na společné vyjížďky na koních, na sbírání škeblí, na rybaření. Na Inos přebíhající duny, její dlouhé nohy a zlaté vlasy vlající ve větru. Inos drápající se na skalní útes a volající 'chyť si mně' a její úsměv a veselý smích, když jí dohnal; na lovecké výpravy s ochočenými jestřáby a střílení z luku. Představoval si její obličej, ne samá kost jako jotunský, ani kulatý jak obličej impa, ale právě tak akorát. Vzpomínal na písničky a na zimní posezení u krbu, na všechno to bezsta-

rostné tlachání a vtipkování. Znovu cítil svou ruku položenou kolem jejích ramenou, když spolu hledali obrazy v pohasínajících uhlících ohniště.

Bolelo to, ale věděl, že tohle je to to nejlepší, co se mohlo stát. Už nejsou děti. On je poddaný a ona princezna. Nikdy by nemohlo nic být mezi urozenou dívkou a klukem ze stájí, i kdyby se stal kočím. Uvědomil si, jak je události zaskočily. Až do včerejška ho to ani nenapadlo. Odjakživa spolu bývali v partě dvanácti či více dětí z hradu. Ale koncem loňské zimy je to s Inos začalo nějak k sobě víc přitahovat a společně se vzdalovali ostatním dětem. Pak přišlo jaro a on musel odjet na pevninu.

Tehdy ho políbila na rozloučenou. Nijak moc si to nebral – do chvíle, kdy se odloučili. Uběhlo pár dní a jemu se začalo stýskat. Po jejím úsměvu, po pohodě pramenící z její blízkosti. Byl hrdý, že nikoho jiného nepolíbila.

A ještě později se mu o ní začalo zdát.

Jenomže ona teď odjede do Kinvale, kde si najde nějakého elegantního šlechtice, který se s ní vrátí na Krasnegar a stane se po Holindarnovi králem.

A jemu nezbude, než aby si našel nějaké jiné děvče, které by mohl líbat.

Problém byl ovšem v tom, že tady žádná taková dívka jako Inos nežila.

„Pamatuješ si, Rape, na svoji mámu?“

Rap se překvapeně pohlédl po Linovi, který stále ještě neměl svou obvyklou barvu.

„Proč?“

„No, některý ženský říkaj, že uměla věštit.“

Rap se zamračil a snažil se vzpomenout, jestli mu matka kdy něco takového třeba jen naznačila nebo něco takového provozovala.

„O co ti jde?“ zeptal se.

„No, přece dospíváš, ne?“ povídal Lin. „Tak mě jen napadlo… Víš, Rape, tys dneska předváděl takový zvláštní věci. Dyť jsi nikdy nic takovýho neuměl, že jo?“

„Co jako? Jaké věci? Nic divnýho jsem nedělal.“

Lin se ale nedal přesvědčit „Víš, nemá to třeba něco společnýho s tím dospíváním, jako to holení?“

Rap o takových věcech nehodlal mluvit s takovou slepičí prdelkou, jako je Lin. „Poslouchej, vadí ti ta dlaha?“

Lin se podíval dolů na svou ruku. „Jo, někdy jo. Proč?“

„Protože jestli budeš dělat nějaký přiblblý narážky o tom, že se moje máma musela holit, tak budeš mít ty dlahy dvě.“

2

Léto, říkávají těžce pracující obyvatelé Krasnegaru, to jsou dva týdny, které jim počasí dopřeje, aby se mohli připravit na těch zbývajících padesát. A není to vůbec daleko od pravdy.

Samozřejmě, léto obyčejně trvá déle než čtrnáct dní, avšak přichází pozdě a rychle končí. Je to období největší dřiny v celém roce. Bez plodů své letní práce by lidé krasnegarské země nepřežili krutou zimu, která nevyhnutelně následuje. Naseli i trošku odolného obilí a většinou se podařilo sklidit úrodu ještě před příchodem

prvního sněhu, aby nahradili část zásob obilí, které se stejně muselo dovážet loděmi. Ty roky, kdy se to nepovedlo, byly zimy provázeny hladomorem a nemocemi, které je trápily až do jara.

Je potřeba nařezat rašelinu, usušit ji a dopravit do města fůru za fůrou, aby v zimě za dlouhých nocí otupila smrtící zuby mrazu. Zrovna tak seno, nakupené do výšky na vozech, přiváželi po hrázi za každého odlivu, aby královští koně měli do jara dost píce, aby dobytek nehladověl a byl dostatek mléka pro děti. Musí se nachytat a vyudit ryby. Jateční dobytek se musí porazit a jeho maso prosolit, totéž je třeba udělat s masem tuleňů a velryb, mají-li velrybářské lodi štěstí. Nakládá se zelenina i lesní plody, sbírá se naplavené dřevo, vydělávají kožešiny. Je nutné poctivě nashromáždit veškeré dary této drsné země a jejich zásoby bedlivě střežit.

Tu a tam v holých kopcích stojí opuštěné chalupy či chátrající osady. Lidé odcházejí do města, kde je život přece jen trochu jednodušší. Po většinu roku mají obyvatelé Krasnegarského království na práci pouze jediné – přežít. A to je ve městě jednodušší, neboť tam nečelí člověk smrti sám. Tak chalupáři zalézají na zimu do města jako jezevci do svých nor. Když na jaře sleze ze strání sníh, vracejí se zase ke své dřině a v údolích se znovu na chvíli ozývají jejich hlasy.

Bez pevného, uvážlivého vedení by však byla veškerá snaha marná. Toto vedení přichází od krále, či spíše od jeho faktora Foronoda, vysokého, kostnatého jotuna. Je pořád tam, kde je ho třeba, a říká se o něm, že je schopen schvátit za den tři koně. Jeho vodově modré oči vidí všechno. Příkazy vydává v krátkých lakonických větách, jako by vypouštěl z úst malé, ostré dýky. Nikdy neplýtvá slovy, nikdy nepromarní ani chvilku. S nikým nemá slitování, nejméně sám se sebou. V létě snad vůbec nespí. Jeho vychrtlá postava se může z ničeho nic objevit kdekoliv po celém království – dlouhé klátící se nohy mu visí dolů z poníka, na kterém jezdí, a hříva stříbrných vlasů vysílá varování hned, jak se zjeví někde na obzoru. Jeho paměť má kapacitu královské knihovny. Ví o každém stébélku nasušeného sena, o každé kostce rašeliny. Zná přesné stavy stád, časy přílivů a odlivů. Říká se o něm, že dokáže přivolat hněv Bohů a Mocí na kohokoliv, koho nachytá při zahálce či spánku, který není důsledkem totálního vyčerpání. Zná schopností, dovednosti i slabostí každého muže a ženy, děvčete či chlapce v celé zemi.

Forohod si všiml, že byl opraven jeden povoz a že se vrátil. Bezpečně si také uložil do pamětí, že jistý chlapec ze stájí byl povýšen na kočího a tato skutečnost zůstane uložena až do doby, kdy se bude hodit. Faktor má k dispozici spoustu kočích, to jistě, ale ví také, že tenhle chlapec má navíc talent, který ostatním chybí.

Rap se vrátil s dobytkem až před setměním.

3

„Otoč se, drahoušku," řekla teta Kade. „Okouzlující! Ano, moc pěkné. Naprosto úchvatné."

Inos si tak nepřipadala, cítila se mizerně. Trápila ji nepříjemná, jakoby palčivá bolest v šíji a neurčitý chlad po celém těle. Ruce i nohy měla jak z kamene. Minulou noc spala naposledy ve své posteli. Před hodinou dojedla své poslední jídlo

v paláci, tedy spíš poseděla u posledního jídla, protože nebyla schopná pozřít ani sousto. Prostě ať dnes dělala cokoli, věděla, že to dělá naposledy.

Od špatné nálady jí nepomáhalo ani kouzlo nových šatů. Měla na sobě své vzácné hedvábí se zlatými draky a nenáviděla je. Nějak se nemohla zbavit pocitu, že tohle hedvábí může za všechno, co se teď děje. Byla z něj ušita róba, která jí vůbec nepřipadala úchvatná, spíš se jí zdála nemožná. Nedovedla si představit, že by ženy v Impirii mohly nosit něco tak neskutečného. Ten muzikant musel být v deliriu, když popisoval tyhle šaty. Krajky jí plandají přes ruce a na ramenou má vycpávky jako malé polštáře. Rukávy jako trumpety. A co teprve ten klobouk! Vysoký zlatý kornout s nabíranou krajkou. Připadala si jako blázen, jako šašek. Každý malý kluk, co jich v Krasnegaru je, dostane záchvat smíchu, až ji uvidí cestou dolů do přístavu. Námořníci se budou chechtat tak, že popadají z lodi. A dámy v Impirii umřou šokem. Inos byla přesvědčena, že tam budou mít na hlavách normální čepce, jako ostatně všechny rozumné ženy.

Jediné zadostiučinění nacházela v tom, že teta Kade vypadá ještě hůř. Její kuželovitý klobouk trčel vzhůru jako nějaký komín a se svou obézní postavou nikdy nemohla připomínat trumpetu. Možná buben, popřípadě loutnu, ale trumpetu nikdy. Nechala si ušít hedvábné šaty v barvě jabloňových květů, což vzhledem k její postavě a věku bylo naprosto nevhodné, ale Inos uznávala, že tato barva ladí s jejími světlými vlasy a růžovými tvářemi. Ke všemu byla teta Kade celá rozrušená, bublala štěstím a šveholila jak hejno ptáků před odletem do teplých krajů.

„Okouzlující!“ opakovala teta Kade. „Samozřejmě si pořídíme mnohem víc šatů, až se v Kinvale zabydlíme, ale alespoň při příjezdu nebudeme vypadat příliš venkovsky. A naši dobří obyvatelé Krasnegaru alespoň uvidí, jak se má dnes odívat dáma. Doufám, že si kočí pamatuje, že má jet pomalu. Drž hlavu zpříma, nehrb se, Inos. Když se nakláníš dopředu, vypadáš jako jednorožec. Ach, Inos, Kinvale si zamiluješ!“ Zatleskala buclatýma ručkama. „Tolik se těším, až ti to všechno budu předvádět – plesy, bankety, tanec, *duchaplná* konverzace! Já jsem nebyla o mnoho starší, když jsem tam přijela poprvé. První měsíc jsem protančila každou noc. Ta hudba! Báječná jídla! Líbezná krajina… nedovedeš si představit, jak zelená a úrodná je ta země v porovnání s těmito drsnými kopci. A ti krásní, mladí muži…“ Konečně na chvíli zmlkla a jen se uculovala.

Tohle všechno slyšela Inos v posledním týdnu snad miliónkrát.

Hořce si uvědomila, že je právě období jarních přílivů a říkala si, jak dobře by se na pobřeží vyhrabávaly mušle. „A vévoda Angilki!“ Teta Kade už zase byla v plné ráži. „To býval úchvatný mladý muž, když… no, eh, chci říct, že to je velice *kulturní* člověk. Jeho umělecký vkus je prostě nepřekonatelný.“

Jo, a taky mu je šestatřicet, má dvě dcery a pochoval už dvě manželky, pomyslila si Inos, a přestože svého vzdáleného bratrance nikdy neviděla, byla přesvědčená, že je naprosto nechutný. Rozhodla se, že jej bude nenávidět.

„Bude mít velkou radost, až nás uvidí.“ Teta Kade se na sebe zadívala do zrcadla a uhladila si neposlušný pramen vlasů, který vykukoval zpod stříbrné roury klobouku.

„Vždycky jsem si myslela, že bez ohlášení se na návštěvy chodit nemá," řekla Inos bez toho, že by doufala v nějaký úspěch, protože toho argumentu už jednou marně použila. Těžko by to mohlo zabrat teď, když už v přístavu čeká loď.

„Nebuď hloupá!" odvětila Kade, ale beze zloby. „Budeme velice vítané. Za prvé máme trvalé pozvání a za druhé nebyl dostatek času na psaní dopisu a čekání na odpověď. Léto je krátké a v zimě se plout nedá. Uvidíš, že se ti cesta po moři bude líbit, má drahá. Později by to opravdu nebylo možné. Ach, moře! Miluji plavbu po moři!"

„A Mistr Jalon už je připraven?" zeptala se Inos. Byl to člověk sice k uzoufání mdlý, ale doufala, že cesta v jeho společnosti bude snesitelnější.

Kade se po své neteři překvapeně otočila. „Cože, on ti to neřekl? Rozhodl se, že pojede po souši."

„*Jalon?*"

„Ano, drahoušku."

„On se zbláznil!" Inos se pokusila představit si Jalona, jak se celé týdny protlouká nebezpečnými lesy, ale nedařilo se jí to. V lesích jsou přece goblini! Jalon?

"No, dost možná," pokrčila teta Kade rameny. „Ale tvůj otec si očividně myslí, že to zvládne; dal mu koně. Jalon odjel dnes ráno. Vím, že tě hledal, aby se s tebou rozloučil."

„Předpokládám, že ho zaujal pohled na nějakého poletujícího racka nebo tak něco a zapomněl na to."

„Ovšem, drahoušku…" Kade zkoumala pohledem hromadu kufrů a tašek. „Které z nich budeme používat během cesty?" ptala se své komorné Uli. Inos vlastní komornou neměla. Jedna prý bude stačit pro obě, řekla teta Kade. Za prvé prý je na lodi málo místa a za druhé si mohou najmout dívky s lepším vychováním, až přijedou do Kinvale.

Uli byla malá, snědá, hloupá a věčně otrávená. Nebylo na ní znát vůbec žádné vzrušení z nadcházející cesty, nejspíš proto, že si vůbec neuměla představit, co to znamená trávit měsíc a možná i víc na lodi. To si ale neuměla představit ani Inos. Na mapě to vypadalo jednoduše – podél pobřeží na západ, zahnout dolů na jih kolem poloostrovů zvaných Severní, Západní dráp a Jižní dráp, pak jižně do Západních vod a potom na východ do zálivu Pamdo. Ale i tak to vypadalo jako zbytečně prodlužovaná muka. Po souši by to bylo mnohem kratší a zcela jistě zajímavější. Teta Kade se plavila mezi Krasnegarem a Kinvale několikrát před, v průběhu i po svém manželství a její nadšení z dalšího absolvování té cesty nevěstilo nic dobrého. Inos věděla, že cokoliv dělá teta Kade s nadšením, je šíleně nudné.

Proč by nemohly jet po souši? Když si na to troufne i takový ňouma jako Jalon, tak to určitě zvládne bez problémů každý. Inos věděla, že ani takový argument by jí nepomohl. Teta Kade totiž neměla ráda koně a kočáry.

Krabice, kufry a tašky. Jak jenom mohly nasbírat tolik zavazadel? Všechna voněla levandulovým mýdlem.

Uli ukázala na dva kufry a teta Kade ji začala přísně vyslýchat, co do nich zabalila. Inos se už nenamáhala dál poslouchat její tlachání. Naposledy se naštvaně podívala do zrcadla a vyplázla jazyk na tu hrůzu, kterou viděla před sebou. Pak se

vykradla ze dveří. Chtěla se naposledy projít po hradě a rozloučit se soukromě s některými svými přáteli.

Ten poslední zmatený týden neměla pro samé krejčíky a švadleny čas si s někým pohovořit. Od onoho fantastického dne, kdy se jí zjevil Bůh, byla doslova ztracena v záplavě hedvábí a saténu, krajek a spodniček. Ani jednou neprojela svého Bleska, ani jednou! Rap se na druhý den ráno ztratil. Zlověstný doktor Sagorn zavrčel stručné sbohem a zmizel tak záhadně, jak přišel. A teď i Jalon odjel do hor. Ještě o Zimních slavnostech bude nejspíš někde bloudit, říkala si – pokud ho dřív neumučí tlupa divokých goblinů.

Došla ke dveřím, ale než stačila sáhnout na kliku, dveře se otevřely. Na prahu stála Matka Unonini, oděná do své černé kaplanské róby. Odhodlaně se usmívala a pod paží svírala roličku papírů. Zastavila se, podívala se překvapené na Inos a lehce se uklonila. Při jejích absurdně krátkých nohách vypadal ten pohyb poněkud děsivě, ale bylo to poprvé, kdy něco takového udělala. Inos zjistila, že jí Matka Unonini vadí mnohem méně než dřív. Teď pro ni byla kaplanka jednou z těch známých tváří, které po celý ten nekonečně dlouhý rok neuvidí.

Inos jí poklonu oplatila.

„Vypadáš doslova kouzelně, má drahá," řekla Matka Unonini. „Otoč se, prosím tě."

Inos si pomyslela, že nejspíš musí vypadat jako holub na báni, když každý chce, aby se otáčela. Přesto se zatočila.

„Opravdu moc hezké," řekla s úsměvem Matka Unonini.

V Inos zahlodal červík pokušení, kterému nemohla odolat. „Vždyť je to jenom starý ubrus."

Unonini se nejprve zamračila, ale najednou se začala smát, objala Inos a přitiskla ji k sobě… Dneska nebyla cítit rybou, nýbrž česnekem. „Budeš nám moc chybět, má milá!" Pustila ji a rychle se otočila ke Kade. I jí se poklonila.

„Donesla jsem text modliteb, které budete číst, Výsosti. Domnívala jsem se, že by jste si to chtěly třeba předem trochu projít, zkusit si to."

„Ach, má drahá!" V té chvíli vypadala teta Kade naprosto zničeně. „Nesnáším čtení modliteb! Doufám, že jsi je napsala pořádně velkými písmeny? V kapli je tak slabé světlo."

„Taky si myslím." Kaplanka se prohrabávala svými papíry. „Zde je tvoje. Budeš v ní vzývat Boha poutníků. Kaprál Oopari osloví Boha bouří, kapitán lodi Boha námořníků, jak jinak, a ten si přinese svůj vlastní text. Jeho Veličenstvo bude vzývat Boha míru… toho si vybral sám," dodala nesouhlasně. „Což se mi zdá trošku zvláštní."

„To je diplomacie, Matko," přerušila ji teta Kade. „Král má zájem na dobrých vztazích mezi Krasnegarem, Impirií a ostatními." Podržela si rukopis v natažených pažích a s pomrkáváním začala číst.

„Umí kaprál vůbec číst?" zeptala se Inos. Oopari byl příjemný mladý muž a Inos neměla nejmenší pochyby o tom, že ji spolu se svým oddílem po cestě dobře ochrání, ale naprosto si ho neuměla představit, jak čte.

„Neumí," odpověděla matka Unonini. „ale naučil se svůj text zpaměti." Pak pokračovala: „Ty, Inosolan, budeš hovořit k Bohu panenství."

„To ne!“

Inos byla svou reakcí stejně překvapená jako obě starší ženy. Následovalo užaslé ticho a obě dámy zčervenaly.

„Inos?!?“ teta Kade se hluboce nadechla. „Snad…“

„Ne, samozřejmě že ne!“ zděšeně vykřikla Inos. „Takhle to nemyslím!“ Byla si jistá, že se teď červená víc než ty dvě dohromady. Podívala se na kaplanku. „Já chci mluvit k tomu Bohu, který se mi tehdy zjevil. Ten se o mne určitě zajímá. Tak si myslím…“

Matka Unonini našpulila rty. „Ano, souhlasím, že by to bylo vhodné, ale my nevíme, kdo to byl. Měla jsem se tehdy zeptat, to jistě.“

Následovala trapná pauza.

Inos trvala na svém: „No, tak mu budeme muset nějaké jméno vymyslet. Bohové mi tehdy řekli, ať se víc snažím. Takže co třeba Bůh dobrých záměrů?“

Matka Unonini se zatvářila pochybovačně. „Nejsem si jista, jestli takový existuje. Měla bych se podívat do seznamu. Totiž, všichni Bohové věří v dobré záměry – tedy ti dobří, to se rozumí.“

„Náboženství je tak zbytečně složité!“ poznamenala teta Kade, zatímco se znovu začetla do svého skripta. „Proč by Inos nemohla prostě říct 'Bůh, který se mi zjevil v kapli'?

Oni by už jistě věděli, koho tím myslí, nebo ne? Tohle slovo, to je zasvětit nebo posvětit?“

„Zasvětit,“ řekla Matka Unonini. „Ano, to je dobrý nápad. A hned může požádat o pomoc při tom větším snažení.“

„Větším snažení v čem?“ ozval se čtvrtý hlas a ve dveřích se objevil král. Ve své šarlatové róbě lemované hermelínem vypadal velmi důstojně. Spolu s ním vstoupila do místnosti i vůně cedrového dřeva, ze kterého byla zhotovena truhlice, v níž byl již po celé generace královský slavnostní šat uložen. Inos se na něj usmála a dřív, než ji o to stačil požádat, se před ním rychle zatočila.

„Moc pěkné! Okouzlující!“ Královskou korunu si nesl pod paží. Nevypadal moc zdravě. Už delší dobu ho trápilo špatné zažívání. V poslední době měly jeho oči nepěkný žlutý nádech. „Větší snažení v čem?“ opakoval král svou otázku.

Matka Unonini mu to vysvětlila a král ztěžka přikývl.

Teta Kade si svého bratra starostlivě prohlížela. „Bude rádce Kondoral přednášet modlitbu za hrad a za ty, co v něm žijí?“

„Jistě,“ král se tomu potichu zasmál. „Nemůžeme po něm v jeho věku chtít, aby se učil novou modlitbu, a zrovna tak mu těžko zabráníme, aby ji odříkal.“

„A já,“ prohlásila matka Unonini pyšně, „budu vzývat Boha manželství, aby našel pro princeznu dobrého muže.“

Král se zamračil tak, že před ním couvla.

„Myslím, že to by nebylo příliš vkusné, Matko. Zní to, řekněme, příliš vdavekchtivě. A pak, cílem její návštěvy vévodského bratrance je především to, aby získala zkušenosti z života u dvora a dokončila své vzdělání. Manžel může počkat.“

Unonini vypadala dotčeně a Inos pocítila náhlou úlevu.

Oba, otec i teta Kade, trvali na tom, že si princezna nejede hledat ženicha, ale naučit se společenskému chování. Přesto se tajně děsila vtíravých myšlenek, že za tím vším se přece jen schovávají její vdavky. Poslední královo prohlášení však znělo velice jednoznačně proti takovým nápadům, protože je adresoval kaplance a přes její osobu vlastně i nepřímo Bohům. Možná mne tím chce ujistit, že se nemusím ničeho bát, pomyslila si. Musím s ním ještě před odplutím promluvit o samotě.

„Ach," matka Unonini se teď tvářila zmateně. „Ke kterému z Bohů bych tedy měla promluvit?"

„Mohla byste si vzít toho Boha panenství," navrhla teta Kade.

Krasnegarský král Holindarn zachytil na okamžik Inosin pohled, dvakrát na ni mrkl a pak se rychle odvrátil. Inos se na otce překvapeně zahleděla. Teta to určitě nemyslela ironicky… Přece si otec nemůže myslet, že by to Kade mínila takhle? Kdyby to byl kdokoli jiný… Ale teta Kade ne!

Bohoslužba v tmavé vlhké kapli – příšerný zážitek. Hedvábí příliš nehřeje, a tak se Inos po celý obřad chvěla zimou. Žádní Bohové se nezjevili.

A cesta dolů do přístavu, to bylo ještě horší. Snažila se usmívat a zdvořile mávat lidem, kteří je zdravili, zatímco do jejich otevřeného kočáru chlístal déšť. A ten pitomý, idiotský klobouk jí vítr pořád srážel z hlavy.

Veškerá okázalost kolem jejich odjezdu byla dílem princezny Kade, která pro svůj nápad umluvila i krále.

Loučení v přístavu pak bylo ze všeho nejhorší – pitomé oficiální rozloučení s představenými města. Inos musela být zdvořilá a usmívat se, i když se jí chtělo po celou dobu jen brečet. Nebyl tam nikdo z jejích přátel. Všichni pracovali buď na hradě, nebo venku v kopcích – Un, Ido, Kel… Nebyl tu ani jistý mladý muž s šedivýma očima a širokou bradou. Mladý muž, který byl dost hloupý, aby projel s potahem po hrázi zatopené mořem, když si myslel, že je to jeho povinnost.

Zamrkala. Asi jí do oka spadla dešťová kapka, přestože nad ní Uli držela kožený deštník.

Teta Kade byla nemožná, s každým si vykládala a vykládala a nebralo to konce. Přerušil ji až kapitán, který ze všeho nejvíc potřeboval pořádně vykoupat. Prohlásil, že pokud okamžitě nezvednou kotvy, propásnou příliv.

Loď byla ještě špinavější než její majitel a připadala Inos neuvěřitelně maličká. Snažila se přidržovat si šaty, aby se nedotýkaly umatlané paluby, a zatajovala dech před tím neuvěřitelným…

„Co je to tady za smrad?" ptala se vyděšeně. V tomhle že má být celý měsíc?

„To je z podpalubí," usmála se Kade. „Dej pozor, ať si neumažeš šaty, drahoušku."

„Cože?" vykřikla Inos, „neumažu!? Za pět minut budeme všichni jedno prasečí lejno!"

„Proto s sebou také na cestu vezeme to staré oblečení, muško."

Potom Inos jeden z námořníků nepříliš šetrně pomohl dolů po žebříku do temného podpalubí. Ukázali jí kabinu. Tohle že je kabina?! To je sotva skříň! Přístěnek! Zuřivě si strhla klobouk, ale i tak se sotva mohla postavit zpříma.

„Tohle je moje kabina?" zakvílela a otočila se k tetě. „To mám teď týdny bydlet v tomhle?"

„To je naše kabina, drahoušku. A ještě sem přijdou dva kufry, nezapomeň. Ale nedělej si starosti, zvykneš si.“

Pak ale přišel dolů její otec a to, co měla Inos v očích teď, to zcela jistě nebyly kapky deště. Rychle se ovládla, aby si kvůli jejím slzám nedělal zbytečné starosti.

„Šťastnou cestu, holčičko.“ Měl smutný hlas.

Pokusila se o úsměv. „Je to opravdu vzrušující.“

Pokýval hlavou. Neoklamala ho. „Já vím, že jsi vyděšená, ale teta Kade se o tebe bude starat dobře, uvidíš. Jen doufám, že až se vrátíš, nebude ti Krasnegar připadat příliš malý a bezútěšný.“

Inos měla sevřené hrdlo. Chtěla se ho zeptat na tolik věcí. Byly to otázky, které měla položit už dávno, které však stále odkládala a na které už teď nezbýval čas.

Nakonec prudce vyhrkla: „Tati, opravdu nechceš, abych si vzala Anglikiho, že ne?“

Byli v té odporné mrňavé kabině tak namačkaní, že ji mohl jen stěží obejmout. „Ne, to víš, že ne. Vždyť jsem ti říkal, že by to znamenalo kupu potíží s Nordlandem.“ Ulevilo se jí. Bohové nebyli tak krutí, jak se obávala. „Ale měj oči otevřené,“ řekl jí.

„Proč?“ zeptala se s tváří zabořenou v jeho kožešinovém límci.

Něžně se usmál. „No, kdybys viděla nějakého pěkného mladého muže z dobré rodiny. Nejlépe mladšího syna, který by byl rozumný a měl dobré vychování. Takového, kterého bys měla ráda. Takového, který by chtěl žít v téhle divoké, odříznuté zemi po tvém boku a pomáhat ti bránit Krasnegar před spáry Nordlandu i Impirie.“

Podívala se mu do očí, ale neviděla v nich ani náznak úsměvu. Dokonce i zde v tom špatném světle viděla, jak má nažloutlá bělma. Vypadal tak nemocně!

„Veličenstvo,“ přerušil je netrpělivý hlas kapitána zpoza dveří.

„Odliv nepočká ani na krále, moje milovaná. Musím jít“ A pak byl pryč.

Nepříjemně se jí dotýkala přítomnost tety Kade, která tam pořád tiše stála. Chtěla být teď sama. „Mohly bychom jít nahoru a mávat, kdyby se ti chtělo,“ řekla Kade potichu.

„Tolik jsem mu toho chtěla říct!“ Měla obavy, že začne vzlykat „Ale nešlo to, nebyl vůbec čas! To všechny ty hloupé formality!“

„Právě proto existují, drahoušku.“ Kade zlehka poplácala Inos po paži. „Pomáhají nám chovat se královsky.“

4

Na jihu ostrova je krajina samý kopec. Na jejich stráních se pasou stáda, a kde jsou stáda, tam jsou pastevci. Je to osamělá a nudná práce.

Dobytek a koně se sem vracejí hned, jak se s jarem začnou svahy barvit nahnědo. Na kost vyhublé a potácející se je převedou po hrázi a pak je pomalu vyženou nahoru do kopců, kde se připojí k ovcím, které zde byly přes zimu – tedy k těm, které přežily. Zde se jim daří dobře. Tloustnou, mohutní, plodí mladé a – začne se v nich probouzet jakási svoboda myšlení. Zvlášť tužba po obilí a lukách, kde se kosí seno. A tak nejvíc času pasákovi zabere hlídání dobytka, aby se držel dál od

těchto pozemků. Obzvlášť krávy jsou tvrdohlavá stvoření a nikdy nepochopí, proč mají spásat tu sporou trávu po kopcích, když hned vedle v údolí je políčko šťavnatého obilí. Nenechají se odradit a stále doufají, že pozornost jejich hlídače aspoň na chvilku poleví. Celý den chodí sem a tam a hledají způsob, jak se k obilí dostat.

Pár bytelných plotů by pastevcům velmi ulehčilo práci, ale to, vzhledem ke zdejším cenám dřeva, je v Krasnegaru nemyslitelné. Žádné ohrady zde nejsou, a tak ten tichý boj pokračuje den po dni, rok za rokem.

Nedlouho po svém návratu Rap projížděl na valachovi jménem Modrák pastviny nahoře v kopcích. Kolem pobíhali tři velcí psi s dlouhou zcuchanou srstí. Měl na sobě jen béžové kožené kalhoty, které si pořídil koncem zimy. Množství záplat výmluvně svědčilo o tom, že už sloužily řadě majitelů, ale byly opravdu pohodlné. Jen litoval, že z nich už trochu vyrostl. Košili měl zastrčenou na jedné straně za opaskem, na kterém měl pověšený i vak s jídlem. Před chvíli lehce zapršelo. Celý svět měl svěží barvy a voněl čistotou. Z blankytného nebe se ale už znovu usmívalo slunce, mírný vánek si pohrával s trávou a odněkud z dálky se ozýval smutný křik kolihy.

Rap se nudil. Skoro si přál, aby se objevil vlk nebo dva s choutkami na jehně, tele nebo dlouhonohé hříbě, ale pro vlky bylo v létě jednoduší lovit myši nebo králíky.

A i kdyby přišli, stejně by moc vzrušení nezažil, protože by se o ně na povel postarali psi.

Dnes měl Rap na starost stádo koní. Ti nebyli tak hloupí jak dobytek, ale jejich vůdce, hřebec Plamen, měl neutuchající potřebu udržovat své stádo co největší. Bylo mu velmi proti mysli, když mu odváděli koně ze stáda, aby je zapřáhli k povozům. Ve jménu svobody dokázal zapomenout i na šťavnaté louky a pole a stále snil o jakési zaslíbené zemi někde na jihu, o kraji, kam ještě lidská noha nevstoupila. Tam chtěl odvést své poddané.

Rapovou povinností bylo hatit hřebcovy pokusy o útěk, v čemž mu měla být nápomocna smečka jeho snaživých, byť trochu zmatených psů.

I toto ráno se neslo ve znamení obvyklých manévrů. Plamen se snažil prchnout a Rap mu to permanentně kazil. Teď bylo ale poledne, což byl čas k pořádné pastvě a vyválení hřbetů, a tak i Rap začal pomýšlet na to, že by něco snědl.

Podíval na prašnou silničku, která se vinula u úpatí stráně, a spatřil na ní osamoceného poutníka, který byl zjevně v nesnázích. Znovu se ujistil, že Plamen dočasně odložil svůj plánovaný útěk – momentálně byla v centru jeho pozornosti jedna z klisen – a zamířil na Modrákovi dolů z kopce na pomoc. Cestou si upravil košili, aby v lidské společnosti nepůsobil pohoršení.

Silnice, spíš jen sotva viditelná prašná stezka mezi kopci, v těch místech procházela točitým údolím a značkovaly ji hroby těch, kteří se tudy pokusili projít v zimě, ale jinak nenesla žádné známky po lidech. Teď se po ní plahočil nějaký pocestný a pár metrů před ním se pohyboval osedlaný kůň, který se klidně popásal. Každou chvilku kůň o kousek popošel a pásl se dál, ale těch pár kroků bylo nesmírně promyšlených. Mezera mezi zvířetem a jeho pronásledovatelem se nezmenšovala. A takhle by to šlo asi pořád dál, pokud by se kůň nezachytil uzdou o nějaké křoví. Pravda, keříků kolem cesty bylo zatraceně málo.

Pocestný zaregistroval přijíždějícího Rapa a zastavil, aby na něj počkal. Bylo na něm zřetelně vidět, jak se mu ulevilo. Trochu sebou trhl, když k němu doběhli psi, ale ti, jakmile ho řádně očichali a ujistili se, že to není vlk převlečený do minstrelových šatů, zase odběhli, aby prozkoumali pachy na cestě.

Jalon byl oblečený ve stejné hnědé pláštěnce a upnuté kazajce, jako když ho Rap kontroloval v hradní bráně, měl i stejné pytlovité kalhoty.

„Je opravdu příjemné, že tě tady vidím, mladý muži!“

Rap se usmál. Sklouzl z Modrákova hřbetu a protahoval si ztuhlé nohy. „Do Pondague to máš ještě pěkný kousek cesty, pane.“

„Taky si myslíš, že bych měl jet radši na tom koni?“ „No, bylo by to určitě rychlejší.“ Rap pochopil, že jej Jalon nepoznal. Nebylo divu. Strážní se většinou netoulávají po kopcích se stádem. Odepjal od opasku vak s jídlem. „Zrovna jsem se chystal poobědvat. Dáš si se mnou, Mistře? Mít tady u jídla společnost je vzácný zážitek.“

Jalon se ohlédl po svém zvířeti, které předstíralo, že neví, že se na něj někdo dívá, ale všímalo si Modráka. „Chtěl jsem udělat to samé už asi před hodinou,“ přiznal, „ale nějak jsem si neuvědomil, že kůň není harfa, kterou najdeš tam, kde jsi ji odložil.“ Otočil se k Rapovi a zatvářil se zděšeně, když viděl, jak Modrák odchází hledat nějaké šťavnaté sousto. „Neudělal jsi teď náhodou tu samou chybu?“

Rap zavrtěl hlavou „Přijde, když ho zavolám.“ Jalon se zatvářil velmi nedůvěřivě. „Bez sedla? Bez postroje? Bez uzdy?“

Rap byl trochu v rozpacích. Jalonovo překvapení bylo pochopitelné. „To je tak trochu vtip, vlastně sázka. Vsadil jsem se s pár muži, že dokážu jezdit celý den na neosedlaném zvířeti. Obyčejně ale mám sedlo i všechno ostatní, pane. S výjimkou krátkých výjezdů, kdy nestojí za to koně sedlat“

Pěvec na něj ještě chvíli užasle zíral. „Chceš tím říct, že dokážeš koně ovládat i bez toho?“

„Většinu koní ano.“ Rap se cítil spíš trapně než polichoceně. Vždyť na tom přece nic nebylo, koně ho znají celý svůj život.

Jalon se zamyšleně zamračil. „A dokázal bys přivolat i toho mého? Mám nějaké zásoby z královské hostiny, o které se s tebou rád podělím.“

Rap přikývl. „To mohu. Známe se. Slunečnice! Pojď sem!“

Slunečnice zvedla hlavu a podívala se po něm s nestydatě zkoumavým výrazem.

„Slunečnice!“

Párkrát zastříhala ušima, ohnula se ještě pro několik soust, aby dala najevo, že záleží jen na ní, ale pak se začala přesouvat směrem k oběma mužům, i když cestou ještě okusovala trávu.

„Nemají rádi, když se na ně pospíchá,“ vysvětloval Rap, ale znovu již volat nemusel. Za pár okamžiků dorazila až k nim a začala mu očichávat ruku. Uvolnil jí popruhy u sedla a upravil uzdu tak, aby jí nepřekážela. Potom sundal sedlovou brašnu a položil ji na zem. Poplácal kobylku po zadku a ona znovu poodešla pást se vedle Modráka.

„Neuvěřitelné!“ kroutil Jalon hlavou.

„Neuvěřitelný je tvůj zpěv, pane. Každý umíme něco. Ty zpívat, mně to zase jde s koňmi.“

To byl docela podařený proslov, tedy aspoň na kluka od koní, pomyslil si Rap. Pak si všiml, že jeho řeč přivedla Jalona v úžas. Chtěl něco říct, ale jen několikrát naprázdno otevřel a zavřel pusu. Dokonce pobledl.

„Neuvěřitelné,“ znovu si potichu zamumlal. „Počkej… ty jsi přece ten, co za ním šla při hostině princezna!“

Na to Rap neodpověděl, ale patrně jej zradil výraz obličeje, neboť Jalon rychle dodal. „Omlouvám se, chlapče, nemyslím to nijak zle.“ V rozpacích si klekl na zem a začal zápolit s přezkou sedlové brašny.

Jeho zásoby byly rozhodně chutnější než Rapovy. Rozhlédli se, ale protože tráva byla všude stejná, sedli si rovnou tam, kde stáli. Jalon prostřel ubrousek a na něj velmi slušný oběd – pečeného bažanta, pečivo, víno, sýr, velké zelené okurky. Bylo na něm ale vidět, že duchem je někde jinde, že o něčem horečně přemýšlí. Jeho pohled každou chvíli zaletěl pátravě k Rapovi.

„Jmenuješ se Rap, vid?“ zeptal se náhle. „Viděl jsem tě jako strážného u brány.“

„Ano, pane. Ale to byla výjimka, normálně pracuji ve stájích. Měl jsi pravdu, když jsi tehdy řekl, že jsem tam nový. Byl jsi vůbec první cizinec, kterého jsem kdy kontroloval.“ A taky poslední, dodal pro sebe. Thosolin ho tehdy zahnal zpátky na místo, aby tam jen stál, tvářil se příjemně a podruhé nestavěl nikoho, kdo nebude podezřelý alespoň tak jako banda po zuby ozbrojených pirátů.

„Nepřekvapuje mne, že se svými schopnostmi pracuješ ve stájích,“ řekl Jalon a olizoval si přitom prsty. „Řekni mi něco o sobě.“

Rap pokrčil rameny. „Nevím, co bych ti řekl, pane. Není na mně nic zajímavého. Oba moji rodiče zemřeli. Jsem v královových službách, v kterých chci zůstat, a doufám, že se jednou stanu jeho vojákem.“

Jalon zavrtěl hlavou. „Už podle tvého obličeje se dá soudit, že bys o sobě mohl říct spoustu věcí. Nechci se tě dotknout, ale třeba tvůj nos. Je jasné, že do Krasnegaru příliš nezapadá.“

Ať to bylo míněno jakkoli, zdálo se to Rapovi hodně osobní.

„Máš hnědé vlasy,“ pokračoval Jalon zamyšleně. „Tihle Krasnegarští je mají buď světlejší, nebo tmavší než ty, i ti ze smíšených rodin. A ty šedé oči. Tvoji rodiče museli pocházet z daleka. Ze Sysanassa, řekl bych. Ty jsi faun.“

„Po matce, pane. Otec byl jotun.“

„Povídej,“ vyzval jej Jalon. Okusoval bažantí stehno. V jeho snivě modrých očích se zračil opravdový zájem.

Co je mu po tom? Rap neviděl žádný důvod, proč by ho to mělo zajímat. Ale je to přítel krále, a tak se k němu královsky služebník asi musí chovat zdvořile.

„Můj otec byl nájezdník, pane. Jeden z té tlupy, která podnikala výpady dolů na jih. Obchodníci s otroky. Měli tam nějaké dobré místo pro odbyt svého zboží. Moje matka byla jednou z jejich obětí, ale otec v ní našel zalíbení, a tak si ji nechal. Později se usadil v Krasnegaru a stal se výrobcem rybářských sítí.“

Jalon zamyšleně pokyvoval hlavou. „Nebyl náhodou taky kapitánem lodi?“

„Jen členem posádky, pane.“

„A co se mu stalo?“

Do toho přece minstrelovi nic není! pomyslil si Rap. „Zlomil si vaz!“ Teď už neskrýval, že je mu to vyptávání nepříjemné. Doufal, že se ten člověk zastydí za svou nemístnou zvědavost. Nestyděl se.

„Jak?“

„Jednou v noci spadl v přístavu do vody. Možná si chtěl zaplavat, jenomže přístav byl pořádně zamrzlý – otec byl opilý. Nejsem totiž urozeného rodu, pane!“

Jalon ignoroval Rapův sarkastický tón. „Pak to tedy nebyl on.“ Chvíli seděl mlčky a přemýšlel. Rap uvažoval, co měla znamenat ta poslední poznámka.

„A tvoje matka, ta otrokyně, kterou neprodali s ostatními, byla společným majetkem celé bandy anebo patřila jen tvému otci?“

„Ale pane!“

Jalon se omluvně usmál. Natáhl se na zem, opřel se o jeden loket a přitom dál klidně okusoval svou pečínku. „Měj se mnou ještě chvilku trpělivost, příteli Rape. Nejsem asi příliš taktní, vím, že někdo jiný by se vyptával diplomatičtěji, ale já z tebe mám takový zvláštní pocit. Víš, hodně jsem toho už procestoval. Slyšel jsem různé příběhy a viděl věci, o kterých se tobě ani nesnilo. Byl jsem i v Sysanassu. Je tam horko a nezdravo. Fauni mají takové široké, skoro placaté nosy a hnědou pleť – tmavší, než máš ty – a mají hodně kudrnaté hnědé vlasy. Tvoje vlasy jsou vlastně jakýmsi kompromisem.“ Usmál se. „Nebo máš jiné vysvětlení?“

Rap se ušklíbnul tak zdvořile, jak jen mu to šlo, ale mlčel.

V dáli zařehtal Plamen. Slunečnice na to odpověděla, Rap se po ní rychle otočil a okřikl ji. Zdálo se, jako by lítostivě vzdychla, a dál se pásla.

Jalona to pobavilo. „Fauni jsou známí tím, že to se zvířaty umí.“

„Tím se všechno vysvětluje.“

Muzikant přikývl. „Všichni chovatelé v imperátorových zvěřincích jsou faunové. Stejně tak i mnozí stájníci.“

Rap párkrát mluvil o faunech s námořníky, ale tohle ještě nikdy neslyšel. Zaujalo ho to. „Řekni mi o faunech ještě něco, pane.“

Jalon otřel hrdlo lahve a podal ji Rapovi. „Prý jsou klidní, ale velice nebezpeční, když se rozčílí. Jinak by to ani nebyli lidi, že ano?“ Usmíval se. „Lidé rádi dávají všem ostatním lidem nějaké nálepky. Například se říká, že jotnaři jsou urostlí a rvaví. A podívej se na mě!“

„Máš pravdu, pane.“ Nikdo nemohl vypadat méně bojovně než tenhle štíhlý minstrel s vlasy jako len.

Jalon si odkašlal. „Přitom vysvětlení je úplně prosté, akorát o tom v téhle části světa raději moc nemluvím – v mých žilách koluje něco elfí krve. Když se dostanu do okolí Urane, tam se zase naopak omlouvám za své jotunské předky. Za elfa se samozřejmě vydávat nemůžu.“

Rap ještě nikdy žádného elfa neviděl, jen o nich slyšel, že mají neobyčejné oči.

„Na malém křížení není vůbec nic špatného,“ dodal Jalon náhle překvapivě pevným hlasem.

„Ne, pane.“ Rap upil malý doušek vína. Víno ho nijak nelákalo. Když tedy na tom být křížencem není nic špatného, proč o tom muzikant pořád mluví? pomyslil

si. Třeba si myslí, že když mi řekl o svých elfských předcích, tak mi to nějak pomůže.

„Tak něco o faunech?“ brblal si pro sebe Jalon. „Ach, ano… mají hodně chlupaté nohy.“ Zadíval se na Rapovy kotníky, vyčuhující z nohavic, a usmál se nad jeho zlostným ruměncem. Pak pokračoval, ale spíš jako by mumlal sám pro sebe. „V Krasnegaru je hodně těžké živobytí, ale obávám se, že není o nic těžší než v Sysanassu. Kolik ti bylo, když tvůj otec zemřel?“

„Asi pět, pane.“

„Rape, nemusíš mi pořád říkat 'pane'. Já jsem jen obyčejný muzikant. Jestli tě štvu, nic ti nebraní, abys mi dal pěstí do zubů. A co se stalo s tvou matkou?“

Po téhle otázce Rap zesmutněl. Ohlédl se přes rameno, co dělají koně. Zatím byl klid. Plamen se pokojně pásl spolu se svou novou favoritkou. „Král ji vzal do své domácnosti, někdo přisel na to, že umí vyrábět krásné krajky. Myslím si, že právě ona pletla sítě, které otec prodával. Umřela na horečku pět let po tátovi.“

Jalon se převalil na druhý bok a zíral do nebe. „Sourozence nemáš žádné?“

Rap zavrtěl hlavou a odpověděl: „Žádné.“

Minstrel se na pár minut zadumal. „Jaká byla tvoje matka?“

„Milovala mě.“

„To určitě, Rape, jako většina matek. Víc mi o ní neřekneš?“

„Pane, už není nic, co bych ti mohl říct.“ Rapovi nescházelo mnoho, aby se skutečně rozezlil, a to vědomí ho ještě víc dráždilo. Byl napůl jotun a ti jsou pověstní svou prudkou povahou, ale Rap se vždy snažil tuto část své osobnosti držet pod kontrolou.

Jalon k němu klidně vzhlédl. „Ani ses mne nezeptal, odkud znám tvé jméno.“

To byla pravda. „Odkud je tedy znáš?“

„To je jednoduché. Včera je vykřikovali po celém hradě. V královské rodině se odehrála dost prudká hádka. Asi před týdnem prý nějaký osel kočí přejel s povozem po hrázi při vysokém přílivu. Mluví se o tom jako o holé nemožnosti. Král přikázal, že musí opustit ostrov, a on vzal ten rozkaz hodně vážně, až příliš, pokud šlo o jeho bezpečí.“

Rapa bodlo u srdce. Tajně doufal, že se o jeho ztřeštěném kousku v Krasnegaru neví, ale Lin je mluvka a ti z rybářského člunu to asi taky viděli. „Nebyl vysoký příliv.“

Jalon si toho přerušení ani nevšiml. „Král obvinil hlavního stájníka, že zdržel kočího tím, že mu přikázal, aby jel s povozem, namísto aby jej prostě jen posadil na koně, jak si představoval panovník. Ten stájník to asi nemyslel špatně, ale výsledek byl ten, že kočí se vystavil… řekněme určitému ohrožení. Po celém hradě se šeptalo slovo 'zázrak'.“

Rap jen tiše zasténal.

„Princezna Inosolan se o té záležitosti doslechla teprve včera. Vynadala svému otci opravdu královsky. Vlastně bych měl říct, že jsem jen zřídkakdy slyšel někoho tak soptit.“

„U všech Bohů!“ zachraptěl Rap. Proč Inos něco takového udělala? Pak vykřikl *„U všech Bohů!“* mnohem hlasitěji a rychle vyskočil.

Plamen vedl své stádo k vrcholku kopce a směřoval k západu. Překazit mu to bude teď už velice těžké… leda by byli stále na doslech. Vítr foukal Rapovi do zad, směrem k prchajícím koním, takže to stálo za pokus. Přiložil dlaně k ústům a zařval na Plamena. V první chvíli se nestalo nic. Zkusil to znovu a postupně volal i na jiné koně, o kterých si myslel, že by mohli zareagovat. Už se chystal, že to vzdá, přivolá Modráka, vyskočí na něj a pustí se do pronásledování, i když bylo jasné, že může trvat několik dní. V tom stádo zakolísalo. Dvě klisny se od něj odpojily a zamířily zpět k Rapovi. Plamen se za nimi pobouřeně rozběhl, aby znovu zavedl pořádek.

Rap obrátil svou pozornost ke zbytku stáda. Byli sice už moc daleko na to, aby je rozeznával, ale přesto volal jména těch koní, kteří v něm byli. Než Plamen dohnal první dvojici, oddělily se od stáda tři další kusy a hříbě.

Takto podivná bitva ještě chvíli pokračovala. Hřebec chrčel vzteky, s dusotem pobíhal sem a tam po stráni, jak se snažil donutit své poddané pokračovat správným směrem, a Rap je zase stále znovu přivolával, jen co se k nim hřebec otočil zadkem. Plamen se náhle zastavil a zadíval se na svého titěrného, ukřičeného rivala. I na tu dálku bylo vidět, jak začal vzteklé tančit, skláněl hlavu, cenil zuby, ocas vyklenuty do oblouku. Vzepjal se, zaržál zuřivou výzvu k boji a vyrazil směrem k Rapovi.

Rap se začal obávat, co se z toho vyvine. Raději by stál tváří v tvář rozzuřenému býkovi než tomuhle poblázněnému hřebci. Zpočátku ho nechal být, protože zmatené stádo přestalo žvýkat trávu a vydalo se za Plamenem. Když ale kůň dorazil asi na půl cesty a nezdálo se, že by si to chtěl rozmyslet, Rap si řekl, že by se raději měl pokusit s tím něco udělat. Jestli neuspěje, mají s Jalonem nejvyšší čas začít rychle utíkat

„Plamene!“ zakřičel. „Zastav! Jdi zpátky! Zpátky!“

Zabere to? Obvykle ho tenhle kůň dost poslouchal. Zatajil dech. A pak se útok zlomil. Plamen odbočil stranou, zuřivě zadupal a několikrát rozhořčeně vyhodil. Po chvíli se uklidnil a odcválal zpět ke zbytku stáda. Bylo jasné, že tím se vzdal svého pokusu o útěk. Koně ještě chvíli divoce pobíhali, ale postupně se zklidnili a pustili se znovu do pastvy. Modrák i Slunečnice všechno se zájmem pozorovali. Když se ujistili, že představení definitivně skončilo, vrátili se i oni k poklidnému spásání letní trávy.

Rap si promnul krk, protože ho od všeho toho křiku škrábalo v hrdle. Když si sedal, všiml si, že na něho Jalon vyvaluje oči. Zpěvák dokonce zapomněl jíst.

„Při týhle práci vyprahne,“ řekl Rap a cítit se pod tím modrým pohledem celý nesvůj. „Mohl bych si dát ještě lok toho vína, pane?“

„Vypij klidně celou láhev!“ odpověděl Jalon nepřítomně. Ještě chvíli zíral s pusou dokořán. Pak se zeptal: „Proč jsi vlastně křičel? Nevěřil jsi přece, že by tě na takovou dálku mohli slyšet, že ne?“

Rap se nad jeho otázkou, zatímco pil víno, zamyslel. Nechápal však, co tím muzikant může myslet, a proto se rozhodl, že ji bude ignorovat „Děkuji,“ položil láhev a vrátil se ke svému obědu.

Po několika minutách ticha Jalon znovu promluvil, vlastně zašeptal, i když nikde v okolí, kam až oko dohlédlo, nebylo ani živáčka. „Mistře Rape, souhlasil bys, abychom Sdíleli?“

„Sdíleli co, pane?“

Jalon vypadal překvapeně. „Tvé tajemství. Které ti to umožnilo… přejet po hrázi, když nikdo jiný by si ani netroufl pomyslet na to, že to zkusí. Víš, moje umění zpívat je ze stejného soudku.“

Rap si říkal, jestli je měkký mozek nezbytnou podmínkou k tomu, aby se z člověka stal minstrel. Nenacházel žádnou spojitost mezi zpěvem a přejezdem přes hráz, a jen velmi malou podobnost s voláním na koně. Tenhle Jalon je dobrý bard, ale chlápek, který si nechá v téhle zemi odkráčet koně jen tak pro nic za nic, má určitě o pár koleček míň. Možná je to s ním ještě horší. Možná je to úplný cvok.

„Volal jsem jména těch koní, pane. Znají mne všichni do jednoho a vědí, že mi mohou důvěřovat. Přiznávám, že jsem si nebyl tak docela jistý, co pořídím s tím hřebcem… On je tak trochu jako já, řek bych. No a ta historka s povozem a hrází je trošku zveličená. Vždyť příliv teprve začínal a žádné velké nebezpečí nám nehrozilo.“

„Takže ty jen tak, jakoby nic, dokážeš odvolat kobyly od hřebce?“ pokyvoval Jalon ironicky hlavou. „To je přece jasná věc, že mě to nenapadlo! Jen tak mimochodem si můžeš jet tam, kam nikdo jiný. Králové za své chování vůči tobě dostávají vynadáno. A princezny tě nějakým nedopatřením chtějí držet za ruku.“ Najednou vypadal zklamaně. „Můžu ti nabídnout něco, čím bych tě přesvědčil, abys se mnou byl ochoten Sdílet? Nemysli si, mám větší možnosti, než se ti v této chvíli asi zdá.“

„Co máš na mysli, pane?“ Rapovi tenhle rozhovor nedával vůbec žádný smysl.

Minstrel pokrčil rameny. „Jistě, nemůžu. Konec konců proč bys mi měl důvěřovat? Byl bys teď tak laskav a přivolal mi Slunečnici, upravil uzdu a připjal zpátky sedlový vak? Mám do setmění před sebou ještě pořádný kus cesty.“

Snad ten chlápek nebude chtít svého koně řídit, určitě by jí nějak ublížil. To ale konec konců není moje starost, pomyslů si Rap. Vstal a přivolal Slunečnici. Upravil jí znovu postroj a zavěsil sedlový vak. „Děkuji ti, pěvce, za dobrý oběd,“ řekl. „Ať tě Bozi doprovázejí.“

Jalon se na něj stále díval tím divným pohledem. „Darad!“ vyhrkl.

„Prosím, pane?“

„Darad,“ opakoval zpěvák. „Existuje muž jménem Darad. Zapamatuj si to jméno. Je velice nebezpečný a dozví se o tobě.“

„Děkuju za varování, pane,“ řekl zdvořile Rap.

Tomu člověku nechybí jen pár koleček, ten nemá snad ani jedno.

5

Každá věc v sobě zahrnuje
obojí Zlo i Dobro.

Inos opakovala tento svatý text už nejméně posté, ale na její mořskou nemoc to nemělo žádný vliv. Muselo to být čisté zlo. Toužila umřít.

Kajuta byla těsná, nepříjemná, páchla, byla tmavá a nesmírně špinavá. Všechno se houpalo nahoru a dolů. Všechno se převalovalo hned na jednu, hned na druhou stranu.

Ležela už dva dny a příšerně zkoušela. Její teta mořskou nemocí netrpěla a toto vědomí Inos povzbuzovalo stejně málo jako tetino neustálé štěbetání, kterým se ji snažila rozveselit.

Na počátku nebylo nic. Hledala pomoc ve víře, protože nikde v dohledu nebylo nic pozemského, co by jí pomohlo, jedině mohla doufat, že ztroskotají a rychle se utopí. *Dobro se oddělilo od Zla a Zlo se oddělilo od Dobra*. Stejně, jako se od ní rychle oddělila jediná lžíce polévky, kterou ji přiměli polknout. *Svět vznikl v důsledku jejich nekonečného konfliktu*. V útrobách Inos se odehrával podobný nekonečný konflikt.

Třetí den se jí konečně trochu ulevilo.

Občas.

Ale ne na dlouho.

Stačil jakýkoliv prudší pohyb lodi a bylo jí znovu totálně zle.

Ale něco z Dobra je patrně i v mořské nemoci, neboť se to tvrdí v modlitbách. Co když to bylo ponížení? Tlustá, upovídaná teta Kade je prostě lepší námořník než ona. Nad tím je třeba popřemýšlet.

Bůh jí sice řekl, že jí nadejdou těžké chvíle, ale nikdy si nepředstavovala, že to bude tak zlé. *Pouze my jsme obdařeni svobodnou vůlí, jedině lidé si mohou vybrat Dobro a vyhnout se Zlu.* Copak si někdy vybrala něco tak zlého, za co se dostala do téhle situace?

Jedině my, budeme-li hledat větší Dobro, můžeme na světě posílit nejvyšší Dobro a oslabit nejvyšší Zlo.

Co takhle začít tím, že se zruší mořská nemoc?

Inos se pomalu začínalo zdát, že je život přece jen snesitelný. Pomalu začínala myslet na svůj budoucí pobyt v Kinvale. Tatínek tam zamlada také jednou byl. Ujišťoval ji, že se jí tam bude líbit – celý rok jen ježdění na koni a večírky. Dokonce i Jalon mluvil o životě v Impirii hezky, přestože v Kinvale nikdy nebyl. Ve světlých chvilkách si říkala, že by to tam snad přece mohlo být snesitelné. Konec koncú je to jen na rok.

Čtvrtý den ráno se probudila hladová jako vlk. Teta Kade v kajutě nebyla. Inos si oblékla silný vlněný svetr a kalhoty a připravila se na setkání se světem. Teď už připouštěla, že v mořské nemoci je i kousek Dobra – je to fantastické, když přejde! Uspokojena tím, že jí víra nezklamala, zamířila na palubu.

Polekala se. Svět kolem – to byla jen šedá zeď. Nebylo vidět oblohu, nebylo vidět pevninu, jen vzdouvající se zelenošedou vodu, která se rozbíhala do všech světových stran a ztrácela se v oparu. Loď se jí zdála ještě menší. Vypadala dojemně maličká a křehká, jako malá dřevěná hračka se spletí lan a špinavých plachet, zmítající se nahoru a dolů přes ty šedivé kopce. Vítr byl ledově studený a chutnal slaně. Nikde ani jeden ukřičený racek.

Na zádi se bavili dva námořníci, jinak nebyl nikde nikdo vidět. Zalila ji vlna paniky, ale podařilo se jí odolat. Ostatní tu taky někde budou, i teta tu někde bude. Rázně vykročila směrem k těm dvěma, aby vzápětí zjistila, že chůze po rozhoupané palubě není až tak jednoduchá, jak si představovala. Vítr jí smetl vlasy do obličeje, vehnal jí do očí slzy. Musela se chytit zábradlí, o které se opírali, ale nakonec se k nim přece dometala a rychlým mrkáním se snažila zbavit slz.

Jeden z námořníků, ten vysoký, držel kormidlo a v drsném, počasím ošlehaném obličeji, který měl nedokonale maskovaný stříbrně prokvětlým plnovousem, se mu zračil zvědavý zájem. Ten druhý byl hodně maličký, cvalda, v nepopsatelných kalhotách a mohutném kožichu, z kterého vykukovala hlava bez čepice – jemné bílé vlasy vlály ve větru, tváře pod nimi hořely barvou jasně červených jablek a modré oči zářily štěstím.

„Inuško, moje drahá! To jsem ráda, že jsi už znovu na nohách."

Inos, ochromená hrůzou z té vodní spousty, nebyla schopna promluvit.

„Budeš potřebovat nějaký plášť, drahoušku," pravila teta. „Vítr je trochu studený."

Studený?! Vždyť je jak sekyra!

Kade se povzbudivě usmála. „Plujeme hodně rychle – kapitán odhaduje, že k Severnímu drápu doplujeme už za čtyři dny. A až doplujeme do Západních vod, bude vzduch teplejší."

Inos začala cvakat zuby. „Dala bych si něco k snídani." Objala se rukama. „Myslíš, že by se dole v jídelně něco našlo?"

„V lodní kuchyni, miláčku. Samozřejmě, vždyť musíš být pěkně vyhládlá. Pojďme, po něčem se podíváme."

„Nemusíš chodit se mnou," řekla Inos, „když se ti tu tak líbí."

„Ale kdepak, samozřejmě musím s tebou."

„Proč samozřejmě?"

Teta nasadila nejvážnější ze svých grimas. „Tohle už není Krasnegar, Inosolan. Já jsem tvoje gardedáma, a tak je mou povinností se o tebe starat."

Inosinou hlavou blesklo strašlivé podezření. „Chceš tím snad říct, že od teď mě nespustíš z očí?"

„Přesně tak, drahá. A teď už se pojďme podívat po něčem k snědku."

Loď klidně pokračovala v plavbě, ale Inosino srdce se potopilo – kleslo až na nejhlubší dno Zimního oceánu. Uvědomila si, že ji čekají ještě mnohem horší věci, než je mořská nemoc.

Jižní snění:
Kopce hledí směrem k jihu
S jihem ve snách moře spí;
S mořským vánkem ruku v ruce,
jsem potkal nevinnost v ní.

Francis Thompson, Daisy

»»» KAPITOLA TŘETÍ ««««

JASNÉ VOLANÍ

1

„Proč se pořád nic neděje?“ zeptala se nervózním šeptem Inos.

„A co by se mělo dít?“ odpověděla teta Kade otázkou. Inos jen tiše zaskřípala zuby a nenávistně se zahleděla na své vyšívání. Seděly v tichém zákoutí vrbového hájku v Kinvale spolu s dalšími dámami od dvora, které vyšívaly nebo pletly a tlachaly. Bylo odpoledne, pozdní léto. Slunce pražilo a nic se nedělo. Jak se zdá, v Kinvale se *nikdy* nic dít nebude. Problém je v tom, že se ani nepředpokládá, že by se něco dít mělo.

„Mimochodem,“ pokračovala teta, „včera se přece jen něco dělo – ztratila jsi brož!“

To byla pravda, zničující a nevítaná pravda, a teta Kade se svou výtkou neobvykle přesně trefila co černého. Inos se snažila zlobit, jak jen to šlo. Měla nesmírnou radost, kdykoliv se jí podařilo pokazit tetě její neustálou, až chorobně dobrou náladu, ale v téhle chvíli jí připomínka vlastní hlouposti to potěšení nedopřála. Ztráta milované brože, dědictví po mamince, se nedá srovnávat s tou legrací, když si třeba začernila jeden z předních zubů a pak se u večeře hodně smála.

Na vyšívání už Kade neměla oči, a tak pletla nějaký neužitečný háv, kterým bezpochyby obdaří někoho ze služebnictva hned, jak ho dokončí. Důležitý pro ni nebyl výsledek, ale práce samotná. Inos zmateně vyšívala květinový vzorek do rohu zeleného šátku a prožívala pekelná muka, protože ji trápila nechuť a nuda. Už byly v Kinvale měsíc. I kdyby zde byly už devět či deset měsíců, stejně by se nikdy nic nedělo.

Samozřejmě s výjimkou těch několika drobných událostí, o které se postarala ona sama.

Připouštěla, že Kinvale je krásné a velkolepé sídlo, ležící v mírně zvlněné krajině, v zemi tak honosné a bohaté, jakou si nikdy neuměla ani představit. Leželo severně od zálivu Pamdo, blízko velkého přístavu Shaldokan, který ovšem nikdy neviděla. Přitom ale bylo dost daleko od moře, takže je nikdy nevyplenili jotnarští nájezdníci, a to ani v období nejhorších nepokojů dávné minulosti, kdy Impirie bývala ještě slabá. Kromě Kinvale viděla ještě několik blízkých zámků a vsí, ale i

zběžný pohled jí prozradil, že jsou staré, zabydlené a nudné. Jednou, dost narychlo, navštívila blízké městečko Kinford, ale byl to ten samý případ – věkovitost, prosperita, nuda. Tamní ohromný a rozlezlý vévodský palác byl – jak jinak – starý, luxusní a už jí to šlo všechno na nervy.

Vrbový hájek, ve kterém se momentálně tak zoufale nudila, byl tak roztomilý, až se jí dělalo zle – přiléhal k jezírku, které se skvělo květy vodních lilií, mezi nimiž proplouvaly pyšné labutě. Kolem dokola stály roztroušené sochy nebo malé mramorové altánky. Za jezírkem se rozkládal park, ve kterém neustále pobíhaly houfy služebnictva, které mělo pouze dva úkoly. Úklid bobků po stádu malých kolouškŧ a zastřihování stromů a keřů do fantastických a úžasných tvarů. Když se uváží, že ve svém dosavadním životě viděla Inos přesně šest stromů, omrzely se jí velice rychle – ani s nimi se nic nedělo. Jediné, co na ni zapůsobilo, byly zelené kopce, farmy a vinice, ale ty měla možnost pozorovat pouze na dálku. Mladým dámám z lepší společnosti se nedoporučovalo brouzdat se v polích. Hned při svém prvním pokusu o výpravu tímto směrem byla velice rychle odchycena.

Dopoledne trávila na hodinách tance, rétoriky a hry na loutnu. Odpoledne pak seděla u vyšívání a musela konverzovat s tetou a dalšími dámami. A večery? Tanec nebo hudební koncerty a brzo do postele. To bylo vše. Několikrát dostala svolení vyjet si na koni ve společnosti ostatních urozených slečen – kolečko po štěrkem vysypaných cestičkách v zámeckém parku. Koně, to byly prastaré herky. A ty na koňských hřbetech nebyly o moc zajímavější – panny s dobrým vzděláním, kterým ovšem hned po narození vzali mozek, zabalili do výšivky a schovali do nějaké tajné zásuvky. Inos bylo povoleno číst knihy, ale s doporučením, aby to nepřeháněla. Směla se procházet po terase, ale musela zůstat v dohledu své tety a nesměla se dávat do řeči s cizími muži. Směla také se zaťatými zuby sedět nad ručními pracemi a přemýšlet, co by se asi dělo, kdyby jednoho dne roztrhala všechno svoje oblečení a začala po parketu v tanečním sále koulet kolo od vozu.

Přes všechnu nádheru, přepych a bohatství, kterými byla obklopena, se jí nesmírně stýskalo po malém, starém a neúrodném Krasnegaru. Bez ohledu na přítomnost vší té šlechty a vážených osobností vznešených rodů toužila po společnosti svého otce, Lina a Ido. I ten ňouma Rap by jí stačil.

Bez tetina dozoru se obešla pouze v případě, že ji na malou chvíli nahradila nějaká jiná starší spolehlivá dáma. To bylo tak ponižující! Copak je nějaká poběhlice, že se jí nedá důvěřovat? Teta Kade jí trpělivě vysvětlovala, že jí samozřejmě věří. Jenomže taky ví, že Inos je schopna předvádět lezení oknem nebo klouzání po zábradlí.

Neslyšně se u nich objevil mladý sluha s tácem zákusků. Nejprve nabídl princezně Kadolan, která zdvořile odmítla, a potom i Inos.

„Díky, Umi.“ Ukázala na jednu z těch sladkých dobrot „Tenhle. To pekla Alopa?“

Tác se nebezpečně zakymácel. Umiho obličej zrudl od vysokého upjatého límce až ke kořínkům vlasů. „M…m… madam?“

„Jen mě to tak napadlo,“ obdařila jej Inos laskavým, ale triumfálním pohledem, „že to třeba bylo její pečivo, co sis na něm předevčírem večer tak pochutnával v malé spíži.“

Umi téměř upustil zákusek, který si vybrala. Tác se znovu rozkymácel a Umi jen těžce polykal. „To ne, mamám! Teda… ne, madam.“

Potichu se zasmála, ale už nic neřekla a nechala mu prostor k rychlému ústupu. Mimo službu s ním byla legrace – alespoň to tvrdily pokojské.

Ve chvíli, kdy se Inos chystala vložit si do úst první sousto, ozvala se teta Kade. „Takto bys ke služebnictvu skutečně mluvit neměla, drahá.“

„Cože?!“ Inos rychle odložila vidličku, aby se vyhnula pokušení hodit ji po tetě. „Rozčiluje tě, že všechny ty staré báby uvidí, že se nechovám podle jejich mumifikovaných pravidel, že nemám nos nafoukaně zvednutý k nebi? Byla bys radši, kdybych se chovala jako mramorová socha? Prozraď mi, co přesně je na tom špatného, když beru toho sluhu jako člověka?“

Kade mlčela, klidně dopletla řadu, pak pletení obrátila. „Nic,“ odpověděla. „Beze všeho ho ber jako člověka se vším všudy.“

„Obávám se, že téhle poznámce vůbec nerozumím.“

„Ty ses k němu nechovala jako k člověku, ty ses k němu chovala jako k cvičenému medvědovi.“

„Já…“ Inos neměla slov a zůstala s pootevřenou pusou.

„Oni se nemohou bránit, drahoušku. Věřím, že kdyby mohli, dali by přednost těm mramorovým sochám.“ Po celou dobu nepozvedla Kade oči od svého pletení, přesto náhle řekla: „Přichází sem vévoda.“

Inos se podívala k terase. Skutečně tam stál vévoda s nějakým mužem. Inos si hořce uvědomila, že toto je asi největší vzrušení za celou dobu jejího pobytu. Než sem přijela, myslela si, že muž, který pochoval dvě manželky, bude nějaké hrůzostrašné monstrum, ale teď si byla jista, že ty ženy zemřely nudou. Angilki byl ten nejnudnější člověk, jakého kdy poznala. Byl to muž vysoké, rozložité postavy, s nanicovatou zarudlou tváří a povislým spodním rtem. Byla to tvář přerostlého a retardovaného dítěte. Žil pod neustálou kontrolou své panovačné matky, ovdovělé vévodkyně. Jak se zdálo, jeho jediným zájmem byla dekorace interiérů.

Nechal rozšiřovat Kinvale do všech světových stran, ale architektura přístaveb byla naprosto náhodná. Stavební styl ani konečný účel budovy pro něj nebyl podstatný. Důležité bylo pouze zařízení místností a průběh těchto prací. Trávil všechen čas s umělci a řemeslníky v blaženém rozjímání nad plány, návrhy a vzorky. Pravdou je, že jeho umělecký vkus byl nenapodobitelný a výsledky byly působivé.

Kinvale bylo nádherné. K čemu to ale všechno je, vyptávala se Inos své tety, když spolu byly chvíli někde o samotě, když se tady nic *neděje*?

Alespoň nemusela mít obavy, že by jí vévoda nutil k sňatku, aby se mohl stát králem Krasnegaru. Byla přesvědčená, že by se mu tam líbilo ještě míň, než se jí líbí v Kinvale. Mimoto, vévoda jak se zdálo, neměl žádný viditelný zájem o ženy. Kdyby byla rolí pestře pouštěného kartounu nebo vzorek tapety, to by na ni možná se zalíbením pohlédl a na tváři by mu vystoupil ruměnec.

Tiché štěbetání dam oznamovalo, že vévoda se svým společníkem se k nim přes trávník blíží. Asi se jde zeptat maminky, jestli se může vykoupat, napadlo Inos. Když se ale rozhlédla, ovdovělou vévodkyni nikde neviděla. Jeho společníkem byl muž, a to bylo velmi neobvyklé. V Kinvale se objevovalo mnoho hostí –

přáteli počínaje a nejvzdálenějšími příbuznými konče – ale téměř vždy to byly ženy.

Inos často přemýšlela, kam se poděli všichni muži. Někteří možná někde válčili a zapomněli se z toho vzpamatovat. Každopádně na banketech a bálech se vesměs objevovali jen nezajímaví a nudní starci, jejichž povoláním bylo elegantní nicnedělání a odpočinkem lov zvěře a ptáků. Někteří pravda tvrdili, že jsou velmi zaměstnáni dohlížením na svoje majetky, a několika uklouzlo, že mají cosi do činění s obchodem. Pak tu Inos zahlédla už jen pár tuláků, vojáků, císařských úředníků a kněží. Jinak se ale zdálo, že v Impirii nejsou žádní mladí a zajímaví muži.

Časem se Inos začala dívat na Kinvale jako na svého druhu rezervaci, kde jsou ženy zavřeny, zatímco muži běhají a baví se po světě. To ji přivádělo do deprese. Teď však před sebou měla jen ty příšerné měsíce, které zde bude muset strávit, neboť lodní cestu do Krasnegaru uzavřela zima.

Vévoda Angilki dorazil k první skupince dam a probíhalo představování. Jeho oblečení bylo, samozřejmě, velice krásné – bělostná vesta s vycpávkami, punčochy jasně vínové barvy, zářivě zelený plášť s úzkým kožešinovým lemem – i když do současného počasí možná příliš teplé. Ale všechno to oblečení velmi zdařile maskovalo jeho robustnost jistě lépe než nějaký lehčí oděv. Vévoda měl skutečně vynikajícího krejčího. Nyní se přesunuli k další skupince dam a Inos se poprvé pozorněji podívala i po jeho společníkovi.

Hmm. Ten ale vůbec nevypadá špatně!

Byl to poměrně mladý muž, což byla velká vzácnost. V Kinvale téměř nebyli mladíci jejího věku a ti, které potkala, byli ještě uhrovití a zdálo se, že zdejší šlechta svým potomkům úspěšně utajovala rozdíly mezi pohlavími. Tomuto ale mohlo být málo přes dvacet. No, pro začátek by stačil. Byl vysoký skoro jako vévoda, snědý, štíhlý a jeho tmavomodrá vesta a bílé punčochy zastínily i vévodovo odění. Neměl na sobě plášť, což bylo dost odvážné – zvýrazňoval tím své mládí. Má graciezní pohyby. Pravda, je o trošku starší, než bych si normálně představovala, ale… není to vůbec… marné.

„Zkus tolik nezírat, drahoušku," zamumlala teta Kade a držela přitom své pletení v natažených pažích, aby se sama mohla lépe dívat po příchozích. „Jdou k nám tak rychle, jak jen mohou."

„Co? Totiž prosím?"

„Zdá se, že směřují k nám," řekla Kade svým jehlicím. „Ale musí brát samozřejmě ohled na ostatní. Nemohou je jen tak minout."

„Tomuhle se říká mladý muž, že? Jestli si dobře pamatuji, tak jsme pár takových mívali v Krasnegaru."

„Dámy nepoužívají sarkasmy," podotkla teta Kade. „Pokus se nezalknout nadšením, drahoušku. Včera byl na plese."

„Nevšimla jsem si ho,"

„Zato on si tě všiml." Teta se spokojeně usmívala. Inos naštvaně předstírala hluboké soustředění na svou výšivku. Zmínka o včerejším večeru jí znovu bolestně připomněla tu tragédii – ztrátu maminčiny rubínové brože. Nemohla si odpustit svou neopatrnost. Byla si jistá, že ji měla ještě když šla spát, a že si ji normálně odepnula a položila na noční stolek. Ale asi to nebyla pravda, protože ráno tam

žádná brož neležela. Vloupání a krádež musela vyloučit, protože dveře od komnaty byly samozřejmě zavřené na závoru – na tom Kade trvala a důsledně si to kontrolovala – a na její okno by se nedostal ani tým cirkusových koček. Ze všech šperků, které Inos dostala z matčiny pozůstalosti, si rubínové brože cenila nejvíc a teď se ukázalo, jak byla neopatrná a hloupá a nevděčná a…

Vévoda! Rychle se zvedla ze židle. „Sire Andore," říkal právě vévoda. „Princezna Kadolan z Krasnegaru."

Mladý muž políbil Kade ruku. Byl hezký. Samozřejmě to byl imp, tak jako všichni v Kinvale. Kolikrát v poslední době zatoužila Inos po tom, aby se jí naskytl pohled na nějakého vysokého, světlovlasého jotuna, jen proto, aby se zbavila toho hrozného stereotypu, ale Andor nebyl malý, ani příliš snědý. Měl černé vlasy. Jeho pleť byla zdravě opálená, perfektně hladká a jen brada s namodralým nádechem po oholených vousech bránila tomu, aby jeho pravidelné rysy působily zženštile. Je opravdu hezký! pomyslila si Inos. Pak se narovnal, obrátil se k ní a viděla, že má veselé tmavé oči a zářivě bílé zuby. Pěkný je slabé slovo, opravila se.

„A princezna Inosolan," pravil korpulentní hostitel. „Mohu ti, Výsosti, představit svého přítele, sira Andora? Sire Andore, neteř princezny Kadolan."

„Budu si navždy pamatovat tento den," řekl Andor, „protože dnes se veškerá moje měřítka krásy a půvabu ukázala jako nedostatečná a všechny ostatní ženy v mých očích povadly. Dnes všechny mé největší sny a cíle ztratily veškerou svou důležitost a váhu. To vše proto, že jsem poprvé pohlédl na ženskou dokonalost v božské podobě princezny Inosolan."

Sklonil se, aby se mohl dotknout rty její ruky. Šokovaná Inos se zoufale snažila přijít s nějakou podobně nabubřelou, všechny meze přesahující odpovědí, když v tom se jejich oči setkaly a ona si uvědomila, že přes veškerý patos a vážnost se mu v nich ironicky blýská. Byla tím tak překvapená, že si ani neuvědomila, co říká, ale podle reakce okolí pochopila, že její odpověď byla uspokojivá.

„Takže ty jsi do Kinvale právě dorazil, sire Andore?" vyptávala se teta Kade.

„Již před dvěma dny, madam," odpověděl.

„Pokouším se ho přesvědčit, aby tu s námi nějaký čas pobyl," povzdechl si vévoda, „ale trvá na tom, že musí odjet."

„Nanejvýš měsíc!" řekl Andor. „Mám povinnosti nejvyšší důležitosti, které nesnesou dlouhého odkladu. Budu muset odjet, i když vím, že mé srdce zůstane zde. Ale je to tak důležité, že ani přítomnost takové božské krásy mne nemůže zadržet…"

Inos, která si mezitím znovu sedla, se podívala na svou tetu i na vévodu, kteří se v té smršti květnatých vět tvářili naprosto vážně. Byla si přitom jistá, že Andor to celé považuje za směšný nesmysl, kterým se báječně baví, a vyzývá ji, aby hrála s ním. Bylo to pro ni nádherné překvapení, když si uvědomila, že nezůstala posledním normálním člověkem na světě. Vévoda se po chvíli omluvil a odešel od nich, zastavuje se u dalších skupinek, z kterých Inos přímo cítila zlostný nesouhlas. Ostatní dámy pochopily, že toho mladého, skvělého Andora přivedl jen proto, aby se seznámil s tou Inosolan, což bylo považováno za nemístné zvýhodňování.

Kade na tuto zlobnou reakci okolí reagovala provokativní výzvou, aby se mladý muž u nich posadil. Přijal pozvání a udiveně se na Inosinu tetu zahleděl. Zdálo

se, že intenzivně přemýšlí. Po chvíli zvolal: „Ale ovšem, samozřejmě, tam v galerii visí tvůj portrét, paní. Hned jsem si ho všiml. Zastiňuje všechny ty ostatní takzvané krásky, a to k tobě ještě není zcela spravedlivý."

Teta Kade se celá zapýřila, „Ale, to bylo namalováno už před léty."

„Stříbrné pozadí jen zvyšuje krásu démantu, a nic jiného se nezměnilo. Tvá barva…"

Inos už slyšela pár do nebe volajících lichotek, ale nic se nevyrovnalo představení, které následovalo. Rychlými a obratnými tahy, jako když zručná rybářova žena vykosťuje rybu, dosáhl Andor toho, že teta Kade byla jeden žhnoucí ruměnec. Lichotky byly tak přehnané, tak absurdní, že je nikdo nemohl brát vážně. Přesto v rukou experta dokonale plnily svůj účel.

Pak obrátil svou pozornost k Inos. Přemýšlela, do jaké míry bude pokrytecký teď. Zahleděl se na ni. V očích mu cynicky blýskalo, ale znovu se mu podařilo ji šokovat „Ale ty, madam… s velkým znepokojením pozoruji tvůj vzhled."

Inos byla připravena reagovat na jeho řeči ženský vědoucím úsměvem, ale teď doslova zkameněla. Kadolan jen otevřela ústa k protestu, ale zase je zavřela.

„Dojít skoro k dokonalosti," pokračoval s nakloněnou hlavou a předváděl, jak pozorně studuje Inosiny rysy, „a pak se zastavit před cílem. To je hřích proti všemu umění. To je urážka lidské citlivosti. Menší krása, která se omezí vlastními hranicemi, by nevzbuzovala takový pocit nezdaru, takový dojem nenaplněných vysokých ambicí."

Zaklonil se v křesle, aby. si ji mohl ještě lépe prohlédnout „Něco by to chtělo, myslím. Ano! Už to mám! Chybí dotek ohně! Pak se před námi zjeví skutečné božství!"

Natáhl k ní ruku. Na dlani ležela její brož.

Překvapením nebyla schopna slova, jen se udiveně dívala na jeho ruku. Teta Kade vyjádřila potěšení, že se brož našla, ale dožadovala se vysvětlení.

„Je to velmi pozoruhodný příběh, mé dámy," spustil Andor vážně. „Dnes ráno, hned po svítání, jsem mezi stromy vzadu v parku rozvěšoval ptačí tenata, když v tom jsem spatřil ptáka, letícího nade mnou, který držel cosi lesklého v zobáku."

Říkal to s tak vážným výrazem, že by mu i Inos uvěřila, nebýt toho, že ve chvílích, kdy si byl jist, že to teta Kade nevidí, na ni vrhal bláznivé grimasy. Cítila, že už to dlouho nevydrží a propukne v bláznivý smích.

„Dokonce bych vám mohl ukázat, kde je hnízdo toho zlodějského ptáka," pokračoval, přičemž jakoby mimoděk vstal a udělal několik kroků směrem k jezírku. „Ano, tamhle je to!" Ukázal nataženou rukou a Inos samozřejmě musela vstát, aby viděla, kam ukazuje. „Ne, více doleva," ustupoval kolem jedné z vrb. Za pár okamžiků, neboť Inos stále to hnízdo neviděla, se ocitli z tetina doslechu.

Andor, stále ukazuje prstem, se zeptal: „Nechce se ti tady z toho zvracet?" V jeho hlase náhle nebyl ani stín předešlé nabubřelosti.

„To tedy ano," odpověděla Inos, „přivádí mne to tady k šílenství. Je tam opravdu nějaký strom se zlodějskými ptáky?"

„U všech Bohů, to ne! Našel jsem brož včera na koberci. Ulomil se na ní špendlík. Dnes ráno jsem ji dal opravit. Jezdíš na koni?" Díval se tu na ni, tu směrem ke vzdálenému horizontu, ukazoval rukou na různá místa. Inos kývala hlavou, jako by

jí skutečně ukazoval výrazné přírodní útvary, aby ji navedl až k mytickému hnízdu. „Co takhle lov ryb? Plavba na loďkách? Lukostřelba? Chtěla bys?“

Odvedl ji zpět k jejímu křesílku a velmi nesouhlasně se zamračil na tetu, Kade. „Princezno, tvá neteř mi prozradila, že ještě neviděla Vodní jeskyně!“

Jaké Vodní jeskyně? vykulila se Inos v duchu.

„Přicestovaly jsme teprve nedávno,“ chabě se bránila Kade.

„Ale v tomto ročním období, kdy je v řece nízký stav vody, jsou přece naprosto ideální podmínky! Nemyslíš, paní?“

Za pár chvil teta Kade přiznala, že i ona v mládí Vodní jeskyně navštívila, a tak když Andor navrhl, že zorganizuje výpravu, mohla jen těžko něco namítat. Když dosáhl tohoto vítězství, přešel plynule k debatě o každoročním lovu lososů, kdy prý je řeka rudá od jednoho břehu k druhému, kolik je v ní ryb, velkých jak ovce. Mluvil o šlapání hroznů na kinvalských vinicích, o obrovských sekvojích v lesích, o hledání pokladů, o turnajích v královském tenise, o klouzání ze stohů, o vodopádech a výletech loďkami na pikniky a o koupání v přírodních teplých pramenech. Pak pokračoval popisem sokolnictví a lovu ryb na mušku a o spoustě dalších zajímavých věcí, které je tady možno provozovat. Z jeho řeči vysvítalo, že by se takových akcí mělo účastnit vždycky nejméně deset lidí a chrlil ze sebe jména významných osob z Kinvale a okolí. Končil tím, že přislíbil vše slečně Inosolan ukázat, s každým jí seznámit. Bylo to úchvatné vystoupení, ze kterého se Inos až zatočila hlava.

„Jenže moje neteř je velice zaneprázdněna. Má hodiny hudby.“

„Naneštěstí zde mohu pobýt jen velmi krátce!“ povzdechl si. „Pochybuji, že by týdenní či dvoutýdenní přestávka v jejím hudebním vzdělávání napáchala nějaké nenapravitelné škody. Ty Vodní jeskyně vyžadují tak den dva na přípravu, ale zítra…“

Konečně některé z ostatních dam usoudily, že ty dvě si ho pro sebe zabíraly už dost dlouho, a tak ho dvorně odvedly, aby pokonverzoval také někde jinde. Inos zhluboka vzdychla, sklonila hlavu a usmála se na své vyšívání.

Náhle jí Kinvale už nepřipadalo jako jedno velké vězení. Jestli ten úchvatný Andor uskuteční jen zlomek toho, co před chvílí jako kejklíř nasliboval, v Kinvale bude legrace. Doposud zde nepotkala nikoho, kdo by se mu jen přibližoval šarmem, o vzhledu nemluvě. Kolem něj se šířila vzrušená atmosféra, jakou Inos dodnes nepoznala, dokonce ani nevěděla, že něco takového existuje.

Uvědomila si, že z ticha, které nyní panuje, by mohla teta začít něco usuzovat, proto rychle řekla:

„Řekla bych, že je to… příjemný člověk.“

„Ano. Je vždy příjemné potkat něco, co se tak dobře vydaří,“ souhlasila Kade se samolibým výrazem.

Inos její poznámce moc nerozuměla, ale pokračovala. „Třeba se tu nakonec začne i něco *dít*!“

„Je to možné, drahoušku.“ Teta Kade držela své pletení před sebou v natažených rukou. Jenomže já jsem tady od toho, abych něco takového nepřipustila.“

2

Měsíc vypadal jako stříbrná loďka vznášející se nad zapadajícím sluncem, ke kterému dole po řece se šplouchání směřovala i pramička s Inos a Andorem… a některými dalšími.

„Tys vůbec neječela, Výsosti.“ Andor na ni zamrkal. Jeho oči připomínaly první hvězdy, objevující se na obloze. „Všechny ostatní dámy pěkně ječely.“

„Přál by sis, abych ječela, pane?“

„Samozřejmě! My, brutální muži, máme totiž nezměrné potěšení z ženského jekotu.“

„Tak to tedy musím požádat tetu Kade, aby mi zařídila nějaké hodiny řevu.“

„To je výborný nápad! A jak se ti líbily Vodní jeskyně?“

„Jsou šeredné a nudné. A než se do nich člověk dostane, je promočený na kůži.“

„To máš naprostou pravdu, madam.“

„V tom bude pravý důvod, proč teta odmítla tvé pozvání, aby jela s námi.“

„Ano, a ještě několik dalších tet.“

„Pak doufám, že se nám do jeskyní podaří znovu zavítat.“

Hlasitě se zasmál. V šeru mu zablýskaly jasné oči a bílé zuby. „Obávám se, že jeskyně fungují jen jednou. Ale jsou zde i jiné možnosti.“

Měsíc byl jako obrovská tykev. Svým zlatým světlem zaléval půlnoční svět a v něm žebřiňák s fůrou sena, na kterém se hlučně vraceli návštěvníci výroční slavnosti sběračů lesních plodů.

Měsíc nebyl nic než tenký srpeček na východní obloze, když užaslé obyvatele Kinvale za úsvitu probudila hudba malého smyčcového orchestru, který dirigoval sir Andor na terase zámku. Hráli serenádu k oslavě narozenin princezny Inosolan…

Na nebi nebyl žádný měsíc, když Andor vyvedl Inos na balkón. Za zády se jim zavřely těžké závěsy a oddělily je od hluku tanečního sálu. Nad nimi na černém sametu oblohy zářily jen osamocené hvězdy. Vánek přinášel zřetelnou vůni podzimu, vzduch byl chladný a zastudil Inos na zčervenalých tvářích.

Andor ji jemně objal kolem ramen a otočil čelem k sobě. Srdce jí v té chvíli začalo tančit mnohem rychleji než všechny ty křepčící páry, které nechali za sebou v tanečním sále.

„Inos…“ začal a zmlkl.

Říkala si, jestli se ji odváží políbit, a pokud ano, co má dělat ona? Taková chvíle, kdy se ocitli úplně sami, byla víc než vzácná, a teď navíc cítila, že nejde jen o rozmarné potlachání. Jak dlouho potrvá, než je teta Kade najde? Povšimla si, že má v obličeji velmi vážný výraz. „Prosím, Andore?“

Zdálo se, že jen velmi obtížně hledá slova. To u něho nebylo obvyklé. Náhle ji pustil, odvrátil se od ní a udeřil pěstí do sloupkového zábradlí. „Nikdy jsem sem neměl přijet.“

„Cože?! Ale…“

„Inos… tvoje Výsosti, já… řekl jsem ti to hned, když jsme se viděli poprvé. Řekl jsem, že nemohu zůstat dlouho. Řekl jsem tehdy měsíc a zůstal jsem pět týdnů.“

Srdce jí přestalo tančit. Měla pocit, že se jí nejspíš úplně zastavilo. „Odjíždíš?“ zeptala se tiše.

Opřel se roztaženými dlaněmi o mramor zábradlí a zíral do tmavých korun stromů. „Musím! Cítím, že mi to rve srdce, ale musím odjet. Dal jsem své slovo!“

Štěstí se rozbilo, prasklo a rozletělo se na milión střípku jako praskající led. A malá princeznička, která jako by nenadále postrádala mozek v hlavě, se nezmohla na nic jiného než na otázku; „Kdy?“

„Teď! Hned! O půlnoci budu mít připraveného koně. Už jsem uloupil každou minutku, kterou jsem mohl. Do svítání musím být v Shaldokanu.“

Inos se několikrát zhluboka nadechla a donutila se nahlédnout na celou věc rozumně. Andor je dospělý muž – zkušený, zcestovalý, elegantní, vzdělaný a ona… Vždyť je proti němu vlastně jenom malá holka.

„Mám jednoho… vzácného přítele… Je to už starý muž…“

„Prosím tě, Andore. Tyhle detaily se mne netýkají!“

Od začátku to bylo nevyhnutelné. Měla si to uvědomit hned. On přece přijel jen navštívit své přátele, jak je mezi kinvalskou šlechtou zvykem. A pak se jen slitoval nad osamělou mladou holkou. Byla to pro něj jen zábava. Vůbec mu zřejmě nedošlo, že pro ni to byl skutečný život, že jí pomohl uchovat si zdravý rozum v téhle vražedné kinvalské nudě. Že jí ukázal, jak se dá krásně žít. I kdybych teď žila do sta…

„Ale ano, týká se tě to. Musím ti to vysvětlit. Tomu člověku mnohé dlužím. Je už velmi starý, slabý a musí se teď vydat na dlouhou cestu. A já už jsem mu dávno slíbil, že ho doprovodím. Teď nadešel ten čas.“

Konec konců může být ještě ráda, že jí dopřál strávit celých pět týdnů ve společnosti takového muže. A to, že zbytek jejího života bude jak vyprahlá poušť…

Andor se otočil zpět k ní. Znovu ji lehce objal. „Ale přísahám ti, miláčku, že se vrátím. Přísahám před Silami i Bohy, že jedině to, že jsem dal své čestné slovo, mne nutí, abych se od tebe teď odtrhl.“

Srdce se jí bláznivě rozbušilo. Řekl miláčku? „Nežádal jsem od tebe žádné sliby.“ Hlas měl napjatý, mluvil vzrušeně. „Ani teď nic nežádám. Pouze prosím, abys uvěřila dvěma věcem – že by mne nic, vyjma mé přísahy, nedonutilo k odjezdu a že jedině smrt mi může zabránit, abych se k tobě vrátil, jak nejrychleji to bude možné.“

„Andore… och, Andore!“ vyděsila se. „Hrozí ti snad nějaké nebezpečí?“

Zasmál se, jako by chtěl zapudit tu dětinskou myšlenku, ale nic neřekl. Až po chvíli. „Ano! Možná budu v nebezpečí. V této chvíli bych každé jiné ženě zalhal, ale vím, že kdybych se odvážil říci nepravdu, ty bys mou lež prohlédla. A já ti nechci lhát. Věř, kdybych mohl ten úkol svěřit někomu jinému, lásko moje, tak bych vůbec neváhal. Jenomže je tu právě určité riziko.“

Ach, Andore! Nebezpečí! Řekl LÁSKO?

„Vrátím se! A až se vrátím, má nejobdivovanější princezno, kleknu na kolena a budu tě prosit, abys mne učinila svým sluhou…“ Přitáhl ji k sobě a pro Inos zmizel

celý svět. Byl jen Andor – jeho mocné paže, kterýma ji tiskl, jak ještě nikdo nikdy. Andorovo pevné mužské tělo proti jejímu, tak jak si to často ve snách představovala. V Andorových velkých tmavých očích se odrážely hvězdy, když se na ni shora díval. Ty oči by měly překypovat radostí, ale namísto toho v nich bylo jen zoufalství z rozloučení.

„Mé služby," tiše opakoval. „Můj život. Přijel jsem do Kinvale, abych zde strávil několik dní, než odjedu na pomoc starému rodinnému příteli. Ty jsi ztratila brož; já ji nalezl, vrátil ti ji a ztratil jsem při tom srdce. Uvědomil jsem si to hned ten první den. Jsi úplně jiná než všechny ženy, které jsem kdy poznal. Jestli chceš rytíře, který pobije tvé nepřátele, budu tvým rytířem. Budeš-li chtít podkoního, budu se ti starat o koně. Budu tvým psovodem, básníkem, lodníkem – budu pro tebe vším, čím budeš chtít, abych byl, má nejpůvabnější princezno. Navždy! A pokud se tu a tam sníží k tomu, že mi věnuješ jeden jediný úsměv, bude to taková odměna, o jaké se mi ani nesnilo."

Nemohla mu odpovědět. Nenacházela slov. Bylo to neuvěřitelné, nikdy se ani neodvážila doufat v takové štěstí. Zaklonila hlavu, aby ji mohl políbit…

Po balkónu přelétl snopek světla, jak teta Kade rozhrnula závěs na dveřích. „Inos, drahoušku, v sále je potřeba ještě jeden pár, aby mohli tancovat čtverylku."

3

Léto se chýlilo ke konci.

Zatímco v Kinvale první záchvěvy podzimu jemně zabarvovaly listí stromů, do krasnegarských kopců již triumfálně vpochodovaly legie paní Zimy. Jako poražená armáda na ústupu shromažďovali se dělníci v provizorním úkrytu příbřežních chalup, aby se tam znovu sešikovali ke svému poslednímu otevřenému odporu. Vrcholky kopců byly bílé, nebe černé a dokonce i na slaných loužích, zapomenutých mořem při odlivu, se po ránu objevoval ledový škraloup. Divoké husy, chytřejší než lidé, jim nad hlavami odlétaly na jih a kejhaly své smutné varování.

Noci teď byly stejně dlouhé jako dny. Cestou po hrázi se v tento roční čas dalo za tmy přejet jen v období úplňku, a když nebylo zataženo, ale každý druhý příliv byl tak vysoký, že nebylo dost času k odvážení zásob. Každým rokem byly tyto dva týdny nejkritičtější. V některých letech jim byla luna nakloněna, v některých ne.

Vozy vyrážely již ve chvíli, kdy voda začala opadávat, a poslední dojížděly až po začátku přílivu. Nezbývalo času na dopravu zásob nahoru do hradu. Náklad se chvatně složil do chráněných doků a hned se jelo zpět na pevninu pro další. Muži a koně střídavě pracovali a odpočívali, vozy se však v těchto dnech nezastavily ani na minutku, a když byl příliv příliš vysoký, vyvážely se na nich náklady nahoru. Přesto se zdálo, že hromady zásob, které je nutno ještě převézt, se spíš zvětšují, než aby jich ubývalo.

K pobřežním boudám, které teď sloužily za dočasné obydlí, dorazil pastevec Rap. Přivedl stádo, které na pevnině po celé léto bedlivě střežil a které zde nyní zemře. Bylo těsně po západu slunce. Sem tam poletovala vzduchem nějaká vločka – nebylo to ještě nic vážného, spíš jen připomínka, varování Boha zimy.

Rap zajistil vrata dobytčí ohrady, shodil ze sebe všechnu svou výstroj a vydal se houstnoucím šerem k společné vyvařovně. Pod kožichem, do kterého byl zachumlaný až po uši, byl na kost vyhublý a špinavý, a přesto se spokojeně usmíval. V této chvíli měl jen jednu starost – ukojit svůj hlad.

Kamenitá pláž se na čas proměnila v peklo a vládl na ní řízený zmatek. Sloužila jako obrovská jatka. Bylo zde poraženo ohromné množství dobytka, poražené kusy řezníci rozbourali, maso nasolili a uložili do sudů, kosti vyvařili, kůže oškrábali a sbalili, aby je později vyčinili. Krev a vnitřnosti přišly do klobás. Pouze v tomto období bylo i pro neurozené obyvatele Krasnegaru k dostání čerstvé maso. Rapovi se při pouhém pomyšlení na tuhle příležitost sbíhaly sliny.

Hořely tu ohně z naplaveného dříví, jejichž plameny vrhaly záhadné stíny na roztroušené vysoké haldy prosolených kůží, rašeliny a sena. V poryvech větru vířily sněhové vločky, které jakoby nechtěly ulehnout na černou promrzlou zem a hledaly klidné místečko, kde by vytvořily malou závěj. Vítr přinášel i dým prosycený vůní z vaření, nádherně slastným aroma pečeného masa. Nesl také bučení dobytka z ohrad a šum mořských vln rozbíhajících se po kamenité pláži. Všude kolem Rapa se pohybovaly anonymní postavy. Nedalo se poznat, zda jsou to muži, či ženy. Všichni byli zachumlaní do svých kožichů jako objemní nemotorní medvědi.

Jak tak procházel mezi groteskními kopci zásob, Rap přemýšlel, kolik asi tak mohou představovat plně naložených povozů. Zauvažoval také, kolik dní asi zbývá do definitivního uzavření cesty po hrázi. To jsou ale konec konců Foronodovy starosti a ne moje, řekl si nakonec. Rádce musí být sečtělý, takže ať už budu sloužit králi jakkoliv, jako rádce ne. Došel k frontě na jídlo a zařadil se na její konec. Většina lidí vypadala stejně jako on – lhostejně a špinavě.

„Buď zdráv, Rape! Tys ale vyrostl!“ řekla žena stojící před ním. Poznal v ní Verantonovu ženu jménem Ufio. Rap si uvědomil, že je moc pěkná. Zasmál se na ni.

„To je mi líto, fakt jsem to neměl v úmyslu,“ zavtipkoval. Pak, již vážně, se zeptal, jak se daří jejímu dítěti a přitom přemýšlel, jak je to dlouho, co naposledy viděl ženu a mluvil s ní?

Dorazili další lidé, s některými se zdravil, protože to byli jeho staří přátelé, které dlouhé měsíce neviděl. Všichni mu říkali, že vyrostl.

Řada pomalu postupovala. Otřásl se zimou, přešlápl z jedné bolavé nohy na druhou. Přemítal, co asi bude jeho dalším úkolem, čím bude pověřen. Na dětskou práci byl už moc velký a na pořádnou chlapskou ještě příliš mladý. Ale co, ať už to bude cokoliv, vynasnaží se dělat to pořádně, řekl si. Ani si neuvědomil, že je to jeden z dalších principů jeho matky, který mu od dětství vštěpovala.

Vyšel z kuchyně s hrnkem horké polévky a talířem naloženým vrchovatou porcí hovězího masa. Chtěl někam pod střechu, kde by se trochu zahřál, a tak zamířil k jedné z chalup. Bylo v ní lidí jak ryb v sádce. Každá židle i lavice byla obsazená. I všude po zemi seděli či leželi lidé. Mluvili spolu, jedli nebo spali. Vzduch byl hustý jak velrybí olej, prosáklý pachem lidí a jídla, ale to mu vadilo míň než ta zima a vítr venku. Na špinavém stole uprostřed místnosti blikala jediná lampa. Rap

nakonec našel malé místečko, kam se složil. Ve chvíli, kdy začal jíst, ozval se muž sedící za ním:“Tys teda výrost!“

Rap pootočil hlavu, aby se podíval, kdo jej to oslovil.

„Line?! Ty máš úplně jiný hlas!“

„No, však už taky bylo na čase!“ prohlásil Lin spokojeně.

„A co ruka?“ zeptal se Rap s plnou pusou.

Lin se překvapeně podíval na svou ruku, jako by už na příhodu z počátku léta zapomněl. „Jo, dobrá.“

Rap pohodil hlavou směrem ke dveřím. „Jak jde práce?“ zahuhlal s pusou znovu plnou jídla.

Lin pokrčil rameny. „Říkaj, že to bude v pořádku, jestli vydrží počasí.“ Oba věděli, že nebe na západě bylo odpoledne černější než hradní zdi, ale ani jeden z nich se o tom nezmínil. Venku zarachotil povoz, až se podlaha pod nimi zachvěla.

„Co je jinak nového?“ zeptal se Rap. „Nic nevím. Dřepěl jsem celé léto nahoře v kopcích jak balvan.“

„Nic moc,“ uteklo Linovi zapištění. Jeho hluboký hlas nebyl, jak se zdálo, ještě definitivní. Zamračil se, když viděl Rapovo uchechtnutí, a snažil se znovu nasadit hluboký tón. Vyjmenoval několik nově narozených, pár svateb a úmrtí. „Říká se…“ začal a rychle sklouzl do chraplavého šepotu, „že král je na tom špatně.“

Rap se zakabonil. Zakousl se prudce do masa. Pomyslil na Inos v dalekém Kinvale. O těchhle pověstech se asi nedoslechla, tak snad nemá žádné obavy. Ale co se stane, jestli král zemře a ona tu nebude, aby po něm převzala korunu? Pomyšlení na to, že by se z mladé Inos už teď stala královna, bylo šokující. Ale co, to, že se něco šeptá mezi lidmi, ještě neznamená, že král zemře.

Přesto ho ten drb velmi rozladil. Přestal mít chuť na jídlo. Jediné, co teď chtěl, bylo usnout a spát až do jara. Vstal a přešel ke kupě špinavého nádobí. Odložil zde svůj talíř, otřel si mastnou pusu do rukávu a vrátil se na místo. Linovi se mezitím podařilo natáhnout na zem a pomalu se mu už zavíraly oči. Měl by udělat totéž. Ráno bude spousta práce. Všichni ostatní byli v boudě dřív než on, a tak doufal, že jej nezavolají jako prvního.

Dveře se otevřely. Stál v nich vysoký muž a rozhlížel se po přítomných. Stáhl si kapuci. Při pohledu na jeho šedivé vlasy se v celé místnosti rozhostilo ticho. Muž měl vychrtlý, bledý obličej, kruhy pod očima, na bradě strniště, už téměř plnovous – rádce. Jak tam tak stál, nebylo jasné, jestli kontroluje své dělníky, nebo dopřává jim, aby si prohlédli jeho, svého vůdce. Byl pro ně symbolem odporu proti nadcházejícímu útoku zimy. Přestože měl kolem očí a nosu vrásky únavy a vyčerpání, působil na své lidi jako posila a jeho přítomnost je uklidňovala.

Všichni, kdo ještě nespali, se na něho dívali.

„Je tu nějaký kočí?“ zeptal se Foronod.

Rap se začal zvedat, ale ž druhé strany místnosti se ozvalo.

„Ano, pane.“

Byl to Ollo a ten byl nejlepší. Rap si znovu sedl. Foronod kývl hlavou na Olla, ale všiml si i Rapa. Podíval se na něj a jeho oči jakoby říkaly: napřesrok. Oba muži odešli. V místnosti vládlo podivné ticho.

„Chtěl přece kočího, ne námořníka," zabrblal Lin ospale.

„Tak tos zavinil ty, že se po městě vykládá tahle blbost?"

„Ne, zavinil sis to ty sám." Lin se překulil na bok a znovu se ponořil do spánku.

Škoda, že tu byl Ollo. Rap si moc přál znovu kočírovat povoz. Jednou to samozřejmě nestačilo. Těžko může čekat, že bude sedět u stolu s kočími, když sám kočíroval jen jednou a nikdy do kopce, jen dolů.

Byl obklopen ležícími těly spáčů tak hustě, že se sám nemohl natáhnout. Byl ale příliš unavený na to, aby se zvedl a vydal se hledat jiné místo. Přitáhl kolena k bradě a zívl. Nebudou přece v tuhle roční dobu přibírat nové kočí, když se musí tolik spěchat.

Hlava mu klesla dolů. S trhnutím se opět probral. Byl rád, že je ve společnosti tolika lidí. Už na něho padaly deprese, když byl stále sám, nanejvýš viděl jen pořád tytéž tváře jiných pastevců, s nimiž se občas setkal. Myslel na to, co asi dělá Inos, a přitom si vyčítal, že je tak naivní. Myslel na hrad, na stáje, na muže a ženy, chlapce a děvčata, se kterými se znovu uvidí. Jen jeden člověk mu tam bude chybět.

Zase se probral, jak mu spadla hlava. Bude, si muset najít nějaké jiné místo, aby se mohl natáhnout – ledaže by si lehl na bok, stočil se do klubíčka a…

Někdo mu třásl ramenem. „Rape? Rape! Vzbuď se! Chtěj tě!"

Posadil se, zmatený a překvapený. Neuvědomoval si, kde je. Zvedl se a pomalu, opatrně následoval svého průvodce přes spáče ke dveřím. Venkovní vzduch ho udeřil, jako by ho polili kbelíkem ledové vody. Zalapal po dechu a rychle si natáhl kapuci. Svět byl plný vířícího sněhu, který ve světle proudícím z otevřených dveří boudy vypadal, jako by byl žlutý. Spěchali do tmy. Sníh mu padal do očí, usazoval se mu na řasách. Za chvíli jím měl pokrytý celý kožich.

Dovedli ho ke skupince stojící kolem jednoho z ohňů, jehož záblesky prosvítaly mezi temnými siluetami. Kruh se otevřel, aby jej přijal. Rozhlížel se po všech těch anonymních postavách, z nichž většina natahovala ruce směrem k ohni. Bublal na něm velký kotlík, ze kterého se kouřilo. Rap se třásl. Mrkal rychle očima, aby se rozkoukal. Ve vysoké postavě na protější straně ohniště poznal správce Foronoda. Rap mlčel, čekal, až mu oznámí, proč ho dal zavolat.

„Rape?" rádce hleděl přímo na něj. Všichni po něm otočili hlavy. „Dokázal bys v tomhle počasí sledovat cestu? Na koni?"

Rap se otočil a zahleděl se do noci – nic! Vůbec nic neviděl, jen černočernou tmu. Věděl, o co jde. Vídal to v dřívějších letech – opatrně tápající muži s lucernami vedou povoz – ale této noci by nepomohlo ani sto luceren. Ve světle ohně bylo vidět jen neproniknutelnou, vířící stěnu sněhových vloček, jinak nic.

Plný napětí se otočil zpět k Foronodovi. „Snad pěšky, snad."

Foronod zavrtěl hlavou. „Pěšky to už nejde. Začíná příliv."

Takhle je to tedy? Rap chtěl být vždycky kočím nebo vojákem. A oni teď chtějí kouzelníka, věštce. Těch si, pravda, váží, ale zároveň se jich bojí, protože je považují přinejmenším za podivíny. Rapovi došlo, že dostal nálepku *podivín*. Protože mu to jednou vyšlo, očekávají od něho teď zázraky. Jednou, to se dalo popřít, vysvětlit, ale když se mu to povede podruhé, bude to důkaz! Navíc to, co po něm chtěli, bylo mnohem víc než jen projet po zatopené hrázi. V tomhle počasí se z koňského hřbetu ani nedá dohlédnout na zem. Jsou přesvědčeni, že když byla

jeho matka věštkyně, tak on má stejné schopnosti. Otevřel pusu, chtěl se zeptat 'Proč já?', ale místo toho řekl jen: „Proč?“

Rádce sebou trhl. Zdálo se, že jeho bledý obličej, rámovaný kapuci, ještě více ztvrdl. „Odpověz mi na otázku.“

Rap zaváhal. Nemohl odpovědět „Já… a proč?“

„No tak, hochu!“

„Nezlobte se, pane… odpusťte; ale potřebuju to vědět. Nevím proč. Teda nevím, proč to potřebuju vědět.“ Rap nešťastně zmlkl.

„Potřebujeme průvodce.“

Než se stačil zarazit, Rap znovu vyhrkl: „Proč?“ Nevěděl, proč je to pro něho tak důležité, měl jen pocit, že musí znát důvod té žádosti. Zkrátka se na to musel ptát.

Nastalo hluboké, napjaté ticho, které přerušil zasněžený muž stojící vedle rádce. „Řekni mu to, pane. Když už ses rozhodl, že mu budeš důvěřovat, tak mu tedy důvěřuj.“

Rap ten hlas neznal a do obličeje neznámému neviděl. Foronod se k nečekanému narušiteli otočil. „Co ty o tom můžeš vědět? Kdo vůbec jsi?“

„Přišel jsem z Jihu,“ odpověděl mu klidný, kultivovaný hlas. „Jsem tu na návštěvě. Pár věštců jsem už viděl. Musíte mu plně důvěřovat, jinak vám nebude schopen pomoci.“

Foronod zlostně pokrčil rameny. Pak promluvil. Díval se znovu na Rapa. „Tak dobrá. Bojím se… myslím si, že přichází první velká. Možná ne, je ještě moc brzy… nevím. Ale tady na pevnině máme ještě tři fůry hovězího, které musíme rozhodně dostat na druhou stranu, abychom mohli přežít.“

Přestože mrzlo až praštělo, nebyl Rap stále ještě úplně vzhůru. Měl pocit, že funguje jen na půl. Ale věděl, že faktor mluví o první zimní bouři, trvající několik dní, při které se hráz definitivně uzavře. Sníh, voda, závěje, led. Po velké bouřce mohou, byť s obtížemi, přejít ještě lidé a zvířata, ale vozy už za žádnou cenu neprojedou. Zrovna tak věděl, že na oněch třech fůrách masa závisí životy mnoha lidí. Uvědomoval si, kolik životů znamenají. Bylo mu jasné, že jakékoli riziko je v této situaci přijatelné, jestliže se opravdu blíží velký zimní blizard.

Ztráta jednoho vozu by byla zlá. Ztráta všech tří by pro Krasnegar znamenala katastrofu. Foronod musí být v zoufalé situaci, anebo je blázen, když chce svěřit osud města do rukou chlapce. Věštce.

Neříkal ten cizinec, aby mi důvěřovali? Rap se otřásl.

V té chvíli přišel silnější poryv větru, pod jehož náporem až muži zavrávorali. Sníh zasyčel v plamenech a z ohně se vyvalil oblak páry.

Rap se znovu otočil a zahleděl se do noci. Na tohle lucerny nestačí. Kočí by viděli jen světlý bod a stejně by nevěděli, kam jet. Chtějí po mně totéž, jako bych to měl přejet se zavřenýma očima. Snažil se vybavit si ten zvláštní pocit, který měl, když tehdy projížděl skrz vodu. Tehdy něco cítil. Něco neobyčejného – nadpozemského. Nechtěl si připustit, že je věštec, ale musel si přiznat, že na tom něco zvláštního bylo. Foronod to ví a je to pro něj důležité.

Věř si! Rap pokrčil rameny. „Zkusím to.“

„Stačí ti dva muži jako krytí?“

Rap zaváhal, pak přikývl.

„Jua," řekl správce. „A… Binik. Jeďte."

„Ne!" skočil mu Rap do řeči. Cítil, že to není správná volba. „Chci s sebou Lina a…" Proč chci Lina? Nejspíš proto, že už se mnou takovou šílenost prožil. A koho ještě? Překvapil sám sebe, stejně jako všechny ostatní. Ukázal na cizince. „A jeho!"

Foronod se zakabonil. „Proč jeho?"

Cizinec tiše řekl. „Věřte mu!"

„Pane, ty už jsi někdy jel na druhou stranu?"

„Ne!" odpověděl a přece to znělo sebejistě. „A to může být důvod, proč mne s sebou chce. Moje pocity a představy se nebudou mísit s jeho."

Rap uvažoval, jestli si ho nevybral třeba proto, že věří věštcům. Ne že by on sám, Rap, věštcům věřil, a už vůbec nevěřil v Rapa – věštce. Ale něco se s ním tehdy dělo!

Foronod pokrčil rameny. „Tak jeď. Je to tvůj krk, cizinče." Pak řekl k Rapovi: „Máte na to ale jen hodinu, chlapče."

„Lin spí tam, kde jsem byl já," řekl Rap muži, který ho sem přivedl. „Přiveď ho rovnou ke koním." Pak Foronodovi: „Pane, budeme potřebovat lucerny." Potom pokývl cizinci. „Pojď, jdeme si vybrat koně."

Vykročil do tmy, aniž by čekal na odpověď. Ještě nikdy nerozkazoval dospělým. Věř si! Kdo už ti má věřit, když ne ty sám!

Ucítil na rameni cizincovu ruku. Tma byla skutečně neproniknutelná. Nejlepší, co by teď Rap mohl udělat, by bylo šlápnout do nějaké odpadní strouhy a zlomit si nohu. Ale věděl, že by všichni věděli, že to udělal schválně. Tohle byla dobrá zkouška – musí najít ohradu s koňmi. Když ji nenajde, jak by potom mohl najít cestu přes hráz? Pokoušel si vybavit v paměti, kde všude byly hromady sena a rašeliny, ale pak si uvědomil, že sem přišel z druhé strany. Protřel si rukama oči, ale stejně dál nic neviděl.

Zastavil se. Co je to za překážku?

„Děje se něco?" zeptal se neznámý za jeho zády. Rap před sebe natáhl ruku a narazil na seno. Zachvěl se a změnil směr. „Tudy!" Takže to funguje na vzdálenost natažené ruky, anebo jen cítil, jak vítr kolem toho stohu mění směr? Za chvíli dorazili k ohradě a Rap věděl, že to nebylo tím, že by cítil pach koní.

Naklonil se přes klády plotu, jen stěží rozeznával tmavší stíny těch velkých odfrkujících a funících hlav. „Hořčice! Tanečníku! Mroži!"

„A co takhle Plavec nebo Potápěč?" zeptal se trochu výsměšně cizinec.

„Pane, prosím tě, nemluv na mě!" Proč ne? Co to dělá? Měl pocit, že mu něco pulzuje v hlavě. Věděl, že Hořčice se k němu rozběhla, věděl, že Mrož je na vzdálenější straně ohrady. Ale nechápal, jak je možné, že to všechno ví.

Dřív než Lin a ostatní dorazili s lucernami, Rap už oddělil ty tři koně od stáda. Byly to všechno staré herky, určené na jatka, a jejich nedobré, tuhé maso přijde do skladu jako železná zásoba. Byli to klidní a rozvážní koně. To Rap potřeboval, divokost a oheň by mu teď neposloužily.

Pak už šlo vše velice rychle a Rap se náhle ocitl v čele průvodu, přes rameno tyč s houpající se lucernou. Lin a cizinec na svých koních mu jeli po stranách.

Také oni měli lucerny. Další se pohupovaly a vydávaly své mihotavé světlo na prvním potahu. Osvětlovaly však převážně jen taneční rej sněhových vloček.

Foronod se na něj upřeně díval. Byl nervózní, jeho obličej měl barvu slonové kosti. „Připraveni? Bůh s tebou, hochu."

Rap mu neodpověděl. Nebyl si jistý, co by měl říct, nebo jestli má vůbec něco říkat. Dal lampou signál k odjezdu, pak už ji držel před sebou. Pobídl Hořčici vpřed. Kobyla se chvěla. To strachem, ne zimou. Rap ji pohladil po krku, aby ji uklidnil. Jak to můžu vědět? Zatnul zuby. Zlobil se na tu nevítanou sílu, na svou neuvěřitelnou schopnost, která mu klíčila v mysli, stejně nevítaná jako chlupy, které mu v poslední době začaly růst po těle.

Lucerna nejasně a slabě osvětlovala jen malý kroužek země kolem koně. Sníh zakryl kamení. Napadalo ho už tolik, že dokonce tlumil klapot koňských kopyt a rachot vozů. Už jej přešlo to počáteční napětí a soustředil se. Zprava slyšel vlny. Takže pro tuto chvíli si musí hlídat hlavně to, z které strany padá sníh, vytvářející závěje a zasypávající jeho i koně. Tak vedl vozy podél pláže a nebylo v tom nic nebezpečného.

Teď musíme zatočit. Do té chvíle na to ani nepomyslel, ale náhle věděl, že je to teď. Zdálo se mu, že je to brzy. Zamyslel se nad tím, ale pocit nutnosti narůstal. Lehce pootočil Hořčici, Mrož s cizincem v sedle jej následoval. Dál slyšel nejasný zvuk vozů. Cesta před ním se v poryvech větru objevovala a znovu mizela. Teď mírné stoupání, pak svazek a černo – voda.

„Vy dva tu počkejte!" zakřičel, aby přehlušil vítr. Donutil neochotnou Hořčici vstoupit do vody. Na hladině nebyly žádné vlny. Pochopil, že vjel do laguny, kde je hodně hluboko. Kde to je? Zvuk vozů se ztratil. Kolem ticho, jen za sebou slyšel hluk příboje. Pár strašlivých minut skončilo – znovu viděl pod kopyty svého koně nejasnou zář sněhu. Zatím to šlo. Začalo se mu lépe dýchat. Našel brod, který hledal.

Otočil se a jen stěží rozeznával v temnotě světla, která zanechal za sebou. Zamával lucernou a kolona vyrazila přímo vpřed, za ním. Hořčice byla nyní s pevnou půdou pod nohama klidnější, přesto se ještě třásla.

Teď musí najít začátek hráze. Nechal ostatní pokračovat pomalu v jízdě s potahy a sám vyrazil dopředu, do vánice.

Vítr mu hnal sníh přímo do obličeje. Po krku mu stékala voda. Hlava jej bolela čím dál víc. Bylo nesmírně namáhavé udržovat Hořčici v pohybu. Světla za ním slábla. Nesměl ztratit ty za sebou, ale ještě důležitější bylo najít cestu dřív, než vozy najedou na špatné místo. Couvat s nimi by bylo těžké a otočit je, kdyby se dostaly mezi skály, nemožné. Snažil se vybavit si, kudy přesně vede cesta, a myslil na to, odkud přichází vítr. Jsem moc vpravo! To je nesmysl, jak to můžu vědět? Váhal, ale nakonec se podřídil svému instinktu a ne rozumu.

Za chvíli Hořčice narazila na skálu. Bylo to tak! Znovu se mu to podařilo.

Byl věštec. Ta myšlenka se mu nelíbila. Zlobilo ho to.

Proč zrovna já?

Uvědomil si, že se dostává ke snazšímu úseku. Cítil, jak se mu nezvyklým vypětím napíná celé tělo. Pod košilí mu stékal pot.

Lin s cizincem ho dostihli a jeli teď, každý po jednom jeho boku, po okrajích cesty, které sníh ještě nestačil zakrýt, Udržovali stejnoměrný odstup od zbytku kolony. Tři vozy je s rachotem následovaly.

Věštec, ten, který vidí. Ale Rap neviděl, jenom věděl. Získával vědomosti bez přispění svých smyslů. Hrůza!

Vtom si vzpomněl, jak pěvec tehdy v horách tvrdil, že ho koně nemohli slyšet. Že by dokázal mluvit a nepoužívat přitom hlas? Tedy alespoň ke koním? Zkusil vyslat uklidňující slovo své Hořčici a měl pocit, že jej zaslechla. Nebo se mu to jen zdálo? Ne, je to hrůza! Nechutnost! Jsem zrůda! Od svého setkání s Jalonem se ani jednou nepokusil odvolat klisny od hřebce a teď pochopil proč – bál se, co by mohlo vyjít na povrch.

Přejeli Lojovou skálu. Vlny narážely do krajů cesty a zalévaly je sprškami slané vody. Na zemi nebyl sníh a mdlá záře luceren se od země sotva odrážela. Černý led – nejhorší svinstvo, na jaké je možné se na koni nebo s povozem dostat. Teď bude nejhorší úděl tížit Lina a cizince. Rap napůl očekával, že jeden či druhý náhle bez varování zmizí a sjede z okraje cesty do náruče studené smrti.

Mrož začal klouzat. Vycítil, že zpanikaří. Nech toho! pomyslil si Rap a kůň se opravdu zklidnil. Náhoda?

Pokračovali. Vlny už se začínaly přelévat přes cestu, ale zatím ještě stékaly zpátky v černých třpytných proudech. Lepší než led! Tuto část hráze za chvíli zakryje příliv. Nebude sice tak hluboký, jako když tudy jel posledně, ale kdyby došlo k nehodě, měla by mnohem krutější následky. To bylo důležité – myslet na hladomor.

„Line!“ zavolal. „Dávej bacha, kam jedeš!“ Blížili se k zatáčce.

„Nic nevidím, Rape!“ naříkal Lin pištivým hláskem. Hlasivky mu napětím přeskočily zpět do dětské polohy.

„Já také ne,“ ozval se klidně cizinec.

Rap si tiše brumlal modlitbu a bylo mu jedno, který Bůh jej uslyší. Znovu ho sevřela úzkost. Tady je to. „Počkejte chvíli a pak mě pomalu následujte.“

Popojel kupředu, cítil, že ti dva jsou u něj moc blízko. Přinutil starou Hořčici, aby se pustila dolů ze svahu. Musí se trefit přesně do středu vlnami zaplavené cesty, jinak Lin nebo cizinec skončí na dně. Určitě jsou zpocení námahou a hrůzou, jak se drží krajů cesty a odolávají pokušení rozjet se přímo za Rapem. Ale kočí na vozech musí vidět, kudy cesta vede, kudy je to bezpečné.

Střed! Drž se uprostřed! Tentokrát se nesnažil vybavit si, jak asi cesta v téhle chvíli vypadá. Stejně je tam dole naprostá tma. Hledal ve tmě její hmotnost, její masu, její pevné okraje tam pod vodou, která už cestu pravidelně zaplavovala.

Drž se uprostřed!

Slyšel a *cítil*, jak spřežení prvního vozu začíná jankovatět a vyslal k němu uklidňující myšlenky, uvědomil si, že totéž už nějakou dobu dělá s Hořčicí, Mrožem a Tanečníkem. Měl pocit, že mu z toho praskne hlava. Jako by ji někdo trhal na kusy. Nesmí na to myslet! Musí přemýšlet o důležitějších věcech. Do jara by nastal hladomor! Umírala by nemluvňata! Děti by hladověly!

Voda zatím nebyla ještě nijak hluboká. Vlny se přes cestu stále ještě jen přelévaly. Kdyby bylo světlo, viděl by okraje bez nejmenších potíží. Teď ale neviděl nic

než sníh – světlý obláček kolem své lucerny. Vánice byla tak hustá, že neviděl ani vodu stříkající od kopyt jeho koně.

Vlny teď byly vyšší.

Druhá zatáčka… Zakřičel na své společníky, aby je varoval, i když spolehlivě věděl, že jsou bezpečně daleko od smrtících okrajů, a stejně zkontroloval povozy, aniž by se musel otočit a dál v duchu mluvil ke koním. Otevřel oči a přemyslel, jak dlouho je měl vlastně zavřené. Voda je mělčí…

Pak už vlny nepřetékaly přes cestu. Blížili se k Velkému ostrovu. Malou i Velkou prohlubeň stále ještě měli před sebou, ale tím nejhorším už projeli. Zbytek cesty projel nevědomky, jako by byl ponořen v hustých mlhách.

Stál na břehu, svíral otěže a tiše sténal. Lin i cizinec byli vedle něj, to věděl, i to, že se třesou stejně jako jejich koně, a všude kolem křičeli lidé. Někdo nad nimi držel lampu. Bohové, ať dá ten idiot tu lampu pryč! To bylo jediné, co si přál. Lidé sbíhali dolů z města, aby nabídli svou pomoc, ptali se a nevěřili odpovědím. Po obličeji mu stékaly slzy, celý se zachvíval hlubokými vzlyky. Styděl se, ale nemohl přestat. Třásl se víc jak ti vyděšení koně. Svůj vlastní pláč ale neslyšel. Byl to nějaký hloupý záchvat. Přicházeli k němu kočí, potřásali mu rukou, poplácávali ho po ramenou, gratulovali mu a on netoužil po jiném, než aby toho nechali a odešli. Neposlouchal je.

Někdo mu vzal z ruky otěže a odváděl Hořčici pryč. Jiný ho vzal kolem ramen, nakonec zmizela i ta zatracená lucerna a byla tma.

„Uložte toho muže do postele!“ řekl rozzlobený hlas. „Copak nevidíte, jak je zničený?“

Ne pane, žádný muž, jen malý, ufňukaný kluk.

Pak se dostavila požehnaná úleva, když ho ta pevná, uklidňující paže podepírala a vyváděla z davu, daleko od změti hlasů a tváří. Tušil, že je to ten cizinec, ten neznámý z Impirie, který odvedl dnes v noci pořádný kus práce.

„Děkuji ti, pane.“ řekl Rap tiše.

„Nemusíš mi říkat pane,“ odpověděl.

„Neznám tvé jméno.“

„Jmenuji se Andor,“ řekl cizinec, „ale po tom, co jsem dnes v noci viděl, Mistře Rape, budu hrdý, budeš-li mi říkat příteli.“

Jasné volání:
Musím zase dolů, zpátky na moře,
příliv se zvedá a volá
Divoce, jasně volá
a srdce mé mu neodolá

Masefield: Volání moře

»»»» KAPITOLA ČTVRTÁ ««««
TISÍC PŘÁTEL

1

Král měl v zažloutlé tváři, svou barvou připomínající slámu, sklíčený výraz. Vousy měl značně vybledlé, o hodně světlejší než před několika měsíci. Zápěstí, vyčnívající z rukávů jeho oblíbeného modrého roucha, se zdála útlá jako zápěstí malého chlapce. Zmítal jím nepokoj, nikde neměl stání. Neustále přecházel od okna ke krbu a zase zpět, naprázdno svíraje pěsti a po většinu času pevně zatínal zuby.

Rap seděl rovně jak pravítko na úplném krajíčku velkého křesla a cítil se velice nesvůj jako ještě nikdy předtím. Měl pocit, že má největší a nejnápadnější pár rukou ze všech tvorů, co jich Síly zplodily, a nevěděl, co si s nimi má počít. Měl na sobě své nejlepší oblečení, což nebyl takový problém, protože měl všeho všudy pouze dvě možnosti – oblečení na práci a oblečení do kostela. Boty měl dokonale vyčištěné, taky mu to trvalo přes hodinu, ale byl si jistý, že Jeho Veličenstvo z něj stejně musí cítit koně. Oholil se, umyl si své kudrnaté vlasy a popatlal je vaječným bílkem tak, jak se domníval, že to občas dělávala jeho máma. Stejně ale nejspíš pořád páchne po psech, s kterými poslední měsíc spával ve svém pasteveckém stanu. Při vzpomínce na psy pocítil neodolatelnou chuť se poškrábat.

Obloha za okny byla modrá. Po hrázi pendlovaly povozy s posledními náklady zásob, neboť ta obávaná bouře se vytratila zároveň s odlivem.

Když mu král děkoval za jeho statečný čin – to byl ostatně důvod audience – Rap se zmínil o tom, že přišlo dobré počasí, takže všechno úsilí bylo zbytečné. Jeho Veličenstvo to odbylo mávnutím ruky: to, že teď svítí slunce a počasí jim přeje, nikterak nesnižuje jeho statečný čin, a právě ten je důležitý. Krasnegar mu je vděčný stejně, jako by skutečně odvrátil hladomor.

Teď král vypadal, jako by nedokázal najít správná slova, jako by se rozmýšlel, zda to, nač myslí, má vůbec vyslovit „Mistře Rape," začal, ale hned se odmlčel. Po chvíli začal úplně jinak: „Rap, to je tvé jméno, nebo nějaká přezdívka?"

„Je to mé jméno, pane," odpověděl Rap automaticky, a až pak si uvědomil, že mluví s králem. Avšak dřív, než mohl cokoliv dodat, král pokračoval.

„Poslední lodí, která připlula, mi přišel dopis.“ Opět zmlkl a zadíval se z okna. Pak rychle dodal: „Inosolan a její teta dorazily v pořádku do Kinvale.“

Rap nevěděl, co má říct Cítil, jak samými rozpaky rudne. „Děkuji, pane.“ Hononin mu kladl na srdce, aby neříkal pořád jen 'Veličenstvo' a občas namísto toho použil oslovení 'pane'. Příště musím říct 'Veličenstvo', teď to bylo dvakrát za sebou 'pane'.

„Domníval jsem se, že by tě to mohlo zajímat,“ zamumlal král. Otočil se na patě a popošel zpět ke krbu.

Z královy pracovny šel na Rapa strach. Byla větší než noclehárna, ve které spolu s dalšími šesti mladíky strávil zbytek včerejší noci. Zařízena byla těžkopádným nábytkem čalouněným kůží. U stěn stály police, v jejichž šerých útrobách bylo nashromážděno mnoho knih. Vzduch byl rozpálený, jak v krbu žhnula rašelina. Na podlaze vlněné koberce. Celá místnost byla laděna do zlatohněda. Na několika stolech papíry – srovnané, srolované nebo jen tak nepořádně poházené. Na stěnách visely mapy s tajemnými nápisy, pro Rapa naprosto nepochopitelnými. Věděl, že masivní, železem obitá truhla v rohu skrývá mnoho věcí, mezi jinými i královskou korunu. Rap vztekle přikázal svým myšlenkám, aby přestaly slídit.

V krbu plápolal veliký oheň. Takové plýtvání drahocennou rašelinou na začátku zimy, kdy venku ještě svítí slunce, to přišlo Rapovi jako pravý královský luxus. Připadalo mu, že v místnosti je velmi teplo. Říkal si, že to je asi důvod, proč se tak hrozně potí – a přesto se král pořád vracel ke krbu, jako by byl uvnitř svého tmavomodrého, zlatem zdobeného roucha celý promrzlý. Jak tak bezcílně bloumal křížem krážem po celé místnosti, připomínal ten mohutný mužský medvěda zahnaného do strže, když se k němu už už přibližují psi.

„Rape, příteli, dlužím ti omluvu!“

Rap hlasitě polkl a vyrazil ze sebe jen: „Cože!? Ale vůbec ne, pane!“ Zapomněl, že měl říci 'Veličenstvo'.

Král jako by si toho vyrušení ani nevšiml. „Nikdo se mi nikdy ani slovem nezmínil o nadání tvé matky, ale měl jsem to uhodnout hned po tvém prvním hrdinském činu na hrázi. Asi jsem měl dát víc na názor své dcery.“ Podíval se kajícně na třetího muže, který byl v místnosti.

Ten cizinec Rapovi na klidu nepřidal. Byl to starší, vysoký člověk s velkým, zakřiveným nosem a úplně bílými vlasy. Měl hluboko posazené, třpytivé, jasně modré oči. Stál naprosto bez hnutí, opíraje se rukou o jeden ze stolů. Byl oblečen jako král do dlouhého roucha, které se od králova lišilo jen svou hnědou barvou. Od chvíle, kdy vstoupil do místnosti, z Rapa nespustil oči. Rap si pod jeho pohledem připadal jako nějaká bylinka, kterou čarodějové drtí ve svých hmoždířích. Tyhle supí oči mohou patřit jedině doktoru Sagornovi. Přesně takhle ho popisovala Inos, říkal si.

Rapova vyděšená reakce na královu poslední větu vyvolala na tváři cizince shovívavý úsměv, který vzápětí zmizel, a dál Rapa jen tiše a pozorně sledoval.

„Tak tedy, jakou odměnu ti mohu nabídnout?“ zeptal se král. „Co mohu udělat pro mladého muže, který pro nás vykonal takový záslužný čin?“

„Já nic nepotřebuji, pa… Veličenstvo!“

Král se pousmál. „Trvám na tom, že tě odměním.“

Bože všech bláznů! Co si mám počít? „Pak bych si tedy moc přál, abych mohl být jedním z tvých vojáků, pane," odpověděl Rap s nadějí v hlase.

Král se lehce zamračil. Pohlédl na druhého muže, popotáhl se za bradku. „Na to jsi přece jen ještě trochu mladý, Rape. Taky si nejsem zcela jist, zda je to dobrý nápad. Dříve či později přijdeš na to, že tvoje schopnosti vzbuzují u části lidí určitou nelibost. Kdybychom tě nutili, já nebo správce Foronod, abys je odhalil na veřejnosti, to bychom ti prokázali medvědí službu. Výcvik v šermu je sám o sobě záležitost dost nebezpečná i bez zášti a žárlivosti. Je pravda, že časem bys byl schopen ubránit se sám, alespoň to předpokládám. Anebo máš snad na někoho určitého naopak spadeno, koho by sis přál zmrzačit?"

„Ne, Výsosti!" To byla hrozná představa.

„Tak proč tedy chceš být vojákem?" zeptal se král, kterého jako by Rapova odpověď přivedla do rozpaků.

Rap jen něco zakoktal.

„A co třeba draci, sire?" zabručel náhle druhý muž. „Že by se třeba jednalo o vysvobozování nevinných panen z dračích spárů?"

„To mne taky mohlo napadnout," odpověděl mu král s úsměvem.

Rap se obával, že se červená. Došlo mu, že si z něj tropí žerty.

Král opět zvážněl. „Umíš číst?"

„Ne, Veli… pane."

„Myslím, že by ses to měl naučit, Rape. Jak pro vlastní potřebu, tak i k užitku budoucí královně, máš-li ovšem v úmyslu setrvat v jejích službách."

Teď by Rap vsadil boty, že se červená. Musel být rudý od pasu po kořínky vlasů. Zmohl se jen na chabé přikývnutí.

„Počítej však s tím, že ti to zabere tak dvě hodinky denně." Usmíval se král. „Myslím, že tě jmenuji za Foronodova pomocníka – a služ mu řádně! Řeknu mu, aby tě zasvětil do některých ze svých triků. Už jen z toho, že jej budeš všude doprovázet, se přiučíš spoustu věcí o paláci, o městě, o tom, jak to tady všechno chodí a funguje. Ostatně jsem si jist, že Foronod pro tebe najde i další práci."

Teď Rapovi nezbylo, než jen pokorně odpovědět „Děkuji, pane!"

Jejich oči se setkaly a Rap měl pocit, jako by ho král svým pohledem provrtal skrz naskrz. „Myslím, mládenče, že jsi čestný člověk. Krasnegarská královna, a dokonce i starý lišák král, mohou vždycky potřebovat služby oddaného a poctivého muže, obzvláště má-li takový muž užitečné vědomosti."

Rap těžce polkl a přikývl. „Bude mi ctí vám oběma sloužit, můj pane." Nebyl si však zcela jist, zda ho královské rozhodnutí těší. Snil o *mužných* činech, které nešly příliš dohromady s funkcí faktorova pomocníka.

„Za pár měsíců se znovu setkáme a uvidíme," řekl král a přešel k oknu. „Tedy, jsem si zcela jistý, že tvá matka tě varovala, a přestože v Krasnegaru jsi poměrně v bezpečí, hleď si svoje tajemství chránit. Zlé síly se mohou objevit i v Krasnegaru."

„Pa… pane, já nemám žádné tajemství!" Král na něj chvíli podmračeně hleděl a pak se obrátil k druhému muži. Ten však jen pokrčil rameny. Pak přešel vladař zpět ke krbu a usedl do velkého křesla. „Tak jak tedy děláš ty své divy?"

„To… to… nějak samo od sebe," vykoktal Rap.

„Tvoje matka ti tedy nic neprozradila?“

Rap zavrtěl hlavou. „Ne, Veličenstvo.“

„Jak dlouho si uvědomuješ, že máš nějaké zvláštní schopnosti?“

„Od toho dne, kdy jsem prvně sám řídil povoz,“ vysvětloval Rap. „Tehdy se mi to stalo, eh, poprvé, pane.“ Král se znovu otočil k cizinci.

„Sagorne?“ Sagorn se usmál. Byl to úsměv starce – rty se mu jen ztenčily, aniž by se oddělily a ukázaly zuby, a dolní čelist jako by se mu zvedla k nosu. Vypadalo to, jako když sklapne past. Žádný příjemný úsměv – spíše zlověstná hrozba.

„Když se tě Foronod ptal, zda najdeš cestu, zeptal ses proč – tak mi to alespoň bylo řečeno. Co tě vedlo k tomu, aby ses ptal proč?“

„Nevím, pane. Měl jsem pocit, že je to důležité.“ Doktor Sagorn spokojeně přikývl. „Tedy zásadní pro tebe bylo vědět, že to, co se po tobě žádá, je velmi důležité. Tobě se nelíbí, když musíš použít svou Sílu, že?“

„Ne, pane, nelíbí.“

Opět ten příšerný úsměv. „Takže ji potlačuješ. Používáš ji, nebo si myslíš, že ji můžeš použít, jen když je to opravdu nutné.“

Rap byl z jeho řeči celý zmatený a nejen z jeho řeči. On přece nestál o to vědět, že v truhle je dole pod kožešinovým koberečkem královská koruna, a snažil se sám sobě namluvit, že to jen tak hádá. Tehdy na hrázi, když se mu to přihodilo poprvé, chtěl přece jen odvést kus dobré práce. To pro něho bylo tehdy nejdůležitější. „Možná máte pravdu, pane. Vy si myslíte, že mám tu Sílu odjakživa?“

„Máš ji od té doby, kdy ti byla dána,“ řekl král. „A předat ti ji nemohl nikdo jiný než tvá matka.“

„Ale… stejně jako po ní mám nos nebo vlasy, Veličenstvo?“

Král zavrtěl hlavou.

Rap byl čím dál tím zmatenější. „Vysvětloval jsem si to tak, že je to něco… třeba jako holení. Něco, co přišlo s mým dospíváním.“

„Například jako to, že se držíš za ruku s pěknými děvčaty?“ Král se usmál a vesele na Rapa mrkl. „Ale ne, to ode mne nebylo fér. Omlouvám se, můj mladý příteli. To byl jen vtip. Zapomeňme na to. Domnívám se, že to, v co dospíváš, je odpovědnost – schopnost poznat vážné situace, kdy můžeš své síly použít. Bylo mi řečeno, že s koňmi dokážeš nevídané kousky.“

„To nestojí za řeč, pane.“ Rap si tentokrát dovolil se na krále i usmát.

Sagorn nesouhlasně zafuněl. „Umí odvolat klisnu od hřebce.“

Král překvapeně vzhlédl. „To snad žertuješ!“

Starý muž vrhl na krále tajuplný pohled. „Tak mi to řekl jeden minstrel, který, jak se u něho dá čekat, ztratil v kopcích svého koně. Mistr Rap mu ho zachránil. Potom, aniž přerušil svůj oběd, přivolal zpátky utíkající stádo pouhým pokřikem.“

Král se několikrát podíval z Rapa na Sagorna a zpět. „To na mě udělalo snad ještě větší dojem než tvůj čin z minulé noci. Takže Jalon se taky vrátil? Rád bych ten příběh slyšel přímo od něho.“

Podíval se na Sagorna, který trošku zaváhal.

„Ne, Veličenstvo.“

Král se obrátil znovu na Rapa. „Pokud vím, měl jsi s sebou dva pomocníky. Jeden prý byl chlapec ze stájí?“

„Ylinyli, pane. Ale říká se mu Lin.“

„Tomu tedy musím také poděkovat. Ten druhý byl cizinec?“

„Nějaký šlechtic, pane,“ řekl Rap. „Říkal, že se jmenuje Andor.“

Král pevně zaťal zuby a přikývl, jako by něco podobného očekával. Pak se prudce obrátil na Sagorna. „Proč se tady objevil?“

Starý muž vypadal také rozčíleně, ale více se ovládal. „Nemohl jsem ho nijak zastavit, bohužel.“

Král, jak se zdálo, teď zuřil. „Ten minstrel?“

Sagorn přikývl a král se otočil zpět k Rapovi. „Nemohu než opakovat, co jsem již řekl, hochu. Střež své tajemství – snadno se může stát cennějším než tvůj život.“

Jak můžu chránit něco, co nemám? pomyslil si Rap, král však ještě neskončil. „A zvláště si dávej pozor na toho Andora. Je horký jako slunce a zároveň kluzký jako led. Měl bych poschovávat všechny panny v království pod zámek, dokud se bude pohybovat někde poblíž.“

Teď byl Rap dokonale vyveden z míry. Proč král toho muže prostě nevykáže ze země? I když lodě již odpluly a cesta po souši je v tomto ročním období velice nebezpečná, král je přece král, no ne?

Král ztuhle klesl do svého křesla. Obličejem mu prolétla grimasa bolesti a prsty zatlačil na oblinu, vystupující mu na boku. *Jaká oblina? Okamžitě přestaň slídit!* okřikl se Rap.

„Sire?“ oslovil Sagorn krále.

„To je v pořádku,“ zamumlal král, ale čelo se mu lesklo potem. „Řekni Mistru Rapovi o těch slovech. Varuj ho před nebezpečím, které ho může potkat. Nezdá se, že by o tom něco věděl. A kdo jiný by mu to měl říci než vzdělaný doktor Sagorn?“

V králově poznámce byl však skryt ještě nějaký jiný význam, neboť stařec se vzteky až otřásl. „S radostí, Veličenstvo,“ pronesl temně. Pak se otočil na Rapa. „Copak jsi nikdy neslyšel o Slovech Síly?“

„Ne, pane.“

Sagorn pokrčil rameny. „Všechna kouzla, všechna Síla pochází ze zvláštních Slov. Je jich vskutku hodně, nikdo ani neví kolik. Právě tato Slova dávají čarodějům jejich schopnosti.“

Rap mu naslouchal s otevřenými ústy. „Nechceš snad říct, že já jsem čaroděj, že ne, pane?“ To byla šílená představa.

„Ne.“ Sagorn se lehce pousmál a zavrtěl hlavou. „Ale ty určitě znáš přinejmenším jedno Slovo – a to nezvykle silné a mocné Slovo. K tomu, abys mohl být věštcem, je většinou zapotřebí alespoň dvou Slov. Abys byl čarodějem, musíš znát nejméně tři. Podle mého názoru ale Slova mohou slábnout, a proto, aby byl někdo prohlášen za čaroděje, nesmí znát méně než čtyři. Je však pravda, že Inisso znal pouze tři.“ Zadíval se na krále.

„To nevadí!“ Křeč již viditelně pominula, protože králi už výraz bolesti z tváře zmizel. Teď se jen rozzlobeně mračil.

Sagorn se mírně uklonil. Vyzařovala z něj ironie. „Jak si přeješ, Veličenstvo. Jedno Slovo, Mistře Rape, je schopno umožnit několik věcí, ale jeho hlavní síla

spočívá v tom, že znásobuje přirozený talent. Ty jsi jednoznačně zdědil cit pro práci se zvířaty po svých faunských předcích a Slovo tyto tvé schopnosti zmnožilo do záhadných rozměrů. Tvá matka byla vyhlášenou věštkyní, ptal jsem se na to správce. Říkal, že uměla předpovědět různé věci, třeba vdavky nebo pohlaví nenarozeného dítěte. Dovedeš něco podobného?“

Rap celý zmateny přikývl.

„Umíš zpívat? Tančit? V čem jsi ještě dobrý?“

„Koně, pane. Možná. Jde mi to s koňmi.“

„Nevěděl jsi, že tě král dnes povolá k sobě, dokud ti to neřekli?“

„Ne, pane.“

„Chtěl bys být vojákem. Dostal jsi někdy nějakou lekci šermu?“

„Seržant to se mnou zkoušel, pane, ale jen s dřevěným mečem.“

„A jak ti to šlo?“

Rapa polilo horko. „Asi moc ne.“

Sagorn si s králem vyměnil vědoucí pohled. „Pak tedy musíme předpokládat, že znáš pouze jedno Slovo. To, co jsi předvedl dnes v noci, bude tedy asi tvoje vrozená schopnost. Říká se tomu také orientační smysl. Ale nejsem si zcela jist, jsou lidé, kteří nikdy nezabloudí. Nebo je to snad jen schopnost hádat?“ Popotáhl se za bradku. „Konec konců, předvídavost je jen další způsob hádání.“

Král je přerušil. „Jotnaři vyprávějí legendy o mužích, které nazývají Předvídatelé. Dokáží řídit lodě přes mělčiny, bojovat ve tmě.“

„Ach!“ vykřikl Sagorn. „Na to jsem zapomněl. Jasně, může to být dědictví po otci. A Slovo tyto vlohy podpořilo.“ Odmlčel se a pátravě se zahleděl na Rapa, který sice přikyvoval, ale byl z toho všeho úplně popletený. I když mu matka přece říkávala, že otec byl velice dobrým navigátorem a domů po tmě chodil skoro každý den, nakonec přece spadl z mola.

„Jedno Slovo dělá ze svého vlastníka génia v jedné vlastnosti, ale zároveň ovlivňuje i jiné. Dělá ze svého majitele šťastnou a úspěšnou osobnost. Říká se, že takového člověka jde jen těžko porazit.“

Šťastný? To tedy nejsem! Teď už si byl Rap zcela jist, že žádné Slovo nemá.

Sagorn ironicky pozdvihl husté obočí a znovu promluvil na Rapa. „Ne všechny knihy s tímto názorem souhlasí, rozumíš? Slova Síly nejsou dokonale prozkoumána a je toho ještě mnoho, co jsem ani já během svého celoživotního bádání neodhalil. Ale zdá se, že se dvěma Slovy už jde mnohé. Se znalostí dvou Slov se již stáváš znalcem, ne pravým čarodějem, ale člověkem, který může téměř všechno – všechno lidské. Když znáš dvě Slova, mladý muži, pak postačí jediná lekce k tomu, aby se z tebe stal Mistr šermíř, jak bys chtěl. Se znalostí dvou Slov se staneš, čím budeš chtít. Umělcem, kejklířem, čímkoliv. Předvídavost v pravém slova smyslu přichází až se znalostí druhého Slova, rozumíš?“

„Moc ne, pane. Myslíte jako čarovat. Když jsem volal koně, ani když jsem jel po hrázi, neřekl jsem žádné zaklínadlo.“

Stařec netrpělivě zavrtěl hlavou. „Ne, ne! Slova nemusíš říkat, stačí jen, že je znáš. Předávají se z generace na generaci jako nejcennější věc, kterou rodina vlastní. Většinou bývají vyřčena až na smrtelné posteli.“ Zahleděl se na krále.

Ten znovu zaťal zuby. „Už je ti jasné, proč si myslíme, že znáš jedno ze Slov Síly, Rape?“

„Minstrel, pane!“ vyrazil ze sebe Rap. „Ten se mne na ně také ptal.“

Král se zkormouceně pousmál. „Každý člověk, který umí zpívat jako Jalon, je automaticky podezřelý z toho, že zná Slovo. Každý výjimečný talent, každý génius…“ zarazil se, zhluboka se nadechl. Po chvíli promluvil chraptivě k Sagornovi. „Řekni mu o nebezpečích!“

Sagorn, stále hledě na krále, mluvil k Rapovi. „Slova se brání svému vyřčení – velmi těžce se vyslovují. Opravdu si nepamatuješ, že by ti matka řekla to své?“

„Ne, pane.“

„Tvoje Slovo je nepochybně silnější než většina ostatních,“ zamumlal starý muž, ale veškerá jeho pozornost byla zaměřena na krále. „Možná, že tě nutí samo k tomu, abys zapomněl, že je vůbec znáš. I když nikdy jsem neslyšel…“

Král hlasitě zasténal a zhroutil se. Ruku si tiskl k boku a po popelavé tváři se mu řinul pot.

„Chceš další posilující lék, Veličenstvo?“

Holindarn beze slova přikývl. Sagorn se otočil a šel ke stolu v rohu místnosti. Vrátil se se sklenicí a ampulkou plnou jakési mlhavé zelenkavé tekutiny.

Rap měl neodbytný pocit, že by měl co nejdřív zmizet. Sagorn zachytil jeho výraz a pokývl.

Rap se poklonil a spěšně přešel ke dveřím. Byl venku dřív, než si stačil uvědomit, že mu Sagorn neřekl o těch nebezpečích.

2

Příští ráno vyhledal Rap Foronoda, který stál se skupinkou mužů na slunném prostranství před hradem. Sníh byl již skoro pryč. Trpělivě čekal v povzdálí, dokud všichni nedostali svůj úkol, pak přistoupil ke správci. Foronod mu na pozdrav pouze kývl. I když vypadal, jako by nespal celou noc, nedával to najevo a trpělivě poslouchal Rapovo vysvětlení královských příkazů.

Stříbrná hříva přikývla. „Umíš číst?“

„Ne, pane, ale chci se to naučit.“

„To ale bude muset počkat. Jsi ochoten začít mi pomáhat hned teď?“

„Ano, pane.“

„Bylo mi řečeno, že někde kolem Rozcestníku se vrhly velryby na pláž. Vezmi si koně, jeď tam a zjisti, zda je jejich maso ještě použitelné.“

Byla to dlouhá vyjížďka. Rap se večer vrátil sice velmi unavený, ale spokojený, protože splnil zadaný úkol. I Plamen, na kterém Rap jel, kdyby byl nadán lidskou řečí, by řekl, že si vyjížďku užil. Nikdo na něm už dlouho nejezdil, nikdo se na něm totiž dlouho neudržel, jen Rap s ním neměl potíže.

O tři týdny později, v husté vánici, následovali Rap s Foronodem karavanu povozů přes hrázní cestu. Bylo jasné, že velká zimní bouře je tady. Krasnegar bude odteď uzavřen až do příštího jara.

Mlčky jeli přes město. Před Foronodovým domem zastavili. Správce lehce sklouzl ze sedla a podal uzdu Rapovi. „Takže zítra,“ řekl a odešel – k rodině,

k teplé posteli, dlouhému odpočinku, který si nikdo nezasloužil více než on. Možná i k horké lázni.

Rap zajel s koňmi do stájí a přemýšlel, kam teď půjde. Teplé, mdle vonící stáje mu od smrti matky byly vlídným domovem. Dlážděná podlaha, prkenné přepážky, ošuntělý nepořádek – vše tak důvěrně známé mu teď, po dlouhém pobytu venku, náhle připadalo malé a stísňující. Měl pocit, jako by tam na něho i stěny padaly.

Vyhřebelcoval Foronodovu kobylu a stále ještě pracoval na svém koni, když se ze stínů náhle vynořil starý Hononin. Vypadal nabručeněji a mrzutěji než obvykle místo pozdravu jen cosi zavrčel.

„Všude dobře, doma nejlíp.“ řekl Rap.

Další zavrčení. „Jo, a kde teď budeš spát?“

„Právě o tom přemýšlím.“

Ani jeden nevyřkl, co bylo zřejmé – že Rap je už příliš starý pro chlapeckou ubytovnu. Tak jako tak je asi plná.

Dalo se předpokládat, že rádcův asistent bude placen lépe než pomocník ve stájích, možná stejně jako kočí, ale Rap doposud neměl odvahu se na to zeptat.

„Najdu si nějaké ubytování ve městě, pane.“ Hononin se zamračil ještě více a uchopil Rapa za rameno. „No, já to tady dodělám, vypadáš už dost utahaně. Znáš to podkroví nad místností hlavního vozky?“

Rap udiveně přikývl.

„Je vyklizený. Vejde se tam i postel. Klidně tam můžeš zůstat, než si najdeš něco lepšího.“

„Děkuju, pane. To je od tebe hezké.“

Hononin jako obvykle jenom něco zabručel.

Přestože byl Krasnegar na zimu zajištěn, správce měl stále co dělat a hodně z toho teď padlo na bedra jeho pomocníka.

Poněkud temnou stránkou jeho nového života byly dopolední hodiny čtení, psaní a počtů, kdy nešťastně seděl vzadu v malé lavici ve třídě plné malých dětí, které v něm viděly obra a neustále se bavily na jeho účet. Pod náporem učení se Rap kousal do kloubů prstů, škrábal se ve vlasech a s husím brkem bojoval stejně sveřepě jako s Plamenem, když se mu nechtělo poslouchat uzdu.

Královo rozhodnutí, že Rap bude Foronodovým zástupcem, bylo myšleno jistě dobře, ale Rap měl pocit, že se mu vede snad hůř než dřív. Správce musel teď, v tomto období, vyřešit vše, co v létě odložil na pozdější dobu – nabouraný povoz, nezaplacené daně, nevysvětlená zranění i záhadné ztráty zboží – všechno se muselo přešetřit. Každý rok přinesl zlé činy, ztráty i zisky, které bylo nutno účtovat, tento rok neméně předešlých.

I v případech, které by Foronod vyřešil jediným pokynem ruky, musel Rap postupovat velmi obezřetně. Například strávil celý týden pátráním po ztraceném soudku broskvového brandy, který zmizel cestou mezi přístavem a hradním sklepem. Vyptával se po celém městě, kladl spoustu nepříjemných otázek, což mu nezískalo mnoho přátel, a výsledek byl nula. Soudek byl pryč. Když pak napsal jakousi povšechnou zprávu, Foronod se ho jen rozmrzele zeptal: „A nebylo by jednodušší, kdyby ses po něm podíval?“

„Ne! I to jsem zkoušel.“

To ale byla lež. Rap se tomu naopak při svých únavných taženích městem velmi bránil a snažil se nevnímat, že mu cosi říká, že soudek, teď už ovšem prázdný, leží pod schůdky vedle latríny zbrojnice.

Rap dosáhl věku, kdy opouštěl známou, přátelskými bytostmi obydlenou říši dětství a přecházel do stále ještě vzdálené a neznámé země dospělosti. Hranice mezi krajinami, ať skutečnými nebo duševními, jsou vždy jen málo zalidněné a poutník se zde setkává jen s neznámými monstry. Rap byl teď právě takovým pocestným.

Když si začal hledat nějaké ubytování, zjistil, že pro něj žádný volný pokoj není, což asi starý Hononin velmi dobře věděl, a proto mu nabídl prázdné podkroví.

Měl cejch čaroděje. Doposud ještě nenarazil na nikoho, kdo by mu dal otevřeně najevo své nepřátelství, ale cítil, že jeho přátelé, mají-li možnost, raději se mu vyhnou. Příznaky byly nenápadné, ale on je jasně vnímal a velmi tím trpěl. Ženy ho podezíraly, že vidí skrz jejich šaty, a vyhýbaly se mu ještě víc než muži. Nikdo nechtěl nájemníka, který by slídil skrz stěny.

A tak se pomalu z dočasného příbytku stalo trvalé bydliště, kam si Rap nastěhoval svůj skromný majetek. Všechny úspory padly na nákup postele. Jedl v hradních místnostech, ale nesedával za stolem kočích.

Rapovo zaměstnání sice postrádalo romantiku práce vojáka, motivovalo ho však svou odpovědností a uspokojovalo ho vědomí, že mu správce důvěřuje, i když zavděčit se mu bylo těžké. Málokdy jej pochválil, měl vysoké nároky, neohlížel se na čas, ale byl spravedlivý. Rap jej respektoval a snažil se pracovat co nejlépe.

Sněhové bouře teď přicházely pravidelně, dny se zkrátily, povozy už nejezdily dokonce ani po městě. Město Krasnegar bylo sice stavěno do tohoto podnebí a pěší se mohli pohybovat krytými kolonádami a schodišti, ale kdo chtěl přejít například mezi hradem a opuštěným přístavem, musel si naplánovat nejméně půl tuctu návštěv, aby se cestou ohřál. Mráz byl přímo vražedný.

Domy byly vyhřáté sálající rašelinou. Život bezpečně pokračoval. Jídla a pití byl dostatek, práce bylo méně než přes léto. Zůstávalo dost času na radovánky – zpěv, tanec, posezení s přáteli i romantické schůzky – ne však pro Rapa.

Ale ani on nebyl úplně bez přátel. Jednoho měl. Muže z Impirie, kterého nadpřirozeno neděsilo. Muže bez viditelného zaměstnání, kterému by věnoval svůj čas, ale disponujícího zřejmě neomezenými finančními zdroji. Muže s dobrým projevem, zcestovalého, sympatického a velmi zručného v zacházení s mečem.

„Šerm?“ řekl. „Nejsem žádný mistr, můj příteli, a neriskoval bych střetnutí s někým z císařského dvora. Ale asi jsem zrovna tak obratný jako kterýkoliv z těch venkovských balíků, které jsem viděl v hradní stráži. Takže pokud máš zájem o pár lekcí, bude mi potěšením.“

„Díky moc, Andore.“

Krasnegarští se nikdy s někým takovým jako Andor nesetkali. Měl skvělé vystupování. Byl šlechtic, a přesto se stýkal s kýmkoliv bez ohledu na jeho postavení. Pohledný byl jako mladý bůh, ale zdálo se, že si toho není vědom.

Jeden den jste jej našli zabaleného do tlustých kožešin v přístavní krčmě, jak si vypráví sprosté vtipy a historky s ošlehanými námořníky, další den, oděn v saténu a hedvábí, bavil ctěné matróny na jakémsi snobském večírku.

Nebo trávil čas s Kondoralem, směje se od srdce jeho nekonečným monologům o starých časech. V jeho přítomnosti i svícny jako by hořely jasněji.

Mezi lidmi se povídalo, že jediný, kdo Andora nemá rád, je král. Ani jednou nebyl viděn v jeho blízkosti. Na týden trvající dvorské slavnosti, kterou král pořádal, se Andor objevoval vždy až po jeho odchodu. Pak seděl buď u hlavní tabule s Kondoralem, Foronodem a dalšími váženými občany, nebo naopak na zemi u krbu se služebnictvem, z každé strany děvče.

Jeho úspěchy u žen se staly během pár dní legendou. Ale mělo to i druhou stranu – závist a opovržení. Navíc Andor byl imp. Dalo se tedy čekat, že se nějaký jotun rozhodne udělit mu lekci. Stalo se to krátce po jeho příjezdu, Rap byl v té době ještě na pevnině, kde doprovázel Foronoda.

Přihodilo se to v jedné krčmě blízko přístavu a podrobnosti nikdy nevyšly jasně najevo. Pozvednout trestající ruku se rozhodl obrovitý rybář jménem Kranderbad, muž špatné pověsti, který vyzval cizince, aby s ním šel ven.

Andor se nejprve pokusil z celé záležitosti vymluvit, pak ale neochotně přistoupil na Kranderbadův požadavek a pomalu za ním vyšel ven. Hospoda se rozdělila na dva tábory – impové vyděšeně mlčeli, jotnaři se hlučně smáli a netrpělivě čekali na námořníkův návrat. Ale byl to Andor, kdo se vrátil, a to překvapivě brzy. Neměl odřené klouby, nebyl zpocený, boty čisté, nikde žádná krev. Zato zranění, která utrpěl Kranderbad, jehož pak nebylo na veřejnosti vidět po několik týdnů, otřásla svým rozsahem i drsnými krasnegarskými hraničáři.

Další pokus se udal za několik dní a vyzývatel měl tentokrát společníka, který čekal v záloze venku. Oba skončili na ošetřovně stejně jako Kranderbad, jeden z nich dokonce už nikdy nebude moci chodit.

Ten zmrzačený měl bratra, holiče, který ještě téhož večera veřejně přisahal pomstu. Ráno jej našli v jedné zastrčené aleji – bez břitvy, bez jazyka a bez očních víček. Od té doby měl Andor klid.

Andor se ubytoval v domě jedné bohaté vdovy. Její přátelé s tím nesouhlasili, ale nikdo nic neřekl nahlas.

Brzy se znal se všemi a všichni znali jeho a všem, až na pár výjimek, připadal neodolatelný a lidé byli rádi, když ho mohli oslovovat jako přítele. Jak Andora oslovovaly ženy, to už je těžší definovat, ale žádná si nikdy nepřipadala podvedená, ani si nestěžovala, že s ní jen flirtoval. Byl v tomto směru velmi opatrný a diskrétní. Nikdy kvůli němu nebyl žádný souboj ani pro něj nesešlo z nějakého sňatku.

Foronodovi navrhl lepší systém účetnictví, Thosolinovy vojáky naučil několika šermířským fintám, poradil kancléři Yaltaurimu, jak by měl postupovat v politických vztazích s Impirií. Na místní poměry uměl i nevídaně dobře tančit a hrát na harfu. Měl příjemný hlas a nevyčerpatelnou zásobu příběhů od těch úplně smyšlených až po ty údajně pravdivé.

Krátce, Krasnegar padl Andorovi k nohám.

Přes svou neuvěřitelnou vitalitu však ani Andor nemohl být na několika místech současně, a tak vždy uvážlivě volil, než přijal nějaké pozvání. Odmítal všechny své nohsledy, protože zakrátko by se za ním jak kachňátka kolébali všichni městští mladíčci. Přenesl krasnegarské společenské dění ze zámku do doků a hos-

pod. Přesto ale nikdo z těch stovek lidí, kteří jej nazývali svým přítelem, nemohl říci, že jej zná dobře nebo že se s ním často stýká – s jednou jedinou výjimkou.

Proč má takový světaznalý muž a bohatý šlechtic zájem o samotářského, neohrabaného mladíka bez rodiny a vzdělání – to byla záhada, s kterou si kdekdo lámal hlavu. Ale zdálo se, že pro Rapa má Andor čas vždy a v neomezené míře.

Tisíc přátel:
Člověk s tisícem přátel musí o každého z nich dbát,
Kdo jediného nepřítele má, potká ho všude mnohokrát

Emerson: Překlad z Oioara Chiama

»»» KAPITOLA PÁTÁ «««
DÉMONICKÝ MILENEC

1

V celém Severozápadním sektoru provincie Julgistro nebylo společenské události významnější Kinvalského bálu. V Kinvale se sice pořádala v průběhu celé sezóny spousta plesů, ale tento Kinvalský bál, který se konal každoročně dvě noci před Svátkem zimy, byl zdaleka nejvýznamnější. Sám o sobě uživil z poloviny všechny, kteří se v oblasti zabývali krejčovským a šperkařským řemeslem. Zařazení do seznamu hostí občas znamenalo, že dotyčná rodina z nižší šlechty zbankrotovala. Nezařazení do seznamu se naopak pokládalo za dostatečný důvod k sebevraždě.

Světlo tisíců svic se třpytilo mezi křišťálovými třásněmi svícnů. Stovky hostí tančily ve víru blikavé nádhery – hedvábí, drahokamy, satén a krajky, vše jakoby v barvách roztrhané duhy. Víno, pokrmy a hudba neměly srovnání v celičké Impirii. Byl to vír štěstí, smíchu a světla uprostřed tmy a chladu nejhlubší zimy.

Ekka, ovdovělá vévodkyně Kinvalská, si zamlada sama hojně dopřávala tance. Dnes však chodila o holi, a i to jen tehdy, pokud to bylo nezbytné. Přesto však Kinvalský bál pro ni zůstal záležitostí, na kterou osobně dohlížela a kterou si hýčkala. Takových plesů měla za sebou už asi sedmdesát. Nemohla si přesně vzpomenout, kdy uspořádala první, ale ani za nic by nenechala tuto tradici padnout.

Když ples začínal, nebylo už co vylepšovat. Nebyl výdaj nebo okázalost, na které by chtěla šetřit. Šlo jí jen o to, aby celá událost byla co nejvelkolepější a nejzábavnější. Starala se, aby nechyběla ani ta nejmenší drobnost. Pociťovala nesmírné uspokojení, když mohla sledovat dvorskou mládež, jak kolem ní víří při čtverylkách nebo gavotách *(gavota – původně starý, francouzský lidový tanec, později se stal tancem společenským)* a ve svých plánech byla schopna čehokoliv, jen aby se mladí bavili tak jako kdysi dávno ona, když byla stejně stará jako oni teď.

Byla to vysoká, kostnatá žena, kterou nikdy nikdo nepovažoval za krasavici. Měla příliš veliký nos a výrazně vystupující zuby. S věkem se jenom zvýrazňovaly koňské rysy jejího obličeje. I ona sama se trochu bála, že na ni její odraz v zrcadle jednoho dne zařehtá. Teď byla už dost křehká a nestabilní, opírala se o svou hůlčičku, ale i tahle bělovlasá, vrásčitá a ošklivá stařena tyransky vládla celému Kinvale. Všechny v dosahu terorizovala a dělalo jí to tajné potěšení. Sama věděla, že

ve skutečnosti nemá žádnou moc krom moci posílat každého pryč, tak proč z ní všichni měli strach? Říkala si, že to je třeba právě jejím vzhledem.

Seděla tak vzpřímeně, jak jen jí to její rozpadající se kosti dovolovaly, v křesle s vysokým opěradlem na malém pódiu v čele tanečního sálu, takže mohla jediným pohledem pozorovat všechnu tu nádheru. Zároveň tak její nehybné hadí oči mohly vypátrat každou dívku, jejíž výstřih by snad padal níž, než měřítka staré Ekky připouštěla. Zrovna tak by včas spatřila každého mladého kohoutka, který by se nořil příliš hluboko do vinné číše. Pak by zasáhla. Hůlkou se zlatým knoflíkem by poklepala na parket a na ten signál by k ní okamžitě přistoupilo jedno z armády pážat, která stála po jejím boku. Vzápětí by posel provinilci nařídil, aby okamžitě přišel k její Výsosti.

Ti, kteří právě netančili, museli korzovat po obvodu sálu a každou chvíli se někdo z nich zastavil u vévodčina křesla, aby jí popřál šťastné Svátky zimy, poděkoval za pohostinnost nebo aby se jen tak připomněl. Těm, kteří pro ni něco znamenali, bylo povoleno krátce posedět na židlích umístěných vedle jejího křesla a vyměnit s ní několik letmých vět. Ale to byla pocta udělovaná jen zřídka a stoličky po většinu času zely prázdnotou. Hudba právě hrála reel. *(reel – skotský a irský párový tanec v živém tempu.)*

Na parketu se mísily pestré barvy, jak tanečníci poskakovali a vypínali se ve složitých figurách. Ekka ze svého místa sledovala, jak se vytvářejí páry, kdo s kým se dává dohromady, jak se celá ta masa přelévá, a v hlavě jí přeskakovaly různé obměny a kombinace párů.

Kinvalský ples byl pro starou vévodkyni něco jako sklizeň. Spojování věcí a lidí bylo její jedinou starostí a zábavou. V tomto umění dosáhla takřka dokonalosti. Na bál každoročně přijížděl zástup vdavekchtivých mladých dam z poloviny Impirie v doprovodu svých matek, tet a babiček. Jen skutečně málo jich odjíždělo nezasnoubených k plné spokojeností jejich starších průvodkyň. Společenské postavení, bohatství, vzhled a rodokmen, k tomu požadavky a možností jednotlivých rodin, to byly prvky, které se daly kombinovat v nekonečném množství proměn. Zapotřebí byla jen diplomacie a zručnost, hraničící s čarodějnictvím. Musela zařídit, aby si mladí lidé, kterých se tyto intriky týkaly, mysleli, že vyhovují pouze svým vlastním přáním a rozhodnutím, když se spojují do párů. Nesměli ani tušit, že vlastně dělají přesně to, co si Ekka zamanula. Dnes již ke dvoru přijížděly děti, někdy dokonce vnoučata dvojic, které dala kdysi dohromady. Někdy si připadala jak pramatka celé Impirie.

Šílené víření dosáhlo svého vrcholu v závěrečném akordu. Pak nastalo náhlé ticho, rušené jen prudkým oddechováním unavených tanečníků. Pomalu se rozproudil hovor a smích, muži odváděli své partnerky na jejich místa, kde je s úklonou vraceli přísným gardedámám. Nedaleko od vévodkyně prorážel vyslanec Ooniola davem cestu pro princeznu Kadolan z Krasnegaru a tvářil se při tom stejně, jako by řídil manévry své legie. Ekka pozvedla hůlčičku a zachytila Kadin pohled. Vyslanec udělal poslušně vpravo v bok a doprovodil princeznu k Ekčině pódiu. Uklonil se jim, Kade mu poděkovala, a tak se mohl vzdálit.

Kade, celá zadýchaná, klesla do křesla vedle vévodkyně. V módě byly znovu vějíře a Kade této skutečnosti radostně využívala. „Uf," vydechla. „Dovolila jsem,

aby moje ambice přesáhly mé schopnosti! Už už jsem se bála, že mne uprostřed tance raní mrtvice.“

„Jsem si jista, že bys nikdy neudělala nic tak nepůvabného, má drahá,“ odvětila Ekka. „Mám pocit, že se letošní ples vydařil.“

„Skvěle!“ vydechla Kade spokojeně. „Všude jsou oslavy Svátku zimy příjemné jak zaschlý strup, s výjimkou Kinvale. Je nádherné být zase tady!“ Oči jí těkaly pátravě sálem.

„Tam, u zadního bufetu, s tím vysokým legionářem,“ řekla Ekka. Věděla, po kom Kade pátrá.

Kade si spokojeně oddychla a uvolnila se. „Nikdy na to nezapomene, jako ostatně nikdy nikdo. Svátek zimy v Kinvale je zážitek na celý život.“

„To je od tebe laskavé,“ poděkovala Ekka. V tom si všimla Astilovy dcery, která právě mluvila s tím neduživým Enninafiovým synem. Jeho rodina nepotřebovala její peníze. Potřebovala občerstvit někým s bystrým, schopným mozkem, což ovšem Astilova krevní linie nemohla zajistit.

„Tvá neteř ti dělá čest, má drahá.“

Obě se tomu spiklenecky zasmály. Vždyť bývaly, a přes Kadino ovdovění dál jsou švagrové. Jejich známost trvala už skoro polovinu století. K dorozumění jim stačilo jen velmi málo slov. Nahrazoval jim je pouhý pohled, náznak. „Nynější móda jí svědčí víc než mně,“ řekla Kade zadumaně. Ekka byla příliš zdvořilá na to, aby se tomu zasmála. Byla to pravda. Jen pár týdnů před Svátkem zimy dorazily do Kinvale z Hubu šokující zprávy – zvonová móda skončila, vrátily se honzíky! *(honzík – polštářovitá vycpávka na sukni, zdůrazňující zadní dámské proporce.)* Kade se s touto katastrofou vypořádala, jak nejlépe mohla. Zůstala u tmavě modrého saténu a jediné šňůry perel. K tomu si půjčila od Ekky perlovou tiáru. Ale i v tomto jednoduchém oblečení vypadala jako cvalda a z honzíka byla zoufalá.

„Vzadu jí to možná sluší,“ poznamenala Ekka, „ale na dekolt je pořád ještě moc mladá.“ Současná móda dekoltů se jí vůbec nelíbila. Odváděly mužskou mysl od konverzace.

„Inu, v dekoltech se vyznám,“ Kade pozvedla vějíř, aby si zakryla ústa. „Moje neteř měla tu drzost mi říct, že celou moji postavu tvoří koneckonců jen dvě přebujelé věci.“

Ekka se nesouhlasně ušklíbla. „Jisté jsi ji za takové myšlenky vyplísnila, protože u dámy je vulgarita nevhodná a nevkusná, nemám pravdu?“

Orchestr spustil kvapík a sál se znovu zahemžil nesčetnými páry.

„Samozřejmě! Kinvale pro ni je dobrá škola. Před půl rokem by takovou nehoráznost prohlásila klidně i na veřejnosti.“

„Ano, zrovna na to jsem se tě chtěla zeptat, má drahá, jak si vede náš mladý husar?“

Kade si povzdechla. „No, říká o něm, chudákovi, že byl ve své kovové helmě moc dlouho na slunci, takže se mu uvařil mozek do měkka.“

„To je docela pravděpodobné,“ souhlasila kupodivu Ekka. „Obávám se, že mi docházejí vhodní kandidáti, Kade. Jestli máš stále ještě v úmyslu odjet na začátku léta, pak nám nezbývá moc času. Neměly bychom trochu zmírnit požadavky?“

Kvapík byl v plném proudu. Inosolan šla za veselého smíchu z náruče do náruče, její taneční umění se od příjezdu změnilo k nepoznání. Obě starší ženy sledovaly pozorně tanečníky, pokračujíce v konverzaci.

„Charakter je, obávám se," řekla Kade, „nejdůležitější."

„S tím ovšem bude velký problém. Všechno ostatní by se dalo zařídit celkem snadno. Charakterní muž, to je vzácnost. Ke všemu ho tak docela přesně nerozeznáš. Charakter se prokáže s jistotou až v manželství."

„To už je ale samozřejmě dost pozdě." Kade přijala třpytící se pohár z podnosu, který jí lokaj nabídl.

„Holindarn trvá na tom, aby si Inos vybrala sama, jak jsem ti říkala." Odmlčela se. „I kdyby prý v zájmu svého štěstí měla zůstat v Impirii."

To Ekku zarazilo. „Skutečně?" optala se nezávazným tónem, zatímco v hlavě přemílala tuto zajímavou informaci. Napadlo jí hned několik vhodných rodů, které by byly navýsost spokojeny, kdyby mohly získat sice bezvýznamný, ale přece jen královský titul, bez toho, aby jejich syn musel žít na nějakém zapadlém ostrově na dalekém severu. Například její vlastní syn, ale nabízely se i další zajímavé varianty.

„To ovšem velmi podstatně rozšiřuje pole našich možností. Chceš tím snad naznačit, že by jí povolil zříci se trůnu?"

Kade chvíli váhala a tvářila se, že se vlastně o tomto tématu neměla vůbec zmiňovat. Pak odpověděla: „Zatím se nemá čeho zříkat, ještě nic nezdědila." Následovalo spiklenecké ticho. „Impirie přece už měla několik císařoven."

„A to většinou velmi schopných!" podotkla Ekka.

„Historie není mou silnou stránkou." Kadolan při řeči stále pozorovala Inosolan. „V Nordlandu v té věci nejsou nejmenší pochyby – tam musí panovat vždycky jen muž. Z krasnegarského hradu ještě nikdy nevládla žena."

„A kdo o tom vlastně rozhodne?" zeptala se Ekka, kynouc dvojici dam procházejících kolem pódia.

„On." zašeptala důvěrně Kade. „Král vždy jmenuje svého následníka."

Ekka čekala na další podrobnosti, Kade však neříkala nic, a tak ji lehce pobídla. „Ale může si to ohlídat i po své smrti?"

Kade se neochotně usmála. „Tvého ducha čas vůbec neotupil, drahá. To všechno bude záviset na spoustě věcí. Přijmou ji lidé? A Nordland? A co Impirie?"

Kade bylo jasné, že její švagrovou trápí něco aktuálnějšího. Něco, co vyprovokovalo tuto důvěrnou konverzaci, protože jinak by s takovými otázkami přišla už před měsíci.

„A jeho rozhodnutí a rozhodnutí všech ostatních bude záležet na tom, koho si vybere za manžela?"

Kade nepřítomně kývla, protože právě zdravila přátele, kteří tančili kolem pódia. „Myslím, že velmi. Zcela jistě alespoň co se Nordlandu týče."

Další ticho. Potom dodala: „A pak samozřejmě i vhodné načasování."

„Vhodné načasování, drahá?!"

Inos protančila kolem. Radostně se usmála na svou tetu a pak zase zmizela v davu tančících párů. Byla téměř jedinou ze všech přítomných žen, která si mohla

dovolit nosit takovou zelenou. Krásně se snoubila s barvou jejích očí i vlasů a Kade ji vždy na dálku bez problémů rozeznala.

„Holindarn si může vychovat následníka," řekla Kade. „Ať už Inos, nebo jejího manžela. Vládnout království, i když není větší jak kavalec, to chce určitý cvik."

Opět nastalo ticho, tentokrát však poněkud tíživé. Přerušila jej Ekka: „Holindarn je stále poměrně mladý."

„Samozřejmě." v Kadině souhlasu ale zaznělo jakési zaváhání. Cesta mezi Krasnegarem a Kinvale nebyla v zimě neuskutečnitelná. Lovci kožešin a podobní muži tvrdšího ražení by ji za nějakou tu úplatu jistě zvládli. Kdyby měla Kade skutečnou starost o zdraví svého bratra, jistě by si už v krasnegarském paláci našla vhodného člověka, který by jí nějaké spojení s Krasnegarem zařídil. Nebyla zdaleka tak hloupá, jak ráda předstírala.

„Máš nějaké zprávy z poslední doby? Nebo ne? Žádné zprávy, dobré zprávy."

„To se říká," souhlasila Kade s klidem, o kterém věděla, že starou vévodkyni nepřesvědčí ani na chvíli. Bylo jasné, že jestli si Holindarn nepřeje, aby jeho sestra dostala nějaké informace, je dostatečně schopný, aby zjistil, koho si najala, a toho pak přesvědčil, že jeho slib nebyl zrovna rozumný. A i kdyby nějaká zpráva do Kinvale dorazila, Ekka by ji už dávno znala. V tomto případě žádné zprávy byly špatné zprávy.

A když ne Inos, kdo se stane jeho nástupcem? „Takže husara pošleme zpátky na koně," řekla Ekka. „Nebo ho navedeme jiným směrem. Třeba to Asdiovo děvče. A co nějaký husarův předchůdce? Zapálil už někdo jiskérku v srdci tvé Inos?"

„Aha! Vidíš, právě o tom jsem s tebou chtěla mluvit, má drahá. Kdyby jiskérku, tvůj první pokus zažehl požár a pro nikoho dalšího už nezůstal ani kousek."

Ekka byla překvapená. „Cože, ten kupecký mládeneček? Jakpak se jmenoval? Nebyl to někdo ze synů Jini Fandy?"

„Bohové, to ne!" skoro vykřikla princezna Kade. „Toho jsem dokonce ani já nemohla vystát. Ten samozřejmě ne. Mluvím o Andorovi."

„Andor. Aha, ten… Stále ji to drží?" Ekka se zamračila. „To ale nebyl můj pokus, Kade. Vzpomeň si, vůbec jsi mne nevarovala, a přitom by stačilo jen trochu času, abych sem dostala nějaké mládence. Toho si ale pozval Angilki." Zahleděla se na svého syna, který právě tančil s paní Yyloringyovou. Tvář měl prázdnou jak čistý ubrus.

„Třeba to tedy byla šťastná náhoda," podotkla Kade optimisticky.

„Třeba ano."

Tentokrát to byla Kadolan, která si všimla, jak její společnice zaváhala. Otočila se na hostitelku s tázavým pohledem.

„Koneckonců je to jeho dům," řekla Ekka rozmrzele. „Těžko mu mohu zabránit, aby si zval své osobní přátele."

„To samozřejmě nemůžeš, má drahá."

Nebylo to poprvé, kdy Angilki svou nedůvtipností zkomplikoval plány své matky. Řekla mu už několikrát, že si může zvát, koho se mu zlíbí, s výjimkou mužů – nebo žen. Ten vtip mu unikl. Vévodovi Angilkimu ostatně tohle vtipy dělaly soustavně.

„Sir Andor každopádně má charakter," řekla Kade. „Nebo přinejmenším šarm. Jestliže budoucí vládce Krasnegaru bude potřebovat diplomatické schopnosti, a to nepochybně bude, pak by obstál na jedničku. Co o něm ještě víme?"

To byla dobrá otázka. Ekka by nikdy nepřipustila pomyšlení, že už má děravou paměť. Naopak, byla na ni pyšná, ale co se týkalo toho mládence, nemohla si vůbec na nic vzpomenout. Prázdno! Samozřejmě, že s ním několikrát mluvila. Zahájila pečlivý průzkum, ale kdykoli se dotkla tématu původu sira Andora, vždy to nějak zamluvili. Na celé záležitosti bylo nejpodivnější, že jí to nikdy ani nepřišlo. Pamatovala si jedině to, jak se srdečně smála jeho šprýmům.

„Ráno bychom mohly nahlédnout do záznamů. Přinesl s sebou nějaké dopisy… a pak je tu samozřejmě můj tajný archiv." Zahleděla se do sálu. Jen se podívej na tu chudinku Ithinoyovo děvče. Jak si mohla její babička myslet, že bych dovolila, aby si při tom, jak vypadá, na sebe vzala něco *rudohnědého*?"

„Ekko?" přerušila ji Kadolan ostře.

Vévodkyně si povzdechla. „Měla jsi mi Andora připomenout dřív. Mohly jsme ho sem pozvat."

„To by asi nešlo. Řekl Inos, že odjíždí na nějakou romantickou výpravu plnou cti a nebezpečí. Ještě jí nenapsal. A Inos mu také nepíše, neví kam."

Obě dámy si vyměnily rozpačité pohledy.

„Proč ten náhlý odjezd?" řekla Ekka. „Co když je prostě takový? Co když mu šlo zrovna o něco takového?"

„Ať je to jak chce, v každém případě uspěl. Před ním se Inos na nikoho vážně ani nepodívala."

„Přece ji ne…" Ekka se zarazila. Jsou některé otázky, které se vyslovují obtížně i před velice dávnou přítelkyní.

„Ne! Tím jsem si naprosto jistá. To bych bezpečně poznala. Ale každopádně kdyby chtěl, tak mohl. Vzpomeň si, když jsme přijely, byla naprosto nevinná. Teď už je možná zkušenější, ale Andor zná všechny vhodné triky. Řekla bych, že jich většinu poznám, ale vím, že ten mladý muž mne mohl bez problémů obejít, kdyby se mu zamanulo."

Od Kade to bylo ohromující přiznání. V dobách, kdy žila v Kinvale, předtím než zemřel její manžel, byla Ekčinou společnicí v sňatkových machinacích. Co princezna Kadolan nevěděla o profesi gardedámy a o fintách nápadníků, to nestálo za vědění.

Ekka si s úlevou oddychla. Vybavily se jí tři mladé služebné, které musely být propuštěny krátce po Andorově odjezdu, a věděla o několika dalších, které v tomto ohledu měly více štěstí než rozumu.

„Tak o co mu tedy šlo? O korunu?" zeptala se. „Proč by v tom případě odjížděl?" odvětila Kade s tak zamyšleným výrazem, jaký si dovolila jen zřídka. „Jaká záležitost by pro něho mohla být důležitější?"

„Možná si chtěl napřed prohlédnout Krasnegar." Tahle poznámka vyvolala u obou dam hlasitý, a tudíž naprosto nevhodný záchvat smíchu.

Kvapík skončil. Angilki procházel kolem nich, doprovázeje svou společnici paní Yyloringyovou. Hluboce oddechoval, ale na tváři měl stále výraz ospalé nudy.

„Dobrá," řekla Kade bodře. „Zdá se, že není důvod lámat si hlavu s tím chlapíkem Andorem. Inos neví, kde je, a když to neví ona, tak asi nikdo. Budeme tedy pokračovat v přehlídce a doufat, že ji zaujme někdo jiný."

„Pokud si ovšem Andor nezamane a nevrátí se."

„Máš pravdu."

„A co když se vrátí s žádostí o ruku?"

„No, Inos by bez zaváhání přijala. Naprosto ji okouzlil. A já mám své příkazy. Pokud se nevyskytnou velmi, *velmi* závažné důvody proti, má povoleno vybrat si sama." Zadumaně si povzdychla. „Nemůžu jí nic vyčítat. Ten mladík má bezpochyby jiskru. Věřím, že jeho příchodem by se ze starého ponurého Krasnegaru rázem stalo veselejší místo."

Ale… Kade něco vadilo, jen nevěděla co.

Ekka přikývla. Hudba znovu začala hrát gavotu. Když nezdědí korunu Inos, kdo tedy? Za jak dlouho asi Holindarn zemře? Dříve to počítala na roky. Teď se zdálo, že půjde spíš o měsíce. Jedná se o titul. Je tu království. A v neposlední řadě nějaké Slovo, část Inissovy věštby.

Ekka se nakonec rozhodla, že nechá všechny možnosti prozatím otevřené. Měla by teď zavolat Angilkiho a oznámit mu, že je nutné, aby požádal tu Yyloringyovou o ruku již dnes večer.

2

Dva dny před Svátky zimy, na konci hodiny šermu, Andorův dřevěný meč prudce dopadl napříč přes Rapovo břicho. Rána byla dostatečně prudká na to, aby prorazila kožený pancíř, rozhodila vycpávky z mechu a rašeliny a vyrazila ze své oběti bolestný výkřik.

„Myslím, že toho bylo pro dnešek dost." I přes šermířskou masku bylo zřejmé, že se Andor baví.

„To nebylo fér," protestoval Rap a s obtížemi se napřimoval. „Říkal jsi přece…"

Andor si sundal kuklu. Smál se. „Jo, říkal jsem ti, že špička je skoro vždycky lepší než ostří, ale neřekl jsem, že se břit nemá používat. Proč by pak tedy měly meče ostří? A ty jsi byl proti takové ráně naprosto nekrytý, kamaráde, jak otevřená vrata." Pak dodal: „Pojďme se napít."

Rap si trochu bolestínsky všiml, že Andor po dvou hodinách intenzivního cvičení není ani rozcuchaný.

Odložili ochranné oděvy a umyli se ve společném korytě posádkové tělocvičny, kde mimo nich nikdo jiný nebyl. Celý Krasnegar se připravoval na nadcházející svátky.

„Můžeme vyrazit. Myslím, že pivečko u Vyvržené velryby nám pěkně uvolní svaly," řekl Andor a zkušeně pozhasínal pochodně na stěnách. Nesl s sebou velký, tajemný ranec kožešin, se kterým se Rap snažil nelámat si hlavu.

„Na chvíli s tebou půjdu," řekl Rap. Zasmušile si vzpomněl na své prázdné podkroví, kam se musí vrátit, na dlouhé hodiny, zbývající do večeře, a ještě delší, které bude muset přečkat, než jej překoná spánek. Foronodovy záležitosti se na

Zimní svátky uzavíraly, takže Rap neměl po celé dny co dělat. Přesto nijak netoužil jít do zaplněné krčmy u Vyvržené velryby s její atmosférou pivních výparů, olejového kouře a pachu nemytých těl. Nechtěl ale jít ani do žádné jiné. Věděl, co nastane, až vstoupí věštec – hovor odumře, sázky ustanou okamžitě, ženy začnou ostentativně odcházet. Nikdo ho otevřeně nevyhodí, kvůli Andorovi ho tolerovali, přesto se nikde nikdy dlouho nezdržel.

„Teď mě napadlo," řekl Andor, který, jak se zdálo, vždycky věděl, o čem jeho společník přemýšlí, „že bychom mohli jít rovnou k tobě. Stejně si spolu musíme probrat takovou jednu soukromou věc."

Vešli do jednoho z krytých palácových koridorů. Bylo již dost šero, a tak museli cestou ke vzdálenému světlu prskající louče dávat pozor, kam šlapou.

„Jak mi to šermování jde, Andore?" zeptal se Rap. Andor byl trochu v rozpacích a Rap, i když ho v temné chodbě skoro neviděl, cítil, jak se ošil. „No, ještě pořád rosteš jak čarodějovy slunečnice, a to kazí člověku koordinaci pohybů. Ale myslím, že to už brzy přestane a pak se to zlepší. Jinak jsi takový průměr. Thosolin by tě vzal hned, Desátá legie ani náhodou." Po chvíli, ve které se rozléhaly jen jejich kroky, pokračoval: „Ty, Rape, sice vidíš do budoucnosti, ale neumíš předvídat, co se stane za chvíli. Šermíře dělá smrtelně nebezpečným, neporazitelným, právě předvídavost. Ale i bez toho jsi měl postřehnout, že přijde ten útok vodorovným švihem, není to zrovna úder, u kterého se nedá vypozorovat, že se k němu soupeř chystá."

Rap zavrčel: „Zatracená bystrozrakost! Stejně tomu pořád nevěřím! Já nic nevidím!"

„To je jen jméno, nic víc, Rape." řekl Andor. „Především je to vzácný dar. Přestaň proti tomu bojovat!"

Rychle přeběhli dvůr pokrytý sněhovými závějemi, které v měsíčním světle působily trochu strašidelně. Obloha nad nimi byla jak nekonečně hluboká třpytivá mísa z černého křišťálu. K fádním hvězdám se brzy přidá měsíc. Ale slunce teď, o Zimních slavnostech, navštěvovalo Krasnegar jen po chvilkách. Mrazivý vzduch byl smrtící. Dokázal člověka zabít během několika minut.

Pokračovali dalšími špatně osvětlenými schodišti a chodbami. Zamrzlými okny procházelo jen nepatrně matného světla, ale Rap šel bez zaváhání, těsně následován svým společníkem. Poslední schodiště bylo černé jak zavřený hrob, ale on ani nezpomalil a spěšně vyběhl ke dveřím svého pokojíčku. Přešel přes místnost k polici, na které měl křesadlo a svícen. Vykřesal jiskru a světlo se roztančilo po podlaze.

„Většina lidí má tyhle věci připravené hned za dveřmi," podotkl Andor suše.

Rap neslyšně sám pro sebe zaklel, znovu vyšel na temnou chodbu a zamířil do kanceláře vozmistra, aby si tam vypůjčil dvě židle. Přes Andorovu poznámku vyběhl bez světla, ale i tak, v naprosto temné místnosti, bezpečně uchopil opěradla obou židlí. Ale na tom přece není nic neobvyklého. Vždyť je sem vrátil on sám po Andorově minulé návštěvě a v téhle místnosti už pár měsíců nikdo jiný nebyl. Tak co by na tom mělo být tajemného? Ale jak nesl židli zpět do svého pokoje, musel připustit, že Andor má pravdu. Rap skutečně dokázal ve tmě divy. Nebylo sice mnoho věcí, o které by mohl ve své malé komůrce zakopnout, jen postel a jedna

malá bedna, ale přesto vždy sáhl přesně po tom, co potřeboval, a jistě přešel, kam chtěl. Toto vědomí jej trápilo. Přesto ale už začínal ochabovat a postupně víc a víc využíval svých tajuplných schopností, které odmítal uznat a nechtěl se s nimi smířit.

Než se vrátil se sedačkou, Andor vytáhl ze svého tajemného rance láhev vína. Stál u police, na které hořela svíčka, a snažil se vytáhnout zátku. Balík ležel na posteli jako kožešinový polštář převázaný mašlí. Rap se na něj snažil nedívat a přesvědčoval sám sebe, že to není to, co si myslí. Ale je! Věděl to.

Andor přelétl pohledem dvě trochu zaprášené číšky vedle svícnu, pokrčil rameny a natáhl k Rapovi ruku s láhví. „Ty první! Veselý Svátek zimy!“ Zazubil se na něj.

„Veselý Svátek zimy,“ opakoval poslušně Rap. O víno s ohledem na osud svého otce sice moc nestál a navíc mu nikdy příliš nechutnalo, ale přesto láhev vzal a lokl si. Podával ji zpět Andorovi, ale ten odmítl.

„Ty nejsi jako on. Máš Slovo a lidé, kteří znají Slovo, obvykle nemívají ošklivé nehody, jako měl on.“ Odkud o tom ví? Nikdy jsme o téhle věci nemluvili a Andor se o osobní záležitosti nezajímá. Rap se znovu napil a zkroutil se v záchvatu kašle.

„Znalec. Muž dobrého vkusu a chuti, jak vidím,“ šklebil se Andor. Vzal od Rapa láhev, posadil se a mlčky upíjel malými doušky.

V místnosti byla zima a oba muži zůstali oblečení. Víno, kdyby je rychle nevypili, by zmrzlo, ale to nebylo v Krasnegaru nic neobvyklého. Jen ti nejbohatší si mohou nakoupit rašelinu a pořádně si zatopit. Ostatně v Rapově místnůstce nebyla ani kamna, i když trochu tepla sem přicházelo ze stájí pod nimi. Andorovi bylo v jeho silném teplém oblečení dobře, na rozdíl od Rapa, který kdyby byl přišel sám, už by byl zalezlý v posteli.

Už tisíckrát si položil Rap tu otázku a teď se znovu v duchu ptal proč? Rozhlédl se po drsných zdech, skoseném stropě a hrubé podlaze. Každá hřebíková hlavička, která někde v místnosti vykukovala, byla pokryta čepičkou ledu. Malinké okno, to bylo jen hranaté oko ze studeného stříbra. Proč muž, který si může dovolit takové šaty, který může vstoupit téměř do kterékoliv komnaty ve městě – ať už očekávaný krásnou hostitelkou nebo ne – proč takový muž tráví hodiny tady, v takové díře a se mnou? Rap nezapomínal na královo varování, ale měl dojem, že Andor je opravdový přítel, ať se to zdálo sebemíň pravděpodobné. Nikdy mu nenavrhl žádnou špatnost, ani po ničem neslídil. Je to vlastně jediný přítel, kterého má. To pro člověka, který si myslíval, že je docela oblíbený, bylo pokořující poznání.

Andor mu znovu nabídl láhev. „Vypij to! Chci, abys byl opilý a povolný.“

„Proč?“

Andorovy zuby se blýskly v jeho neodolatelném úsměvu. „Nech se překvapit. Potřebuji, abys mi s něčím pomohl.“

„Tobě rád pomůžu kdykoliv i střízlivý,“ řekl Rap, ale přesto si znovu přihnul.

Myslel to naprosto vážně. Uvědomoval si, kolik času s ním Andor tráví, a stále znovu a znovu jej to udivovalo. Přes den ho často doprovázel na jeho pochůzkách pro Foronoda, zkušeně kontroloval součty na tabulkách, spolu s ním klidně vláčel břemena jako obyčejný nosič. Kolik večerů strávil s Rapem v této pusté krabici a trpělivě mu vysvětloval záhady abecedy a tajuplné souvislosti mezi čísly. Zdálo se,

že ho to opravdově baví, když ho Rap představoval svým dalším přátelům – koním.

Proč?

Andor byl přece všude. Tak jako Rap znal Krasnegar, znal Andor hlavní město císařství Hub, řečené Město pěti pahorků. Popisoval jeho ulice a paláce, jeho fontány a zahrady slovy, která uším syna pustého severu zněla tak kouzelně – stříbrné brány a zlaté chrámy, lordi a vznešené dámy, kočáry z křišťálu, velké orchestry a zvěřince. To všechno si prohlížel pod ochranou nablýskaných císařských kohort, kde pod vlajícími zářivými zástavami vyhrávaly kapelami.

A znal nejen Hub. Andor přes své mládí už stačil navštívit těch skvělých míst nepočítaně. Projel dalekým jihem, kde viděl spoušť, kterou tam způsobili draci. Byl samozřejmě ve Faerii, koupal se na tamních zlatých plážích a zaplatil stříbrňák, aby se směl projet na okřídleném koni. Setkal se s gnómy, trpaslíky i elfy. Handrkoval se o koberce na orientálních bazarech. Viděl tance krásných otrokyň na dvorech jejich zámožných pánů. Plavil se na bárkách s hedvábnými plachtami, které nadouvaly vonné větry Letního moře. Plakal při ponurých písních merfolků, oplakávajících umírající Měsíc.

Proseděl hodiny na této hrubé půdě, když Rapovi vyprávěl o Ostrovech kanibalů, o hradech ze skla a jednorožcích. O elfích stromech, které rostou až do mraků a v jejichž větvích jsou města z drahokamů. O obrovitých zvířatech s nosy dostatečně dlouhými na to, aby jimi omotaly člověka a zdvihly jej ze země. O plovoucích mořských stvůrách, které jsou tak obrovské, že na jejich hřbetech lidé postavili města a založili zahrady. O soptících vulkánech a vroucích gejzírech, ve kterých domorodci vaří celé voly na slavnosti a pak, pro své pobavení, i hosty těchto svátků. Popisoval mu brlohy trolů a věkovité zříceniny pohřbené v píscích pouští. Viděl mluvící sochy a zrcadlové tůně, které ukazují budoucnost. Znal spousty příběhů o tom všem i o dalších ještě skvělejších divech.

Tak proč?

Jen jednou našel Rap odvahu a zeptal se proč. Proč je Andor jeho přítelem. Proč mu pomáhá, dělá společnost, vypráví o všech těch divech světa? A ke všemu mu ještě pomáhá s učením.

„Co ti to přináší, Andore?“ vyzvídal nedůvěřivě. „Co z toho máš?“

Andor se smál. „Přátelství! Ostatní jsou, Rape, jen pouhé známosti. A protože tě obdivuji. Ze všeho na světě nejvíc obdivuji odvahu a nejvíc si jí vážím.“

„Odvaha? Já a odvážný?“

„Samozřejmě. Pamatuješ si ještě na naše první setkání?“ zeptal se Andor, náhle zcela vážný. „Právě jsem dorazil s karavanou, když začala sněhová bouře. Těšil jsem se na horkou koupel a pohodlnou postel. Příliv odřízl cestu a všichni mluvili o krizi. Nerozuměl jsem tomu a to mne zaujalo. Chtěl jsem z pouhé zvědavosti zjistit, co se vlastně děje. Pochopil jsem, že to tu celé vede Foronod, a tak jsem se jej držel a sledoval ho. A pak se to stalo. Poslal pro kluka! Říkal jsem si 'Ten chlap je blázen!' Přivedli tě a on se tě zeptal, jestli umíš převézt vozy. Tys ale neodpověděl jak šílenec 'Jistě!', ani jsi nezačal kňourat výmluvy. Jen jsi o celém problému chvíli přemýšlel a pak jsi vysunul tu svou velkou čelist a prostě jsi řekl 'Zkusím to!'

A já jsem viděl, že to myslíš naprosto vážně, že se budeš snažit ze všech svých zatracených sil, a pochopil jsem, že Foronod neposlal pro kluka, ale pro muže!“

Rap jen doufal, že se nečervená, protože ho nesmírně potěšilo, že ze všech lidí právě Andor má o něm takové mínění. „A já jsem si pak vybral tebe.“ připomněl Andorovi.

„Jo. A já jsem málem práskl do bot. Propadl jsem panice, ale pak mi došlo, že ty neriskuješ jen naše krky, to by ostatně mohl udělat kdejaký blázen. Ty ses chystal vzít na sebe osud celého města a to chce páteř pevnější, než má většina mužů. A v té chvíli jsem se rozhodl, že když ty máš odvahu přijmout takovou odpovědnost, mám já odvahu tě následovat. Tak jsem jel s tebou.“

Přestože se Rapovi vůbec nedařilo uvěřit takovému vysvětlení, už nikdy se nezeptal znovu. Říkal si, že kdyby Andora donutil k tomu, aby o celém jejich vztahu více uvažoval, mohlo by se stát, že šlechtic by řekl: „Máš vlastně pravdu, tohle není nic pro mne,“ a přerušil by jejich styky. Toho se Rap obával.

Ale dnes nad celou věcí opět uvažoval, neboť Andor byl nezvykle zamlklý. Jen seděl, podával láhev sem a tam a zadumaně zkoumal podlahu. Obvykle to byl neodolatelný společník, který nenechával Rapovi ani chvilku na zbytečné přemýšlení. Možná teď vzpomíná na všechny večírky, o které kvůli mě přišel, na všechny slavnosti, kterých se nezúčastnil a kde by byl srdečně vítán, kdyby ovšem neměl v závěsu mě, pomyslel si Rap.

Náhle Andor zvedl oči a zašklebil se na něj. „Tak co, už jsi dost opilý?“

„Na co?“

„Chci ti říct tajemství a chci tvůj slib mlčení. Chci, abys mi slíbil, že o tom nikdy nikomu nic neřekneš.“

„Slibuji! Ať jsem střízlivý nebo opilý.“

„Nebuď tak hr! Co když ti chci říct, že plánuji atentát na krále?“ Andorovy oči odrážely záblesky svíce.

„To bys neudělal!“

„No vidíš a je to. Ale teď vážně. Ještě jsem to nikomu neřekl.“ Pozdvihl láhev proti světlu a pozorně zkoumal její obsah. „My dva máme něco společného. Oba známe Slovo.“

Rapovo srdce vylétlo z kukly a roztáhlo jemná motýlí křídla. „Ty jsi také bystrozraký?“

Andor se zachechtal. „Kdybys věděl, kolik manžetových knoflíků poztrácím, tak by tě to nemohlo ani napadnout. Ne, bystrozrakost mi chybí.“

Rapova pomyslná křídla zase zplihla. „A jaký máš tedy talent?“ Andor se rozesmál ještě víc. „Děvčata!“ Och! Rap se snažil nedat najevo své znechucení, aby nevypadal jak úzkoprsý maloměšťáček. Znal Andorovu pověst, ale většinou byl přesvědčen, že to jsou jen žárlivé pomluvy a přehnané historky. Nevěřil vyprávěním o mužích rozkopaných na želé v pouličních bitkách. Byl přesvědčen, že by Andor něčeho takového nebyl schopen. Nahlas řekl: „Měnil bych s tebou.“

„To si nemyslím,“ odvětil Andor.

„Ale proč mi to tady všechno vlastně povídáš? Proč nejsi radši někde venku a neprocvičuješ se ve svém nadání? Všechny holky jsou teď ve sváteční náladě.“

„Nejsi asi ještě dost opilý, ale já to stejně risknu. Odjíždím!“

Rap se vyděsil. Naprosto si nedovedl představit, jak má v Krasnegaru bez Andorovy přítomnosti vydržet.

„Cože? A proč?“

Andor mu znovu podal láhev. „*Pořádně* se napij a pozorně poslouchej. Odjíždím, protože se tady nudím. Myslel jsem si, že prožít zimu na severu bude vzrušující. Ale život tady má v sobě asi tolik romantiky jak vylupování hrachu.“

„Kdo s tebou pojede?“

Andor pokrčil rameny. „Kdo? Už se na tomhle světě chvíli potloukám. Nikdo, zkrátka si vezmu koně a pojedu.“

„Ty jsi šílenec! Blázen! Kompletní cvok! Co třeba zelení muži?“

Znovu pokrčil rameny. Vzal si od Rapa láhev a natáhl si nohy. „Trochu jsem se na ně poptal. Říká se, že osamocený člověk je před nimi celkem v bezpečí. Goblini si váží odvahy a ctí osamělé poutníky. Skupina, ta se může dostat do potíží.“

„Nehty!“ Rap se otřásl. Říkalo se, že goblini vraždí své oběti strašlivými způsoby. Když prý chytnou někoho osamoceného, zkouší jeho odvahu tak, že mu dají kleště a požadují po něm, aby si vytrhl na důkaz své odvahy nehet jako mýtné. Když to uděláte, nechají vás jít.

„No co? Jediná další možnost je najmout si doprovod. Nejméně tucet, ale lépe dva tucty ozbrojenců, ale to si nemůžu dovolit.“

„Andore, tohle je Nordland! Zima je zabiják! To není jako výprava někde v teplých krajích na jihu. Musíš mít s sebou nějakého zkušeného seveřana, abys přežil.“

Nastalo dlouhé ticho, do kterého se ozývalo jen popraskávání svíčky, jejíž světlo tančilo po stěnách.

„Mám mnohem lepší nápad,“ řekl Andor. „Mimochodem, veselý Svátek zimy!“ ukázal na balík na posteli.

„Tos neměl!“ Rap se zničeně opřel lokty o kolena a skryl tvář do dlaní. Udělalo se mu špatně, ať už to bylo z vína nebo z rozpaků.

„Budou ti ty boty? Chlapovi obvykle jako první přestanou růst nohy.“

„Vypadají dobře.“ Rap ani nepozdvihl hlavu, aby se na ranec podíval. Věděl, co v něm je – kompletní zimní oblečení, ušité z kožešin mladých ledních medvědů a s vycpávkami z kajčího prachového peří… to je oblečení tak vynikající, že nikdy ani nesnil o tom, že by je někdy v životě měl. Nemusí ten prokletý balík ani otvírat! „Je to od tebe moc laskavé; Andore. Dárek k Svátku zimy jsem nedostal od matčiny smrti. Ale co myslíš, že ti můžu dát já? Koňské kobližky?“

„Samozřejmě, že je to něco jako úplatek,“ přiznal Andor klidně. „Myslel jsem si, že bys mohl souhlasit se Sdílením. Zdá se, že tvoje je silnější než moje, takže kdybychom se rozdělili, já bych získal. Bral bych to od tebe jako dar.“

„Podělili? A o co?“ Rap na něj vzhlédl, v naději i s rozpaky.

„Řeknem si navzájem svá Slova. Dvě Slova už z člověka udělají adepta. S dvěma Slovy budu na své výpravě bezpečný jak před zimou, tak i před gobliny. Souhlasíš?“

Rap nešťastně zavrtěl hlavou. „Andore, já opravdu nemám žádné Slovo! I král se mne ptal a odpověděl jsem mu totéž. Myslíš si, že bych lhal svému králi? Neznám žádné Slovo Moci. Ty strašné věci se mi začaly dít samy od sebe.“

„Ale ty musíš mít Slovo! Teď už je moc pozdě, abys zapíral, chlapečku! Jasně, každý, kdo má Slovo, si ho chová v tajnosti a zbytečně na sebe neupozorňuje, ale o tobě už se to všeobecně ví!“

Rap si v té chvíli vzpomněl na audienci u krále, na hovor se Sagornem, a jak náhle to tehdy skončilo. „Král mi řekl, že je nebezpečné znát Slovo. Řekni mi o tom něco. Jak je to nebezpečné?“

„Bohové! Člověče!“ Andor skoro křičel. „Slova mají velkou cenu, nepředstavitelnou! Jsou sama o sobě odolná proti kouzlům, takže se nedají získat magií, ale každý čaroděj na světě chce samozřejmě ke svým Slovům získat další, aby byl ještě mocnější. Jednoho dne tě někdo přitluče na trám a začne žhavit železa! I to je další důvod pro to, abys je s někým Sdílel. Budeme daleko bezpečnější jako adepti, protože znalostí druhého Slova získáme další schopnosti, které teď ještě nemáme.

„Já nechci být čaroděj!“ křičel Rap zoufale. „Chci být zbrojnoš a sloužit královně Inosolan. To je všechno, o co stojím a za co se modlím k Bohům!“

„Rape!“ přerušil jej Andor netrpělivě. „Dvě z tebe neudělají čaroděje, ale budeš s nimi mistrem, v čem si zamaneš, třeba šermířem! Bez problémů porazíš kohokoliv na světě, vyjma jiného adepta, mága nebo čaroděje. Copak se ti takové představa nezamlouvá?“

Rap, i když tím byl sám překvapen, se zazubil. „To zní dost dobře.“

Andor se zachechtal a v obličeji se mu zračila naděje. Kul železo, dokud bylo žhavé. „A v lese nebudu v žádném nebezpečí. Tedy, ne v tak velkém.“

Les! blýsklo Rapovi hlavou. Na šerm v tu ránu zapomněl. „Ale já fakt nemám žádné Slovo, o které bych se mohl podělit.“

Andor si znaveně povzdechl a rezignovaně se napil vína. „Dobrá! Když se nechceš dělit, tak nechceš.“

Rap sklouzl ze židle na kolena. „Andore, přísahám, kdybych mohl, udělal bych to! Rád bych ti dal své Slovo a nechtěl bych za něj to tvoje. Naopak, snažil bych se na své zapomenout. Ale já neznám žádná kouzelná Slova! Přísahám!“

„Ne, ne, ty je musíš znát! A neplaz se tady, chovej se jako chlap. Raději mi řekni, jak zemřela tvá matka a co ti řekla, když jsi ji viděl naposled. Slova se obvykle předávají na smrtelné posteli.“

Rap se posadil zpět na židli. Po víně se mu trochu motala hlava, srdce se mu svíralo. Tak rád by Andorovi řekl, co chtěl vědět, jen kdyby mohl. Považoval Andora za dobrého přítele, jediného, kterého měl, a cítil se uboze a špinavě, když mu nemohl vyhovět. „Má Jalon taky Slovo?“ zeptal se. „Setkal jsem se s ním a on mi nabízel výměnu. Nevěděl jsem tehdy, o čem to mluví, a nerozuměl jsem mu.“

„Jasně že má. Nikdo by nemohl takhle zpívat, kdyby neznal Slovo.“

Rap věděl, že se Andor s Jalonem zná. „Tak proč se nepodělíš s ním?“

Andor zaváhal, ale pak mu odpověděl. „Zkoušeli jsme to. Máme stejná Slova, takže se tím nic nezměnilo. Ale vraťme se k tvé matce.“

Rap věděl, že to k ničemu nepovede, odtud neplynula žádná naděje. Jak se stávalo každých pár let, do města se z nějaké cizí lodi rozšířila horečka. Lidé umírali jak mouchy. U koho z obyvatel hradu se objevily příznaky nemoci, toho okamžitě odvezli. Rap tehdy sloužil prvním rokem ve stájích. Celé dopoledne kydal hnůj, a když šel v poledne domů, čekal, že tam jako obvykle najde matku skloněnou nad

krajkou, s připraveným obědem, úsměvem, objetím a žertíkem o jejím pracujícím muži. Celé dva dny nevěděl, kde maminka je, dokud někoho nenapadlo, aby mu to řekl. Ani pak mu však nedovolili, aby ji navštívil. Třetí den zemřela. Takže nebylo žádné loučení u smrtelného lože, žádné předávání tajných magických Slov. Vyprávěl ten příběh Andorovi, který vypadal čím dál zmateněji.

„Pocházela ze Sysanassa," zakončil Rap své vyprávění. „Třeba tam mají jiná kouzla a nepoužívají Slova Moci?"

„Používají. Byl jsem tam." Andor byl asi všude. Ztichl a vypadal uraženě.

I když nechtěl, Rapova mysl se zatoulala k těm heboučkým kožešinám na posteli. Pomyšlení na to, že by je vlastnil, bylo stejně lákavé jako představa pikniku na pobřeží za horkého letního dne… s Inos. Nebo s někým jiným. Nemůže takový dar přijmout.

„Ale co," Andorova tvář se znovu rozjasnila, „teď bych nejvíc ze všeho potřeboval dobrého čaroděje, jak se říká. Ale vážně, měl bych si najít společníka, nějakého muže, který to bude umět s koňmi, který je odvážný a spolehlivý…"

„To rád slyším, Andore. Konečně jsi dostal rozum. Jet sám, to by bylo šílenství. Je mi moc líto, že odjíždíš, ale budu se cítit lip, když budu vědět, žes s sebou vzal někoho, kdo se vyzná na Severu. A jsem ti opravdu hrozně vděčný za tvůj dar, ale nemůžu jej přijmout."

„Počkej, ještě jsem neskončil," přerušil jej Andor. „Na, poslední kapka," podal Rapovi láhev. Ve chvíli, kdy Rap pil, řekl: „Odvážného, spolehlivého chlapíka, nejlíp věštce…"

Rap se málem udusil.

Když konečně přestal kašlat a lapat po dechu, vyhrkl: „Ne! Nejsem stopař ani lovec tuleňů. Jsem městský kluk!"

„Jsi chlap, Rape. A dobrý!"

Rap zuřivě vrtěl hlavou. Rozhodně není dost chlap na takové bláznovství – týdny putování lesem, plným vlků a goblinů.

„Jsi chlap!" opakoval Andor. „A to se neposuzuje podle toho, jestli ti rostou vousy na bradě, příteli. Je to uvnitř tvé hlavy. Někteří muži se na to, aby byli chlapy, nikdy nezmohou. Být chlap, to znamená vyhrnout si rukávy a říct světu: Teď se pojede naostro, dřevěných mečíků už bylo dost! Když uspěji, bude to jen moje zásluha, ne zásluha mých rodičů nebo učitelů či chlebodárců, a vychutnám si odměnu bez sebemenšího pocitu dluhu, protože budu vědět, že jsem si ji zasloužil. A když prohraji, pak zaplatím cenu bez kňourání a obviňování ostatních. To je to, co z muže dělá chlapa. A je jen na každém z nás, kdy se rozhodneme začít. Myslím si, že ty jsi se rozhodl té noci na pláži, příteli."

Příteli? Ale co tenhle přítel chce, do jakého rizika ho to tlačí? Rap byl rád, že odmítl jeho dar. Statečnost je dobrá, ukvapenost ne! pomyslil si. „Jsem hrdý, že jsem tvým přítelem, Andore," řekl a musel přemáhat podivně těžký jazyk. „A kdybych si na chvíli myslel, že ti budu na tvé výpravě byť jen k minimálnímu užitku, dychtivě bych tvou výzvu přijal. Ale vím, že bych pro tebe byl jen zátěž. Věř mi!"

„Král umírá!"

Svíce v té chvíli zaprskala a zhasla, zanechávajíc Rapovu komůrku mdlému svitu hvězd a dlouhému tichu. „Jsi si tím jistý?"

„Sagorn rozhodně je. Mluvil jsem s ním. Chceš to snad slyšet od něj, nebo ti budu stačit já?“

„Jasně že ti věřím! Kdy?“

„To se nedá říct. Nebude to dneska, ani zítra; rozhodně ale už nikdy nespatří rašit trávu. To říká Sagorn a věř mi, že není moudřejšího doktora nad něj.“

Nesmírná závažnost tohoto sdělení Rapa porazila. Po celý jeho život král Holindarn vládl Krasnegaru jako vzdálený, benevolentní, vševidoucí otec svého lidu, tím spíše jako otec chlapce, který vlastního tátu nepoznal. Připadal mu tak stálý a trvalý jako sama krasnegarská skála. Pomyšlení na to, že by tu najednou nebyl, nemohl Rap vůbec pochopit.

„Inos! Ach, chudinka Inos! Určitě bude netrpělivě čekat na první jarní loď, která jí přiveze dopisy, a namísto toho ji čeká tahle zpráva!“

„Kdo může říct, jaké zprávy jí na jaře přijdou?“

„Co tím chceš říct?“

Ve tmě Rapovi jen jeho předtucha řekla, že se Andor zachvěl. „Když král umírá, jeho následník by měl být pokud možno u toho a připravený.“

„Myslíš, že se někdo pokusí zmocnit trůnu?“ Tohle je hloupá otázka, okřikl se Rap v duchu. Snaž se chovat dospěle, je jasné, že myslí přesně tohle, hlupáku. „Kdo by se o to odvážil pokusit?“

„Kdokoli, Rape, kdo si bude myslet, že mu to projde. Za seržantem Thosolinem stojí ozbrojení vojáci. Foronod si může usmyslet, že bude panovat lip než nedorostlá holka, a spousta jiných s ním může souhlasit. Navíc, až se to stane, ta zpráva určitě dorazí dřív do Nordlandu než do Kinvale a to pokušení bude pro tamní mocipány stejně lákavé jak čerstvé tulení maso pro kosatky. Když tady Inos nebude, až se to stane, má jen nepatrnou šanci usednout na trůn. O tom jsem přesvědčen.“

Nespravedlnost toho všeho pálila jako lež. „Tak proč pro ni král nepošle?“

Andor si povzdechl a pohodlněji se usadil. „Sagorn říká, že si král nechce připustit, jak moc je nemocný. Nemůže jíst, protože hned všechno vyzvrátí, má neustálé bolesti, ale nechce si nic přiznat. A za druhé, nechce riskovat životy poslů, což je samozřejmě hloupost, protože polovina mužů z města by se přihlásila dobrovolně. Ale on zakázal veškeré výpravy.“

Ubohá Inos!

„Takže tohle je pravý důvod tvého odjezdu, Andore? Ty chceš Inos dát zprávu?“

Ve tmě blýskly Andorovy zuby. „S tímhle já nemám nic společného, chlapče!“

A zase ticho. Pak tlumeně pokračoval: „Mohli bychom cestovat spolu, dokud bychom se nedostali přes hory. Jakmile budeme v Impirii, tak už to bude jednoduché. Tam bychom se rozdělili a já bych tě nejraději už viděl na cestě do Kinvale. Mohli bychom si najmout i průvodce, pokud bys chtěl, ale myslím, že tam bychom už problémy neměli.“

Rapovi se třásly ruce. Pevně je v klíně sepjal.

Další dlouhá pauza.

„Pořád dřevěné meče, Rape? Nebo teď už doopravdy?“

„Vždyť jsem jen poskok ze stájí, kdo by mi věřil?“

Andor se ani neobtěžoval odpovědět. Oba věděli, že by mu Inos samozřejmě věřila.

„Nemůžu přece sám sebe jmenovat poslem. Nemůžu neuposlechnout králův příkaz!“

„Komu náleží tvoje věrnost, Rape? Králi nebo jí?“

Tma a ticho.

„Když se budeš muset rozhodnout – a to teď musíš – komu projevíš svou loajalitu? Navíc, nemyslíš, že by Inos chtěla stát v jeho posledních dnech po jeho boku?“

Na tuto otázku nemusel Rap odpovídat. Bylo to šílenství! Šance na úspěch byla malá, ale Inos by si samozřejmě přála být se svým otcem. Inos přece byla jeho přítelkyní – či lépe byla by, kdyby mohla, kdyby nebyla princeznou. Andor má jako obvykle pravdu. V tomhle stavu nouze musím dokázat svou odvahu, musím sám sobě dokázat, že jsem chlap, a dokázat Inos svou loja… loajalitu!

Celý se třásl. Nebyl si jistý, co ho děsí víc, zda počasí nebo goblini. Občas viděl nějakého goblina potloukat se přístavem. Byli to nepříliš vysocí, zato velmi rozložití lidé s hnědošedou barvou kůže a uhlově černými vlasy. Sami sebe nazývali „Zelení muži“ a skutečně za určitého osvětlení měla jejich kůže zelený nádech jako stará zašlá měď. V létě se potulovali kolem Krasnegaru pohoršlivě málo oblečeni, neboť chodili jen v tom nejnutnějším oděvu, a každého z nich následovaly tři nebo čtyři ženy, zahalené naopak od hlavy k patě. Všechny historky, které se o nich vykládaly, se shodovaly v jednom – goblini si libují v mučení.

Rapovi vstávaly hrůzou vlasy na hlavě, když pomyslel na to, že by se měl s Andorem vydat na výpravu v takové zimě, která bude trvat ještě týdny, kdy sám vzduch dokáže zabít.

„Kdy?“

„Teď.“ Andor se usmíval.

„Co tím myslíš?“

Ukázal na stříbrně se lesknoucí okno. „Je úplněk, takže se dá jet i v noci. A nikdo nás nebude postrádat. Všichni jsou zaneprázdněni přípravami na Svátek zimy.“

„Ale potřebujeme přece nějaké zásoby!“

„Povídej jaké. Já už mám seznam sestavený, takže ho jen doplníme podle tvých představ.“

„Čtyři koně. Stelivo. Jídlo. Hodně ovsa. Zbraně. Hrnec na rozpouštění sněhu…“ nevěděl, jak dál, a Andor se rozesmál.

„No, já osobně jsem myslel ještě na pár dalších drobností, ale opravdu toho moc není. Co dřevěné meče?“

Rap polkl, usmál se a odpověděl. „Žádné dřevěné meče.“

Andor k němu natáhl ruku, aby si jimi potřásli. „Jsi dobrý chlap! Jestli nás dostanou na pobřeží lední medvědi nebo nás zastihne vánice v Horách, umřeme… s tím se musí počítat. Ale dokud budeme žít, tak musíme pokračovat. Čekají nás kopce, pak vřesoviště, potom lesy a hory. Jakmile budeme za nimi, máme vyhráno. Pak už to bude procházka. V létě tři týdny, teď řekněme pět. Potom týden pro Inos na přípravy. Angilki jí nejspíše poskytne nějaké muže jako doprovod nebo si nějaké najme sama. Pět týdnů zpátky. Celkem tři, maximálně čtyři měsíce. Sagorn si

myslí, že král tak dlouho vydrží. Nezapomínej, že Holindarn má Slovo Moci, to mu hodně pomáhá.“

Rap si vzpomněl, jak Sagorn říkal, že je nesnadné zabít vlastníka Slova a díval se při tom na krále. „Král má také Slovo?“

Andor přikývl. „Inisso měl tři syny a říká se, že svou Sílu mezi ně rozdělil – každému odkázal jedno Slovo. Nechce, se mi věřit, že by udělal takovou hloupost, ale legenda tak praví. Možná, že je to pravda, protože Kalkor z Garku určitě jedno zná. Je to zabiják a intrikán, jakému není rovno. A Angilki, to je sice idiot, ale je naprosto nepřekonatelný ve výzdobě domů. Opravdový umělec, alespoň co jsem slyšel. A krasnegarská linie? Každý z místních králů měl Slovo, to je nesporné. Jinak by si rozhodně nebyli schopni po tolik dlouhých staletí udržet nezávislost. Jestli se Inos nedostane včas zpět, Holindarnovo Slovo zemře spolu s ním. Vidíš, že trůn není všechno, o co může být ošizena, Rape.“

„Dobrá, ale jak chceš dát dohromady všechny ty věci, aby si nikdo ničeho nevšiml?“

„No to už jsem ti přece říkal – Svátek zimy. Nikdo se nebude na nic ptát tak jako tak. Budou si myslet, že zařizuješ něco pro Foronoda. A navíc, ty se umíš pohybovat ve tmě!“ Pak se zeptal. „Nevíš, kde jsou nějaké silné houně?“

„Nevím. Předpokládám, že nejspíš ve skladišti vedle kovárny.“

„Podívej se po nějakých.“

Rap se zamračil, i když mu bylo jasné, že Andor si toho v měsíčním svitu všimne.

„Rape! Nepouštěl bych se do tak riskantního podniku, kdybych neměl tebe, a vycouvám z toho, jestli se nepřestaneš chovat jak jankovité prase. Tvoje jasnozřivost, tvá Síla, to je náš hlavní trumf! Nikdo tě nepodvede, když ji budeš používat. A používat ji musíš! Ale potřebuješ cvik. Takže, jsou tam ty houně nebo ne?“

Rap se soustředil. Přemýšlel o skladišti. Po chvíli řekl. „V rohu za sekerama.“

„Sekery! Výborně! Na ty jsem zapomněl. Sežeň nějaké rance a –“

„Vrata od stájí jsou zamčená a klíče má Hononin na opasku,“ přerušil jej Rap.

„To je moje starost, přinesu je.“

„Ty?“ Vrchní stájník, věčně nabručeny starý čert, byl jedním z mála lidí, kteří neměli Andora rádi. Ba co víc, Hononin jej přímo nenáviděl.

„Jo, já!“ zasmál se Andor. „Kde myslíš, že ho najdu?“

3

Následující dvě hodiny Rap bojoval s bouří nejrůznějších pocitů. Nové šaty samy o sobě stačily, že byl jak na trní. Představa výpravy dá pustin v tajze, vyhlídka na dobrodružství s hrdinou, jakým je Andor, naděje, že opět uvidí Inos… Emoce se v něm převalovaly jako proud horské bystřiny. K tomu všemu se musel přinutit k využití svých nadpřirozených smyslových schopností, namísto aby je potlačoval, jak byl dosud zvyklý. Z tohoto úsilí měl brzy pocit, že mu praskne hlava. Zjistil, že bystrozrakost je pro zloděje výborným pomocníkem.

Vědomí toho, že krade, jej rozrušilo ještě více než myšlenky na nebezpečí, která je čekají. Snažil se sám sebe přesvědčovat, že všechno, co berou, jednou krom

jídla vrátí. Andor předtím řekl, že se postará o zásoby jídla a že za ně nechá na místě nějaké peníze. Rap se potil ve svých zářivě nových kožešinách a plížil se po palácových skladištích, sbíral věci a nosil je do stájí, neměl žádné světlo, a přesto jenom zřídka zaváhal nebo se zapotácel.

Deky byly tam, kde očekával, stejně tak sekery, oves, kopí a lopaty. Shromáždil lup v jedné prázdné stáji a vydal se připravit koně.

Lákalo jej vzít Plamena, ale byl to plemenný hřebec královského chovu, takže musel toto pokušení překonat. Vybral čtyři mladé koně, z nichž přímo vyzařovala touha po pohybu, kterého vzhledem ke kruté zimě měli nedostatek. V chladném a lhostejné měsíčním svitu osedlal Smíška a Blázna, na Pepře a Tanečníka naložil brašny krmiva a vybavení.

Potom se sesul na balík slámy, aby chytil dech a popřemýšlel, na co asi zapomněl. Stáj byla tmavá, teplá a voněla koňmi. Ozývalo se zde jen jejich pofrkávání, sem tam cinkla podkova o podlahu. Cítil se v tom důvěrně známém prostředí příjemně, uvolněně. Jak tam Rap seděl, důsledky toho, co právě udělal, na něho dopadly jako lavina sněhu sklouznuvší že střechy. Skladiště pro něho byla otevřená proto, že byl Foronodovým pomocníkem – ano, Rap, Foronodův věrny pomocník. Co se klíčů týkalo, plně mu důvěřovali, a on tu důvěru zklamal! Je neposlušen svého krále. Za koho se pokládá, že si chce dovolit vyzvat Inos k riskantní cestě zimním lesem, když to neudělal její vlastní otec? Copak jej Andor očaroval? Začal se třást a pot z něho stékal proudem. Je zrádce! Zloděj! Vždyť je šíleny! Možná má tak akorát čas, aby tuhle chybu napravil dříve, než se vrátí Andor – nikdo na nic nemusí přijít. Posedl ho pocit viny a začal sundávat náklad z koní, jenomže prsty ho neposlouchaly a náhle mu připadaly stejně neohrabané jako prsty u nohou.

Nestačil však ještě ani rozvázat první uzel, když zavrzaly dveře. Uskočil, ale věděl, že to je Andor, ještě než jej uviděl.

Andor s úlevou shodil z ramene balík zásob. Jsi opravdu dobrý! Všechno je skoro připravené, jak vidím. „Jsi zázrak, Rape, i mezi seveřany – a ty víš, co se o takových jako ty říká."

„Nevím. Co se říká?"

„Ale," odvětil Andor nezúčastněně, „víš. Samostatní, tvrdí, spolehliví a tak podobně. Teď k věci!" S úsměvem na rtech vytáhl Hononinovy klíče a zazvonil jimi.

Jak to mohl dokázat? Rapovo srdce sevřel pařát chladné hrůzy, když si vzpomněl na příběhy o rybáři Kranderbadovi a těch ostatních. „Cos mu udělal? Řekni!" „Vůbec nic, můj milej. Teď právě v klídku popíjí punč na Zimní slavnosti u krále."

„On ti ty klíče dal?"

„Ne. Ztratil je. Našel jsem je zrovna tady, ale on si toho ještě nevšiml. A teď, co nám schází?"

Za dalších deset minut již odemykali vrata stájí a vyšli ven na nádvoří do pekelné zimy.

„K čertu!" řekl Andor. Výprava se hned na počátku dostala do problémů. Venkovní brány se nikdy nezamykaly, jen zajišťovaly závorou, ale nyní u nich ležela obrovská závěj sněhu. Branka pro pěší byla otevřená a dobře prošlapaná, ale tou naložení koně neprojdou.

„Budeme muset všechno sundat a za branou naložit zpět“ řekl Rap. Už teď cítil kruté štípance mrazu.

„Hm, nejspíš ano,“ zamumlal Andor. „Vidíš tam venku někoho?“

„Já… já nevím!.“

„No tak použij bystrozrak!“

„Nejde mi to!“ Rap najednou zpanikařil. Copak mě to zklame teď, zrovna když se rozhodnu, že to budu využívat? Nic nevnímal – což mu jen ukazovalo, jak už si nevědomky navykl používat svůj bystrozrak. Opět jím projel záchvěv pocitu viny. Bohové mě trestají, chtějí mi odebrat svůj dar.

Andor se náhle zasmál. „Hele, zkus tohle – jdi ven a uvidíš, co se stane.“

Zmatený Rap mu podal uzdu a prošel brankou. Za chvíli se vrátil. „Máš pravdu! Ta brána mi překáží, abych to použil – ať už je to co chce.“

„To jsem si mohl myslet. Hrad je odolný proti kouzlům.“

„Kouzlům? Já ale nejsem čaroděj!“

„Ne, hochu, ale tvoje bystrozrakost je přece jen poněkud nevšední. Stejně, proč myslíš, že starý Inisso nechal vystavět hrad? Žádné armády tady přeci nejsou! Pamatuj si, čarodějové se bojí jenom jiných čarodějů, a proto je hrad odolný vůči kouzlům. Kouzla fungují uvnitř nebo venku, ale nikdy skrz zdi sídel čarodějů. Vím o tom, ale zapomněl jsem. No, ale konec povídání. Jestli se nezačneme hýbat, tak zmrzneme na kost.“

S Andorem v zádech vedl Rap maličkou karavanu dolů krasnegarskými ulicemi a zdálo se, že jim Bozi přejí. Těch několik lidí, které potkali, bylo natolik zaneprázdněno pokročilými přípravami na slavnost, že je nezajímalo, kam může mít Rap namířeno s koňmi v tuto roční dobu. Většina ho v jeho nových šatech ani nepoznala a ostatní ho spokojeně a vesele zdravili, když je míjel. Městské brány byly odemčené, Andor jen vysunul závoru. Za chvíli již byli v přístavu, kde se zastavili, aby se Rap poohlédl po medvědech.

Nic se v tom temném tichu nehýbalo. Ani jeho oči, ani bystrozrak nezaznamenaly nějaké nebezpečí. Na jaře a na podzim se vždycky potulovali po pobřeží bílí medvědi.

Prostředek zimy by měl být relativně bezpečný, ale spoléhat se na to nedalo.

„Nic nevidím,“, zamumlal nervózně Rap.

„Dobrá!“ Andor popošel kupředu, k lodnímu úvazišti, a bláznivé dobrodružství začalo.

Noc byla bezvětrná a tichá, k neuvěření mrazivá. Pára z koní se zvedala jako kouř z ohňů. Díky tomu, že byl zabalen do nového kožešinového oděvu, pociťoval Rap ten smrtelný dotyk jenom na malých kousíčcích tváře, které měl odhalené, a uvnitř nosních dírek. Ozývalo se jen hlučné vrzání sněhu pod kopyty koní a botami obou mladých mužů.

Svit půlměsíce zaháněl vzdálenou polární záři i pomrkávající hvězdy. Jeho tajemné světlo dopadalo z jasně černého nebe na Krasnegar a ozařovalo zamrzlý záliv. Kolem mola byly nakupeny kry, ale led v zálivu bude bezpečný, jestli se k němu ovšem někdy dostanou, protože břeh zálivu, to byla jedna hrůza navršených ledových bloků a vzepřených monolitů. Ostré kry a měkký sníh se tu mísily v nahodilém zmatku. Závěje a stíny zakrývaly díry v ledu, sahající až k hladině

vody, která byla pokryta jenom tenkou vrstvičkou nového ledu. Několik prvních minut cesty Rap váhal a byl si jist, že nikdy nenajde cestu skrz takovou změť smrtelných pastí. Neustále klopýtal a co chvíli se mu nohy probořily pod napohled pevný povrch. Koně za ním na tom nebyli o moc lépe, dobře cítil, jak se bojí.

„Nespěchej," ozval se za ním klidný Andorův hlas.

„Bystrozrakost ti pomůže."

Rapovi se pravá noha propadla hluboko do měkkého sněhu. Vzepřel se proti krystalové stěně, podařilo se mu ji vytáhnout a propadla se mu levá. Potom obě. Stál tam do půli stehen zapadlý do sněhu. Mohutně oddychoval vyčerpáním a nervozitou, vyfukoval mraky páry a ta mu kolem hlavy vytvářela v měsíčním svitu vybledlé duhové kolo. Myslel na nekonečnou pouť, kterou mají před sebou. Kdyby měli pokračovat tímto tempem, tak zemřou hladem, ještě než dosáhnou pevniny, natož lesů.

„Počkej!" okřikl ho Andor, když Rap začal bojovat, aby se vyprostil. „Zavři oči!"

Rap zavřel oči. Náhle věděl, že na jeho pravé straně je obrovský tlustý kus ledu a po levici že má řadu masivních kamenných bloků. A samozřejmě, ta hladká rovinka před ním je jenom závěj a led pod ní se příkře svažuje dolů. Viděl vše, co mu oči neukázaly. Tamhle je sníh mělčí.

Připadalo mu, že uplynula nekonečně dlouhá doba, těžko to ale bylo víc jak deset minut, než našel cestu rozbitým labyrintem ker ven, na hladký povrch ve středu zálivu. Tady už nebylo působení vodních proudů tak výrazné, takže se nevytvořila ledová tříšť a mohli použít koně. Po nějaké době Rap už nemusel ani zavírat oči, protože se naučil skloubit oba typy vidění – normální a bystrozraké – a bez problémů postupovali vpřed. Poté, co je vyvedl ze zmatků tříště u pevninského břehu, už se ani jednou nestalo, že by někde zaváhal, nebo že by se museli vracet.

„Úžasné! Rape, kamaráde, jsi doopravdy neuvěřitelný! Tohle bude příjemná projížďka."

Tahle pochvala od Andora zapůsobila na Rapa jako teplý sladký nápoj, který prohřeje celé tělo.

Rapovo 'umění' fungovalo i na břehu. Rychle si osvojil smysl pro hloubku a navrstvení sněhu – kam koně mohou jít a kam ne. Pravdou však také je, že na zemi moc sněhu nebylo. Krasnegar je dost holý kraj a sněhu se zdá být hodně jen proto, že vítr donutí každou vločku udělat práci za deset. Otevřená prostranství jsou zde většinou čisté vymetená a závěje se vytvářejí jenom tam, kde má vítr nějakou překážku. Bolest hlavy ho opustila s tím, jak vzrostla jeho sebedůvěra, nebo to možná bylo díky čerstvému ledovému vzduchu. Jejich cesta byla méně přímá, než by to bylo možné v létě, ale přesto se kopce rychle přibližovaly. Z řady čtyř koní stoupala v měsíčním svitu hustá oblaka páry, cinkání popruhů se rozplývalo v křupání sněhu a jejich stíny je tiše následovaly.

V létě vládne nebi nad Krasnegarem slunce a v zimě přebírá jeho vládu měsíc. Luna téměř nikdy nezapadá. Pluje kolem dokola po obloze a za horizont zajíždí jen na chviličku, aby se schovala před prchavými slunečními paprsky. Tato chvíle právě nastávala a zemi pomalu zalévalo slabé denní světlo. Rap si v závanu nové sebedůvěry říkal, že možná ani žádné denní světlo nepotřebuje.

K prvnímu odpočinku se zastavili v témže údolí, kde před několika měsíci Rap potkal pěvce Jalona. I když teď byla krajina zvláštně změněna pokrývkou sněhu a zimním světlem, Rap místo bezpečně poznal a přešel jej i strach z medvědů. Takhle daleko od břehu už setkání s nimi nebylo příliš pravděpodobné, protože medvědi radši jedí tuleně než lidi.

Rap vytáhl zpod pytle s obilím, který vezl na hřbetě Tanečník, čutoru s pitím. Koňské tělo svým teplem bránilo tomu, aby nápoj zmrzl.

„Opatrně," varoval, když podával nádobu Andorovi. „Nesmíš pít dlouze, mohlo by ti to přimrznout ke rtům." Cítil bezděčný záchvěv pýchy z toho, že mu radí. Jsem směšnej, učím lítat orla, okřikl se v duchu.

Sežvýkali sušené maso a na sníh odsypali trochu ovsa pro koně. Rap si mumlal něco o tom, že mají odřené kotníky, seškrábal jim z podkov našlapané hroudy sněhu a opatrně koním z nozder odlámal rampouchy. Všechno to vzrušení z nadcházejícího dobrodružství a vědomí, že je vlastně na útěku, ho ponoukalo k hysterickému smíchu. Krasnegar pro něho býval vězením, teď se dostal ven, na svobodu. Slíbil si, že tato cesta se stane začátkem jeho dospělosti. Jen studený vzduch mu pomáhal odolat pokušení zazpívat si.

Navečer rozbili tábor v rašeliništi, pod oponou majestátních hvězd. Jestli existuje nějaký způsob jak postavit stan, když je země tvrdá jako železo, tak Rap o něm nevěděl. Nakonec použili stan jako obří celtu, do které dali přikrývky a zabalili se do nich.

„Tohle," řekl náhle Rap, „je legrace!"

„Velcí Bohové!" zamumlal Andor. „On je blázen." Pak dodal: „Můžu ti zaručit, že je to jinak."

Za další chvilku Rap zašeptal: „Andore? Už jsi někdy byl na takové výpravě, jako je tahle?"

„Nejsem si tak docela jistý. Řeknu ti to až potom, protože tahle může být jiná."

„Jak jiná?"

„Všechny ostatní jsem přežil."

Asi dvě hodiny před polednem se na východě objevila bledá záře, která se rozšířila do nejasného svítání a posléze přešla do matného, mlhavého světla. Na několik minut se dokonce objevil okraj slunečního kotouče. Ten se však zase i rychle ztratil a den bledl tak pomalu, jak přišel.

Cesta přes náhorní planiny byla obtížná, bičovaná prudkými větry. Nejideálnější stopa se kroutila jak klubko pocuchaného motouzu. Ale Rapa už hlava nebolela a dokázal najít tu nejlepší cestu bez jakéhokoliv přemýšlení.

Toho dne jednou v dálce spatřili vlky, alespoň Rap je viděl, ale rychle se ztratili, aniž by projevili nějaké známky toho, že se připravují k útoku.

Kdyby počasí vydrželo a jak se zdálo, měli štěstí, protože počasí jim opravdu přálo.

Třetího dne, zatímco v Krasnegaru se pořádaly hody a Zimní slavnosti byly v plném proudu, sestoupili z planin do nížiny a první urostlé stromy jim hlásily, že se blíží k tajze. Zde končilo panství krasnegarského krále. Před nimi ležela země, kterou by s dobrým svědomím nemohl jednoznačně prohlásit za svou ani on, ani císař. Avšak nebyla to ani zdaleka země nikoho. Stromy skýtaly úkryt i před tou

nejhorší sněhovou bouří, ale sloužily také jako úkryt pro lid, který mohl být mnohem nebezpečnější, než nejhorší sněhová vichřice.

Šli lesem už sedm dní a byli stále naživu.

Na to, že jsme oba nováčci, nám to jde docela dobře, říkal si Rap. Je pravda, že Andor byl zkušený cestovatel, ale byl to člověk z jihu. Rap byl sice místní, ale městský člověk. V zimě opouštěli Krasnegar jenom lovci kožišin, kteří v lese kladli pasti, lovci tuleňů a zlatokopové. Vše, co Rap o životě v pustinách věděl, měl odposloucháno z rozhovorů takových mužů, a tak toho bylo hodně, co se museli učit na vlastní kůži.

A Rap s Andorem se opravdu o lecčems poučili. Například o tom, že oheň se nerozdělává pod větvemi obloženými sněhem nebo že je dobré vzít na noc boty s sebou do přikrývek. Naučili se zůstávat v hustém lese, kde je méně nízkého porostu a sněhu. To, že je tam větší šero, jim vůbec nevadilo, neboť Rap díky svému nadpřirozenému bystrozraku bez problémů objevil cestičky a záhadné pěšiny, po kterých klidně vedl je i koně.

Dosud nenarazili na žádné známky po přítomnosti obávaných goblinů. I stopy zvířat nacházeli zřídka, a tak ani jeden z nich nemohl říct, co se z nich dá vyčíst. Jenom jednou našli otisk vlčí tlapy a dvě hodiny potom napínal Rap svůj bystrozrak až na maximum, když nervózně prozkoumával okolní les.

Andor nadával, že už nikdy v životě nevezme do úst sušené maso nebo placky, ale Rap se zdál být s tou jednotvárnou stravou smířený. Koně na tom moc dobře nebyli. Rap opravdově trpěl, když si uvědomoval, co všechno musí ta ubohá stvoření vydržet. Žebra jim trčela pod kůží. Často se v kroku zapotáceli. Hodiny odpočinku trávili zoufalým hrabáním ve sněhu ve snaze nalézt pod ním alespoň zbytky řídké lesní trávy.

I zásoby jídla pro lidi se velice rychle tenčily. Oba dobrodruzi-samouci se budou muset velice brzy naučit lovit, nebo se připravit na hladovění. Věděli to, ale dohodli se, že lovem se budou zdržovat teprve tehdy, až nebude zbytí. Teď se pokusí dojít co nejdál na jih, jak jim síly a počasí dovolí. Některé dny zaznamenali ostrý vítr a lehké sněžení, ale stromy jim nabízely úkryt a žádná vražedná vichřice si je dosud nenašla.

Rap už znal stromy z dřívějška. V královských zahradách bylo několik málo pokroucených stromků a před dvěma lety se účastnil cesty na jih, při které získali Plamena a jeho stádo. Přes to všechno ho nikdy dřív nenapadlo, že by na světě mohlo být tolik stromů, kolik jich teď viděl za jediný den. Většinou to byly smrky – ve svých zimních kabátech černé, tiché a nepřátelské. Dřív si myslel, že tajga bude nekonečná, nezajímavá a jednotvárná, ale teď viděl; jak je různorodá. Prudké svahy, srázné strže, někde otevřené paseky, staré průseky způsobené požáry, spletité a neprůchodné křoviny. Byly zde i řeky, klikaté cesty a zamrzlé svahy, pokryté malými smrčky. Nikdy dřív neviděl řeku, a tak se nyní snažil představit si, jak asi vypadá, když je v ní voda namísto pevného ledu.

„Jsou lidé, kteří nikdy nezabloudí," řekl Sagorn a Rapův smysl pro směr byl bezchybný. I v té nejtemnější tmě, i v té nejbělejší mrazivé mlze se dokázal neustále držet jižního směru a vždy byl schopen vrátit se zpět k vozové cestě, jejíž při-

bližný směr sledovali. Tato cesta byla ale často zanesená závějemi, a proto se jim mezi stromy šlo snadněji.

Sedmnáctý den byli stále naživu.

4

„Rape! Utábořím se!“ Andorův hlas zněl jako skřehotání. Měsíc nesvítil už několik dní a to, že je neustále obklopovala tma, psychicky vyčerpávalo jak Andora, tak i jejich koně. Rapovi tma nevadila. Už se ve svých schopnostech tak zdokonalil, že někdy pochodoval se zavřenýma očima i za denního světla, když na ně svítilo nízko stojící slunce.

Byla tma, ale Rap byl ochoten jít dál. Tajně však začínal mít obavy z Andorovy slabosti – impové nepodávají v zimě nejlepší výkony. Rap měl v sobě jotunskou krev, a proto všechny zimní útrapy snášel mnohem lépe.

„Dobrý nápad,“ řekl. „Zrovna jsem ti to chtěl navrhnout.“

Utábořili se na malém paloučku a pustili se do rozdělávání ohně. Za chvíli již světlo plamenů tancovalo na sněhu a po okolních stromech. Andor byl teď spokojenější, protože opět viděl. Pustil se do přípravy jídla, zatímco Rap sekal dříví na topení i na zbudování přístřešku. Stávali se z nich zkušení cestovatelé a už dávno pochopili, že stan je jen nepohodlné a neskladné zavazadlo.

Rap se při své činnosti dostal mezi stromy, několik metrů z dosahu plápolajícího světla. Okolí nevěnoval příliš velkou pozornost, protože ho zalarmoval až neklid koní a bystrozrak mu potvrdil nebezpečí až o chvíli později. Prodral se sněhem zpět do tábora a oznámil: „Andore! Máme návštěvu.“

Andor vzhlédl od ohniště, kde právě klečel. Jeho černé impské strniště vousů bylo pokryto ledovou námrazou. Z jeho tváře skryté ve stínu kožešinové kapuce bylo vidět jenom záblesky ohně v očích. „Kolik?“

Rap rychle počítal. „Tak kolem dvaceti. Pohybují se dokola a vytvářejí kruh.“ Začaly se mu třást ruce a překvapilo ho, když zaslechl, že Andor se tlumeně směje. „Takže tohle může být tvoje poslední šance.“

„Poslední šance k čemu?“ Rap nechtěl zvyšovat hlas, i když oheň a údery jeho sekery prozradili jejich polohu jako zvonkohra.

„Tvoje poslední šance podělit se se mnou o své Slovo, samozřejmě. Pro adepta by z téhle situace nehrozilo žádné nebezpečí, ale obávám se, že samotný můj talent nebude na tyhle kamarádíčky stačit. Vysyp to, Rape! Rychle!“

„Nemám žádný Slovo!“ protestoval vyděšený Rap. Copak si o něm Andor celou tu dobu myslí, že je lhář?

Andor odhodil nůž, kterým doteď pižlal sušené maso, a složil ruce na kolena. „Poslední šance, Mistře Rape!“

„Andore,“ Rap cítil, že se s ním točí celý svět. Jeho hrůza ze strašlivých goblinů úplně vybledla před srdceryvným pocitem zrady. „Copak je tohle všechno jenom trik, Andore? Král neumírá?“

„Jo, umírá. Ale na tom teď moc nezáleží, že ano? Ty víš, co s námi goblini provedou, že jo?“

Zelení muži se přibližovali a kruh kolem se zmenšoval. Nemohli je vidět a gobliní byli bezhluční. Jenom jasnovidec o nich věděl.

Rapa se začala zmocňovat panika.

„Nemám žádné Slovo, které bych ti mohl říct! Tak mi tedy řekni ty to svoje! Když tvrdíš, že mám Slovo, tak když budu znát dvě, bude ze mne adept, že jo? A potom nás budu moct zachránit!“

Andor ze sebe vyrazil pochybovačné zachrčení. „Nejspíš ne!“ Zvedl se. „Kudy přicházejí?“ Rap hledal ve své mysli. Kolo se přestalo zmenšovat, teď se k nim začal přibližovat oddíl mužů. „Tamtudy.“

„Jseš si úplně jistý, že mi to neřekneš? Bylo by to lepší, než se nechat roztrhat na kusy.“

„Já nemůžu! Řekni mi svoje!“

Andor rozčileně kroutil hlavou. „To by k ničemu nebylo! Musel bys mít čas, aby ses ho naučil ovládat. Já se ani nepotřebuju stát adeptem! Doopravdy, kvůli tomuhle ne. Já tvoje Slovo potřebuju jenom proto, abych ještě zvýšil svůj talent, zmnožil svou Sílu. Pak prostě gobliny porazím a budeme zde vítáni. Takže mi musíš říci svoje Slovo, už to chápeš?“

Talent? Vyhrát? Jak mohl tak dlouho ignorovat něco tak zřejmého? „Tvoje vlohy se netýkají jen holek, že jo?“ zeptal se Rap hořce. „Týká se to všech lidí. Mužů, žen, všech. Ty jsi mi lhal.“ Andor udělal Rapovi to, co on udělal Plamenovým klisnám. Je to zloděj! Zrádce!

Andor těžce pokrčil rameny, schovanými v kožešině. „Ti gobliní nejsou žádný trik a já nemám chuť tady zůstat, abych je bavil. Děláš hloupost, Mistře Rape.“ Potom se obrátil, aby uvítal příchozí. Tři šedé postavy se vyhouply z temnoty na okraji světelného kruhu, vrhaného ohněm, a už byly viditelné i prostým zrakem.

Jestliže si gobliní skutečně váží odvahy, potom je asi příliš nezaujme Rapova třesoucí se čelist nebo to, jak drží kolena stisknutá k sobě. Odolával pokušení postavit se za Andora a schovat se.

Ti tři přišli pomalu, kopí měli zvednutá a pečlivě si prohlíželi svůj úlovek. Byli malí, ale velice rozložití. Oblečeni byli do vest, bot a kalhot, ušitých ze srnčích kůží namísto kožešin, vše nevkusně ozdobené třásněmi a korálky. Záblesk ohně ukázal tvrdé, nepřátelské tváře. Pleť měli tmavou a kolem očí jim vystupovaly vytetované komplikované vzory.

Muž, který stál ve středu, vypadal starší než zbývající dva. Měl nejnápadnější ozdoby na šatech i na obličeji. Promluvil první, vyštěkl otázku, které Rap nerozuměl, a doprovodil ji hrozivým pohybem kopí.

Andor se co nejvíc napřímil, takže se zdál hodně vysoký a jeho postava působila impozantně. Vysoukal ze sebe dlouhou odpověď v jazyku příchozích. Hlas měl náhle – nějak hrubý a mnohem hlubší než obvykle. Rap samým překvapením až poskočil, když to slyšel. Nikdy ho nenapadlo, že gobliní mluví jiným jazykem.

Pak jej napadlo: Jak to, že Andor zná jejich řeč? Ostří kopí trochu poklesla. Mluvčí vyslovil další otázku. Zdálo se, že zní překvapeně.

Andor odpověděl a ukázal na svoji tvář. Teď Rap porozuměl i pár slovům. Byl to zvláštní hrubý dialekt, ale nešlo o zcela odlišný jazyk.

Náčelník vyštěkl rozkaz na své dva muže a potom se přiblížil sám, kopí nyní držel ve výši pasu. Vzhlédl do Andorovy kapuce.

Rap si uvědomil, že ten muž jen stěží přehlédne přes Andorovo rameno. Andor mu připadal náhle o mnoho vyšší než goblin a také rozložitější. Plášť se mu přes masivní ramena a paže nezvykle napínal. Tohle nevypadá dobře! Ten člověk se mu nelíbil tak, jak ho Rap viděl normálně, a jevil se nepěkně i jeho bystrozraku. Náhle před ním stál muž mnohem větší než Andor.

Náčelník zařachtal další otázku, Andor odpověděl. Náčelník v širokém úsměvu odhalil nepravidelné zuby. Vztáhl ruku v bezprsté rukavici a Andora pootočil. Chtěl vidět jeho tetování ve světle ohně. Díky tomu Rap spatřil Andorovu tvář.

Nebyl to však jeho přítel. Byl to obrovský muž, muž s nejošklivější a nejhrůzostrašnější tváří, jakou kdy Rap viděl – nos měl ohnutý na stranu, veliká jizva na tváři mu zvedala koutek úst a zároveň stahovala okraj očního víčka. Andorova tmavá pichlavá bradka byla tatam – tento cizinec byl čerstvě oholený. Nebyl to goblin, ale měl jejich tetování kolem očí – bledých goblinských očích, které se teď setkaly s Rapovým pohledem a přimhouřily se neskrývaným pobavením. Zasmál se. Chyběly mu přední zuby, horní i dolní, což mu dávalo ten nejvražednější a nejodpornější vlčí vzhled.

Rap v zoufalství udělal krok zpět, skoro šlápl do ohniště. „Kde je Andor?“

„Nejspíš ho už víckrát neuvidíš.“

Rapovi divoce bušilo srdce, měl pocit, že omdlí. Andor tady stál ještě před několika vteřinami. „Kdo jsi?“ zakřičel zoufale.

„Jeho přítel,“ řekl ten velký muž. „Jsem Darad. Varovali tě přede mnou.“

5

Náčelník goblinů si v mihotavém světle ohně pozorně prohlédl Daradovo tetování a výsledek ho očividně uspokojil. Zasmál se a odložil kopí. Pokusil se obra obejmout a ten objetí opětoval svým medvědím stiskem. Pro Darada to bylo jasně dobré znamení, ale kdo obejme Rapa?

Dva náčelníkovi pobočníci se také usmívali, i oni přistoupili, představili se a objímali Darada. Zbývající goblini se pomalu nořili z lesa, tiší jako měsíční paprsky, až se náhle jak duchové zjevovali ve světle ohně. Byli to většinou mladší muži, ozbrojení kopími nebo luky, všichni stejně ustrojení v oděvech z jelenice a s náhrdelníky kolem krku.

Co se to děje? přemyslel Rap. Bylo mu jasné, že jsou v tom nějaké čáry, ale Andor zcela jistě nebyl Čaroděj. Ti nemusí podstoupit dlouhé dny putování pustinami, mají schopnosti, díky kterým se mohou vyhnout podobným nebezpečím a nepohodlí. Kdyby byl Andor čaroděj a chtěl to prokleté kouzelné Slovo, o kterém si myslel, že je Rap vlastní, určitě by odhalil svou moc dříve.

A kdo je tenhle Darad, před kterým jej Jalon varoval? Kdo je tenhle muž, který si dokáže vytvořit goblinské tetování a mluvit jejich jazykem? Rap se zachvěl, když si vzpomněl na Kranderbada a ty ostatní, kteří se pokoušeli proti Andorovi bojovat a skončili bezcitně rozsekaní. Pomyšlení, že se ten jemně mluvící Andor mohl dopustit takových zvěrstev, byť by to bylo v zápalu boje, bylo stejně nepřija-

telné jako představa, že by mohl být čarodějem. Darad však vypadal na člověka schopného čehokoli. Možná je Darad démon, který přichází zachránit Andora, vždy když se dostane do úzkých? Jestli tomu tak je, a jestliže se teď goblini chovají přátelsky, neobjeví se, až nebezpečí zcela pomine, opět Andor?

Goblini však nebyli zcela přátelští. Chytili všechny čtyři koně a za hřívy je přes jejich slabý odpor přitáhli ke světlu ohně. Darad s náčelníkem si cosi hlasitě vysvětlovali, přičemž neustále gestikulovali a mávali rukama. Jak se zvyšovala hlasitost jejich řeči, podařilo se Rapovi zachytit několik slov – kůň, čtyři, sedlo.

Starý náčelník se otočil a zahleděl se na Rapa, který se neustále chvěl a usilovně si připomínal, že goblini si váží odvahy. Nakonec se mu podařilo trochu se zklidnit.

Náčelník se na něco zeptal, Darad odpověděl. Rap zaslechl své vlastní jméno, ale jinak nerozuměl ničemu. Zdálo se, že jejich dohadování se střídavě týká jeho a koní.

Darad k němu přistoupil a popadl jej za paži, až Rap cítil, jak mu zakřupaly kosti, a obrátil ho od ohně, čelem k lesu.

„Dám ti ještě jednu šanci.“ Měl hluboký a hrubý hlas, výslovnost zkreslenou chybějícími zuby.

„Já neznám žádná mocná Slova!“ Doufal, že si Darad a spolu s ním i goblini budou myslet, že se tak klepe z té hrozné zimy. Proč to nedokáže zastavit?

„Náčelník musí dostat dar. Nabídl jsem dva koně. Chce však všechny čtyři. Ale přijme i něco menšího.“

„Co?“

„Tebe!“

„To neuděláš!“

Darad se zašklebil. Díky mezerám po chybějících zubech mu výrazně vystupovaly jazyk a špičáky. Divoce a nelidsky se usmíval. Oči měl jiskřivé a chladné jako polární noc. Kdyby byl Rap schopen dát mu, co požadoval, byl by ho k tomu přiměl jen pohled těch očí.

„Neznám žádná…“

Darad jej pohrdavě odstrčil. Rap se svalil do sněhu. Zatímco se sbíral, Darad a náčelník se opět objímali.

Zkušení zálesáci by si nikdy nepostavili svůj tábor půl míle od goblinské vesnice. Jakmile ostřím kopí Rapa nasměrovali tím správným směrem, dokázal ji vycítit na samém okraji hranic svého bystrozraku. Byl neopatrný a teď tvrdě zaplatí za svou hloupost.

Motal se po cestě a matně si uvědomoval stráže, které ho obklopovaly, Darada i goblinského náčelníka, kteří kráčeli ruku v ruce v čele průvodu. Byl to podařený pár, vedle mohutného Darada vypadal ten druhý jako trpaslík. Darad kulhal, jako kdyby ho tlačily Andorovy měkké boty z tulení kůže.

Rap se nejprve ujistil, že koně i všechno vybavení jsou stále s nimi. Pak se plně soustředil na prozkoumávání průseku, který se před nimi otevíral, na jehož konci stály do čtverce rozložené čtyři sruby. Vzápětí už věděl, že nejbližší je stáj, ve které stojí tři maličcí poníci. Teď už chápal, proč náčelník tolik stojí o všechny čtyři krasnegarské koně. Nejvzdálenější stavba byla mnohem větší než ostatní

budovy a byla v ní spousta lidí, převážně žen. Z těch zbylých dvou se jedna zdála být vyhrazená pro ženy a dívky a ta poslední, nejmenší, pro chlapce. Ze všech tří domů líně stoupaly sloupy kouře do křišťálově jasné, mrazivé noci. Pochopil, že jejich procesí míří k velké budově, která slouží jako kmenové shromaždiště. Když vyšli ven z lesa a s křupáním sešlapovaného sněhu přecházeli přes mýtinku, uvítalo je štěkání psů.

Ještě než Rap stačil prostudovat svým vnitřním zrakem všechny detaily, došli k cíli a prudce jím smýkli do dveří stavení. Oslnila ho zář světla a zavrávoral, jak ho přidusil opar hořkého kouře a různé nepříjemné pachy. Někdo jej popostrčil do klubka svlékajících se mužů. Zakopl a svalil se mezi umaštěné nohy a smradlavá chodidla. Začal kašlat, z očí se mu valily slzy, dusil se ve vedru, které se mu po týdnech arktické zimy zdálo být nesnesitelné.

Všichni muži kolem něj si svlékli šaty. Zvedl se a z nezbytnosti udělal totéž. Goblini přestali, až když už na sobě měli jenom malé bederní roušky – ono necudné oblečení, jaké na nich vídal při řídkých setkáních v Krasnegaru. Hlava se mu motala a žaludek měl z té směsice pachů sevřený, třásl se a byl celý zpocený, snažil se ale opanovat. *Odvahu!* říkal si. *Stateční muži neomdlévají!*

Sundal si vše s výjimkou košile a spodků. Viděl, že jeho kožešiny skončily na společné hromadě u dveří. Začal na něj křičet nějaký starší polonahý goblin. Když viděl, že mu Rap nerozumí, strhl z něj prudce košili a hodil ji rozhořčeně na zem – nošení košile uvnitř budovy je pro gobliny urážka. Dostrkal Rapa do rohu místnosti a gestem mu naznačil, že si musí sednout. Rád jej poslechl, mučil jej stud ze vší té nahoty. Svezl se na zem, objal si kolena a snažil se scvrknout, aby byl co nejmenší.

Celou budovu tvořila jediná velká místnost, větší než Velká síň na krasnegarském hradě. Byla vystavěna z tlustých klád. Uprostřed bylo čestné místo – kamenný stupínek kolem šlehajícího ohniště – kde se už na hromadě kožešin protahoval Darad. Vypadal spokojeně.

Ženy byly shromážděny okolo mnohem menšího ohně na vzdáleném konci haly a svým bystrozrakem Rap zjistil, že připravují jídlo. Ani nad jedním ohništěm nebyl komín. Dírou ve stropě se kouři moc ven nechtělo, a tak se jim hromadil nad hlavami do bělavých mraků a převaloval se nahoru a dolů jako vlny na moři. Pravděpodobně nikde v hale nebylo opravdu teplo, kromě bezprostřední blízkosti ohňů – předtím Rapa oklamala náhlá změna teploty a navíc na sobě měl kožešiny. Tam, kde teď seděl, byl vzduch ledový a závany studeného větru, který profukoval škvírami mezi kládami, mu zmrazovaly záda. Neustále se třásl a jenom s obtížemi udržel zuby zaťaté, aby se nerozklepaly. Alespoň nebyl tam dole tak strašlivý smrad, ale oči jej stále nesnesitelně pálily.

Není spravedlivé požadovat po člověku odvahu, když mu je zima a vzduch je tak zakouřený.

Ženy zůstávaly téměř neviditelné – byly to jen postavy zahalené do srnčích kůží, sahajících až na podlahu, hlavy měly omotané do jakýchsi šátků, vidět jim byly jen ruce a obličeje. Goblinské ženy, kterých pár zahlédl i v Krasnegaru, chodily stejně oděné i v létě.

Zato muži, ti byli viditelní až moc. Jejich temně olivová kůže se leskla mastnotou a ve světle ohně měla zelený nádech, kterým se goblini tak rádi chlubili! Černé

vlasy měli hustě napomádované tukem a spletené do copu, který se jim vinul přes rameno na hruď a vypadal jak provaz od zvonu. Všichni muži se zdáli být malého vzrůstu, tento dojem však částečně vznikal protikladností postavy divokého Darada, který nad nimi vyčníval jako labuť v hejnu kachen. Všichni však byli širocí, rozložití, s krátkýma a silnýma nohama. Rap přemýšlel, kolik z jejich postav tvoří tuk a kolik svaly. Když chvíli pozoroval jejich sice kolébavou, ale přitom lehkou chůzi, kterou se kolem něj pohybovali, usoudil, že většinou půjde o svalstvo.

Oči zvláštního tvaru seděly goblinům v lebce v trošku podivném úhlu. Většina mužů si pěstovala hrubý vous, který jim zakrýval ústa, takže nebylo moc vidět, jak jim mezi rty vyčnívají příliš velké zuby. Těla však měli hladká, bez chlupů, jako děti.

V porovnání s Daradem však všichni vypadali jak trpaslíci, jeho postava jotunského typu, bledá a růžová, byla pokryta hustými žlutými chlupy, na kůži měl plno jizev a spoustu tetování. Andorovo slušivé spodní prádlo na něm vlálo v cárech, což způsobovalo velké pozdvižení, dokud nenašli dostatečně velký kus látky, která by je nahradila. Dostal k sezení tu nejtlustší houni, hned vedle náčelníka, a byly mu přiděleny dvě mladé ženy, které mu vtíraly tuk do kůže. Vypadal jako mrož mezi tuleni. Pohodlně se rozvalil na svém místě, v ruce pohár pití, obklopen obdivovateli – zjevně byl připraven, že si užije pěkný večer.

Rap si uvědomoval, že on musí všem připadat stejně podivný jako oni jemu, a proto byl rád, že prozatím zůstává mimo pozornost. Jenže on nejenom špatně vypadal, on také špatně páchl. Jeho vnitřní smysl jej včas varoval. Rychle se otočil a pohledem se střetl s mžourajícíma očima největšího psa, jakého kdy viděl. Bozi, to je snad plně vzrostlý smrkový vlk, aspoň podle stříbřitě šedivého kožichu, a určitě váží nejmíň tolik co já! Zvíře mělo ohrnuté pysky a cenilo na Rapa bělostné tesáky. Chlupy na hřbetě měl vlk zježené, evidentně byl připraven k útoku. Nikdo z goblinů však nevěnoval sebemenší pozornost tomu, že se právě chystá zamordovat jejich návštěvníka.

Rap uměl nějakým způsobem zvířata okouzlit, jinak komunikoval se psy, jinak s koňmi. Bleskové se soustředil, usmál se a zvedl ruku.

„Pojď ke mně, Blešoune," zašeptal. „Hodnej pejsánek." Pes se zarazil. Jakmile se mu v hlavě zformulovaly Rapovy konejšivé myšlenky, jeho bojovnost začala opadat. Velmi podezřívavě se pomalu přišoural a očichal mu ruku. Po chvíli začal vrtět ocasem.

Rap si uvědomil, že se celý třese. Mít hrdlo rozervané vlkem by bylo sice asi příjemnější než to, co pro něj chystají goblini, ale stejně byl rád, že se tomu vyhnul.

I ostatní psi se přišli podívat, co to Blešoun našel, a potom ho neustále očichávali a olizovali. Nejspíš jim nějak zajímavě chutnám, pomyslil si Rap. Psi strašlivě smrděli, ale ne tak hrozně jako jejich páni, a i když je mohl bez problémů poslat pryč, stali se mu vítaným krytem před zraky goblinů. Po nějaké chvíli zvířata o Rapa ztratila zájem a uložila se ke spánku. Roztáhla se všude všude kolem něj. I v Krasnegaru za ním chodívali všichni palácoví psi.

Muži se shromáždili kolem ohniště ve středu místnosti, čím starší, tím blíž k náčelníkovi směli sedět, a náčelník sám dřepěl na stupínku přímo u ohně. Všichni

byli zaneprázdněni tím, že natírali jeden druhého žluklým tukem, navzájem se česali nebo si pomádovali vlasy.

Goblinský náčelník byl muž středního věku, s břichem vyvaleným jak obracený lavor, pod kterým mu trčely tenounké nožičky. Choval se ovšem jako člověk, se kterým není radno příliš diskutovat. Tetování na obličeji měl bohatší a složitější než všichni ostatní. Pletenec vlasů měl obarvený na stříbrno, kolem krku mu visel náhrdelník z mnoha medvědích drápů, který chrastil při sebemenším pohybu. Vedle něj ležel Darad. Byli pohrouženi do tichého soukromého rozhovoru.

Podle toho, jak se goblini k Daradovi chovali, bylo jasné, že ho přijímají jako význačného hosta. Rapovi ale nikdo jídlo ani pití nenabídl. Nikdo jej nevyzval, aby se posadil na kožešinu. Nevěděl, jestli je host nebo zajatec. Možná jej berou dokonce jako otroka, kterého Darad věnoval náčelníkovi. Rapovi moc na sebevědomí nepřidávalo, když si vzpomněl, že byl oceněn jako protihodnota dvou koní, ale říkal si, že by to mohlo být koneckonců dost realistické ocenění jeho osoby.

Každopádně prozatím nemohl dělat nic víc než tiše sedět, klepat se zimou a bát se. Možná by měl odříkat pár modlitbiček, ale na to nikdy moc nebyl a zdálo se mu neupřímné teď, když se dostal do úzkých, najednou prosit Bohy o přispění, když jim jen tak zřídka děkoval za krásný život v Krasnegaru. Bozi si třeba myslí, že za svou vlažnost ve víře dostal správnou odměnu. Kdybych se trochu víc věnoval modlení, muselo by mi zavčas dojít, že krást královské koně může dojít řádné odplaty.

Nakonec se rozhodl, že ničemu nemůže uškodit, když poprosí Boha Odvahy o seslání síly k překonání všeho, co jej v budoucnu čeká.

Darad byl stále středem všeobecné pozornosti. V jedné ruce držel číši, kterou mával na všechny strany, druhou ukazoval na různé své jizvy a tetování a bez přestání mluvil. Goblini jej napjatě poslouchali a vyprávění je očividně zaujalo. Rap pomalu začal pochytávat drobty z jejich jazyka, především z Daradových řečí, v nichž se nesčetněkrát opakovalo jméno Vlčí zub. Dovtípil se, že to musí být Daradovo goblinské jméno a že mluví o sobě, o svých triumfech, o všech kmenech, ke kterým kdy v celém světě náležel, což dokazoval svým tetováním. Rap zaslechl mezi jiným, že se zmínil o Sysanassu. Mluvil o vraždách a znásilňování. Byl to rozhodně strašlivý člověk, pravý opak jemného a společenského Andora. Rap si říkal, že jestli je jen čtvrtina jeho příběhů pravdivá, pak Darad cestuje po světě přinejmenším tolik jako Andor. Zároveň mu došlo, že je to hlupák a chvastoun, ale nezdálo se, že by to goblinům nějak vadilo. Po nějaké době začaly ženy roznášet prosté nádoby s jídlem. Rap seděl a sledoval tu hostinu, ústa se mu plnila slinami a jen tiše doufal, že mu někdo hodí alespoň kost.

Psi kolem něj chrápali a vrtěli se ve svých snech. Rap byl nesmírně utahaný, ale strach a zima jej udržovaly bdělého. Zaujalo jej, že žen je zde o tolik více než mužů, protože když zapátral svým bystrozrakem v ostatních budovách, zjistil, že poměr obou pohlaví je více méně vyrovnaný – dívek bylo přibližně stejně jako chlapců. Nabízelo se jediné rozumné vysvětlení – že někde zuří válka.

Čas od času ženy vyklouzly ven ze dveří a vracely se s náručemi dřeva pro obě ohniště. Byly oblečeny alespoň v nějakých šatech, na rozdíl od mužů, kteří občas také vycházeli, aby si ulevili, přičemž se neobtěžovali s nějakým strojením. Při

pouhém pomyšlení, že by měl vyjít ven neoblečený, se Rap roztřásl. Uvědomil si, že srnčí kůže, z kterých měli goblini ušité oděvy, jsou mnohem tenčí než jeho kožešiny, z čehož vyvodil, že goblini jsou mnohem otužilejší než nějaký faunsko-jotunský kříženec, a tak pochopil, že místo u ohně je spíš otázka ctí a kmenového postavení než tepla či pohodlí.

Goblini dojedli, ale hostina pokračovala dál. Všichni pili jak o závod. Po nějaké době si Rap všiml, že náčelník se na něj upřeně dívá a na něco se ptá Darada, ten se v odpověď zašklebil a přikývl. Rap překonal strašlivé pocity studu a hanby ze své nahoty, zvedl se a přešel ke skupině mladých goblinů, kteří se krčili na okraji kruhu kolem ohniště.

Ti si ho prohlédli nejprve se zaujetím a smíchem, posléze však s poznámkami, kterým sice nerozuměl, ale pochopil, že jsou velmi opovržlivé. Vysmívali se mu. Věděl, že jim musí připadat zrovna tak podivný jako oni jemu. Pleť měl světle hnědou, byl tenký a velmi vysoký. Chumáč jeho neupravených vlasů musel goblinům také připadat velmi směšný. Vzpomněl si, jak mu pěvec Jalon jednou řekl, že faunové mají chlupaté nohy a ty jeho skutečně poslední dobou hojně obrostly. Každopádně viděl, že goblini mají z jeho nohou legraci.

Ale očividně musel přehlédnout nějaký svůj rys, který u goblinů vyvolával obzvlášť velké pobavení. Náčelník právě řekl něco, co vyprovokovalo bouřlivé veselí, které mu ještě dodala jakási Daradova poznámka.

Škodolibě se na Rapa zašklebil. „Náčelník mi právě nabídl tvůj nos výměnou za můj zlomenej. Řek sem mu, že i když zlomenej, furt lepší než to co máš ty.“ Znovu se hlasitě rozchechtal a dal si další pití.

Všichni goblini měli hlavy kulaté, s velkýma odstávajícíma ušima a širokými obličeji, z kterých však trčely dlouhé a tenké nosy.

„Kdy dostanu najíst?“ zeptal se Rap.

Darad znovu ukázal svou mezeru mezi zuby „Proč plýtvat dobrým jídlem?“

„Co tedy bude?“ I když Rap věděl, že při jednání s gobliny je odvaha životně důležitá, nedokázal v sobě vybudit bůhvíjakou odvahu, namísto ní se v něm ozval vztek. Jestli jej chtějí zabít, tak ať radši začnou, než aby jej nechali takhle čekat!

Další vlčí škleb. „Počkej a uvidíš! Nebudu ti přece kazit překvápko!“

Náčelník promluvil, znělo to jako rozkaz. Jeden z nejmladších mužů okamžitě vyskočil a vyrazil přes místnost, pak ven ze dveří. Rap jej sledoval svým bystrozrakem a viděl, že běží do nejmenší budovy v osadě, ve které kolem ohniště seděli samí chlapci. Byl tam jen jeden dospělý, který na ně asi dohlížel, a ten se teď zvedl a následoval náčelníkova posla. Na rozdíl od poslíčka, který rychle utíkal zpět, nespěchal. Líně kopal bosýma nohama do hrud sněhu a pomalu kráčel pekelnou arktickou zimou, oblečen jen v úzké bederní rouško.

Loudavě vstoupil do haly, přešel k ohništi, kde zůstal stát s rukama překříženýma na prsou, a zahleděl se na náčelníka.

Teď Rap viděl, že to ještě není dospělý muž, ale už k tomu neměl daleko. Byl přibližně Rapova věku, skoro stejně tak vysoký jako on, ale dvakrát tak široký, s hrudí jak sud. Silný mladík, mohutný jako kterýkoliv jiný goblin v místnosti. Měl bohatší plnovous než většina ostatních a pletenec černých vlasů mu visel skoro až

k pasu. Na široké a ošklivé tváři neměl žádné tetování, zato se v ní zračila spousta arogance.

Náčelník mu něco řekl a mládenec se zahleděl na Rapa. Po chvilce se mu ústa roztáhla v širokém úsměvu, přičemž odhalil přerostlý chrup. Přidržel svou svalnatou paži vedle Rapovy, aby umožnil srovnání, což diváci ocenili salvou smíchu.

„Menuje se Kuře," řekl mu jakoby dobrácky Darad. „Je to syn Vysokýho havrana. V budoucnu se s ním budeš hodně vídat. Určitě častějc, než ti bude milý," zasmál se a pak přeložil svůj vtip ostatním. Následovala další bouře smíchu.

Vysoký havran musí být náčelník. Tím se vysvětluje to povýšené chování Kuřete, pomyslil si Rap. Pak se zeptal: „Mám s ním bojovat?" zatímco si pozorně prohlížel mohutnou postavu Kuřete.

„Klídek, vydrž," odpověděl mu Darad a znovu se rozchechtal.

Náčelník vyhrkl jakýsi rozkaz. Kuře přikývl a popadl Rapa za zápěstí. Goblini si cení odvahy, navíc pohár Rapovy trpělivostí přetekl vším tím potupným a nechutným chováním, kterému byl vystaven. Vytrhl Kuřeti ruku a pokusil se ho druhou pěstí udeřit. Rána však šla do prázdna. Dřív, než si Rap stačil uvědomit, co to vlastně dělá, zhroutil se na zem po levém háku na žaludek, aby se vzápětí na podlaze roztáhl po ráně do týla. Matně slyšel, jak goblini tleskají pěkným ránám, které předvedl náčelníkův syn.

Kuře byl sice menší než Rap, ale těžší a rychlejší. Přidal Rapovi ještě kopanec pro vylepšení celkového skóre, ale od dalšího pokračování ho odvrátil otec výkřikem, v kterém Rap zaslechl jakýsi varovný tón. Kuře se sklonil k Rapovi, uchopil jej za ruku a jak kus hadru ho odtáhl pryč, doprovázen pochvalným pokřikem a smíchem ostatních goblinů.

Kuře dovlekl Rapa po ostrém přemrzlém sněhu do chlapecké budovy, kde jej pohodil do rohu místnosti. Všichni chlapci se nahrnuli kolem omráčeného, odporného zajatce, aby si jej mohli pořádně prohlédnout. Připadal jim stejně zábavný jako předtím jejich dospělým druhům.

6

Princezna Kadolan zkoumala pohledem jižní kreslírnu, počínala si však opatrně, aby si jí při tom nikdo nevšiml, neboť věděla, že pravá dáma nikdy střídavě nevyvaluje a zase nemhouří oči jen proto, aby lépe viděla. Po chvíli našla, co hledala – šaty z látky v burgundské červeni a nad nimi záplavu medově světlých vlasů. Vyrazila, pomalu a důstojně, usmívala se, kývla na pozdrav několika přátelům. Velká místnost nebyla zcela zaplněná a působila podivně pustě. Venku padal sníh, který skrýval ranní slunce a tlumil veselé tóny Angilkiho výzdoby.

Inos pro kreslení hledala co nejlepší světlo, a tak se usadila s nohama pod sebou na malém kanapíčku pod oknem. Jásavé tóny její róby jasně zářily proti šedivému nebi a květinám na okně. Za ní, vedle okna, a v kontrastu s překotným během času, mládí a krásy pravidelně a vytrvale tikaly starožitné hodiny. Vpravdě umělecká kompozice.

Kade si byla dobře vědoma, že u mnoha žen by taková póza byla výsledkem rafinovaných kalkulací, ale u Inos to byl čistý instinkt. V Kinvale z ní takřka nepozo-

rovaně sklouzla komplikovaná slupka dospívání a odhalila úžasně krásnou mladou ženu. Její chování nabylo na taktu a šarmu, přičemž si stále uchovala svou jakoby dětskou nevinnost, která však zmizí, až si Inos sama uvědomí tu změnu. Jak jen před několika minutami podotkla Ekka, shánět pro ni nápadníka bude brzy ten nejmenší problém.

Inos obrátila list ve svém skicáku a zamračila se na novou stránku. Vtom si povšimla, že přichází její teta. Rychle se posadila rovně a dala nohy dolů.

„Nevstávej, drahoušku," Usedla vedle ní. „Nestýská se ti, když vidíš všechen ten sníh?"

Inos se na ni usmála – ten úsměv by snad dokázal rozvrátit celou Císařskou legii. „Tomuhle říkáš sníh, teto? Doma by asi těžko někoho napadlo mluvit o něčem takovém jako o sněhu. V tomhle bys asi těžko přišla třeba o koně."

„V takovém sněhu by ti stěží zapadl stříbrňák. Pokud ho nenapadá podstatně víc, tak to nemůže ples na bruslích ohrozit."

„V to pevně doufám," dodala a se šťastným úsměvem ve tváři se zahleděla na zimou oděné trávníky a keře.

Naučila se bruslit teprve před několika týdny – v Krasnegaru se bruslení pro zábavu nepovažovalo za užitečné a Inos měla pocit, že v životě nepoznala nic úžasnějšího, docela ji to uchvátilo. Přirozený talent pro takové náročné záležitosti zdědila po svém otci. Rozhlédla se, jestli není nikdo na doslech, a obrátila se k tetě.

„Ty jsi mi přišla vynadat, viď, tetičko? Máš takový ten výraz, co značí „*tohle bude bolet víc mě než ji*".

„Ale drahoušku! To je to na mně tak vidět?" Inos se zasmála a stiskla jí ruku. „Jistě že ne, jen tě tak provokuju. Ale samozřejmě poznám, když tě něčím rozladím, což ostatně dělám dost často, že?"

„Ne, drahoušku." Kade si všimla, že ji studují ty nejzelenější oči v celém císařství, velké, hluboké a nečitelné.

„Ale ano, rozzlobila jsem tě," řekla Inos pobaveně. „Chovala jsem se k tobě dost hrozně, když jsme sem přijely, drahá tetičko, a skutečně, věř mi, je mi to moc líto. Pravdou však je, že ten výraz u tebe vídám čím dál tím méně, takže jsi buď své úsilí vzdala, nebo jsem se polepšila. Co z toho je pravda?"

Když si Inos umanula, že bude kouzelná, nikdo jí nedokázal odolat.

„Chováš se skvěle, má drahá." Inos ji přerušila s koketním pousmáním. „Ale…"

„Tedy… Ten námořník už odjel —"

„Kapitán Eggoli?" Inos se zatvářila překvapeně. „Myslíš, že je vhodné, aby cestoval při jeho zdravotním stavu? V tomhle počasí!"

„Zdá se, že toužil po tom, aby odjel co nejrychleji – naopak vůbec netoužil po tom, aby za tebou zašel a rozloučil se."

Inos dramaticky rozhodila rukama. „A já tolik doufala, že ještě alespoň jednou uslyším, jak přivázal k zádi ty ubohé trestance! Myslím si, že by se slušelo, aby se císařský důstojník se mnou přišel rozloučit, že?" Inos se nepodařilo skrýt spokojený záblesk v očích, přestože už začínala mnohem úspěšněji ukrývat své pocity. Ostatně zkušenosti a dovednosti získala skoro ve všem.

„Čemu však nerozumím," pokračovala Kadolan v jejich hře, „je to, jak mohl tak udatný námořník dostat tak hroznou chřipku, když všichni ostatní jsou dokonale, zdraví,"

Inos udržela vážný výraz. „Zaslechla jsem, že prý strávil celou noc v hrnčířské boudě."

„To je ale rozhodně velmi nerozumný čin. Celou noc?"

„No, řekla bych, že velmi značnou část z ní. Má totiž velice vysoké mínění…"

„Chceš říct vysoké mínění o své osobě, že? Ale Inos! Jak jsi to mohla udělat?"

„Já? Já jsem tam přece nebyla," odvětila Inosolan nevinně a obrátila se k oknu, jako by ji náhle posedla touha podrobně studovat padající vločky. Po chvilce se otočila zpět k tetě Kadolan a pak se obě rozesmály. Smály se dlouho, což pro urozené dámy rozhodně není vhodné.

První se přestala smát Inos. Urovnala dlaní svůj skicák, zhluboka se nadechla a řekla: „On si to opravdu zasloužil. Teto, mně nevadí muži, kteří si hledají manželku. Tedy, nevadí mi, když se dívají po vhodné dámě. Vadí mi ti, kteří si myslí, že bych o ně měla mít zájem… Ne, nedokážu to přesně vyjádřit."

„Nespěchej, drahoušku. Myslím si, že tohle si musíme vyjasnit."

Inos vypadala překvapeně. „Takže – s otevřeným hledím? Rozhovor ženy se ženou?"

„Konverzace dámy s dámou." Ještě před několika málo týdny by spolu takhle mluvit nemohly.

„Dobrá! Ty a ta ovdovělá dračice…"

„Inos!" zabrblala Kade nesouhlasně.

„Otevřené hledí, teto! Vy dvě okatě předvádíte, že jste z významného, vznešeného rodu —"

„*Inos!*"

Zachichotala se. „Proč si myslíš, že jsem měla hysterický záchvat tenkrát při Kinfordské přehlídce koní?"

„Vím přesně proč, drahoušku, a všichni ostatní zrovna tak!"

„A z toho bych už měla vyrůst, že? Je mi líto, tetičko, ale já to prostě nedokážu brát vážně!" Mluvila s úsměvem, ale pěsti měla zaťaté.

„Musíš, miláčku. Jednoho dne budeš královnou. To, koho si vybereš za manžela, je státní záležitost. Ty to víš."

Inosolan vzdychla, pak vzpurně našpulila rty. „Otec mi tvrdil, že mne sem neposílá proto, abych se vdala."

„Tvůj otec si přeje, aby sis vybrala z lásky. Jen málo králů je takových. Je ovšem jasné, že v Krasnegaru není nikdo vhodný, a tak doufá, že někoho potkáš tady. A už jsi byla představena několika nejvhodnějším…"

„Nejhloupějším, nejtlustším, nejstarším…"

„Nebuď tak namyšlená," přerušila ji Kade příkře. „Lidé přijíždějí do Kinvale z jiných důvodů než ty."

Inos se lehce začervenala, ale mlčela.

„Kromě toho zde má Ekka na návštěvě mnoho dalších mladých dam, a když sem přijede nějaký vhodný muž, nemůže mu přece vás všechny předložit jak nabídku na jídelním lístku." Princezna Kadolan ovšem opomněla Inos říct, že všech-

ny ty ostatní mladé dámy jsou velmi rozčilené, že Ekka dosud nedokázala dát dohromady žádný pár, protože za všechny ty měsíce, co tu Inos pobývala, žádný z živých, dýchajících mužských hostí neměl oči pro nikoho jiného než pro úžasnou princeznu z dalekého Krasnegaru.

Inos kajícně přikývla. „Já se snažím, tetičko. Opravdu se snažím! Vím, z počátku jsem se dopustila nějakých chyb, ale teď už se přece chovám dobře, ne?“

„Chováš se úžasně, drahoušku. Jsem na tebe moc hrdá.“

„No dobře. A přece se jich pár našlo, třeba ten srdečný kapitán Eggoli…“ Zelené oči se jí rozšířily úžasem.

„On mi opravdu věřil! Fakticky si myslel, že se s ním setkám v nějaké hrnčířské boudě, zrovna na takovém místě a tak…“

„Myslím si, že dost dokážu odhadnout, v co doufal,“ řekla Kade.

Inos se opět ušklíbla, pak si posteskla: „Není to spravedlivé! Opravdu to není spravedlivé! Jen proto, že jsou větší a silnější než my, tak si myslí, že budou ovládat svět, jak se jim to hodí. A nás chtějí také jen ovládat!“

Kadolan si ještě pamatovala, že takhle také kdysi uvažovala. „Neboj se, nejsme tak úplně bezbranné. Například kapitán Eggoli je o mnoho větší a silnější než spousta ostatních mužů, ale mohu tě ujistit, že vypadal hodně špatně, když odjížděl. Nos měl červený a oči opuchlé, vypadal jak ropucha.“

Inos se znovu zašklebila, ale náhle zvážněla. „Sem tam snad dokážeme uhrát pár bodů, ale pořád to ještě není spravedlivé.“

„Máš pravdu, ale co s tím chceš dělat?“

„Aha! Právě jsem udělala epochální objev, vid? Inosolanin Průvodce Všehomírem! Myslím, že se k tomu dřív či později dopracuje každá. Taky jsi se dočkala takového ohromujícího odhalení, když jsi byla v mém věku?“

„Myslím, že jsem byla starší než ty. Takhle to ale prostě na světě chodí a my musíme hrát s kartami, které dostaneme.“

„Nebo odmítnout hrát vůbec?“

Kadolan docela upřímně vzdychla. „Ne, moje drahá. To nemůže nikdo a ty obzvlášť ne. I když jsou pravidla nespravedlivá, tak musíme alespoň doufat, že všichni budou hrát poctivě.“

Inos vycenila zuby. „Budou muset hrát poctivě!“

Přespřílišná Inosina sebedůvěra, to by samozřejmě mohlo být dalším úskalím. A tak se Kadolan s lítostí rozhodla, že bude muset být tvrdě upřímná. Dělala to opravdu nerada, měla obavy o křehký můstek důvěry, který se jim podařilo mezi sebou vybudovat, ale v sázce bylo příliš mnoho, času málo a nebezpečí veliké. Sáhla po sešitu s kresbami, který měla Inos na klíně, a otočila jej zpět na stránku, kterou se Inos pokusila nenápadně ukrýt, když si všimla, že teta přichází.

Velké hodiny na zdi tikaly a tikaly. Krájely věčnost na tenké plátky.

Kade se zahleděla na kresbu a řekla: „Ta podoba je velice výstižná, moje milá. Nevěděla jsem, že jsi tak talentovaná.“

Inos zrudla, nervózně těkala očima sem a tam. Mlčela.

„Řekni mi o něm něco.“

„Miluji ho.“

„Ano, myslím si, že ho miluješ. Ale něco mi o něm vyprávěj.“

„Co víc ti mám říct?“ Inos se cítila zraněná. Byla rozzlobená a bránila se. „Na čem víc záleží?“

„Na mnohém, moje milá. Pochop, pan Andor, to byla chyba.“

Inos se zhluboka nadechla, ale než ze sebe stačila vychrlit všechna silná slova, která ji napadla, teta Kade pokračovala.

„Totiž, Andor sem nebyl pozván proto, aby se s tebou setkal. Nikdo ho sem nezval, prostě se tu najednou objevil. Nikdo ho tu dokonce ani neznal, měl samozřejmě nějaké doporučující listiny, ale byl to vévoda, kdo ho nakonec vyzval, ať tu zůstane.“

Inos ji přerušila s vítězným pousmáním, nebyla konec konců žádný hlupák. „Vidíš! Takže to byla náhoda, žádná intrika té babice. Byla to boží prozřetelnost.“

„Možná. Problém ale tkví v něčem jiném. Ty doporučující listy podepsali někteří velice podivní lidé. Jeho Milost vévoda je tak trochu podivín a má přes své postavení velice podivné styky – různé umělce, stavitele a podobně. Podívej, Inos, když budeš mít v úmyslu jet k někomu, koho neznáš, musí ti někdo jiný, kdo vás zná oba, napsat doporučující dopis. To je v našich vrstvách ustáleným zvykem. No a pan Andor měl tato doporučení od velice podivných lidí, jedno od jakéhosi umělce, druhé od nějakého učence. Mohu tě ujistit, že většina šlechticů by ho na základě takových dopisů nepřijala.“

„A ty ostatní listiny?“

„Ty měl od příslušníků nejnižší šlechty, kteří ale teď, když se na něho Ekka vyptává, přiznávají, že jej skoro neznají.“

Kadina neteř se nebezpečně zamračila. „Chceš tím snad naznačit, že pan Andor vlastně neexistuje? Že je to jen nějaký podvodník, který se chce někam vetřít? Udělat dojem…“

Teta ji přerušila. „Nic takového nechci naznačovat, Inos. Ale strávili jste spolu pět týdnů, kdy jste se jeden od druhého takřka nehnuli. Museli jste přece o sobě hovořit. Takže chci, abys mi o něm něco vyprávěla.“

Inos se odvrátila k oknu. Kade si všimla, že se jí chvějí ruce. „Musel odejít, aby dostál svému slovu, své cti. Říkal, že to bude nebezpečné. Slíbil mi, že jen co vyřídí tuto záležitost, vrátí se ke mně a já samozřejmě věřím…“

„Na to jsem se tě neptala, drahoušku,“ přerušila ji opatrně Kade. Tiše pokračovala. „Chtěla bych vědět, kdo je jeho otcem. Jak movitá je jeho rodina? Jaké vlastní pozemky? Tituly?“

Inos teď vypadala o mnoho mladší, ne, teď vypadala jako malá bezbranná holčička zahnaná do kouta. Vzdorně řekla: „Na těchhle věcech vůbec nezáleží.“

„Máš pravdu, moc na nich nezáleží, protože dobrý člověk je dobrý bez ohledu na vše ostatní, a jsem přesvědčena, že tvůj otec přijme kohokoliv, pokud to bude čestný a dobrý člověk. Ale může na nich záležet, pokud by dokazovaly, že pan Andor sem přišel proto, aby dobyl srdce princezny tím, že se bude vydávat za někoho jiného.“

„Ale on uspěl. Dobyl srdce princezny.“

„Pak ovšem sama dobře víš, že na tom velmi záleží.“

Inos stále studovala zasněženou scenérii za oknem. Velké kyvadlo hodin na stěně za nimi odpočítávalo další vteřiny z jejich životů.

„Ano," řekla. „Když to podáš takhle, tak… Ano, máš pravdu, teto, ale já o něm nic nevím, o své rodině nemluvil."

„Ty ses ho neptala?"

„Ne, teď bych se asi vyptávala, ale předtím mne to ani nenapadlo. On je tak vzdělaný, zcestovalý, zkušený, a je tak okouzlující. To mu musíš přiznat."

„Samozřejmě. Celé hory šarmu. Pohoří šarmu! Je to velmi příjemný společník, s tím souhlasím. Taková osobnost by dokázala Krasnegar doslova rozzářit."

„Andora si musí zamilovat každý. Stačilo by, aby byl v Krasnegaru týden, a jotnaři by pro něj udělali cokoliv."

„A lední medvědi by mu každý den nosili svůj úlovek." To byl starý vtip, kterým se v dobách dětství častovali Kade a Holi. Inos jej samozřejmě nemohla znát.

„Není pohyb, že je to opravdový kavalír!"

„Pokud byl tady, skutečně se tak choval." Inos umíněně opakovala: „Je to kavalír!"

„Myslela jsem to trochu jinak, drahoušku. Neřekl ti, kdy se vrátí?"

„Ne, ale jsem si jistá, že se tady ukáže hned, jak bude moci."

„Pak nám tedy nezbývá nic jiného než čekat."

„A mezitím pokračovat v té maškarádě, že?"

„No, nevím. Ekka říká, že jí už téměř došli vhodní kandidáti."

„To je dobře." vydechla Inos.

Kadolan se kousala do rtů. Tento rozhovor jednoznačně posloužil svému účelu a mohla by jej už ukončit, ale zbývalo ještě jedno téma, poslední hořká pilulka, kterou bylo nutno rozkousnout. Inos to bude bolet, ale lépe teď, kdy už je stejně rozrušená, než začínat se vším znovu někdy jindy. Z Krasnegaru totiž za celou dobu nepřišly vůbec žádné zprávy, a to nebylo normální. Nevěděla, jestli má Inos zatěžovat svými podezřeními – a Kade sama sebe neustále ujišťovala, že se jedná o pouhá podezření – ale nemohla přitom vyloučit možnost, že se jim krátí čas a že to dítě pozapomíná na úlohu, kterou musí v této hře hrát.

„Podle koho posuzuješ, drahoušku?"

Inos na ni zamračeně pohlédla. „Posuzuji co?"

„Ne co, ale koho, muško. Podle koho posuzuješ své nápadníky? Podle Andora?"

„Ne, podle otce."

To snad ani nemohla být pravda! „Uvědomuješ si, že srovnáváš velice mladé muže, kteří se ocitli ve složitém a neznámém prostředí, s dospělým králem v jeho vlastním království? Myslíš si, že je to spravedlivé?" Tohle byla bezvýchodná situace. Král Holindarn trval na tom, že si jeho dcera může vybrat podle svého, a ona si samozřejmě vybere jedině Andora, který nejspíš nepřichází v úvahu. Takže nezbývá než čekat až pomine tento mohutný záblesk první romantické lásky – přesně tohle říkala ani ne před půldruhou hodinou, když hovořila s Ekkou. Vzdychla a pomalu se zvedla. „Hlavně buď vděčná, že máš vůbec příležitost sama posuzovat a vybírat si, drahoušku."

„To má být hrozba?" Na Inos bylo vidět, že se zlobí.

„Samozřejmě že ne, jen se tě pokouším varovat, abys nezapomínala, co ti říkal otec."

„O čem?“ Inos na chvíli potlačila svou mrzutost

„O válce. Kdyby Impirie a Nordland vstoupily do války proti Krasnegaru… Ať by zvítězila kterákoli strana, myslíš, že by sis ještě potom mohla manžela vybírat?“

Inos všechny tyto souvislosti samozřejmě už dávno pustila z hlavy. V této chvíli se jí vše znovu vybavilo. Kinvalský lak popraskal, aby odhalil tu ustrašenou holčičku, která se ve skutečnosti skrývala pod maskou sebejisté dámy. Snažila se skrýt svůj strach. „No ano! Jaká škoda, že zeman Kalkor je ženatý! To je opravdu škoda, že ho sem ty a Ekka nemůžete pozvat také, abych se před ním musela předvádět!“

Kade ten výpad vůbec nezaskočil. „Celý problém, holčičko, vůbec není v tom, že je ženatý, ale v tom, jak se chová. Věř tomu, že kdyby ses mu líbila, tak dá svoji manželku některému ze svých sedláků a místo ní si vezme tebe. Takhle to dělají od nepaměti.“

7

Bledé denní světlo začalo váhavě pronikat komínovou dírou, když kdosi probudil Rapa tím, že si o jeho tvář otřel botu obalenou sněhem. Otevřel oči. Nad ním stála jeho noční můra – Darad, zahalený v kožešinách, s hlavou téměř se dotýkající stropu.

Rap někde našel kus špinavého hadru, do kterého se zabalil. Ležel dokonce poměrně blízko krbu. Toto výhodné místo získal docela jednoduchou metodou, spočívající v tom, že prostě odházel z cesty slabší, kteří se mu nemohli postavit na odpor. Ty silnější to pobavilo, a tak mu v tom nebránili, dokonce mu dovolili pít z jejich společné nádoby, stále ale ještě nedostal nic k jídlu. Bolelo ho břicho, jednak z hladu a jednak jako připomínka výprasku od Kuřete.

Chlapecká chata bylá zmenšenou verzí srubu pro dospělé. Jediná místnost byla plná kouře z otevřeného ohniště, zápachu nemytých těl a žluklého tuku. Na podlaze z udusané špinavé hlíny se povalovalo jen pár páchnoucích koberců. V této chvíli byl Rap jejím jediným obyvatelem. Kupodivu se cítil dobře vyspaný, což jej potěšilo.

„Přišel jsem se s tebou rozloučit, blbečku.“

Rap jej probodl pohledem, ještě se plně neprohrál. „Tak sbohem.“ Co víc mohl říci?

Velký muž se na něj díval velmi nahněvaně. „Ty hlupáku, tohle je tvoje poslední šance!“

To už říkal předešlé noci. „Jaké mám tedy možnosti?“

Daradovi chvíli trvalo, než odpověděl, přemýšlení ho tak namáhalo, že se při tom mračil. „Řekni mi svoje Slovo a já tě vodsuď dostanu.“

„Nebo co?“

„Nebo tě budou zkoušet. Proti Kuřeti.“

Jak zkoušet?“ Rap rychle zapátral svým bystrozrakem a zjistil, že všichni chlapci jsou ve velké budově a jedí.

Darad se těžce rozhodoval, ale pak si klekl najedno koleno a šťouchl Rapa rukou velikosti menší lopaty, schovanou v bezprsté rukavici. „Maj rádi hodně manželek, chápeš?“

Rap nechápal, ale byl potichu.

„Takže se zbavujou slabochů, chápeš?“ Darad si srovnal další myšlenku a pokračoval. „Je to jejich zimní zábava. Když jsou dva kluci dostat starý, tak je otestují. Vítěz získá tetování…“

„A ten druhý zemře?“

„Správně!“ Darad se usmál Rapově chytrosti. „A já vypadám jako slaboch, a tak mě dostane za soupeře náčelníkův synáček, aby byla jistota, že neprohraje.“ Darad přikývl. „A seš bez šance.“

„Nemám žádné Slovo,“ řekl Rap. „Řekni mi svoje a já nás odsud dostanu oba.“

Darad zlostí až poskočil. „Myslíš si, že jsem blázen? Že ti dám půlku svýho Slova? Seš hlupák.“ Napřáhl nohu. Rap se rychle stočil do klubka v očekávání kopance, ale obr se jen pousmál a odešel. Dveře za sebou prudce zabouchl.

S úlevou si Rap přerovnal přikrývku, aby se lépe chránil před zimou. Pak svým vnitřním zrakem sledoval Daradův odjezd.

Smíšek se zakymácel, když na něj nasedla masa obrovského muže. Nechtěl jít a obr jej nakopl tak silně, až Rapovi vhrkly slzy do očí. Darad nad koněm samozřejmě zvítězil a vyrazili do lesa, za nimi šel Pepř s nákladem.

Jel na jih. Bylo jasné, že Darad nehodlá navštívit Kinvale, aby informoval princeznu Inos o nemoci jejího otce. Konec konců nenacházel od začátku jediný důvod, proč by to měl udělat Andor, natož pak Darad. Ale Inos se to musí dozvědět, což ovšem znamená, že Rap musí uniknout a musí to dokázat sám.

Tvrdohlavý, tak mu říkávala jeho matka. Inos mu tak říkala také, i když většinou dávala přednost slovu *paličatý*. Dobře, řekl si, když si všichni myslí, že jsem tvrdohlavý, tak takový budu.

Posadil se, omotal si kolem těla kožešinu a znovu svým bystrozrakem nahlédl do velké budovy. Nikdy ještě neměl takový hlad jako teď, ale nějak si byl jist, že mu nic k jídlu nedají. Chlapci se museli vyplížit ven velice tiše, naschvál ho nevzbudili – náramný vtip! Očekávali, že poběží a pokusí se k nim připojit. Kuře by jistě zářil nadšením, kdyby přinutil Rapa žebrat o trochu jídla a mohl ho odmítnout.

Rap se zařekl, že vydrží bití a všechny ostatní ústrky, co to půjde, zvýší tím sice uspokojení svých věznitelů, ale jestliže jim jde o mučení, pak ho jistě nenechají příliš zeslábnout, protože budou chtít aby, vydržel co nejdéle.

Opět mu začala vrtat hlavou záhada kolem Andora a monstrózního Darada. Kdo je Darad? Člověk nebo démon? Může být démon tak hloupý? Minstrel Jalon mluvil o Daradovi a Andor znal Jalona. A všichni chtěli Rapovo Slovo…

Rap si vzpomněl, že Darad nakonec řekl cosi důležitého. A tu všechna kolečka zapadla do sebe.

Že ti dám půlku svýho Slova?

To je ono! Tak proto Andor nechtěl Sdílet svoje Slovo. Když se s někým podělíš o Slovo, rozdělíš jeho Sílu. Kdyby tomu tak nebylo, lidé by si říkali Slova jako vtipy, každý by je znal. Pandemie by se jen hemžila čaroději. Musel existovat dů-

vod, proč se Slova nesdílela, a Rap na něj právě přišel – Sdílením se zmenšovala jejich Síla.

Andor se o tomhle vůbec nezmínil!

Ani Jalon ne!

Ani Sagorn ne!

Král ano. „Pamatuj, že si musíš střežit své tajemství," říkal a myslel si, že mu Rap rozumí.

Teď už konečně pochopil! Hlavou mu běžel jeden nápad za druhým – Slova se předávají na smrtelné posteli. To říkal Sagorn i Andor.

Dva lidé, kteří Sdílejí Slovo, mají každý půl jeho Síly. Ale Slova se předávají už celé generace, takže je jasné, že neztrácejí svou Sílu při vyřčení, protože to už by dávno vymizela. To znamená, že když dva lidé sdílí jedno Slovo a každý z nich tím pádem ovládá polovinu jeho Síly, tak po smrti jednoho z nich ten druhy získá opět celou Sílu.

Ano! Potud je to jasné!

Zemře – nebo je zavražděn! Proto je znalost Slova nebezpečná!

Ale proč je ještě nebezpečnější se o ně podělit?

Samozřejmě, kdyby měl Slovo, o které by se mohl podělit, a řekl je Andorovi nebo jeho démonu Daradovi, tak by ho okamžitě zabili, aby získali i druhou polovinu jeho Síly.

To ovšem Andor také jaksi opomenul zmínit.

Démonický milenec:
Divoký kout! Jak očarován ženou,
jež pod lunou bloudí na zapřenou,
když démon ženich zradil ji, a kvílí.

Coleridge: Kubla Khan (překlad V. Renč)

»»» KAPITOLA ŠESTÁ ««« LESNÍ PLÁČ

1

Brzy po Daradově odjezdu se vrátili chlapci z jídla.

Kuře si zavolal Rapa a vyvedl jej ven před barák, bosého a úplně nahého. Vzduch byl horší než ledová voda. Byla taková zima, že slzy, které stékaly Rapovi po tvářích, okamžitě mrzly. V pár vteřinách se začal nekontrolovatelně třást. Uši, prsty na rukou i nohou mu znecitlivěly. Kuře toho na sobě neměl o moc víc než Rap, ale Rapovu nepohodlí se smál a vyšlapoval si volným krokem, aby dal najevo, jak málo mu zima vadí. Ukázalo se, že cílem jejich cesty je skládka za Velkým domem, kam stokou přicházely všechny zbytky z celé osady. Blešoun a jeho smečka tam hrabali, čenichali a snažili ve zbytcích něco ukořistit, cokoli, co stálo za snězení, vždy některý ze psů popadl a vystartoval pryč, aby to spořádal v soukromí. Vše ostatní bylo brzy roztaháno po okolí a přimrzlo k zemi.

Kuře dal Rapovi posuňky najevo, že by se měl najíst, a ukázal na hromadu odpadků.

Rap zuřivě zavrtěl hlavou a odvrátil se, ne však dost rychle, aby nezahlédl kruté pobavení ve tváři svého společníka – když má člověk skutečný hlad, tak sní všechno. Zítra nebo pozítří už bude v té kupě hrabat zrovna jako psi.

Rap rychle pochopil pravidla svého věznění. Strčili ho do baráku, ze kterého mohl vyjít, kdykoliv se mu zachce, ale nesmí si vzít žádný z kožichů nebo houní, naskládaných na hromadě vedle dveří. Dali mu pouze krátké otrhané kalhoty. Toto 'pravidlo' jej ovšem omezovalo vzhledem k zimě stejně, jako kdyby měl u kotníku železnou kouli. Další pravidlo znělo, že nesmí vstoupit do žádné jiné budovy.

Ve srubu mimo něj žilo třicet čtyři chlapců, od malých batolat až po Kuře, který byl nejstarší a největší. Jednoznačně měl postavení vůdce. Bylo toho jen málo, čím se mužové kmene v lese přes zimu zaměstnávali. Všechny práce ve vesnici zastaly ženy. A tak mužská část osadníků trávila většinu svého času spánkem, rozčesáváním svých dlouhých vlasů a tím, že se pomazávali žluklým medvědím tukem. Rap se zpočátku domníval, že je chrání před zimou, a tak se rozhodl vyzkoušet to. Tepleji mu nebylo, jen mu přestala praskat kůže. Zato od té chvíle smrděl jak všichni ostatní.

Když se chlapci nevěnovali některé z těchto činností, hráli hry s tabulkami a klacíky, pro Rapa příliš složité, nebo spolu zápasili. Speciálně Kuře miloval bojové

hry, ale nikdo z ostatních nebyl pro něj dostatečně rovnocenným soupeřem, aby mu mohl nabídnout pořádný zápas. Zdálo by se, že Rap pro něj bude ideálním partnerem, ale Kuře ho ani jednou nevyzval k boji, jako by k tomu měl nějaký tajný důvod. Rap za to byl náležitě vděčný. Kuře organizoval týmy svých protivníků, většinou složené ze Zelenáče a Pisklouna a dvou dalších v pořadí podle věku. Někdy ale i ze čtyř nebo pěti mladších chlapců. Sám se pak postavil proti celému týmu. Vždy zvítězil, většinou tak, že otloukl své protivníky o zeď.

Po několika hodinách, kdy jen seděl a poslouchal, jak si mezi sebou povídají, začal Rap pomalu pronikat do tajemství goblinské řeči. Na rozdíl od jazyka, jakým se mluvilo v Krasnegaru, používali v řeči jen velmi málo slov a jen v jednoduchých spojeních. Mnohé výrazy byly naprosto shodné s řečí, kterou mluvil, v mnohých byla jen nepatrná změna v podobě jednoho či dvou písmen, což mu nečinilo potíže odhadnout. V některých slovech používali například *th* místo *t* nebo v některých slovech *pf* za *p* a pár dalších drobností. Za velmi krátkou dobu už jim vcelku bez problémů rozuměl.

Pak se dopustil té velké chyby, že položil jednomu chlapci otázku. Kuře jej zaslechl a vyletěl jak postřelený s výkřikem:

„Žádná odpfověď!“ Přešel k Rapovi. Zastavil se před ním se zkříženýma nohama. „Thy mluvíš theď?“

„Trochu.“

To Kuře potěšilo. „Sedum dnů a mám nové méno.“ V širokém úsměvu ukázal své přerostlé tesáky.

Rap se zatvářil nechápavě.

„Nové méno! Ne Kuře už, Pták smrti!“

„To je dobré jméno,“ řekl Rap zdvořile. Nevěděl, jak se řekne tetování, a tak si klepavým pohybem zakroužil prstem kolem oka. Horlivé přikývnutí mu dalo najevo, že jeho odhad byl správný.

Došlo mu, že i to je trik, jak zajistit Kuřeti přežití. Rap zahlédl v osadě pár evidentně mladších jinochů, kteří byli potetovaní, pár jich již dokonce mělo manželky. Kuře byl nejméně o dva roky starší než nejstarší mládenci v chalupě. Bylo to jasné – Kuře drželi stranou, tak jako se nechává na stromě přezrát ovoce, aby se ani náhodou nemohlo stát, že neuspěje při zkoušce, ať už by to pro něho mělo jakékoli následky. Teď ke všemu ještě do vesnice dorazil tenhle cizí člověk, čímž se ona již tak neférová budoucí zkouška stávala ještě neregulérnější. Kuře měl proto značné sebevědomí.

„Řekneš mi o zkoušce?“ zeptal se Rap.

Kuře se v první chvíli zatvářil překvapeně, pak se mu po širokém škaredém obličeji rozlil spokojený výraz, když si uvědomil rozsah Rapovy nevědomosti. „Ne!“ Pak se otočil k ostatním: „Nikdo nemluvit o zkouška!“ Obrátil se zpět ke své oběti: „Dobré nápady pro zkouška mám!“

„Například?“ Rap věděl už napřed, že se mu nebudou líbit.

„Zapálit thi na hruď malé ohníčky.“

Nelíbilo se mu to.

„Utrhnout thi uši a thy je muset sníst!“

„Já rád chytám malá kuřátka, a škubu z nich peříčko po peříčku," řekl Rap nahlas.

„Placatej nos," vysmíval se Kuře. „Jo, jo, nacpat thi prsty do thvůj placatej nos!"

Rap hlasitě zakvokal a zatřepetal rukama. To zabralo. Kuře zlostí málem upadl. Pár odvážnějších chlapců se za jeho zády dokonce uchechtlo.

Od té chvíle Kuře pobíhal po místnosti a u Rapa se zastavil vždy jen proto, aby mu oznámil, jaké nové krutosti pro něj vymyslel, ale stačilo vždy jen zakvokat, aby se rychle sebral a odešel. Rap nevěděl, zda Kuřeti v použití násilí brání nějaké pravidlo či zda šetří síly na pozdější dobu.

Výhrůžky byly čím dál strašnější a méně věrohodné, takže Rap pochopil, že jde o strategii, která má za cíl vynervovat soupeře tak jako předtím to divadlo na haldě odpadků. Věděl, že se nesmí v žádném případě nechat vyvést z míry, což ovšem vůbec nebylo jednoduché. Než se začali ukládat ke spánku, měl Rap už takový hlad, že se mu myšlenky v hlavě sotva převalovaly. Přesto dokázal vyvolat svůj vnitřní pohled a tak lehce objevit skladiště potravin – malou komůrku vedle ženské místnosti. Nikde na žádných dveřích neviděl nějaké zámky či petlice. Kručení v břiše mu bránilo usnout, a tak jen ležel na své kožešině mezi ostatními spícími chlapci a čekal dlouhé hodiny, až usnou všichni příslušníci kmene, i ti v domě ženatých. Pak se zvedl.

Z hromady si vybral tu největší jelenicovou deku, kterou našel – patrně patřila Kuřeti – a potichu se vypotácel ven.

V téhle zimě bylo zbytečné držet stráže, jen psi hlídali. První jej zaznamenal Blešoun, ale díky Rapově schopnosti ovládat zvířata jej neprozradil. Tiše k němu přiběhl, očichal ho a nechal se podrbat za ušima. Jestli nebyl Blešoun čistokrevný vlk, byl mu bezpochyby hodně příbuzný, přesto se svalil na záda a vyžadoval po svém novém příteli škrábání na břiše. Pak Rapa doprovodil podél Velkého domu, který sloužil jako noclehárna ženatých, až k Domu žen.

Rap proklouzl dovnitř, jen tak tak se mu podařilo zabránit Blešounovi, aby šel za ním. Chvíli tiše stál a čekal, až se mu trochu uklidní roztřesené nohy a začnou jej znovu poslouchat. Věděl, že u vzdálenější stěny leží mladá děvčata a blíž k němu starší ženy. V místnosti bylo šero, obě ohniště uhašena až na pár žhavých uhlíků. Rap si začal hledat cestu ke špižírně, která byla v zadní části budovy, a třásl se při tom stejnou měrou hlady jako strachy. Pomalu a opatrně obcházel a překračoval spáče. V tomto domě bylo to nejcennější, co kmen vlastnil – zásoby na zimu a neprovdané dívky. Rap nikdy v životě nebyl ve větším nebezpečí jako tady. Kdyby mě teď chytili… ale co, stejně nemám co ztratit, řekl si.

Když otevíral skřípající dveře špižírny, tajil dech a šeptal tichou modlitbičku. Rychle popadl kus zmrzlé ryby. Zavřel dveře, otočil se a – srdce mu poskočilo tak divoce, jako by se pokusilo opustit svého pána a utéct zpět do Krasnegaru. Přímo před ním stála maličká ženička. Dívat se nahoru na Rapa jí činilo potíže, neboť měla obrovský hrb. Nejasná postavička v bohatě zdobeném plášti s kapuci, stojící před ním, byla goblinka. Měla tmavý, nevýrazný obličej, nejasně osvětlený jen doutnajícími uhlíky. Viděl však, že má hodně vrásek, takže usoudil, že je už hodně stará.

Po dobu, která mu připadala jako věčnost, se neozval ani jeden z nich. Cítil, že mu po zádech stéká pramínek ledového potu. Proč ta bába nekřičí na poplach?

„Pfaun?“ řekla něžně. Její hlásek zněl jako suché praskání zmrzlého skla. „Proč pfaun tady?“

Rap nemohl promluvit. Olízl si pusu, na jazyku cítil krev z popraskaných rtů.

„*Daleko z údolí,*“ zanotovala si babka a znělo to jako nemelodické, naštěstí však tiché krákání, „*kde jeho předci projevují…*“ zarazila se. „Ne, to jinak. Ne projevují! *Velebí*?“ Zamyšleně si žmoulala vrásčitý spodní ret a ukázala, při tom prořídlou řádku ostrých goblinských zubů. „Proč tady thy používat Síla, he?“

Rap stále ještě nebyl schopen promluvit. Jako by měl jazyk přilepený k patru. Bylo mu jasné, že stařena nechce vyvolat poplach. Přinutil své roztřesené nohy k poslušnosti a poklekl. Byl tak méně nápadný, kdyby se někdo probudil. Teď si hleděli z očí do očí.

„Mám hlad,“ zašeptal. „Jen hlad.“

Zdálo se, že jej neslyší. „*Kdo to leze sem, kde má láska spí?* Co? Pfauni blízko mého zlatíčka? Síly z tmavý les. Pfauni!“

„Prosím tě, jen nebuď ostatní.“

„Poroučí pfsům, tho je všechno.“ Byla příliš stará a nejspíš bláznivá.

Srdce mu znovu šíleně poskočilo. Uvědomil si, že skrz její postavu vidí zář žhavých uhlíků z ohniště. Duch! Zlý duch! Pokusil se postavit, ale jako by měl nohy zkamenělé. Protřel si oči, znovu se na ni podíval. Stála tam, uhlíky už vidět nebylo. Zaťal zuby, aby mu přestaly drkotat. „To divné,“ brblala si. „Pfořádně ho nevidím.“

„Mám jen hlad,“ opakoval Rap, ale sám se přitom stěží slyšel. „Nic víc, jen hlad. Nemám zlé úmysly.“

Natáhl k ní ruku ve snaze zjistit, zda projde tím zjevením. Dotkl se jelenice. Rychle ucukl. Baba si toho však vůbec nevšimla. Přimhouřila oči a upřeně se na něj zahleděla. „Thy! Pfaun! Pfroč já neumět thě předvídat?“

Rap byl celý popletený. Zavrtěl hlavou. „Mám hlad,“ zašeptal znovu.

„Hlad? Thy mít?“ zachechtala se najednou v jakémsi bláznivém veselí. Rap se ještě více přikrčil k zemi, protože se bál, že se některý ze spáčů probudí, avšak nikdo se ani nepohnul.

Smích zanikl stejně náhle, jak začal. „Zlatíčko moje!“ Hlas měla opět tichý jak vánek v trávě. „Nesmíš ublížit mu!“

„Ublížit komu?“

„Ptáku smrti. On zaslíbený.“

Rap si nikoho toho jména nevybavoval. Žádný z chlapců se tak nejmenoval, tím si byl jist. Měl pocit, že takové jméno by si zapamatoval. Zavrtěl hlavou.

Ta malá babizna jen kroutila pusou, jako by něco přežvykovala, jen cosi zabručela a nakonec začala znovu kvílet „*Když přišlo léto do údolí Utho…* Pamatuj, pfaun – on moc vzácný!“ A byla pryč.

Poblíž ohniště se někdo ve spánku otočil na druhý bok a tiše si něco zamumlal.

Rap čekal, až mu přestane srdce tlouct jak splašený pták křídly. Konečně se mu podařilo vstát. Zdálo se, že žádná ze spících žen tu starou bláznivou babu neslyšela, nikoho dokonce nevzbudilo ani to její kvílení. To už mu připadalo hodně

zvláštní. Hledal cestu zpět ke vchodu a celý se strašlivě třásl. Stále přemýšlel o svém podivném zážitku, až skoro sám sebe přesvědčil, že to všechno, co tam uvnitř viděl, slyšel a čeho se dotkl, že to všechno byly jen halucinace z hladu.

Dorazil ke dveřím a rychle proklouzl ven, obávaje se, aby studený průvan někoho neprobudil. Pak už spěchal temnou nocí zpět k chlapecké chatrči. Musel se soustředit na psy, aby svou pozornost neobraceli k jeho vzácné kořisti. Přesto, že měl ústa plná slin, dokázal odolat a položil tu ledovou hroudu rybího masa na chvíli do ohniště, aby alespoň roztála, a při tom se modlil, aby praskání a syčení neprobudilo Kuře nebo některého jiného chlapce. Skoro si spálil prsty, když vytahoval ten odporný, ale v jeho očích nádherný kus polosyrového masa. Schoval se pod deku a shltal úplně všechno až na pár kostiček.

Potom usnul.

Každou noc se pak vracel do skladiště, neboť neměl možnost udělat si někde zásobu, jak kvůli psům, tak i kvůli goblinům. Nikdo jej nenachytal a to záhadné mámení už také nespatřil. Jen Kuře byl vzteklý a podezíravě jej sledoval, neboť Rap vůbec nechodil k odpadní jámě.

Všichni chlapci měli zakázáno s Rapem mluvit, nikdo mu nesměl říct, z čeho se zkouška skládá. Nemohla to být jen záležitost fyzické síly, protože Rap byl mnohem větší než Piskloun nebo Zelenáč, přesto jim Kuře dával jako soupeřům přednost. Rap se domníval, že nejspíš se bude jednat o nějakou lesní dovednost, třeba něco, jako je sokolnictví. V čem si byl docela jistý a co by nečekal ani ve snu, bylo to, že by zkouška probíhala spravedlivě. Avšak ani s tím si hlavu příliš nelámal.

Většinu času trávil plánováním útěku. Ale ať ho napadlo cokoli, buď to bylo neuskutečnitelné od samého začátku, anebo se to za chvilku neproveditelným stalo. Až měl pocit, že mu snad goblini čtou myšlenky. Darad mu sebral boty a Vysoký havran zkonfiskoval ty Andorovy a měl je pořád pěkně na očích, postavené vedle lůžka, což znamenalo, že obutí musí počkat na konec. Po dlouhém hledání se mu vnitřním zrakem podařilo vypátrat i osud ostatního ošacení – kožich i kožešinové kalhoty už ženy rozpáraly a přešily na pokrývky, samozřejmě opět k větší náčelníkově slávě.

Tohle zjištění Rapem otřáslo, podobně jako kdyby vězni oznámili, že klíč od jeho kobky roztavili. Upadl do takové deprese, do jaké se ještě v životě nedostal. Při svých nočních výpravách si ověřil, že kožešina je lepší než jelenice. Když vyrážel na lup, zabalený do jelenicové deky, tak mu pěkně cvakaly zuby. Není přece goblin, v lese bez kožešinového oblečení nemá šanci. Byl v kleci, uzavřené neviditelnými mřížemi mrazu.

Tanečníka a Blázna umístili goblinové do boudy ke svým poníkům, a tak si Rap říkal, že nebude problém je ukrást, až bude připraven k útěku, jenomže pět dní nato dva muži jeho koně osedlali a odjeli na nich, aby se už nevrátili. Rapovi tedy nezbude než si vzít jednoho ze zakrnělých goblinských poníků: Tím přišel o výhodu lepšího koně v závodě, který bude nevyhnutelně následovat, jakmile na jeho útěk přijdou.

Dávno už zavrhl myšlenku, že polovina mužů kmene je někde na válečné výpravě. Ne, žádní další muži zkrátka neexistovali a Rap musel neochotně připustit,

že hrůzu nahánějící řeči Kuřete nejsou jen sadistické vtípky – byly to skutečné plány. Poražený zkoušku nepřežije.

Přes všechno odhodlání bylo Rapovi jasné, že útěk není nic než prostá sebevražda. S pomocí bystrozraku byl možná schopen ukrást boty, nějakého poníka a možná trochu jídla, ale ne oblečení, které potřeboval. V obleku z jelenice umrzne, pokud jej ovšem dřív nechytí. Přesto mu smrt zmrznutím připadala poněkud příjemnější než všechny ty hrůzy, které pro něj vymýšlel Kuře. Musí se vydat do lesa!

Rap ale útěk odkládal už příliš dlouho. V den, kdy chtěl utéci, se při západu slunce zvedla vichřice. Byť nerad, rozhodl se, že počká ještě jednu noc, i když to měla být ta poslední před jeho zkouškou. Buď Kuře lhal, nebo se zmýlil, anebo Rap špatně počítal, ale když se ráno probudil, zjistil, že se chlapci vzrušeně oblékají do svých jelenicových šatů, což nikdy předtím neviděl. Svým bystrozrakem viděl horečnou činnost v chatě žen i v části pro manželské páry. Brzy mu bystrozrak ukázal i další, cizí gobliny, jak přicházejí i s rodinami ze všech stran do zdejší vesnice, aby se na tu zábavu podívali. Zjevně nastal den zkoušky.

Stále ještě nevěděl, co se od něj čeká, krom toho, že má statečně zemřít. A samozřejmě pomalu.

2

Bledé světlo polárního dne slabě prosvěcovalo bílou ledovou mlhu. Nad jižním horizontem se vznášela polární záře, mnohem jasnější než měsíční světlo. Poryvy větru zvedaly čerstvě napadaný sníh a hnaly jej před sebou nízko při zemi.

Již několik hodin probíhala ve Velké budově hostina, které se účastnili všichni s výjimkou Kuřete, Rapa a několika starých žen, které právě teď dorazily do chlapecké boudy s vaky plnými různých pomůcek, aby nachystaly oba hlavní aktéry k nadcházející zkoušce. Začaly tím, že si je posadily na židle a namazaly je od hlavy k patě medvědím sádlem. Kuřeti stáhly vlasy do jeho obvyklého úzkého cůpku, ale nad Rapovými nepoddajnými vlasy se jen vztekle rozčilovaly. V žádné z nich nepoznal ženu, kterou spatřil při své první loupežné výpravě.

Babice pracovaly rychle a nereagovaly na žádny z Rapových dotazů, zato s Kuřetem vesele rozprávěly. Zatímco jej ženy připravovaly, Kuře seděl na své židli, upřeně zíral na Rapa a hlasitě opakoval všechna ta ohavná mučení, která si pro něj vymyslel.

„Thy muset ukázat dobrá divadlo, Placatej nos!“ hrozil na něj prstem. „Thy umírat pomalu, dlouho!“

Jediná obrana, která Rapovi zbývala, bylo posměšné kdákání, ale to dnes moc nezabíralo.

„Pták smrti!“ přerušil jej Kuře a jen se jeho zakvokání zasmál.

Ach, Bohové! Rap se na židli zaklonil, dusil se zoufalým pláčem. Takže on je ten *vzácný*! Kdyby to tehdy byla halucinace z hladu, jak mohla stará věštkyně znát právě tohle jméno? To znamená, že tehdejší zjevení bylo skutečné! Je odsouzen bojovat se šampiónem, který je pod ochranou věštců!

Vtom si ale vzpomněl, že Kuře před ním jednou své nové jméno vyslovil a že na to jen pozapomněl. Bylo to tehdy, když spolu hovořili poprvé. To je jen další

důkaz toho, jak jej klame paměť. Žádná stará bába nebyla. Byl to jen výplod jeho pomatené mysli. Rapovi se podařilo i v této chvíli zachovat zdání klidu. Kuře si naštěstí ničeho nevšiml. Náhle pronesl: „Vůně jetele!“ a zasněně se usmál.

Rap uvítal jakoukoliv změnu tématu. „Vůně jetele?“ zeptal se roztřeseným hlasem.

„Dneska já ženit s Vůně jetele! Dát jí kusy thebe jako svatební dar.“

Rap zase upadl do letargie, radši se ani neptal, které části jeho těla má Kuře na mysli. Svým vnitřním zrakem viděl, že v domě svobodných žen strojí velmi mladou dívku.

Stařeny, které je chystaly na zkoušku, pomalu s prací končily. Právě jim navlékly silné kožešinové rukavice a pak ještě kožešinové boty, jaké nikdy předtím neviděl. Vypadaly velmi neprakticky, protože sahaly jen ke kotníkům, tudíž ve sněhu nebyly k ničemu, ale Rap díky nim pochopil, co obnáší zkouška a proč právě on, negoblin, dostal přednost před menšími hochy jako Piskloun nebo Zelenáč.

Kuře pozoroval, jak to Rapovi všechno dochází, a škodolibě se culil.

Ty rukavice s botami slouží jen k tomu, aby nám mrazem neopadaly prsty! Pak dostali ještě klapky na uši a tím veškeré odívání až na malou bederní roušku skončilo.

Od dobrýho hřebce je dobrý hříbě, říkával starý Hononin skoro denně. A Darad mu vysvětlil že goblini odstraňují ze svých řad slabochy a neduživce, z čehož vyplývá, že své dětí otužují od malička. Nemá šanci!

„Dneska moc studenej den, Placatej nos. Zlý vítr!“ smál se Kuře.

Hostina skončila. Vesničané se svými hosty se vyvalili z Velkého domu do nadcházejícího soumraku. Mráz teď v podvečer ještě zesílil. Vál silný vítr, který vířil sníh po celém táboře a mísil jej s kouřem, plazícím se z děr ve střechách. Sníh byl tak promrzlý, že skřípal pod nohama při sebemenším pohybu. Dokonce i na gobliny to bylo trochu moc. Děti měly přes své obligátní jelenicové oblečení i kožešinové pláštěnky. Diváci se shlukovali do hloučků, namísto aby vytvořili kruh kolem arény. Všichni podupávali a přecházeli sem tam, aby se trochu zahřáli. Od úst se jim vznášely bílé obláčky.

Uprostřed arény ležel kmen stromu a při pohledu na něj Rap už přesně věděl, co jej čeká. Přivedli ho sem zabaleného do kožešinového přehozu, ale i v něm se třásl jak ratlík. Mráz jej štípal do holých kotníků a sněhové krupičky sekaly do tváře. V tomto mrazu bylo obtížné se jen nadechnout, oči mu slzely a z nosu mu teklo tak, že měl za chvíli vousy samý rampouch. Děsil se pomyšlení na to, až z něj kožešinu sundají, a přemýšlel, zda muka mrazu mohou být snesitelnější než to, co s ním potom bude vyvádět Kuře. Mráz bude asi lepší. Musím vydržet co nejdéle a radši zemřít zimou.

„Jen drž svůj konec pěkně nahoře,“ řekl mu kdysi Darad.

Kuře napochodoval k jednomu konci kmene a Rapa postrčili k druhému – samozřejmě k tomu tlustšímu a těžšímu. Pak k nim přistoupili čtyři muži. Tohle nemůžu udržet, natož když je taková zima. Díval se na šílenou délku té klády, na její drsnou kůru a nebezpečně vypadající pahýly větví, trčící z kmene po celé jeho délce. Muži se sehnuli, zhluboka se nadechli a pozvedli kládu i s vrstvou sněhu, který se k němu zespod nalepil.

Někdo z Rapa strhl pokrývku. Nápor mrazivého vzduchu byl horší, než kdyby jej hodili do ledové vody. Zasténal bolestí a koutkem oka zahlédl Kuře, jak si vychutnává jeho reakce. Kdosi jej popostrčil směrem pod zdviženou kládu. Muži ustoupili a na rameno mu drtivou vahou dopadla celá její tíha. Téměř se mu podlomila kolena, neohrabanou rukavicí se pokusil strom pořádně uchopit.

Kuře držel kmen za nějaký pahýl. Na Rapově straně ovšem žádné pozůstatky větví nebyly, takže mohl břemeno mnohem hůř ovládat – Vysoký havran nic neponechal náhodě. Kuře pevně kládu uchopil, udělal krok dozadu a zatáhl.

Rap nebyl připraven na nic jiného než jen vydržet tu nesmírnou tíhu, a tak mu ten nenadálý pohyb málem strhl kmen z ramene. Zavrávoral a začal pomalu pod tím obrovským nákladem klesat k zemi. Sebral veškeré své odhodlání a vzepřel se, až se mu na rameni trhala kůže. Kuře se spokojeně usmál a pro změnu vykročil kupředu.

Rap musel couvat a opět téměř upadl. Diváci začali vzrušeně vykřikovat nějaké sprosté poznámky.

Bylo víc než jasné, že Kuře si může v tomhle souboji dělat, co chce, a tak po prvých dvou pokusech přestal vyvíjet jakékoliv snahy kládu z Rapa strhnout – pokazil by tím přece celou zábavu. Široce se rozkročil, srovnal si kmen na rameni tak, aby jej stačilo přidržovat jen jednou rukou, a druhou si chvástavě opřel o stehno. Dál už jen stál, usmíval se a čekal, až mráz vykoná celé dílo.

Diváci, kteří se kolem nich choulili ve větru, jen přešlapovali a tiše vyčkávali. Malé dětí začínaly být rozmrzelé. Psi zvědavě očichávali hostům kotníky. Při zemi se plazily sněhové jazyky, vítr odnášel dým ze srubových střech.

Nebudou muset čekat dlouho. Rap cítil, jak z něj prchá život. Zbývalo už jen pár minut, než jeho tělesná teplota klesne na bod, kdy omdlí nebo dál neudrží ten špalek. Svaly měl stažené nevýslovně bolestivou křečí, nohy se mu nekontrolovatelně třásly, nebude moci zabránit tomu, aby se mu nepodlomila kolena. Zuby mu cvakaly a kůže mu zbělela, jako by byl jotun. Pokusil se kmenem cuknout, ale ten se vůbec nepohnul. Kuře ani nemusel pozdvihnout druhou ruku či přešlápnout, možná Rapův pokus ani nezaregistroval. Úsměv na jeho tváři se rozšiřoval zároveň s tím, jak Rap slábl. Ještě pár minut a bude konec.

Rapovi se vybavil obraz staré goblinky, která jej varovala, aby Kuřeti neubližoval. Málem se rozesmál.

K čemu mi je Slovo Moci? K čemu mi je tvrdohlavost? Jak jsem teď užitečný Inos? Okradou ji o trůn, protože jsem ji nestačil varovat. Proč můj talent spočívá v umění bystrozrakosti a ne v tělesné síle a vytrvalostí? Proč nemám Andorovu podlost a lstivost? Jen schopnost předvídat a komunikovat s koňmi nebo psy. Se psy!

Rap v duchu slabě zavolal. Cítil, že mu odkudsi z davu lidí Blešoun odpovídá.

Buď se stmívá mnohem rychleji, nebo už omdlívám, pomyslel si Rap. Před očima se mu přelévaly černé vlny.

Kuře uchopil kmen oběma rukama. Pravděpodobně se chystal k dalšímu cuknutí. Lhostejno jestli dopředu či dozadu, obojí bude znamenat konec, protože Rap už se sotva udržel ve stoje. Sebemenší pohyb klády jej pošle k zemi.

Blešoune! Pomoc!

Kuře jen tak, z čiré škodolibostí, kmenem zatočil. Ostrá kůra se Rapovi zaryla do ramene, jenže Rap už byl tak promrzlý, že žádnou bolest necítil. Kláda se mu málem skulila z ramene dolů. Soustředil se jen na Blešouna. Vyslal k němu zoufalou výzvu, obraz, směr.

Černé vlny přicházely rychleji a rychleji. Hlučelo mu v hlavě jak moře na Krasnegarských útesech. Celé okolí se vlnilo. Konec byl na dosah. Kuře to poznal. Začal kládou pohupovat. Lehounce, žádné prudké pohyby. Bavil diváky tím, že jim předkládal pohled na Rapa, kývajícího se v rytmu pohybu kmene. Rapovi se pomalu rozjížděly nohy, oči měl vyvalené, dýchal prudce a trhaně. Houpání nabývalo na síle, dopředu, dozadu, dopředu… Kam asi Rap spadne?

Blešoune!

Pes velký jak vlk se vřítil do středu kruhu plnou rychlostí vlčího běhu a směřoval k Rapovi. Jak míjel Kuře, změnil náhle směr a vrazil mu ze vší síly do kolen. Pes, chlapec i kláda se vzápětí zřítili na jednu hromadu.

Rap se zakymácel, ale udržel svůj konec kmene ve vzduchu o vteřinku déle než Kuře. Pak se skácel a někdo přes něho přehodil kožešinovou pláštěnku, čísi ruce jej zvedly a odnesly do společenské místnosti ve Velkém domě. Za nimi se hrnuli bouřlivě debatující diváci. Blešoun se zmateně odplížil pryč. Kuře zůstal bez hnutí ležet na zemi tak, jak upadl, jen pěstí vztekle bušil do kmene a po tvářích mu stékaly slzy hořkostí, které se měnily v ledové kroupy dřív, než mu stačily doputovat k bradě.

3

Omámený Rap upadl šokem z náhlého tepla do úplného bezvědomí, ale goblinské ženy měly dostatek zkušeností s podobnými případy a své lektvary měly už dávno připravené. Za pár minut začal Rap zase vnímat okolí, ženy i všechny shromážděné gobliny.

Ne všechna muka goblinské zkoušky jsou vyhrazena jen pro porazeného. Rap se střídavě probíral a zase upadal do bezvědomí, jak mu zmrzlé tělo postupně roztávalo. Když jej nutily k pohybu, trpěl tak, že se mu chtělo zemřít. Do krku mu lily nějakou horkou tekutinu, masírovaly jej a potíraly mu tělo nějakými mastmi. Stále měl však na paměti, že všechno jeho utrpení se odehrává před diváky a že goblini obdivují statečnost. Navíc se domníval, že jej sleduje i Kuře, a tak zaťal zuby, zaklonil hlavu a bolestí křičel jen v duchu.

Návaly mdlob časem polevily, ale stále ještě byl docela zmatený jak prožitým šokem, tak i z těch lektvarů, které do něj lily. Matně vnímal, že se jej ptají, jaké si zvolil mužské jméno, a vzdáleně slyšel svůj vlastní hlas, jak říká, že mu stačí Placatý nos. Nebyl schopen odhadnout, jak dlouho to všechno trvá.

Nakonec se mu hlava přece jen pročistila a začal vnímat své okolí. Byl na mužském stupínku u centrálního ohniště ve Velkém domě. Seděl zde jen on, jako by byl nějaký král na trůně. Místnost byla plná goblinů, místních i hostů. Muži a chlapci jako obvykle skoro nazí, ženy a dívky zahalené od hlavy k patě. Všichni stáli či seděli všude po místnosti, jen uprostřed mezi oběma ohništi ponechávali

volný prostor. Velký oheň Rapovi ozařoval záda a stoupající dým nad jeho hlavou vytvářel jakýsi baldachýn.

Všichni na něj upřeně hleděli, až upadl do silných rozpaků, když si uvědomil, že vyjma pruhu látky pod břichem je zcela nahý. Vtom si všiml, že prázdný prostor není úplně pustý. V jeho dlouhém stínu, který se před ním chvěl na podlaze, seděl Kuře s lhostejným výrazem ve tváři a očekával svůj osud. Jeho dlouhý, mužný cop, na který byl tak pyšný, mu uřízli těsně u hlavy. Byl úplně nahý! V přítomnosti mužů i žen! To byl pro Rapa šok, který jej zcela probral z jeho netečnosti. Rozhlédl se po svém okolí.

To byl signál. Vysoký havran se k němu začal přibližovat. Pyšně si vykračoval, na krku náhrdelník z medvědích zubů, který chřestil při každém kroku. Dlouhý cop šedivých vlasů mu visel přes mohutný bachor. Na hlavě měl slavnostní čapku z černého peří, ozdobenou velkým zahnutým havraním zobákem, trčícím mu nad očima, ve kterých se v záři ohně blýskala zloba a nenávist.

Zvedl ruce nad hlavu a hluboce se poklonil. „Zdravím Placatej nos z Havraní totem."

Rap neměl nejmenší tušení, co se od něj očekává, a tak se jen rozpačitě zahleděl na své nohy.

Náčelník k němu přistoupil a stiskl jej v mohutném objetí. Tak tam chvíli stáli – oba páchnoucí a kluzcí vším tím medvědím tukem.

„Vysoký havran ctí svého syna, Placatýho nosa!" A další objetí.

Pak přistoupili dva mladí muži. Nevypadali o nic šťastněji než náčelník, ale také oni Rapa objali. Byli to Černé křídlo a Havraní zobák, bratři Kuřete a od této chvíle tedy i Rapovi bratři. Jejich slova a gesta na uvítanou však nezněla moc upřímně.

Následovalo obdarování nového člena rodiny – obřadní kamenná dýka a kompletní jelenicové oblečení od bot po čepici. Rapovi bylo jasné, že toto vše bylo připraveno pro Kuře. Teď ode mě asi očekávají nějaký proslov, uvědomil si. A tak ze sebe vykoktal něco o tom, jaká je to pro něj čest být přijat do rodu Havraního totemu a že ozdoby na oděvu jsou ty nejhezčí, jaké kdy viděl a… zmlkl. Došly mu nápady.

Zdálo se však, že s jeho řečí jsou všichni spokojeni. Byl představen náčelníkům z ostatních osad – Mrtvému objetí z Medvědího totemu, Mnoha ostnům z Dikobraza a několika dalším. Žádný z nich neskrýval své pobavení nad tím, jak Vysoký havran ztratil svého syna. Otevřeně se vysmívali svému hostiteli a toto ponižování jej zraňovalo víc než lítost nad Kuřetem.

Každý z nich pronesl k Rapovi několik krátkých vět, z kterých po chvíli pochopil, že ta neuvěřitelná pomoc, které se mu dostalo od Blešouna, je považována za zásah Bohů, což mu zároveň vysvětlilo, proč Kuře nevolá po opakování zkoušky. Rap si vzpomněl na tu podivnou stařenu, kterou viděl při první výpravě do skladu. Říkala přece *Ten zaslíbený… On je vzácný*. Její předpověď se nevyplnila, a tak znovu usoudil, že to nebylo nic jiného než halucinace.

Poslední z hostů se vrátil na své místo. Zatím vše probíhalo klidně a Rap se začínal cítit dobře. Hlava jej už skoro přestala bolet a věděl, že teď, jako goblin, má mezi ostatními vcelku dobré postavení. Přemýšlel, zda mu dají nějaký doprovod

při cestě na jih. Opět mohl začít uvažovat o tom, že dorazí do Kinvale. Až se mu podaří varovat Inos, pak možná najde i Darada a pomstí se mu.

Jeho příjemné snění přerušil další bod programu – svatba. Dočista zapomněl na Vůni jetele. Teď ji přiváděli k němu. Stála tiše, jak se od ní očekávalo, s pohledem sklopeným. Byla zahalená od hlavy k patě, jen její fádní obličej vykukoval zpod bohatě nařaseného čepce. To jméno se k ní nehodí, napadlo Rapa. Byla příliš mladá na nevěstu, i když bylo vidět, že se jí pod šaty slibné rýsuje pěkně zaoblená a díky jejímu mládí ještě pevná postava. Rap už přivykl tomu, že ví, jak lidé vypadají pod oblečením, a nemohl si pomoci.

Ale on nechce za ženu goblinku! Jak to má Vysokému havranovi říct?

„Ctěný otče," vykoktal, „já musím… brzy odjet. A u mého lidu je zvykem mít jen jednu manželku."

Měl strach, že jeho odmítnutí bude chápáno jako urážka, ale viděl, že Vysoký havran jakoby pookřál. Darad mu před svým odjezdem vysvětlil, že jediným účelem toho vražedného testování je vlastně jen snížení počtu mužů, kteří se dělí o ženy. Náčelník vycenil své zažloutlé zuby v radostném úšklebku. „Já vzít za thebe ji!"

Rapa napadlo, že Vůně jetele by asi dala přednost některému z bratří Kuřete, ale nehodlal o tom diskutovat. Přikývl. To stačilo. Vzápětí jeho „otec" a náčelník osady Vysoký havran pronesl patřičné věty, kterými přijal Vůni jetele za svou ženu. Výraz v její tváři se vůbec nezměnil, takže buď to byla dívka naprosto lhostejná, anebo velice prozíravá. Vysoký havran sice ztratil syna, ale získal ženu, zdál se být s výměnou spokojen.

Rap celý den nejedl, a tak jej napadlo, že teď by se hodilo nějaké malé občerstvení, ale namísto toho nastal okamžik, kterého se od počátku podvědomě obával.

Vůně jetele poodešla stranou a on stál na stupínku cti opět sám s Vysokým havranem. Před nimi na podlaze seděl Kuře. Rap věděl, co bude následovat.

Kuře vstal a přistoupil k nim. I přes svou nahotu měl hlavu hrdě vztyčenou. Všichni přítomní jej teď sledovali. Padl před Rapem na kolena.

„Můj život teď nemít cenu! Muset být krátký!" Bylo jasné, že jsou to věty rituálního proslovu. „Nech moje smrt trvat dlouho!" Zahleděl se na Rapa bez mrknutí oka.

Rap byl překvapen. Věděl, že on na místě Kuřete by teď sotva blekotal, škemral by o život a třásl se jak rosol. Bohové, jemu to snad opravdu nevadí! Pak si ale všiml drobných znamení strachu – napnutých krčních svalů, slabého chvění očních víček, oroseného čela. *Jen ti opravdu stateční znají skutečný strach*, říkával seržant Thosolin, *protože jediné oni jej umějí ovládnout.* Rap Kuře obdivoval. Má strach, ale je jeho pánem.

„Thy znát naše zvyky?" ptal se jej Vysoký havran.

I kdyby se Rapovi nedostalo varování od staré věštkyně, neměl v nejmenším úmyslu mladému goblinovi ublížit.

Nemohl si ale odpustit, aby mu alespoň trochu neoplatil všechno to trápení.

„Kuře mi prozradil několik dobrých nápadů."

Vysoký havran se zatvářil spokojeně. „Jak thy chtít pfracovat?" Když si náčelník všiml Rapova zaváhání, vysvětlil mu svou otázku – někdo radši pověsí soupeře

za ruce, což je lepší pro diváky, kteří lépe vidí. Jiní zase oběť přibijí k podlaze, kde k ní mají lepší přístup, anebo je napínají přes trám.

Rap našpulil rty, jako by o tom přemýšlel. „Co je podle tebe nejlepší?“

Jeho ironický tón neunikl Kuřeti. Oči se mu zúžily. „Na zem!“ řekl takřka prosebně. „To trvat dýl.“

Najednou už Rapovi nebylo do smíchu. Uvědomil si, že jeho provokování je mučením samo o sobě. „Já to nechci dělat. Nepřeji si to!“

Otec i syn vypadali šokované.

„To pfovinnost!“ zařval Kuře a tvářil se opravdu zděšeně. „Já thobě říkat, co thy mně máš dělat. Hodně věcí, hodně bolet!“

„Ticho, zmetku!“ okřikl jej Vysoký havran, pak se otočil k Rapovi. „A kdo to tedy dělat?“ Možná doufal, že na místo mučitele Rap určí právě jeho, tak jako se za Rapa oženil, aby se svému synu pomstil za pohanu svou i svého domu.

Rap se potil, a nebylo to jen žárem z ohniště za jeho zády. Jestli teď řeknu něco špatně, může se stát, že do kozelce budou svazovat mě! Ještě horší však bylo, když pochopil, že osud Kuřete je nevyhnutelný. V tom případě by možná bylo lépe, kdyby tu odpornou práci vzal na sebe a dopřál Kuřeti nějakým amatérským nedopatřením rychlou smrt. Ale nebyl si jist, zda by to dokázal.

„Co se stane,“ zeptal se, „když neurčím nikoho?“

Kuře zakňoural, padl Rapovi k nohám a objal je. „Ne!“ kvílel. „Já udělat dobrá pfodívaná! Já umřít pfomalu! Dlouhá bolest! Moc hodně trpět!“

To bylo neuvěřitelné. Rap na něj dolů beze slov zíral. Nic nemohlo být horší, než když si o to sám říkal.

Vysoký havran byl rudý zlostí. „Thy pfřinést ostuda na náš klan! Thy zklamat naše hosti!“

„To nejsou zvyky mého lidu!“ zaprotestoval a vzpurně se náčelníkovi zahleděl do očí. To byl jediný způsob, jak vycházet se starým Hononinem – upřený vzdorný pohled. Na Vysokého havrana to však neplatilo.

„My tvoji lidé! Havraní rod!“

„Patřím i k jinému lidu!“

Náčelník vzteky soptil. „Urážka! Zrádce! Opustit tento dům! Běž! Vzít tu chátru s sebou!“

Rap si představil arktickou noc, která jej čeká venku, a ty slabé jelenice, které dostal. Možná si nebudu moct vzít ani ty, možná mě vyhodí, tak jak jsem, napadlo jej.

„Jsem váš host! Když jsem sem přišel, měl jsem dobrý kožešinový oblek. A vy teď chcete vyhnat svého hosta a nechat si jeho věci?“ Věděl, jaký osud potkal jeho kožešiny, stejně tak to věděl i Vysoký havran, ale nevěděl, že to ví Rap. Vztekle si odplivl a rozhlédl se kolem dokola. „Kožešiny se najít. Thy jít zítra.“ Zahleděl se dolů na svého plačícího syna, který si potíral obličej špínou z podlahy. „Toho zmetka vzít s sebou!“

Diváci nespokojeně hučeli, ale zdálo se že, nechají Rapa odejít bez úhony. Právě mi přidělili společníka! Společníka, který má všechny důvody k tomu, aby mi při nejbližší příležitosti zlámal vaz.

Kuře se však nevzdal tak snadno jako jeho otec. Klekl, sepjal ruce a ještě jednou se pokusil Rapa přesvědčit „Placatej nos! Nenechat mě žít v hanba! Uděláme dobrá pfodívaná! Nebudu křičet! Dlouhá, dlouhá bolest!“

Jeho prosby působily tak přesvědčivě, že Rap na malý okamžik zaváhal. Při zkoušce podváděl, zvítězit měl Kuře. Je od něj poctivé nedopřát mu smrt, po které tolik touží? Jak se zdá, Kuře nebude schopen žít v pocitu hanby. Ale co, já taky musím žít se vším, co mám za sebou. Zvítězil jsem já! Zavrtěl odmítavě hlavou.

Mohutný mladý goblin se zhroutil na podlahu, kde propukl v dlouhý srdceryvný nářek. Pak se těžce zvedl a utíkal pryč. Náhle ho dostihl pocit studu a pokoušel se rukama zakrýt svou nahotu.

Rap si v očích Vysokého havrana přečetl, že na místě cti už nemá co pohledávat. Už byl na odchodu, když si uvědomil, že tam leží jeho dary. Napadlo ho, že přesvědčí Kuře, aby si ty věci vzal, a tak je všechny rychle posbíral a šel ke dveřím. Dav diváků se rozdělil a vytvořil tak pro něj uličku, kterou musel projít. Ze všech stran slyšel opovržlivé bručení.

Vysoký havran pozvedl ruce a zjednal si pozornost všech přítomných. „Havraní totem uspfokojí hosty! Víc jídla! Víc piva! Piskloun a Zelenáč sem!“

Rapovi se málem hrůzou podlomila kolena. Právě jsem odsoudil jednoho z těch malých kluků namísto Kuřete. Pomyslil si, že Kuře by si takový osud zasloužil víc, pak si ale uvědomil, že to vlastně byl jeho příchod sem a Daradova zrada, která zachránila jednoho z těch dvou před tím, aby stál proti Kuřeti. Takže se vlastně nic neměnilo, jen pořadí. Není to jeho chyba.

Došel až ke dveřím a tam se nerozhodně zastavil. Kam má jít? Někteří z diváků ho stále ještě sledovali rozezlenými pohledy. Vítězstvím ve zkoušce dospělosti pravděpodobně ztratil právo spát v chlapecké ubytovně. Bude muset zůstat tady v Domě dospělých mužů. Co má dělat? Náhle mu na rameno dopadla něčí ruka jako těžký strom. Otočila jej a hleděl do tváře Kuřete.

Už si našel nějaký kus hadru, kterým zakryl to nejhutnější, ale na obličeji měl stále ještě rozmazanou špínu z podlahy, ve které se táhly stopy po slzách. Měl uspěchaný výraz. „Thy jít!“ Táhl Rapa ke dveřím. Vzepřel se mu. Vyjít s Kuřetem do noci? To by byla hotová sebevražda!

Goblin se v první chvíli zatvářil překvapeně, pak mu to došlo. Hořce se pousmál: „Placatej nos se bát zmetka?“

Rap vypjal hruď a šel. Kuře na něj nečekal a vyrazil směrem k chlapecké boudě. Rap utíkal za ním. Snažil se dotýkat ledové země co nejméně a zkoušel běžet po patách, přesto, cítil, jak mu chodidla tuhnou. S úlevou vpadl do dveří.

V baráku bylo ticho a tma, oheň dohoříval. Kuře sebral studenou přikrývku z hromady u dveří a hodil ji přes třesoucího se Rapa. Ten upustil dárky, které nesl v náručí, a snažil se do deky co nejpevněji zabalit. Jeho společník zatím přiklekl k ohništi a pokoušel se rozfoukat žhavé uhlíky. Když se mu to podařilo, zahleděl se na Rapa, který stál kousek od něj a i v přikrývce se neovladatelně třásl zimou. Kuře na sobě, vyjma toho hadříku kolem pasu, neměl nic, přesto se zdál být v naprosté pohodě v tom mrazivém vzduchu.

„Nejít zítra. Jít theď!“ vyhrkl Kuře.

„Proč?“ zhrozil se Rap.

„Černé křídlo, Havraní dráp. Moji bratři nás sledovat.“

Budou se chtít pomstít! Ale jak to přijde, že člověk, který ještě před chvilkou žebral o smrt, chce teď utíkat a zachraňovat svého pokořitele? Rap mu nevěřil.

„Potřebuji své kožešiny.“

Kuře se zamračil. „Špatné kožešiny. Jelenice lepší. Já ukázat.“

„Ty snášíš zimu mnohem líp než já.“ Tahle poznámka nebyla po tom všem z nejvhodnějších. Goblin si smutně povzdychl.

„Pravda. Já ale o thebe theď starat.“

„Proč bych ti měl věřit?“

Kuře zlostně poskočil a zadupal. „Já o thebe theď starat!“ křičel, vztekle frkal a zlostně zatínal mocné pěsti, až mu zbělaly klouby. Podívejme, další způsob, jak jej pokořit, říkal si Rap. Raději ale mlčel.

„Já být od dnes nic! Já thvůj otrok. Moje pfovinnost starat se o thebe. Kam thy jít?“

„Na jih. Přes hory.“

Kuře přikývl a vzal zprávu o několikatýdenním putování drsnou pustinou stejně, jako by mu Rap právě řekl, že zajdou jen ob dva domy v ulici. „Já thebe dovedu. Jít hned!“

Oheň teď vesele hořel, ale Rap se stále ještě chvěl zimou. Kuře k němu přistoupil, strhl z něj kožešinovou pokrývku a začal na něj plácat odporně tlustou vrstvu medvědího sádla.

„Počkej, to si můžu udělat sám,“ řekl Rap a snažil se mu odebrat nádobu s mazáním.

Kuře mu ale odstrčil ruku a pokračoval v práci. Po chvíli si Rap uvědomil, že smrduté sádlo, je-li naneseno v dostatečné vrstvě, skutečně hřeje. Pak mu Kuře pomohl obléci nové jelenicové oblečení, přičemž opět nebral sebemenší ohledy na jeho protesty. Rap byl překvapen, neboť oblek mu padl jako ulitý. Kuře však ještě neskončil, neustále si Rapa obracel a dotahoval různé přezky, šňůrky a tkaničky v pase, kolem zápěstí a kotníků. Trvalo mu ještě dost dlouho, než byl úplně spokojený s tím, jak svého nového pána oblékl. Pak mu rozkázal. „Sednout, čekat!“ a začal mazat sebe. Rap mu nabídl pomoc, ale dostal vynadáno. Nakonec si Kuře milostivě nechal namazat záda. Jako pán měl Rap u svého otroka poměrně málo respektu. Nakonec si Kuře navlékl své staré jelenice, které vyhrabal z hromady oděvů u dveří, a nakázal Rapovi. „Zůstat! Brzo zpátky!“ a zmizel ven do měsíčního světla.

Rap svým vnitřním zrakem viděl, že z Hlavní budovy vyvádějí Pisklouna se Zelenáčem, oba zabalené v pokrývkách. Snažil se nepoužívat svého bystrozraku, ale nedokázal tuto svou schopnost na přání vypnout. Snažil se soustředit na něco jiného. Prohlédl si koně ve stájích, kde stála asi dvacítka vypelichaných poníků, na kterých přijeli hosté, a pokoušel se vybrat z nich pro svůj útěk toho nejlepšího. Přesto stále viděl, co se děje v aréně. Sledoval, jak ti dva vrávorají pod tíhou svého nákladu, jak se roztřásli, když se jim zima zahryzla do holých těl. Nehýbali kládou dopředu a dozadu jako Kuře, jen tiše stáli, tupě zírali jeden na druhého a snažili se vydržet co nejdéle. Šlo jim to lip než Rapovi, ale pak se náhle Piskloun bez jaké-

hokoli varování svalil. Zelenáče zabalili do deky a odnesli do domu. Diváci jej následovali, přičemž dva z nich táhli bezvědomého Pisklouna.

Vtom se vrátil Kuře. Nesl malý raneček, v němž většinu místa zabíral hrnec s medvědím sádlem. Dále v něm bylo náčiní na rozdělávání ohně, dva nože a dlouhý kus tenkého lana, který poslouží k lovu zvěře či ryb. Kdesi také sehnal dva krátké luky a dva toulce šípů. Rap sice nebyl dobrý lukostřelec, ale přesto luk i šípy přijal. Aspoň bude mít Kuře náhradní, řekl si.

„Jíst!“ Goblin vysypal Rapovi do dlaní něco tvrdých sucharů. Rap byl tak vyhladovělý, že se do nich s vervou pustil. Přestože chutnaly jako seno s medem, statečně žvýkal. Sedl si při tom blízko ohniště. Kuře, který také celý den nejedl, si sedl vedle dveří – místo u ohniště se mu evidentně zdálo moc teplé – a chvíli se ozývalo jen jeho hlasité mlaskání. Pak, s plnou pusou, začal mluvit ve svých typických krátkých větách.

„Měsíc svítit. My jít do Dikobrazí totem. Nemít theď spěch. Piskloun udělat dobrá pfodívaná. Jestli Zelenáč nezabít jeho moc rychle.“

„Jak to můžeš vědět?“ zeptal se udiveně Rap. Bystrozrakem viděl, že Zelenáč už sedí na Čestném stupni a zdraví ho nově získaným jménem. Vzpamatoval se mnohem rychleji než Rap.

„On z dobrá krev,“ vysvětloval Kuře. Z jeho řeči vyplynulo, že přede dvěma zimami prohrál jeho bratr, Sladké hnízdění, s Havraním drápem, a to byla nejlepší podívaná za mnoho let.

„Nejdřív dolů nehty na noha,“ pokračoval Kuře, „žádný křik, on jen říct 'děkuji'. Pak kamenem udělat z prsty pflacky, z jeden po druhý. Zas říct 'děkuji'. Hodně potlesk. Pak…“

Rap ztratil chuť k jídlu. „Nechci to slyšet,“ zakvílel. Na okamžik se goblinovi zaleskla v očích stará zlomyslnost. „Potom ostrý klacek z ohniště…“ Kuře viděl, jak Rapovi vadí poslouchat všechny ty hnusárny, i když se jej netýkají, a pochopil, že to je cesta, jak se mu dostat alespoň částečně pod kůži, a tak vesele pokračoval v detailním líčení všech muk, kterými Sladké hnízdění musel před svou smrtí projít. V jeho hlase byl slyšet obdiv a upřímná lítost nad tím, že on sám nedostal šanci pokusit se předvést ještě lepší podívanou. Tak si nyní alespoň dopřával pohled na to, jak se Rapovi z jeho řečí dělá zle.

Ještě než dojedli, Rap věděl, že Piskloun už visí uprostřed místností a čeká, až začnou jeho muka. Musím se co nejrychleji dostat pryč, abych ho neměl v dosahu svého bystrozraku!

„Pojďme,“ vybídl Kuře a přemýšlel, jestli zemře zimou dřív, než ve Velkém domě Pisklouna umučí. „Kolik si bereme koní?“

Kuře se zamračil. „Žádný koně. Běžet.“

„Cože!? Ty chceš celou cestu běžet?“

„Pch, koně!“ odplivl si Kuře. „Koně pro mimina a baby. Muži běžet!“

Dřív než se Rap stačil začít hádat, přistála mu na tváři hrouda sádla. Kuře mu ji rozetřel do tlusté vrstvy po celém obličeji, na rty, oční víčka. Nacpal mu sádlo dokonce i do nosních dírek. Potom mu utáhl kapuci a na obličej nasadil masku, jakou Rap nikdy předtím neviděl – zakrývala celý obličej, byly v ní otvory jen pro

oči a na dýchání nosem. Totéž provedl i se sebou. Jakýkoliv hovor byl od této chvíle takřka nemožný.

Kuře nasadil lehký klus hned od chvíle, kdy se jeho mokasíny poprvé dotkly sněhu. Rap vyběhl hned za ním, i když nevěřil, že by to mohli dokázat. Běžet celou cestu? Musel se zbláznit. Ale co, stejně jim mráz za chvíli roztrhá plíce.

Vyběhli branou a vydali se přes mýtinu.

Dva muži proti pustině? Dva chlapci. Rap si připadal nesmírně zranitelný, mnohem víc, než když se vydával s Andorem na cestu z Krasnegaru. Možná to bylo tím, že neměli koně, nebo tím, že teď už měl mnohem větší znalosti o tom, co vše se jim může přihodit. Jen oni dva. Pán a jeho otrok. Andorovi jsem plně důvěřoval. Jak mám věřit Kuřeti? Co když mě chce při první příležitosti zajmout a vyzkoušet si na mě všechny ty své nápady, jak mě hodlal mučit? Kdyby byl s námi ještě někdo, hned bych se cítil lépe.

Blešoun, spokojeně ležící ve své sněhové jámě, pohnul ve spánku hlavou, jako by zaslechl nějaké volání. Zvedl se a otřepal. Natáhl přední běhy daleko před sebe a sklonil hlavu k zemi. Pak naopak zvedl čenich k nebi a protáhl si zadní nohy. Potom vyrazil dlouhými vlčími skoky do lesa.

4

Jelenicové oblečení je skutečně lepší než kožešinové, alespoň k běhu.

Bylo lehounké a zdálo se, že dobře propouští pot, aniž by nechalo dovnitř vnikat studený vzduch. V měkkých mokasínách mohl dobře ohýbat nohy, a tak mu v nich bylo teplo. Rap, obalený v sádle a kůži, běžel po sněhu zalitém měsíční září přesně ve stopách Kuřete a postupně se začínal cítit lépe a lépe. Blešoun je brzy dohnal a nyní běžel v čele.

Když uběhli asi jednu legui *(legua – asi tři míle)*, přešel Kuře do kroku. Odlámal rampouchy, které se mu vytvořily pod nosem, aby si mohl sundat masku. Když chtěl totéž udělat Rap, praštil jej Kuře přes ruku. Rudý a zadýchaný chvíli Rapa pozoroval a pak se zeptal: „Puchýře? Něco tlačit?“

Rap pod maskou vydal jen neurčitý huhlavý zvuk a zavrtěl hlavou. Kuře souhlasně pokývl. „Thy běžet dobře, kluk z města.“

Rap se pro sebe usmál a přikývl.

„Běžet theď o moc rychleji?“

Rap znovu kývl, avšak už si nebyl tak jistý. Goblin si opět nasadil masku, ale když se zas rozběhl, udržoval jejich původní tempo.

Každý v Krasnegaru potřebuje dobré nohy a Rap si myslel, že i po týdnu na koňském hřbetě by byl v lepší kondici než Kuře. Čím déle však běželi, tím jasněji si uvědomoval svůj omyl. Z noci se stala jen neurčitá směsice sněhu a stromů, stínů a měsíčního svitu, bušícího srdce, bílých obláčků výdechů a mrazivého vzduchu spalujícího plíce. Někde vpředu poskakoval Blešoun, Kuře stále běžel před ním a jen občas přešel do rychlé chůze, což znamenalo odpočinek. Chvílemi museli běžet s rukama před obličejem, aby se nezranili o větve stromů, občas se vlekli proti sněhové vichřici jak šneci, ale po většinu času jen běželi a běželi.

Nemluvili spolu – Rap by toho stejně nebyl schopen, tak jako po nějaké době nedokázal přemýšlet a přestával cokoliv vnímat. Věděl jen jediné – kluk z města musí vydržet tolik co goblin.

Ještě před západem měsíce dorazili do Dikobrazího totemu. Uvítal je štěkot psů. Doběhli k Velkému domu, Kuře strhl masku z obličeje sobě i Rapovi a strčil svého pána do dveří jako prvního. Rap byl příliš unaven, než aby se ptal proč, ale bylo mu jasné, že jako Placatý nos z Havraního totemu bude bez problémů vpuštěn. Většina příslušníků klanu nebyla přítomna, neboť se účastnili oslav ve vsi Havranů, odkud příchozí utekli. Zůstali zde jen staří a děti, které byly na cestování moc malé, a dva mladíci jako hlídka.

Osada byla zbudována podobně jako vesnice Havranů, byla snad jen o něco rozlehlejší. Rap se vbelhal dovnitř a horkem se mu podlomila kolena. V místnosti ve skutečnosti bylo chladno, neboť většina lidí spala, a tak byl udržován jen malý ohníček pro případné hosty, přesto se Rapovi zdálo, že je zde nesnesitelný žár. Cítil, jak mu Kuře zručně povoluje všechna poutka a přezky, a s úlevou se vyvlékl ze svých jelenic. Svalil se na zem vedle ohně a lačně pil vše, co mu podali. Mysl měl zamlženou, věděl jen to, že chce spát, spát, spát. Ale Kuře, teď opět oblečený jen do své bederní roušky, jej donutil, aby si lehl na břicho a postavil vedle něj hrnec sádla, který dostal od hostitelů.

Pozorně prohlédl Rapovy nohy a pak je začal jemně masírovat, dlouze, šikovně, takže zřetelně přestávaly bolet – byla to nebeská slast.

„Měkký, kluk z města," mumlal pohrdavě goblin. Rap s ním souhlasil, věděl, že teď by neuběhl už ani dva kroky. Když Kuře skončil se svou masáží, nabídl mu Rap totéž, i když věděl, že tak šikovný jako goblin nemůže být.

Kuře na něj vztekle vyhrkl: „Ty chtít posloužit svůj otrok!?"

Rap neodpověděl, jen si pomyslil, že Kuře pravděpodobně masáž nepotřebuje. Připadalo mu, že goblin vypadá stejně svěží, jako když před několika hodinami vybíhali.

Kuře rychle zhltl jednu ze dvou misek jídla, které stály vedle ohniště, a odkolébal se ke dveřím. Rap pochopil, že jde do chlapecké ubytovny. Až teď mu úplně došlo, proč dostal při vstupu do Velkého domu přednost a proč se představoval jako první. Najedl se, poděkoval hostiteli a uložil se do mastných a smradlavých kožešin. Když usínal, myslel na to, co tomu všemu řekne Inos.

Měl pocit, že teprve zavřel oči, a už jej Kuře budí. Goblin mu znovu promasíroval nohy, aby se uvolnily ztuhlé svaly, které se ve spánku smrštily, pak Rapovi přísně nakázal, aby se šel ihned převléknout. Dvě ženy rychle připravovaly hostům nějaké jídlo, zatímco Rapa jeho opatrovník znovu oblékal. Kuře bral veškeré své povinnosti nesmírně vážně – ať už měl zemřít pro pobavení ostatních nebo sloužit svému pánovi. Nenechal Rapa dělat nic, co za něj mohl vykonat sám – ani šňůrky u mokasín si nesměl zavázat – a nikdy by pro sebe nepřijal žádnou pomoc. Sám sebe bral jako otroka, věc. Nepovažoval se za muže ani za chlapce, jen za majetek, který se musí snažit být užitečný a hýčkat toho přecitlivělého negoblina.

Za nějakou chvíli už byli opět na cestě a pokračovali beze slova směrem na jih. Kdyby se na východě nezačaly objevovat první záblesky denního světla, tak by Rap ani nevěřil, že se v Dikobrazím totemu zdrželi déle než pár minut.

Následující dny probíhaly stejně, jeden jako druhý. Každé ráno určil Kuře směr a cíl jejich cesty a do východu měsíce pak dovedl svého pána bezpečně do další vesnice. Jakýkoliv hovor byl v maskách nemožný, a když den skončil a sundali si je, byl Rap příliš zničený, než aby měl náladu se vybavovat. Jeho společník i nadále odmítal zůstávat v domech pro dospělé a vždy hned poté, co Rapa namasíroval a dohlédl na jeho uložení, mizel pryč.

S hostiteli hovořil Rap jen málo, neměl, co by jim řekl, a jejich novinky neměly pro Rapa žádný význam. Když se párkrát zeptal na Darada, vyvolal jen mlčenlivou nevoli a zlobu – tím, že se ptal, porušoval etiketu, podle níž se jako host měl chovat. Nikdy mu nebyla odepřena pohostinnost a chovali se k němu zdvořile, ale přesto cítil z jejich chování strojenost způsobenou zčásti tím, že nebyl rozený goblin, ale především kvůli Kuřeti. Vlastnit otroka bylo považováno mezi gobliny za zločin. Rap se v očích všech provinil tím, že nedal svému poraženému protivníkovi smrt, kterou si zasloužil a o kterou ho prosil.

Rapova kondice se postupně zlepšovala. Přispívalo k tomu i množství jídla, které každý večer spořádal. Často měl dokonce čerstvé maso, které pro něj vždy bývalo luxusem. Kuře postupně trochu přidal na rychlosti běhu, ale ne mnoho, neboť osady od sebe byly vzdáleny právě na lehké jednodenní běhy, a tak by větší rychlost stejně neměla smysl. Slunce se pomaličku vracelo na severní oblohu a naši poutníci se naopak přibližovali k jihu, takže se znatelně prodlužovaly dny.

Šestého dne ráno, právě když se chystali nasadit masky a opustit vesnici, se Kuře zarazil a zahleděl se zkoumavě na Rapa.

„Lososí totem," řekl, „pak Orlí, potom Losí. Tři dny?"

„Dobře, to jde."

„Nebo spát sníh a pak Losí. Dva dny?"

V otázce byl zcela patrný náznak výzvy. To nemohl Rap od Kuřete snést „Jak chceš, můžeme."

Goblinovi blýsklo v očích. „Běžet rychleji?"

„Jak rychle si budeš přát."

„Městský kluk!" smál se Kuře a zlomyslně připlácí Rapovi na tvář dlaň plnou sádla.

O několik hodin později, když už se ozvala bolest, způsobená vyšším tempem běhu, začal Rap uvažovat, proč jeho společník nevzal žádné jídlo, když je na konci denního běhu nečeká žádná vesnice.

Pak mu došlo, že goblin dokáže žít z toho, co mu nabídne příroda. Zastavili teprve tehdy, když Kuře usoudil, že je špatně vidět. Neměl ovšem sebemenší tušení, že Rap vidí i ve tmě. Rozdělal oheň a pak ještě dva další. Vysvětloval, že tři menší ohně jsou lepší než jeden velký, a spustil zoufalý jekot, když viděl, že Rap se mu pokouší pomáhat sbírat dříví na oheň. Aby získal nějakou vodu, naplnil goblin svou tornu sněhem a přihodil do ní několik žhavých kamenů z ohniště. Přestože Rap nějakou tekutinu nutně potřeboval, tento teplý nápoj měl tu nejdivnější chuť, jakou kdy okusil.

„Já hledat jídlo," oznámil Kuře. Opovržlivě okázal na Blešouna, kterého po celou cestu až do této chvíle ignoroval. „Toho si nechat tady?"

Rap souhlasil a tak se také stalo. Byl rád, že má v tom temném lese plném stínů vysokých borovic, které obklopovaly malý osvětlený trojúhelník sněhu, alespoň nějakou společnost. Snad mu to také pomůže zahnat myšlenky na to, co by si počal, kdyby se snad goblin ze své honby za potravou nevrátil. Blešoun si vyhrabal dolík ve sněhu a spokojeně usnul.

Ale Kuře se vrátil, a to nečekaně brzy. Přinesl dva bílé králíky, které musel ulovit mimo dosah Rapova bystrozraku, takže Rap neměl sebemenší tušení, jak se mu to podařilo. Jenom ho tak napadlo, že goblinovi to trvalo určitě kratší dobu, než kdyby pro ně šel jen na tržiště. Pozoroval ho, jak nesmírně zručně stahuje kůže a vaří jídlo.

Jejich tábořiště bylo v údolí, z části vyplněném hlubokou závějí, což, jak Rap brzy zjistil, nebylo náhodou. Jakmile Kuře dojedl, začal kopat v závěji jakousi noru, opět nevraživě odmítaje jakoukoli Rapovu pomoc. Když byla díra do sněhu dost hluboká, začal goblin snášet smrkové větve, které snadno olamoval z promrzlých stromů. Rap se opět začal angažovat a tentokrát na něho Kuře ani nekřikl. Místo toho dokazoval Rapovi svou převahu tím, že přelomil každou větev, na které Rap neuspěl. Rap svou snahu poníženě vzdal, vrátil se zpět k ohništi a tam se třásl zimou.

Když byl goblin se svým dílem konečně spokojen, kývl na Rapa.

„Thy napfřed," řekl. „Já pfotom zavřít."

„A co Blešoun? Mohl by nás zahřívat." Rap dobře viděl pohled plný nenávisti, který Kuře vyslal k nebohému zvířeti. „Then nepřijít."

Rap zaváhal a pak prohlásil: „Přijde, kvůli mě." Po chvilce se ozval goblin: „Ukázat!" Rap si zalezl do nory a beze slova začal psa přivolávat k sobě. Blešoun se probral, vstal a šel se podívat, co se po něm žádá. Poslušně pak vlezl dovnitř a položil se vedle Rapa. Do obličeje mu funěl svým smrdutým dechem a ocasem divoce ometal větve kolem sebe.

Nezdálo se, že by úzká jeskyně mohla pojmout ještě jednoho člověka, ale Kuře si lehl a po zádech se nasoukal dovnitř, pak nohama hrnul sníh proti vchodu, dokud nebyl přesvědčen, že je dostatečně 'zavřeno'. Byla to namáhavá práce, a tak když se přimáčkl k Rapovi, nefunělo nic míň než Blešoun. Mezi těmi dvěma mi bude určitě teplo, řekl si Rap.

V jeskyni byla naprostá tma a obličej Kuřete byl příliš blízko, než aby ho Rap pořádně viděl. Přesto však ve tmě cítil jeho napjatý výraz, a nebyl proto otázkou překvapen.

„Jak thy to dělat?" ozvalo se šeptem vedle Rapova ucha.

„Já nevím, Kuře. Mluvím v hlavě. Působí to na koně, na psy, ale nejlíp na Blešouna."

Goblin chvíli mlčel. Pak se zeptal „To thy mne porazit zkouška?"

A je to tady! „Jo. Žádní Bohové, byl jsem to já." Rap ani nevěděl, proč se chtěl takhle ukázat, ale neměl pocit, že by se vychloubal. Spíš si chtěl sám před sebou očistit svědomí. Cítil, jak se goblinovi otvírá jeho veliká pusa překvapením a na moment měl strach, že se mu goblinova velká zubiska zatnou do krku.

Místo toho se ozval smích. Kuře se šklebil do tmy v domnění, že jej Rap nevidí. Pak řekl: „Dobrý! Kluk z města vyhrát.“ A pak ještě jednou: „Dobrý protivník! Nevědět předtím. Vědět theď!“

A víc už neřekl. Zůstal ještě dlouho ležet a zírat do prázdna, zatímco Rap vyčerpáním dávno usnul.

Protože goblin nerespektuje žádná pravidla, dalo by se od něj teď čekat něco nekalého. Dověděl se, že ho porazil pouhý smrtelník, že za tím nebyla žádná nadpřirozená síla, žádný zásah Bohů… S takovými neveselými myšlenkami Rap usínal, ale mýlil se.

Příštího rána z jeskyně vylezli do husté studené mlhy hned tři zablešenci. Les se po několika yardech vytratil, stromy se na všechny strany rozpouštěly do šedé směsi. Zrádná ledová mlha se postarala o to, aby všechny směry vypadaly stejně.

„My pěkná jeskyně,“ poznamenal sarkasticky Kuře.

„Zůstat dlouho.“

„Jih je tam. Povedu nás.“

„Jít pořád dokola.“

Rap zavrtěl hlavou. „Ne. Tudy na jih k řece, potom proti proudu do Losího totemu, nemám pravdu?“

Jeho společník jen pokrčil rameny. Říkal si zřejmě, že za zkoušku to stojí a vždycky mohou jít po stopách zpátky nebo si vyhrabat novou jeskyni. Takže protentokrát to byl Rap, kdo vedl jejich malou výpravu krajinou zavalenou sněhem a lemovanou šedými kmeny stromů. Jemu v patách mlčky kráčel goblin. Řeka se před nimi objevila tak, jak měla, a proti jejímu proudu pokračovali dále. Bystrozrak Rapovi pomohl bezpečně přejít ledem pokrytou řeku, projít lesem a dovést Kuře až na práh Velkého domu v osadě Losů.

Přemýšlel, jakou reakci asi vyvolá dnešní ukázka jeho nevšedních schopností. Nevzbudí tím strach? Respekt? Když však v ohněm vyhřáté místnosti složili své jelenicové oděvy, všiml si Rap na goblinově tváři pouze tajemného, ale pobaveného úsměvu. Neříkal však nic.

Rap popošel ke krbu, kde by představen svým hostitelům a kde se mu dostalo obvyklých naolejovaných objetí. Kuře se dostavil s neodmyslitelným hrncem sádla.

„To už nepotřebuju.“ oznámil Rap rozhodným hlasem. „Žádná masáž, už mám nohy dost silný.“

Otočil se zády. Zapomněl však na to, že Kuře bere svou úlohu smrtelně vážně a že je prvotřídní rváč. Náhle ležel obličejem na zemi a goblin mu seděl na zádech. Přítomné obecenstvo si masáž užilo lépe než Rap.

Rysí totem. Ještě jeden Orlí totem. V Bobřím totemu je na čtyři dny uvěznila sněhová bouře, která vyla všude kolem jako smečka obřích rozběsněných vlků. Mráz byl tak silný, že i Kuře se navlékl do jelenic, když přebíhal z jednoho stavení do druhého nebo když vybíhal ven na zavolání Matky přírody. Několik goblinů umrzlo, když se ztratili v sněhové vánici třeba jen pár yardů od vlastních dveří.

Rap trávil většinu času v osamění. Na cestu mu teď zbývaly už jen čtyři týdny. Je docela možné, že král již není mezi živými a Inos se vůbec o jeho nemoci nedozvěděla.

Nebo dozvěděla?

Pozoroval nudný zimní život goblinů, kteří ho úplně ignorovali s výjimkou pohostinného zásobování jídlem a pitím. Kuře zahlédl, jen když se mihl boudou pro dospělé, a v jeho tváři se vždy zračil výsměch. Tuze si přál, aby svoji schopnost přátelit se se zvířaty dovedl použít i pokud šlo o lidi. Jako Andor. Často na něj myslil.

Král Holindarn zná Slovo. Alespoň to říkal Andor. Když se Andor tak zoufale snažil získat od Rapa jeho Slovo, dá se předpokládat, že se teď pokusí ukrást to královské. Slova se předávají na smrtelné posteli, a kdyby se Inos podařilo dorazit do Krasnegaru včas, tak jí otec ono Slovo od Inissa předá. Rap nabýval čím dál pevnější přesvědčení, že se Darad vrátí do podoby Andora a rozjede se za Inos do Kinvale. Svým falešným kouzlem si získá její důvěru a doprovodí ji při zpáteční cestě domů. Inos se musí dozvědět o stavu svého otce, ale je potřeba ji také varovat před Andorem!

Andor však získal týdenní náskok, když byl Rap v zajetí Havraních goblinů. Možná se teď jeho náskok ještě zvětšuje, pokud se mu podařilo včas uniknout z hor a vyhnout se tak sněhové bouři. Hned jak se vyčasí, řeknu Kuřeti, že musíme zvýšit rychlost. Nějak už to budu muset vydržet, rozhodl se Rap.

Konečně se počasí umoudřilo. Pokračovali s Kuřetem v cestě, která se teď stala něčím víc než zkouškou vytrvalostí. Byl to skutečný souboj. Běželi rychleji a delší úseky, odpočinku věnovali jen krátké chvilky. Kuře stále přicházel s dalšími a dalšími provokativními návrhy a Rap na ně vždy tvrdohlavě přistoupil. Běžel, až se mu z nosu řinula krev, a to, co prožíval, bylo řetězem nekonečných muk bolestí a vyčerpání.

Bylo to šílenství. Díky svému bystrozraku Rap s jistotou věděl, kam šlape, kdyby si ale Kuře podvrkl kotník, oba by v této divočině zemřeli. Oba si toho také byli vědomi. Rap byl rozhodnut ukázat, že není v ničem horší než goblin. Jenže byl, a Kuře mu to dokazoval bez větší námahy. Vědomě přehlížel Rapovy nadpřirozené schopnosti, aby se tak nemohly počítat. Den za dnem dál zvyšoval nároky. Den za dnem je Rap přijímal. Nenáviděl se za to, ale nemohl jinak. Chtěl potrápit goblina, ale zatím se mu dařilo trápit a mučit jen a jen sebe sama.

Čím víc se Rap snažil, tím víc se Kuře bavil… a o to víc se Rap vzápětí snažil.

Jedné noci se Rap dočkal své šance. Měli za sebou doposud nejhorší běh – což se ovšem Rapovi zdálo každý večer – a tak při sbírání dřeva na oheň jenom vrávoral kolem tábořiště. Goblin mu teď nebránil, aby mu s touto činností pomáhal, ale jenom proto, že si byl jistý svou převahou.

Ve směsi bolesti a únavy, která ovládala Rapovy myšlenky, se náhle objevil pocit, že se v okolí něco hýbe. Napřímil se, rozhlédl a rozpoznal, že to je mladý jelínek. Vyslal Blešouna, aby zvíře obešel a nahnal mu je. Kuře tohle počínání jeho pána trochu mátlo, ale zůstal klidný. Posadil se na zem a beze slova se díval, co se bude dít. Rap si připravil luk, vložil šíp na tětivu a čekal. Chvěl se vyčerpáním i psychickým vypětím. Vtom se jelínek prodral ven mezi stromy, přesně tam, kde jej Rap očekával. Počkal, až se ještě přiblíží. Pak vystřelil. A minul.

Bez známky nějakého zbrklého spěchu se Kuře zvedl, vzal si od Rapa luk, sehnul se pro druhý šíp, zamířil, vystřelil a skolil pro ně večeři dřív, než jelínek stačil

zmizet mezi stromy. Pak mu podal luk zpět a usmíval se tak, že mu v ústech bylo vidět víc zubní skloviny, než kdy která lidská ústa obsahovala.

Rap, ponořený do mlčenlivého žalu, naštvaně pozoroval Kuře, jak zvěřinu stahuje a vaří. Muselo to být tou únavou, že se mu tak třásly ruce. I když nebyl zrovna nejlepší lučištník, tohle by přece měl trefit. Chtěl jsem se vytáhnout, a udělal jsem ze sebe zase jenom pitomce, říkal si. Celý se třásl – chvěl se mu každičký kloub i všechny svaly. Ten dnešní běh se zdál být nekonečný. Kdyby si býval všiml pozice měsíce, než vyběhli, byl by teď schopný odhadnout, jak dlouho běželi. Takhle věděl jen tolik, že to byly hodiny a hodiny. Byl tak nesmírně unavený, že si stejně nebyl jist, jestli vůbec bude mít sílu pozřít kousek té voňavé lahůdky, kterou Kuře připravoval na ohni. Jen stěží udržel otevřené oči, hrudník ho pálil, nohy brněly. Zahleděl se na goblina – vypadá, jako by zrovna vyskočil z postele. Musí přece existovat nějaká hranice, za kterou se člověk nedostane. Byl si jist, že pro něj právě taková chvíle nastala. Proč si nepřiznat, že prohrál? Koho to bude zajímat? Komu by to mohlo vadit?

Uvědomil si, že ho goblin od ohniště pozoruje a v obličeji má opět ten pobavený vyraz. „Jíst theď, Placatej nos. Pfotom spát? Nebo běžet dál?“

Rapa znovu zmátl ten zatracený, samolibý úsměv. Nemohl si pomoci.

„Běžíme dál, to se rozumí.“

5

Hustý hlasitý déšť za oknem přešel do pomalého, jakoby líného krápání. Polena v krbu na druhém konci místnosti pomalu dohořívala a někde z dálky se ozývalo bouchání dveří. Prší, blíží se jaro, pomyslila si radostně Inos. V Krasnegaru bude trvat ještě dlouhé měsíce, než se zima vzdá své vlády, ale včera už našla sněženky. *Květiny!* Stromy si nikdy moc nezamilovala, ale květiny ano.

Bylo to ospalé odpoledne, strávené nicněděláním. Inos byla schoulená ve velkém křesle v knihovně, s knihou plnou vzdělanosti, pojaté ovšem v zastaralém a neproniknutelném písmu. V křesle blízko krbu klimbala nad tenkým milostným románkem teta Kade. Několik dalších dam a kavalírů také předstíralo čtení – jen málo jich četlo doopravdy. Inos se snažila k četbě přistupovat naprosto vážně, ale pomalu už se chystala, že to vzdá. Mohla bych požádat, aby mi ty nejdůležitější pasáže písař přepsal, ale určitě by mi řekli, ať si nezatěžuju svou krásnou hlavinku takovou bichlí, pomyslila si. Věděla, že by její žádosti vyhověli, ale bylo jí jasné, že by to bylo na dlouhé lokte a nakonec by se třeba ta kniha někam ztratila a už by nemusela být k mání.

Jaro! Pak přijde brzy léto a s ním se objeví i jejich loď. Zadívala se na kapky deště, dopadající na okenní tabulky a při tom si na prst natáčela pramen svých zlatých vlasů.

Krasnegar? Aby byla upřímná, už se jí po domově tak moc nestýskalo. Chyběl jí otec, to samozřejmě, ale kdo další?

Nebyl tam nikdo jejího společenského postavení a jejího věku, kdo by ji mohl pochopit, kdyby se mu pokoušela vyprávět o Kinvale.

Inos se zahleděla na tetu Kade, které se klížily oči. Přemýšlela o tom, jak jen to mohla vydržet. Čtyřicet, možná i o něco víc let žila v Kinvale, nejprve jaká vdaná žena, pak jako vdova. A všechno to dokázala najednou opustit a rozjet se do Krasnegaru, aby tam nahradila matku své neteři. Hloupé neteři, která si vůbec nevážila toho, co pro ni její teta obětovala. Vrátila se do tvrdého a nevlídného Krasnegaru, zatímco Kinvale jí toho tolik nabízelo.

A co ona? Samozřejmě se musí vrátit zpátky. O tom není pochyb. V létě se vrátí, neprovdaná, nezasnoubená.

Už je to pět měsíců, co Andor odešel…

Tetě a její Milosti, spíš Nemilosti, vévodkyni konečně došli kandidáti. Dlouhý zástup nápadníků, který začal báječným Andorem, teď končí strašlivým prokonzulem Yggingim. Jestli setkání s Andorem byla nehoda, tak seznámení s Yggingim je hotová katastrofa!

Teta Kade ji vehementně ujišťovala – Yggingiho nepozvali do Kinvale kvůli Inos. Konec konců byl dvakrát tak starý jako Inos a navíc byl už ženatý. Yggingi bohužel jaksi tyto okolnosti nebral na vědomí. Byl ze všech nejhorší. Poslední ze všech posledních. Snad nebyl ani poslední, Inos si spíš myslela, že do toho seznamu vůbec nepatří. Byl by poslední ze všech v každém případě.

Momentálně se v Kinvale nacházelo i pár celkem příjemných mladých mužů, kteří by případně mohli rozjasnit dny osamělé mladé dámy, když už ne sdílet s ní život, jenže k Inos se teď nikdo nemohl ani přiblížit. Yggingiho majetnické chování kolem ní vytvořilo doslova zeď, která ji oddělila od všech ostatních.

Jedním z důvodů, proč se schovala do knihovny, bylo nalézt azyl právě před dotěrným prokonzulem Yggingim. Knihovna byla to poslední místo, kam by tento muž mohl zavítat.

Jak krásně mi Andor předčítal básně! Nikdo další nesahal Andorovi ani po kotníky. Samozřejmě nikdy neočekávala, že by ji v životě potkala romantická láska, která přichází jak blesk z čistého nebe. Princezna musí počítat s obyčejným a čistě konvenčním rozumovým vztahem, který zohlední všechny politické aspekty. Jediné, v co doufala, bylo, že to snad nebude naprosto odporný muž. Ale ani když se na celou věc snažila dívat racionálně a vynechávala ze svých úvah Andora, nikdo jí nenapadal.

A jeho už počítat nesmím! Pět měsíců… Pozvedla knihu a znovu se pokusila soustředit na četbu. Stručná historie zesnulého a všemi oplakávaného dobrotivého čaroděje Inissa, jeho dědiců a následníků; s náčrtem jejich budoucích skutků a činů. Nuda, až by se člověk osypal, ale něco na tom bylo. Ten Inisso musel být divný člověk. Proč by si jinak stavěl hrad na těch vzdálených březích Zimního oceánu? Musel to být zvláštní podivín, když své dědictví rozdělil tak neobvyklým způsobem. Jak se zdá, tak svou kouzelnou moc rozdělil na tři díly a každý z nich přenechal jednomu ze svých synů, což však bylo chování pro čaroděje velice netypické. Objevovaly se určité náznaky, že některá z jeho kouzel nyní střeží právě její rodina. Až se vrátí domů, musí se na to zeptat otce. Přišlo jí k smíchu, když si představila, že její praktický a realistický otec tajně vykonává nějaké magické rituály.

Nikdy neměla možnost navštívit ten tajný pokoj v posledním patře hlavní věže.

Bylo zvláštní, že našla tuhle věkem sešlou, ale viditelně hodně čtenou tlustou knihu zrovna tady, v Kinvalské knihovně. Skutečně ji za ta století museli číst hodně často. Ale kdo v ní četl?

Kinvalská větev rodu byla také potomky Inissa. Inos a Angilki jsou spřízněni právě přes Inissa a pak i všemi pozdějšími sňatky mezi jejich rodinnými větvemi. Zrovna tak je příbuznou toho strašlivého člověka – Kalkora z Garku.

Kade se na chvíli probrala ze svého podřimování a povšimla si, s jakou příšerně tlustou knihou tam Inos sedí. Hned se zeptala, co to je. Její první reakce byla souhlasná – vida, tu nedovtipnou mladou dámu konečně začalo něco zajímat – vzápětí ji však vystřídala vlna nejistoty.

Inos si sice neuměla představit svou tetu, že by mohla číst tak příšerně nudný tlustospis, ale jak Kade znala, vsadila by se, že o tom všem bude něco vědět i bez čtení. Potřebovala by si o tom všem s někým popovídat. Ale s kým?

Dveře do knihovny se na svých dobře promazaných závěsech tiše otevřely a do místnosti vklouzl sloužící, nemotorný tlouštík s dětskou vyplašenou tvářičkou. Rozhlížel se kolem sebe, jak někoho hledal.

Takže po jaru přijde léto, kdy se Inos a Kade vrátí do Krasnegaru. Za rok za dva přijedou do Kinvale znovu, aby udělaly druhý pokus. Ještě je mladá a Andor přece nemůže být jediným snesitelným mužem na celém světě.

Kapky deště venku znovu zapleskaly silněji. Inos se otočila a zahleděla se na okno, aniž by je ve skutečnosti viděla. Proč jsou Bohové tak krutí? Proč jí předložili dokonalého nápadníka a dřív, než si stačila uvědomit celou jeho vznešenost, tak jej zase rychle z jejího života vyrvali. Zachránil mé duševní zdraví, to je bez debat. Proletí Kinvale jak vichřice, jak mladý Bůh. V několika krátkých týdnech jí ukázal, jak se také dá žít, předvedl jí, jak by měl život vypadat. Ale porovnávat Kinvale s Andorem a Kinvale bez něj bylo jako srovnávat Kinvale a Krasnegar. Když odešel, vrátily se stíny, už ne tak tmavé, ale prázdnější. Andor jiskřil humorem od večera do rána, do vyčerpání, byl bezednou studnicí zábavy, ohně, samý flirt a hned zas vážná konverzace a… a *života*.

Jen nechutný nebyl.

Pět měsíců! Teď už všechno vnímala lépe. Teď jako starší a dospělejší věděla, že to naivní dítě, jakým bývala, nemohlo udržet opravdový zájem tak světaznalého muže, jakým byl Andor. Ale on se nad ní slitoval, bavil ji a povzbuzoval. Pak, když viděl to její pobláznění, které zcela neúmyslně vyvolal, našel šetrnou cestu, jak to ukončit. Dramatický odchod do tmy s romantickou historkou odvahy a cti – to bylo mnohem lepší a milosrdnější než pouhá výmluva, že má zrovna na práci něco mnohem naléhavějšího a zajímavějšího, než je dětinská princeznička. Věděl, že dospěje rychle, a pak, až bude dostatečně vyzrálá, aby se udržela na vlastních nohou, což už se stalo, sama pochopí, že to všechno byl jen přelud. A že to takhle bylo dobře.

Někdo zakašlal, to ji vyrušilo z rozjímání a podívala se po místnosti. Uviděla mladého lokaje, jak rozpačitě přešlapuje před tetou Kade a ničí ho strašlivý problém – jak probrat spící princeznu, aniž by svým hlasitým kašlem vyrušil ostatní vybranou společnost, zabořenou v přilehlých křeslech.

Nejspíš přijel krejčí se šaty na ples Jarní slavnosti, napadlo Inos a pobaveně sledovala, jak mladík svůj problém vyřeší. V milostných románech by ji políbil, ale kdyby se něčeho takového dopustil v Kinvalské knihovně, nejspíš by musel čelit něčemu, co se dá přirovnat k plamennému dechu draka.

Ovšem kdyby to byl Andor, tak by přes všechno riziko volil polibek. Sluha se zoufale rozhlédl pokojem. Jeho oči se střetly s jejími. Slitovala se nad ním, stejně jako Andor nad ní, a pokynula mu, aby přistoupil.

Andor jí ovšem ukázal i hlubiny smutku. Předvedl jí, jakého nápadníka by měla hledat – snad to udělal nechtěně, i když tím zvedl laťku tak vysoko, že sotva kdo její nároky někdy uspokojí. Krasnegarská skála byla jako hrobka, člověk Andorových kvalit může za svými hrátkami kamkoli po celé Pandemii, tak proč by měl utrácet život v takové pustině? Jsem princezna a mám své povinnosti a závazky. Já musím prožít svůj život na té skále, ale chtít to po někom jiném, jen kvůli sobě… Snad posté uvažovala nad ironií osudu, že jí, princezně, nejsou dopřány některé prosté svobody, které i obyčejný nevolník může považovat za naprosto samozřejmé.

Lokaj k ní přistoupil a uklonil se. Domnívala se, že je to Gavor, o kterém jí vyprávěla její kadeřnice, a jestli jen polovina těch příběhů byla pravdivá, pak to musel být opravdový lamač dívčích srdcí. Teď tak ale vůbec nevypadal, byl samá uctivost a v chlapecké tváři se lehce červenal.

Inos musela bojovat s pokušením navrhnout mu, aby se pokusil vzbudit Kade polibkem. Už se naučila, že služebnictvo je radši, když má přesně vymezené místo a přílišné důvěrnosti je uvádějí do rozpaků. „Předej mi svou zprávu a já se postarám, aby se ji její Výsost dověděla," řekla.

Gavor, jestli to byl on, se ani nepokoušel zakrýt, jak se mu ulevilo. „Jo je od tebe velmi laskavé, paní! Její Milost se dává poroučet, zda by se vám hodilo, abyste ji obě, ty i tvá teta, navštívily."

Tak žádné šaty na ples. Inos zabouchla knihu s takovým prásknutím, že probudila polovinu pochrupávající ctihodné společnosti, a přejela toho prostého mladíka pohledem, pod kterým zrudl až po uši. Měl jít rovnou za mnou, místo toho poskakování před tetou. Nevím, ale někdy mi připadá, že služebnictvo vůbec nepoužívá mozek, říkala si. Přesto klidně poděkovala a zvedla se. Zamířila k tetě: Měly by hned jít. Věděla, že Ekka je velmi nerada, když ji někdo nechá čekat, a navíc se cestou ještě musí zastavit ve svém pokoji, aby si pročísla vlasy.

Budoár vévodkyně-vdovy – o kterém Inos vždy uvažovala jako o tajné svatyni – byl nejlepší ukázkou nešlechtického uměleckého nadání jeho Výsosti vévody Angilkiho. Byla to místnost rozměrná, světlá, velkolepá a ohromující, přitom však působila důvěrným dojmem. Bílá a zlatá a šmolkově modrá. Místnost vnukala pocit vznešenosti a třpytné okázalosti, ale přitom nic z toho nebylo vtíravé. Stěny potažené hedvábnými tapetami, lakovaný nábytek s ozdobným zlacením. Mračna vzdušných krajek, zdobící velká okna (záclony ovšem Inos připomínaly pavoučí sítě). Zvuk deště, bušícího do oken, se mísil se zvuky ohně, vesele praskajícího v mramorovém krbu, který pokoj vytápěl do nepříjemně vysoké teploty, jež ale konejšivě vyhřívala staré kosti vévodkyně Ekky.

Inos sem doprovázela svou tetu poprvé, a tak konečně měla příležitost vidět Ekku v jejím soukromí. Vzpřímeně, se vzhledem tyrana, seděla v jednom z křesel s vysokým opěradlem, kterým dávala přednost. Nohy měla položeny na stoličce s vyšívaným potahem a tiskla je těsně k sobě. Její křeslo stálo na malém stupínku, výše než ostatní, tak trochu jako trůn. Tmavou, žilnatou rukou svírala vycházkovou hůlku, držíc ji přísně u boku. Oblečená byla do róby s dlouhými rukávy, ušité ze saténu barvy slonové kostí, zapnuté až pod krk. Dokonale učesané bílé vlasy, lesknoucí se jak leštěný mramor, jí rámovaly tvář vrásčitou jak vlašský ořech.

Ostatní křesla v místnosti byla uspořádána do půlkruhu před jejím stupínkem a z jednoho z nich se právě zvedal tělnatý vévoda Angilki, oděný v obleku barvy námořnické modři. Vypadal ustaraně a popleteně, jako by zápasil s nějakým problémem. Jeho svěšený spodní ret se leskl slinami víc než obvykle. On si snad cucal palec! napadlo Inos.

Vedle něj stál ten odporný prokonzul Yggingi, tvrdý, bezohledný muž kolem čtyřicítky. Uf! Vlasy měl ostříhané tak nakrátko, že jeho hranatá hlava vypadala jak holá. Oblečen byl jako obvykle v uniformě zhotovené z bronzových plechů a kožených řemenů. Tancovat s ním, to je jako zápasit se sudem vody, pomyslila si Inos. Pod paží svíral jako obvykle svou přilbu. Možná čeká zemětřesení a nedůvěřuje kinvalským stropům. Na rozdíl od jiných důstojníků chodil Yggingi neustále v uniformě. Jeho manželka se ukazovala na veřejnosti jen velice málo. Byla částečně invalidní a prokonzul její existenci naprosto ignoroval, zato neúnavně pronásledoval Inos. Jediným tématem jeho hovoru byla jeho vlastní vojenská kariéra a nepřekonatelné úspěchy, kterých dosáhl při masakrování gnómů v dobách, kdy byl ještě v aktivní službě. Byl to tak odporný člověk, že i teta Kade pro něj jen velice těžko nalézala slušná slova.

Proč ho sem vlastně pozvali? přemýšlela Inos, zatímco se hluboce ukláněla té staré vykopávce na trůně a o něco méně jejímu synovi. Vtom si uvědomila, že v místnosti je ještě jeden člověk. Stál u okna a vyhlížel ven…

Andor!

Svět se zastavil.

Je to Andor! Opravdu je to on! Poznala jeho nádherný profil už ve chvíli, kdy se začal otáčet zpět do místnosti. Na sobě měl týž modrý kabátec a bílé punčochy jako při jejich prvním setkání. Navíc měl přes sebe kobaltově zbarvený kabátec, ozdobený hermelínem, splývající mu až k botám se zlatou sponou. Pomalu se otočil a hleděl jen na ni, takže docela ignoroval její tetu i všechny ostatní v místnosti. Tmavé oči upíral jen na ni.

Muž, jak se patří.

Je trochu bledší a pohublý… a vypadá strašně ustaraně! Co se stalo? Nějaké neštěstí nebo nelidské utrpení. V těch nezapomenutelných očích má jen nesmírný žal! Ani stopa po dřívější veselosti a šibalství! Co se děje?

Pomalu k ní vykročil. Opatrně se na něj na uvítanou usmála a snažila se nezírat jako nějaká hlupačka. Došel k ní, uchopil ji za ruce a sklonil se k nim. Mlčel, ale jeho oči hovořily – o úctě, o radosti ze setkání a… o hluboké bolesti? Žalu?

Konečně promluvil: „Má princezno!“

„Pane Andore!“ A na víc se nezmohla. Má princezno! Ach jistě!

Konečně si Andor všiml i Kade, které vysekl poklonu.

„Sir Andor!“ rozzářila se. „Jak milé, že jste se k nám opět připojil.“

Stařeně v křesle na stupínku neuniklo jediné slůvko ani pohled tohoto znovu setkání.

„Posaďte se, mé dámy,“ zakrákala svým tenkým, stařeckým hlasem.

Neschopna odtrhnout zrak od Andora, nechala se Inos odvést do křesla a pak jej sledovala, jak přechází ke křeslu naproti ní, kam usedl s elegantní otočkou, aby dostal plášť stranou. Kade a prokonzul si také sedli, ale tomu nevěnovala pozornost. Horečně přemýšlela, co se jen mohlo stát?

„Sir Andor má pro tebe novinu, Kadolan,“ řekla Ekka.

„Pro mě, pane Andore?“ Kade zbystřila. Oči jí těkaly po všech přítomných. Bylo podivné, jak nenadále selhala její obvyklá vyrovnanost.

„Výsosti,“ řekl Andor, odtrhávaje konečně svůj pohled od Inos, „Jsem smutným poslem, přinášejícím bolestivé zprávy. Tvůj královsky bratr… je velmi vážně nemocen.“

Inos slyšela sama sebe, jak hluboce vydechla, ale teta Kade se již vzpamatovala. Nyní, když už věděla, o co jde, dala na sobě znát jen zdvořilé překvapení. „Přijíždíš z Krasnegaru, pane Andore?“

Mírně přikývl. „Ano. Patrně vás zaráží, proč jsem při odjezdu neprozradil, že mým cílem je právě Krasnegar, a slibuji, že to zevrubně vysvětlím, jen jak bude více času. Krátce, v Krasnegaru jsem byl až do Zimní slavnosti, a když jsem království opouštěl, stav tvého bratra, má paní, se velmi rychle zhoršoval.“

Tatínku! Inos křečovitě svírala ruce, úplně zapomněla, že naslouchá Andorovi. Ach, tatínku!

Andor na ni pohlédl, pak obrátil pohled zpátky na Kadolan. „Přinesl jsem dopis od učeného doktora Sagorna. Když mi jej předával, sdělil mi jeho obsah. Nepředpokládá, že by se jeho královské Veličenstvo vyléčilo. Dává mu jen pár měsíců.“ Sáhl do kapsy pláště a vyndal dopis. Pak vstal, přešel ke Kade a předal jí ho.

Tatínku! *Tatínku!* Ty umíráš? To ne! Ne! Ne!

Princezna Kadolan převzala dopis a chvíli si jej přidržela v natažené paži, aby si prohlédla adresu na obálce.

Pak si jej nepřečtený položila do klína a zkřížila přes něj ruce, zatímco Andor se vracel zpět na své místo.

„Domníváš se tedy, že bychom měly být připraveny odjet první jarní lodí?“

„Jestli se ctihodný mudrc nemýlí, madam, tak na jaře by už mohlo být pozdě.“

Mečivý hlas nevychovaného Yggingiho je přerušil. „Ty snad navrhuješ, aby se tyhle jemné dámy pokusily o cestu vnitrozemím?“

Andor na něj upřel dlouhý, nevyzpytatelný pohled. „To záleží jen na jejich vlastním rozhodnutí, Excelence. Každopádně jsem zažil už horší cesty.“

Horší! Inos si vybavila všechny ty strašlivé příběhy, které kdy slyšela, a při té vzpomínce se celá otřásla. Nemohla pochopit, jak může ten skvělý Andor ledabyle připustit něco tak hrozného.

„Například?“ Yggingi se na toho sebejistého, vyrovnaného mladého povýšence nerudně zamračil.

„Planina kostí, Dyrský kanál! Kanibalů se bojím víc než goblinů.“

„Narazils někdy v lese na gobliny?“

„Dvakrát.“ Andor rozpřáhl ruce a usmál se. „Raději bych nepopisoval jejich zvyky v přítomnosti dam, ale stále ještě mám na rukou všechny nehty, jak se můžete přesvědčit. Jsou to jen dětinští barbaři, a když prokážete odvahu, jsou vcelku pohostinní. Pravda, musel jsem oprášit své bojové umění a nemluvě o několika odřeninách to stačilo.“

Je úžasný! pomyslila si Inos.

„Prokonzule, jestliže se princezna Kadolan rozhodne riskovat tuto cestu,“ ozval se třaslavý hlas vévodkyně, „budeš schopen zorganizovat pro ni eskortu?“

Mohutný voják na ni chvíli zamyšleně hleděl. „Ovšem, mám nějaké čety k dispozici. Ale i když je nejhorší část zimy za námi, bude to pořád ještě i pro muže velká zkouška odolnosti. Pro jemné dámy to bude strašlivé soužení.“ Zmlkl a čekal.

„Jistě by to bylo velké dobrodružství,“ řekla Kade srdečně. „Musíme to s Inos pečlivě probrat, až si přečteme dopis od váženého doktora Sagorna. Každopádně budeme o tvé šlechetné nabídce uvažovat, Excelence.“

Inos si uvědomila, že má samým překvapením otevřená ústa, a rychle je zavřela. Nedovedla si představit, že by teta mohla o takové cestě třeba jen na chvíli uvažovat

„Velmi mne zajímá, Sire Andore,“ zaskřehotala Ekka, „proč ses vydal do Krasnegaru, aniž bys řekl mé švagrové nebo její neteři o svém cíli. Jsem si jista, že by velmi rády poslaly domů nějaké dopisy.“ Vycenila na něj své šafránově zažloutlé zuby v úsměvu, který zmrazoval krev.

Andor lehce přikývl. „V žádném případě to nebyla otázka nějaké pýchy, Milosti.“ Na chvíli se ten pohledný mladý muž zahleděl na ohavnou stařenu s podivným výrazem v očích, který ale vzápětí zmizel. Klidně pokračoval. „Svou vlastní hloupostí jsem se dostal do tíživého konfliktu, který se týká mé cti. Jde o slib jednomu starému příteli, kterému hodně dlužím a který je velmi drahý mému otci…“

„Zapomněla jsem jméno a stav tvého otce, pane,“ přerušila ho Ekka.

„Senátor Endrami, madam!“

Inos jen tak tak odolala pokušení nadšeně povyskočit. Císařský senátor? Jen ať si to pěkně přežvýkají! Žádný neurozený dobrodruh Andor, ale Andor – syn senátora.

Vévodkyně však hned znovu zaútočila. „To bych jistě nezapomněla. Nebyla jsem o tom informována. Předpokládám, že jste mladší syn?“

„Osmý.“ Andor by svým úsměvem ochočil i hnízdo bazilišků. „O mnoho mladší syn o mnoho staršího otce. Ctím jeho památku, má paní, ale raději bych byl posuzován podle svých skutků než podle činů, které vykonal on.“ To byl další bod pro Andora.

„Tak či onak,“ pokračoval, „doktor Sagorn je starý přítel naší rodiny, který mi v mládí hodně pomohl. On, pro změnu, zase za mnohé vděčí svému příteli, králi Holindarnovi z Krasnegaru, kterého na jeho pozvání navštívil minulé léto. Tehdy zjistil, že král umírá.“

Tatínku! Inos tiše vzlykla a zahleděla se na svou tetu. K jejímu překvapení se Kade jejímu pohledu vyhnula. Inos pochopila, že o tom Kade věděla, nebo něco takového přinejmenším tušila!

Andor se odmlčel, vážil další slova. Pak pokračoval, svá slova adresoval k princezně Inos. „Sagorn zná lék, který by snad mohl alespoň zmírnit bolestí tvého otce, ale potřebné ingredience nebyly v Krasnegaru dostupné. Vrátil se pro ně tedy do Impirie. V té době již začínala zima a lodní cesty se uzavíraly. Požádal mne, zda bych jej nedoprovodil zpět do Krasnegaru, neboť vnitrozemská stezka je pro něj v jeho věku již velmi dlouhá a namáhavá. Nemohl jsem mu takovou službu odmítnout."

Inos to všechno začínala chápat. Usmála se na něj. Chtěla tak vyjádřit své porozumění i vděk.

Andor se ale mračil. „A tehdy jsem se dopustil té bláznivé chyby. Sagorn potřeboval ještě nějaký čas na přípravy a zmínil se mi o tom, že do Kinvale přijela králova dcera. Využil jsem svých známostí, abych se sem dostal a setkal se s ní." Takhle elegantně zatáhl do svého vyprávění vévodu. „A to byla chyba… já… já jsem tady ztratil srdce!"

Inos cítila, jak rudne. Rychle sklonila hlavu a zahleděla se do klína.

„Teď víte všechno," slyšela jeho měkce znějící hlas. Samozřejmě stále mluvil k ní. „Sagornovi jsem musel odpřísáhnout mlčení, neboť churavějící král, to je vždycky záležitost nejvyšších zájmů. A tak jsem nemohl o svém poslání nic říct."

Zvedla oči, aby se setkaly s jeho. Pousmála se na něj, aby viděl, že mu odpouští a že o něm nikdy nepochybovala

Zlehka jí úsměv oplatil, poděkoval jí pohledem, jeho oči však zůstaly vážné.

„Odjeli jsme tedy do Krasnegaru a v době Zimní slavnosti neměl už Sagorn nejmenších pochybností. Král rozkázal, že jeho stav se musí udržet v tajnosti, a já jsem neměl nejmenší právo do té věci nějak zasahovat. Jenže to už jsem znal princeznu Inosolan! Uvažoval jsem, co mám dělat. Byl jsem hostem jeho Veličenstva krále Holindarna a zároveň jsem byl otrokem jeho dcery. Byl jsem chycen v pasti, znovu jsem se ocitl ve sporu rozumu a srdce. Bylo mi jasné, že Inos by se to měla dovědět. Tak jsem si řekl, že to bude pokání za všechnu moji hloupost a že jí právě já musím přinést tohle smutné poselství. Koupil jsem tedy pár koní a jsem zde."

Inos těžce polkla. Svírala ji hrůza a úžas. Kvůli mně se postavil tomu mrazivému nezměrnému lesu – a sám! Bez zaváhání! Kvůli ní! Docela sám!

„Moc hezký příběh!" řekla vévodkyně kysele. Otočila se k princezně. „Kade, neměli bychom tě zdržovat ve tvém smutku. Kdybys cokoliv potřebovala, víš, že stačí jen říct."

To bylo jasné znamení, že audience je u konce. Všichni povstali. Andor byl u dveří první. Políbil Inos ruku a poklonil se její tetě. Jestliže se přece jen rozhodneš jet, má paní," řekl a nebylo zcela jasné, ke které princezně mluví, „pak bych žádal o laskavé povolení, abych tě směl doprovázet. Bylo by to to nejmenší, co bych mohl udělat, abych napravil svou pošetilost."

Jakou pošetilost? myslila si Inos, zatímco šla za svou tetou. Navzdory ranám, které jí přivodily zprávy o otci, jistá část jejího srdce se vznášela jako skřivan pod letní oblohou.

6

Vdova po vévodovi z Kinvale pozorovala zavírající se dveře. Pak nasadila svůj nejtvrdší výraz. „Jsi zde samozřejmě vítán, pane Andore, a oprav mne, pokud bych se mýlila, ale myslím, že je to tak třicet let, kdy urozený senátor Endrami zemřel, že?“

Ani nemrkl. „Dvacet šest let a tři měsíce, Výsosti. Narodil jsem se těsně před jeho smrtí, jsem skoro pohrobek.“

„Takže Imagina, která se vdala za Mangrava z Minxinoku byla tvá sestřenice?“

„Ne, byla to moje nejstarší sestra, ale vůbec si ji nepamatuji, neboť zemřela, když jsem byl ještě velmi malý.“

Ekka byla velmi vzdálenou příbuznou Endramiho, a tak věděla, že mladíkovy odpovědi jsou správné. To znamenalo, že je buď opravdovým potomkem senátora, anebo se svou úlohu naučil dokonale. Každopádně lehce rozbil pasti, které na něj nastražila. Endramiho panství leželo v Jižním Pithmotu a věděla, že potvrzení Andorova příběhu by si vyžádalo celé týdny. Položila mu další otázku. „Jaká je naděje, že Inosolan dorazí do Krasnegaru před smrtí svého otce?“

Pokrčil rameny. „To je v rukou Bohů.“

„Ale my všichni musíme Bohům pomáhat, abychom posílili Dobro, že ano? Co se říká mezi poddanými o tak mladičké a neprovdané královně?“

„Nikdy jsem nikoho neslyšel o tom mluvit. Králův stav je opravdu dobře střeženým tajemstvím, paní.“

„Aha.“ Cítila se velmi podivně, skoro pokořena. Obrátila se ke svému synovi, který tam stál, jak malé dítě se popotahoval za spodní ret a zasněně studoval vzor na koberci. „Angilki, nezapomněl jsi na své povinnosti hostitele? Sir Andor musí být po té cestě velmi unavený.“

Vévoda se s trhnutím vrátil do skutečnosti. Okamžitě poslušně povstal a vyzval Andora, aby jej následoval. Dveře se znovu otevřely a zavřely. V místnosti s Ekkou zůstal už jen prokonzul Yggingi. Strnule seděl s helmou položenou na klíně a mrtvě hleděl na starou vévodkyni.

„Půjde to?“ zeptala se.

„Ano.“

Už dávno si zvykla na jeho strohé vojenské chování. „Takže se dohodneme?“

„Na čem?“

„Něco pro mne uděláš.“

Lehce zavrtěl hlavou, ale jeho tvář zůstala nečitelná. „Tohle všechno jsi spustila ty. Jsem tu na tvé pozvání. Předpokládám, že máš nějaký plán.“

Nejradši by ho udeřila do tváře, protkané popraskanými žilkami. „Především jde o dluhy z hazardu.“

Odpudivě se ušklíbl. „Ty máš nějaké problémy? Nebo snad mluvíš o mých dluzích?“

Byla to Ekka, kdo se roztřásl. Takovou drzost ještě neslyšela. „Tvoje! Říká se, že jsi za dva roky prohrál celé věno své ženy.“

Nafoukaně pokrčil rameny. „Za dva a půl, a teď dlužím ještě o dvaačtyřicet tisíc impreriálů víc.“

Neuvěřitelné! To bylo mnohem víc, než kolik slyšela. „Dostal ses do těžkých potíží, prokonzule.“ Bude hnít ve vězení pro dlužníky, dokud jej krysy nesežerou.

„Jsem zruinován.“

„Trápí tě to?“

Roztáhl rty v odpudivém úšklebku. „Netrpím sebemenšími výčitkami svědomí, jestli myslíš tohle. Ty snad ano?“

Zasmála se, samotnou ji to překvapilo. „Kdepak. Ale teď k naší záležitosti. Myslíš, že v Krasnegaru nastanou nějaké potíže?“

„Nastanou, a brzo. Jotnaři nebudou vůbec nadšeni představou, že by jim měla vládnout žena.“

„Od mých posledních lekcí z historie už uběhlo hodně času, Excelence. Ty o těchto záležitostech víš určitě víc než já.“

Ušklíbl se. „Impirie je velký žralok, který zhltne každou mřenku, na kterou narazí.“

Na to, že je to jen tupý voják, má překvapivě dobrá přirovnání, pomyslila si Ekka. Nepotřebovala vytahovat své školní znalosti, aby věděla, že problémy v jiných královstvích vždy posloužily růstu Impirie. Stačila jakákoliv záminka – problematické rozhodnutí, občanská válka nebo jen zanedbatelná pohraniční šarvátka – a legie napochodovaly ve jménu ochrany jedné či druhé strany.

Lhostejno které, neboť vzápětí následovalo pohlcení obou. A i když by takové země měly třeba časem možnost znovu se osamostatnit, neměly už naději na úspěch, neboť byly v krátkém čase tak vydrancovány, že se staly na Impirii zcela závislé. To Yggingi dobře věděl, o tom ho nemusela poučovat.

„Když nebude moci vládnout Inos, pak nejlepší nárok má můj syn.“

Urostlý muž proti ní ironicky povytáhl obočí. „Jestli to dobře chápu, tak Thane Kalkor má lepší.“

Ekka rozzlobeně udeřila hůlkou do podlahy. Ve vysokém vlasu koberce byl od tohoto jejího zlozvyku už patrný důlek „Ten odvozuje nárok na tamní trůn přes svoji pratetu, ale jestliže žena nemůže vládnout, tak taky nemůže předávat tituly. Takže je v pasti! Jeho argumenty popírají samy sebe!“

„Jotnarské argumenty většinou mají něco do sebe.“ Přehodil si nohu přes nohu a pohodlně, po vojácku, se rozvalil ve svém kresle. „Připouštím, že tvůj syn má nárok na trůn. Problém je v tom, že je poddaným císaře, a ten nemůže popřít právo ženy na trůn, neboť jeho vlastní babička vládla jako císařovna. Z toho vyplývá, že tvoje argumenty popírají zrovna tak samy sebe.“

Neočekávala, že na to přijde. Když se jí Kade svěřila se svými obavami, jí samotné trvalo několik dní, než na tuto okolnost narazila. Teoreticky obě strany musely uznat nárok druhého, ve skutečnosti to nikdy žádná neudělá. „Hmm… Ale jestli se císař rozhodne… neteř podpořit, pak tě vyšle jako ochránce hranice Pondague s Krasnegarem.“

Mírně se začervenal, což Ekku překvapilo „To není tak jisté, ale připusťme, že máš pravdu. Co bys tedy navrhovala?“

„Odvez to děvče domů. Jestli je její otec po smrti – a kdyby nebyl, jsem přesvědčena, že překvapení z vašeho nenadálého příjezdu jeho konec hodně uspíší – vyhlásíš ji královnou. Ona tě pak na oplátku ustanoví svým místokrálem a ty ji

pošleš zpátky sem, aby se provdala za mého syna. Potěší mě, když budu mít mezi potomky krále, i když ten titul bude poněkud sporný.“

Pokýval hlavou, zvedl se a začal přecházet po místnosti. To byla vrcholná nezdvořilost a údery jeho těžkých vojenských bot na drahocenném koberci šly Ekkce nesmírně na nervy. Přesto si udržela na tváři nacvičený klidný výraz, tak jak to dělala již dlouhá desetiletí.

„To je chytré,“ řekl nakonec. „Císař tak bude mít panovníka podle svého, ať to bude ona nebo tvůj syn, a Krasnegaru se uloží nové daně, aby přispěl na svou obranu.“

„A nezapomeň, že tě tvrdě nahánějí tvoji věřitelé, ale do Krasnegaru to za tebou budou mít hodně daleko, a ty si tam můžeš v klidu přijít na víc než dvaačtyřicet tisíc imperiálů na své dluhy.“

Zastavil se u krbu a otočil se k ní s úsměvem, který vůbec neměl daleko k pohrdání. „To se ovšem neobejde bez krutého hladomoru. Podle toho, co jsem slyšel, je to bezútěšná, malá zemička.“

„Budeš z toho mít výčitky svědomí?“

Pokrčil rameny. „Může se ovšem stát, že budu nakonec obviněn z velezrady nebo přinejmenším ze zneužití pravomocí.“

„Moje rodina má v Hubu jistý vliv, Prokonzule.“

Uchechtl se. „To je pravda.“ Pak se zeptal. „A tvůj syn do Krasnegaru nepojede?“

„Tam by dlouho nepřežil.“

„Tak proč tam chceš poslat to děvče? Vdej ji za něho teď, když ji máš v rukou, a může podepsat moje zplnomocnění tady.“

To byla ožehavá část jejích plánů, ale Ekka byla připravená i na tuto otázku. „Takové listiny by se musely postdatovat a byly by přinejmenším pochybné. Lidé nebudou věřit, dokud ji neuvidí na vlastní oči a nepřesvědčí se, že je ochotná ty listiny podepsat.“

Znovu se ušklíbl. „Ale co jotnaři? Válka s gnómy nebo s gobliny, to je spíš dobrý sport, ale boj proti jotnarům – to je krvavá záležitost. Myslíš, že bude Kalkor ochoten akceptovat takováhle opatření?“

Pokrčila rameny. „Pochybuji, že ho to vůbec zajímá. Je zvyklý na drancování a znásilňování a Krasnegaru se může zmocnit, kdy se mu zamane. Můžeš ale podplatit zemany.“

„Snad to půjde. Ty chceš, aby tam jela, protože ti jde o to, aby se vrátila se Slovem.“

„S jakým slovem?“

Hrubě se rozchechtal a kecl zpátky do křesla. „To přece ví kdekdo, že králové Krasnegaru drží jedno Inissových Slov. Kdybych měl Slovo, tak by to u hracích stolů vypadalo jinak,“ zasnil se.

Ekka si pozorně prohlížela jeden ze zlatých knoflíků, kterými byl posázen její plášť. „V tom případě to děvče zůstane tady. Dokud budu držet Inosolan u sebe, nikdo žádné Slovo nezíská… samozřejmě, pokud vůbec nějaké existuje.“

„Navrhuji tohle,“ řekl na to. „Dáš mi Krasnegar, abych ho držel jako léno pro tvého syna, a já ti za to pošlu zpátky princeznu se Slovem. A ty zaplatíš výdaje.“

„To je neslýchané.“

Yggingi se ušklíbl. „Ne, to je nutnost! Podle tvých vhodně zmíněných rad jsem z Pondague vyždímal, co se dalo. Moji muži nedostali žold už měsíce a nemají příliš daleko ke vzpouře. Takže chci tisíc jako zálohu a já odvezu princeznu do Krasnegaru. Neboj se, dostaneš ji zpátky i se Slovem, pokud ho získá.“

Ekka od první chvíle věděla, že její plán má slabinu – bude muset důvěřovat tomuhle padouchovi. Ale jestli opravdu tak moc potřebuje peníze, má nad ním pořád ještě dost moci. „Tvoje žena myslím raději zůstane tady. Řekla bych, že ta cesta by pro ni byla příliš těžká.“

Oči se mu zúžily. „Domnívám se, že jsem prve trochu podcenil nebezpečí hrozící ze strany goblinů. Určitě budu potřebovat víc mužů, než jsem si myslel, a to znamená větší náklady. Takže na výlohy celkem dva tisíce.“

Jak trhovec! Ale Ekka krom dvou tisíc imperiálů a švagrové neměla co ztratit. Angilki třeba bude mít časem s Inos dítě, takže by další vévoda z Kinvale zdědil dvě Slova a to za trochu rizika stálo.

„Souhlasím,“ řekla.

Yggingi si nacpal helmu znovu pod paži a vstal. „Dohodnuto.“

„Takže teď se musíš snažit dovézt to děvče do Krasnegaru.“

Jen se uchechtl. „Madam, dostanu tvou princezničku do Krasnegaru, i kdybych měl pobít všechny gobliny v Pandemii a ji tam dovléct přes les za vlasy, i kdyby celou cestu proplakala!“

Lesní pláč:
I procitnul Sir Lancelot, šel a vsednul na koně,
v slzách pak lesem celý den a noc jel.

Malory: Le Morte D'Arthur

»»» KAPITOLA SEDMÁ ««« SETKÁNÍ S DÁMOU

1

Vlčí totem býval nejižnější osadou goblinů a ležel v zalesněných vršcích nedaleko Pondague. Kdysi dávno do ní vpadla tlupa impů, kteří pobili všechny obyvatele a vypálili domy. Jen jeden, původně chlapecký srub, přestál toto běsnění a nyní ho příležitostně využívali poutníci.

Rap jej díky svému bystrozraku našel i v husté vánici a ukryli se v něm, právě když nastávala bouře. Kuře se počasím nevzrušoval, neboť byl schopen zahrabat se do závěje, zůstat v ní bez hnutí několik dní a vůbec nevylézat. Ale Rap miloval volnost a oheň, a tak jej objev rozpadajícího se stavení velmi potěšil. Teď oba seděli u praskajícího ohně a čekali, až se počasí změní k lepšímu. Stíny křepce poskakovaly po roubených stěnách. Venku ječela vánice, štěrbinami ve stěnách vlétaly dovnitř spršky sněhu, který se usazoval v rozích v malých závějích, ale zima byla podstatně snesitelnější, neboť se nacházeli už dost na jihu. U ohniště bylo skoro příjemně. Rap si povolil tkanice na oděvu, goblin se dokonce svlékl do půli těla a potom jen apaticky hleděl do plamenů, občas strčil do uhlíků klacíkem a tvářil se nešťastně. Nejspíš proto, že už neměli žádný medvědí tuk, kterým by se mohl natírat, což byla jeho oblíbená činnost. Blešoun se natáhl do špíny kousek od nich a spal. Co chvíli poškubával prackami, jak pronásledoval po lese snů své minulé oběti.

Rap svým vnitřním zrakem neviděl, že by se venku něco pohybovalo. V takové vánici by to nedokázal ani Kuře. Dokonce ani Blešoun se nechtěl vydat ven, i když by ho Rap rád vyslal na lov, protože měli zásoby jídla jen na dva dny, z nichž první právě končil.

Oba asi na chvíli usnuli. Rap procitl a uvědomil si, že tahle prázdná, ozvěnou znějící ruina mu poskytuje vlastně první opravdovou možnost v klidu promluvit s Kuřetem. Po celé týdny, kdy spolu putovali, buď běžel s maskou na obličeji, nebo byl příliš vyčerpaný.

„Chci ti vyprávět svůj příběh," začal, „chci ti vysvětlit, proč jdeme na jih."

Urostlý lesní mládenec sice vzhlédl, ale v lehce zkosených očích se neodrazil ani stín zvědavosti.

„Ne důležité pfro otrok."

„Stejně ti to řeknu. Copak ty nemáš rád příběhy?"

Kuře lhostejně pokrčil rameny.

„Taky dobře," řekl Rap umíněně. „Ten muž, s kterým jsem k vám přišel, říkal si Vlčí zub, je něco jako ďábel."

Goblin nereagoval. Nic z toho, co Rap vyprávěl, nevyvolalo u Kuřete nejmenší odezvu. Mluvil o Inos a umírajícím králi Holindarnovi, o Andorovi a jeho moci očarovat lidi, aby mu věřili. Vylíčil jejich společný útěk z Krasnegaru i to, jak se náhle a nevysvětlitelně namísto Andora zjevil Darad.

Když skončil, Kuře na něj jen dál apaticky zíral, na nic se nevyptával, nic nekomentoval. Když pochopil, že je vyprávění u konce, přece jen se chtěl ujistit. „Potom then náčelník dát thi ta žena?"

„Samozřejmě že ne! Je to 'náčelníkova' dcera. Já jsem jen pomocník správce. Ona si musí vzít zas jen nějakého 'náčelníka'."

„Pfroč?"

Rap neuměl odpovědět. Byla to překvapivě těžká otázka, zrovna jako další, která hned následovala – proč se vůbec do toho všeho pustil?

Slovo „věrnost" se do jazyka goblinů přeložit nedá. Znají sice pojem „přátelství", ale Kuře nemohl pochopit, že by se muž mohl přátelit s ženou. Ty jsou přece jen pro potěchu a na práci. Přítelem ti může být jen muž.

Přátelé… Rap si překvapeně uvědomil, že by chtěl být přítelem goblina, řečeného Kuře.

Mladý goblin za svou zrůdnou krutost přece nemohl, ta měla své kořeny v kultuře jeho lidu a nikdy nic jiného nepoznal. Když od toho odhlédl, tak ho v mnoha směrech musel obdivovat. Kuře byl soběstačný, sebejistý, schopný, a co se života v lese týkalo, neměl sobě rovného. Byl nesmírně odvážný, a jak se zdálo, byl Rapovi bezvýhradně oddán. Jedním slovem, goblin byl *důvěryhodný*, a vyšší ocenění Rap neznal.

„Thy běžet dobře, kluk z města" – tahle věta z počátku jejich cesty pronásledovala Rapa po celou dobu. Vícekrát ji Kuře neopakoval, a ať se potom Rap snažil sebevíc, už žádná jeho snaha nevedla k tomu, že by se dočkal dalšího ocenění. Jak se zdálo, všechno jeho pozdější usilování a bolesti nevyvolávaly u Kuřete nic než pobavení a opovržení. Věděl, že ať by dělal co chtěl, nikdy se nemůže vyrovnat síle a vytrvalosti Kuřete. Rapa to hluboce deprimovalo.

No tak jsem slabší, ale copak si snaha nezaslouží ocenění? Sáhl jsem až na dno svých možností – a uznání? Žádné. Čím víc se snažím, tím pohrdavěji reaguje. Předvedl Kuřeti své neobyčejné schopnosti, a on je vzal jako kabaretní vystoupení, které se pro muže ani nehodí. Zdálo se, že na klukovi z města ocenil jedinou věc – že fixloval při zkoušce. Z nějakého důvodu právě tento poznatek goblina velice těšil. Rap se za to naopak velmi styděl.

Vánice zuřila už druhý den a Rap si začínal zoufat. Stačilo, aby pomyslel na Inos nebo na Andora – nebo na cokoli jiného – a už ho soužily nekonečné obavy. Čas utíká, on by měl běžet ještě rychleji, a namísto toho tady sedí a nic nedělá. Ten strašlivý Darad se přece musel dostat přes hory už dávno.

Rapa znechutilo i to, že pociťoval silné nutkání po vyčerpávajícím pohybu. Týdny běhu jej dostaly do takové kondice, že se bez něho cítil jako zkamenělý a nedokázal v klidu nabírat síly.

Venku stále padal sníh. Z nebes se valil těžký sníh, protože se oteplilo díky větru z jihu, už to nebyl jemný a suchý arktický prašan. Bylo mu jasné, že až se bouře přežene, budou moci pokračovat v cestě sice bez masek, zato ale mnohem těžším terénem.

Kam ale budou pokračovat? Poslední osady goblinů nechali za sebou a přiblížili se krajům, ve kterých už ležely impské usedlosti – což jsou pro gobliny velmi nebezpečná místa, kterým bylo nutno se vyhnout. Někde blízko leželo Pondague – předsunutá pevnost impů, z níž kontrolovali jediný průsmyk, protínající hraniční pohoří. Kdyby do Pondague dorazil Rap s Andorem, znamenalo by to pro něho konec strastí a počátek příjemného a bezpečného cestování. Mohli by si obstarat více koní, koupit jídlo, ba dokonce, kdyby chtěli, by si mohli najmout průvodce. Jižně od průsmyku se rozkládala Impirie – tedy i dobré cesty a zájezdní hostince a pocit bezpečí.

Teď však Pondague představovalo nebezpečí a nepřátele. Rap byl bez peněz, na sobě měl než goblinské jelenice, na obličeji tetování – velice lehce se mu mohlo stát, že až na něho narazí první četa císařských vojáků, rozseká ho bez ptaní na kousky. Tulácký život ve volné přírodě na území jižně od hor byl velice těžký, skoro nemožný. Měl povšechnou představu o tom, co jsou to farmy a jak jejich vlastníci pohlížejí na pytlačení. Nevěděl ani, kde přesně leží Kinvale, jen předpokládal, že to bude místo podobné Krasnegaru, ale neměl nejmenší představu; jak je daleko od hor, ani jak by je mohl najít

První zkoušku pro ně připravil už sám průsmyk, kterým musí nepozorovaně proklouznout. Až dojdou dál od hor, kde už goblini pro lidi nesymbolizovali smrtelnou hrozbu, snad by mohli projít, aniž by na sebe přivolali přílišnou pozornost, a mohli by uniknout nějakým zbytečně násilným reakcím. Rap bude muset najít někoho, třeba kněze, a vysvětlit mu, o co v téhle záležitosti jde. Když budou mít trochu štěstí, mohli by snad získat nějakého průvodce, který by je, třeba za slib odměny od Inos, dopravil do Kinvale. Pak by se mohl znovu obléci jak civilizovaný člověk a znovu získat alespoň trochu sebeúcty. Inos mu najde nějakou práci na tu dobu, než odjedou společně domů, ať už princezna zvolí po moři nebo po zemi.

Pokud se k ní, pochopitelně, už nedostal Andor.

A jestliže ano, co pak?

Nakonec si Rap řekl, že odpověď na *co pak*? nezná a že nemá cenu si s tím lámat hlavu. Vstal, popadl jedlovou větev a zametl zem okolo ohniště. Goblin seděl se zkříženýma nohama a díval se, co dělá, aniž by k tomu měl jedinou připomínku či otázku.

„No tak," řekl Rap, odhodil větev a svlékl si halenu. „Vstaň a dej mi pár zápasnických lekcí."

Kuře zavrtěl hlavou.

„Říkáš, že jsi můj otrok? Tak ti to teda přikazuju!"

Následovalo ještě rozhodnější zavrtění hlavou. Zdálo se, že otrok si sám rozhoduje o tom, kdy pána poslouchá a kdy ne.

„Proč ne?"

„Zranit thě!" Kolem úst mu pohrával lehký úsměšek.

„Pár odřenin mi nevadí. Chci se to naučit a potřebuji sebou trošku mrsknout."

Kuře znovu odmítl.

Rapovi kazajka přece jen chyběla, protože se začínal třást zimou. Zakázal si dávat najevo nejmenší nadřazenost, aby sám nevyprovokoval odmítnutí. „No tak, Kuře, prosím tě. Já se hrozně nudím. Bude to legrace.

„Moc příliš legrace."

„Co tím myslíš?"

V očích Kuřete se odrážely jen záblesky ohně. „Já začít thě zraňovat a nemuset pak chtít přestat. Bavit mě to. Moc legrace!"

Tenhle goblin by byl schopný roztrhnout člověka holýma rukama vejpůl. Rap raději rychle sebral svůj kabát a oblékl se.

Třetí den… Štěrbinami ve stěnách i okny, které někdo ucpal větvemi, začalo slabě prosakovat mdlé světlo svítání… Rap si dřív, než přišli do tohoto srubu, vůbec nevšiml, že goblinské stavby mají taky nějaká okna. Zřejmě byla přes zimu zabedněná.

Tiše si povzdechl a zahleděl se na Kuře, který seděl se zkříženýma nohama, holou hrudí a líně šťouchal dlouhým klackem do uhlíků v ohništi. Jeho trpělivost připadala Rapovi až nelidská. Ve světle plamenů goblinova tmavá kůže zeleně opalizovala. V jeho zvláštně zkosených očích se nedalo vyčíst naprosto nic.

Mám se znovu pokusit s ním promluvit? Jen tak kamarádsky poklábosit?

„Až se dostaneme do Kinvale –" po tolika hodinách ticha zazněl Rapův hlas v prázdné místnosti velmi zvláštně, „– tak tě propustím."

„Já thvůj otrok!"

„Ale ne napořád! Člověče, tys už pro mě udělal hotové zázraky. Bez tebe bych se nikdy tak daleko nedostal. Jsem ti za to ohromně vděčný. Jestli se ti budu moct nějak odměnit, tak to udělám." Třeba mi Inos dá nějaké peníze, abych se mu revanšoval. Jenomže – k čemu by mu asi tak byly, co by si za ně koupil?

„Odměnit?" Na goblinově tváři se objevil známý, pohrdavý úšklebek. „Thy nedat mi, co já chtít."

„A to by mělo být co?" Rap dopředu věděl, jakou dostane odpověď.

„Jít zpátky do Havraní totem. Pomalu zabít, hodně moc bolest."

Rap se otřásl. „Zabít tě, a pak si počkat, až mi tvoji bratři provedou stejné?"

Goblin zavrtěl hlavou. „Ne, když thy udělat dobrá práce! Udělat to dobře, pfomalu. Zabít pfomalu – thy získat úcta."

„Nikdy! Nedokázal bych takhle nikoho zabít, ani pomalu, ani rychle. Navíc ti hodně dlužím. A mám tě rád. Chtěl bych, aby z nás byli přátelé."

„Já thvůj otrok," odvětil Kuře a znovu zaměřil svou pozornost na jiskřící polena.

„V Kinvale už mně nebudeš moct pomáhat," namítl Rap pevně. „Ani v Krasnegaru, až se tam jednou vrátíme."

„Budu o thebe starat!" Zdálo se, že Kuře považuje rozhovor za skončený. Hádat se s ním bylo hodně podobné pokusům přelívat Zimní oceán děravým kbelíkem.

„Vrátím ti svobodu!"

Goblin zavrtěl hlavou, zíral do ohně a dál mlčel.

„Chceš snad říct, že jsi už navždycky mým otrokem?“ Co si v Krasnegaru počne s otrokem, ba co hůř, s otrokem, který odmítá svobodu?

Kuře se na něj upřeně zahleděl a zdálo se, že s odpovědí přece trošku váhá. „Ne. Ne pořád.“

„Fajn a dokdy teda?“

„Až Bohové propustí. Ne thy!“

To byla věru novinka! „A kdy tě Bohové propustí?“

„Já budu vědět.“

Na goblinově široké zelenohnědé tváři se objevil výraz, který se Rapovi pranic nelíbil. „A jak se to dozvím já?“

„Budu o thebe starat, dokud Bohové mne nepropustit,“ opakoval Kuře. Olízl si rty. „Pak já thě zabít!“

„No to je bezvadný! Chceš říct, že budeš můj věrný služebník až do chvilky, kdy se rozhodneš, že už to skončilo, a pak mě prostě zabiješ?“

Na goblinových odulých rtech se náhle objevil široký přátelský úšklebek a Rap se s úlevou rozesmál. Už se začínal bát, že to Kuře myslí vážně. Dost ho překvapilo, když zjistil, že nakonec i tenhle zelený lesní muž má smysl pro humor.

„Thy vyhrál na zkouška, městský kluk. Thy dobrý nepřítel! Thenkrát já nevědět. Theď vědět.“

Rap už zdaleka nebyl tak pobavený. „Dostanu nějaké varování?“

Kuře zavrtěl hlavou. Stále se usmíval.

„A kdy mě asi tak čeká tohle překvápko? Zejtra? Nebo budu čekat celé roky?“

„Já budu vědět kdy. Pak thě zabít. Moc, moc pfomalu. Dlouhá, dlouhá bolest. Thy dobrý protivník, já thi dát dobrá smrt. Zapálím malé ohníčky na thvoje hruď. Píchnu třísku do kolena a zatočím. Hodně dnů. Písek pod oční víčka a pomalu thřít prstem…“ Ne, goblin nežertoval!

A když už jednou začal, nedal se zastavit. Pokračoval pořád dál a vydržel až do západu slunce, kdy mu selhal hlas a začal chraptět. Seděl u ohně, ze samé žádostivosti slintal a oči mu jasně zářily nenávistným plamenem. Po celou dobu se třásl, jak se ovládal, aby zůstal jen u líčení budoucích kratochvílí, namísto aby s nimi začal okamžitě. Goblinovi trvalo cely den, než se mu podařilo popsat pomstu, kterou naplánoval do poslední podrobnosti.

2

Vyrazily na cestu! Inos pořad nemohla uvěřit, že to není jen sen. Ale bylo to tak. Skutečně seděla v opravdovém kočáře, naproti ní trůnily teta Kade a její komorná Isha – ale ona seděla vedle Andora!

Posledních sedm dní strávila v Kinvale s Andorem, a ten týden si připadala jako v samém nebi. Byl to také týden horečného balení – co nechat na místě, co odložit do beden, které se budou přepravovat lodí, co nacpat do nemožně mrňavých zavazadel? Těch sedm dní také absolvovala mnohá loučení, narychlo uspořádané večírky, plné tance a neustálé nebeské hudby, kterou nikdo krom Inos neslyšel. Doufala, že snad Andor také zaslechl alespoň nějaký ten akord. Otravný Yggingi zmizel, odjel napřed do Pondague, aby pro ně zajistil doprovod. Jeho odjezd

byl pro Inos zrovna tak skvělou událostí jako Andorův návrat. A vlastně ne, nebyl. Mít Andora zpátky, vědět, že mu na ní záleželo natolik, aby riskoval cestu zimní tajgou, to byl ten největší zázrak ze všech.

Za celý týden neměli možnost ani na minutku zůstat spolu o samotě, a přesto i v nejhustším davu lidí nevnímala Inos nikoho kromě něj – jeho úsměv, jeho smích, pocit neochvějné síly, který z něj vyzařoval. Jedině díky němu se podařilo všechno připravit k odjezdu během tak krátké doby – sehnal koně a kočár, zajistil muže, kteří ho teď řídí, naplánoval cestu – neustále něco organizoval a zařizoval. Kade mu vděčně přenechala všechny tyto mužské starosti. Díky všemu tomu zmatku nezbýval Inos čas, aby se příliš trápila starostmi o nemocného otce.

Andor se s ní vracel do Krasnegaru. Protože spolu nebyli ani chvíli sami, nemohl jí Andor ani jednou zopakovat slib, který jí dal před svým odjezdem, ale v jeho očích jej četla mnohokrát. Vrací se s ní do Krasnegaru, aby tam zůstal? Navždy?

Bohové! Kéž by tomu tak bylo! Držela jsem se vašeho nařízení, abych pamatovala na lásku!

Za okny, ve vodnatém slunečním světle pod kouřově modrou oblohou, ubíhala pole a lesy Kinvale. Zima pomalu končila, blížilo se jaro. Tráva se začínala zelenat, sem tam se objevil už i první jarní kvítek, který se na ně stydlivě usmíval z křoví okolo cesty.

Kolem kočáru popojížděl kaprál Oopari se svými muži. I když krasnegarští ozbrojenci nebyli nijak mimořádní jezdci, rovné, hladké cesty Impirie jim potíže nedělaly. Každopádně byli s to udržet krok s rozhoupaným, otřásajícím se kočárem. Několik z nich byli noví odvedenci. Nahradili muže, kteří navázali romantické vztahy a rozhodli se kvůli nim zůstat v Kinvale. Ula, komorná, která s nimi vyjela z Krasnegaru, byla již dávno zapomenuta. Ta hlupačka se „zapomněla“ jen pár dní po příjezdu do Kinvale, a tak nezbylo, než ji rychle provdat za tamního zahradníka.

Andor urovnal přikrývku, kterou měli nataženou přes nohy, neboť vlivem natřásaní kočáru pomalu klouzala dolů. Inosina ruka pod ní tajně našla ruku Andorovu.

Všechna ta loučení…

„Pořád tomu ještě nemůžu uvěřit,“ řekla Inos snad již posté. „Opravdu se vracíme domů?“

„Je možné, že než dorazíme k cíli, tak se ti to všechno bude zdát až příliš skutečné, madam,“ usmál se na ni Andor.

Dokud budu mít tenhle úsměv vedle sebe, jsem ochotna čelit čemukoliv, pomyslila si Inos.

„Bude to velké dobrodružství,“ řekla Kade nadšeně. Tváře se jí leskly jako nablýskaná jablíčka, jak je měla rozpálené vzrušením, ale přesto měla pod kapuci chrpově modré cestovní pláštěnky účes tak dokonalý jako v salóně. „Vždycky jsem si přála vyzkoušet i tuhle suchozemskou cestu.“

Jestliže se k tomu teta Kade stavěla takhle, jak by jí mohla Inos odporovat? Nezničitelný optimismus tety Kade, který z ní neustále vyvěral, byl někdy velmi únavný, ale pro tuto cestu bude rozhodně snesitelnější, než kdyby měla být Kade

rozmrzelá. Jen málo lidí v jejím věku by dokázalo přistupovat k tomu, co právě podstupovali, tak nadšeně.

Když přejížděli vrcholek kopce, Andor je upozornil, že mají poslední možnost letmo zahlédnout Kinvale, teď již hodně vzdálené. Pak jim město zmizelo z očí nadobro.

„No a teď, sire Andore," řekla Kade a pohodlně se uvelebila ve svém koutku, „máme konečně dost času v klidu si vyslechnout všechny novinky, které znáte."

Andorův úsměv znovu prozářil celý kočár. „Jak si přeješ, má paní! Ale nezapomínej, prosím, že už jsou trochu zvětralé – odjížděl jsem o Zimní slavnosti. Vyjma tvého bratra se zdáli být všichni v pořádku. Jen kancléře Yaltauriho trápil houser. Doktor Sagorn mu předepsal nějaké dobré mazání. Má to jen malý háček, že ta medicína je silně cítit po dobře uleželém sýru."

V několika chvílích podlehly kouzlu jeho vyprávění všechny ženy v kočáře, takže se doslova válely smíchy – dokonce i Isha, která vůbec neměla dát najevo, že panstvo poslouchá, a která navíc z lidí, o kterých mluvil, vůbec nikoho neznala. Probral všechny hříšky celé palácové hierarchie a nešetřil nikoho. Pak přešel na městské panstvo. Zdálo se, že se v Krasnegaru seznámil úplně s každým. To bylo poněkud překvapující zjištění, které zasluhovalo trochu času, aby je člověk strávil. Přes všechno veselí čekala Inos na nějakou zprávu třeba o Línovi nebo o Idě, o novinkách, které by se týkaly jejích přátel z dětství. Po jejím šťastném nebi přeletěl pomíjivý mráček. Uvědomila si, že už to nikdy nebudou její staří přátelé. Propast mezi společenskými třídami je od sebe odřízne, přestože princeznu kdysi brali jako jednu z nich. Co by asi tak mohla Idě povídat o posledním tanečním výstřelku z Hubu? K čemu by bylo dobré hrát Rapovi na spinet? Mluvku Lina určitě nebudou dvakrát zajímat jakési kinvalské skandály, a naopak už nenajde možnost podělit se se svou královnou o poslední místní klípky. Přesto cítila nesmyslnou, nostalgickou touhu dozvědět se, jak se daří staré partě. Kdo se vdal a oženil, kdo se komu dvoří? Tyhle věci jí zajímaly mnohem víc než veselá historka o houserovi, který sklátil kancléře Yaltauriho.

Ale zeptat se nemohla. Šlechtic jako Andor by se přece nikdy nezabýval komornými či kuchyňskými fickami. Nebo kluky ze stájí.

Inos a Kade opatrně sestupovaly po strmém schodišti. Dole je očekával Andor, přes brzkou ranní hodinu čerstvý a usměvavý. Oblečen byl do jezdeckého obleku z tmavě hnědého semiše. Vysekl jim nejhlubší poklonu, jakou ve stísněném prostoru hostince svedl. Byť bylo časné ráno, lokál byl plný lidí. Většinou to byli vojáci – pozoruhodná sbírka hlučné, hrubé a nemyté chásky.

„Vyspaly jste se dobře, mé dámy?" zeptal se Andor.

Kade zaštěbetala něco daleko veselejšího, než na co by se zmohla Inos. Nakyslý pach nemytých mužů a zvětralého piva nepřipadal tak brzo po ránu Inos zrovna nejpříjemnějším zážitkem. Andor jim začal klestit cestu hustým davem k malému stolku v rohu u okna.

Tenhle zájezdní hostinec znamenal pro Inos pořádný šok. Žila v naivní představě, že celá Impirie je stejně luxusní a pohodlná jako Kinvale. Už si uvědomila, že to byl velice hloupý předpoklad. Měla za sebou hrůznou noc. Matraci v maličké posteli, kterou musela sdílet s tetou, určitě vycpávali kameníci. Byla přesvědčená,

že děravé došky byly původně na střeše nějakého sila a určitě v nich něco žilo. Jen začala usínat, strhl se venku ohromný rámus, křik a dusot koní, který trval až do rána. To přijeli všichni ti vojáci, kteří teď přeplňovali celou spodní část hostince.

Slunce ještě nevyšlo. Malým upatlaným okénkem pronikalo do místnosti zrovna tolik světla, aby rozeznali Oopariho a jednoho z jeho mužů, kteří seděli u stolu. Ihned vyskočili a přenechali svá místa princeznám. Inos napadlo, zda tohle také zařídil Andor díky své předvídavosti a organizačním schopnostem. Isha musela jíst vestoje tak jako většina vojáků.

„K snídani, ctěné dámy," zakňoural Andor hlasem podlézavého číšníka, „nabízíme bohatý výběr. Můžete si objednat ovesnou kaši nebo ovesnou kaši. Nejen to, můžete se ještě rozhodnout, jestli ty žmolky sníte nebo necháte ležet. Náš čaj je studený a všeobecně neoblíbený. Čokoláda by ještě ušla."

Inos potlačila pocit, že se jí žaludek houpá. Kde je vám konec, křupavé rohlíčky a sladké zavařeniny v Kinvale! Ovesná kaše? Fuj!

„Ráda bych si dala trochu ovesné kaše," pronesla teta Kade zřetelně. „Docela se těším, že se po všem tom bohatém kinvalském jídle vrátíme k prosté stravě. A ty chceš co, moje milá?"

„Asi jen trochu čokolády."

Jednoho z ozbrojenců vyslali do tlačenice, neboť se zdálo, že vojenská invaze personál téhle hospody docela paralyzovala. Stolek, u kterého seděly, byl pobryndaný, plný třísek a špíny.

„Tvoje Výsosti," oslovil tetu Kade desátník Oopari a tón jeho hlasu rázem Inos vyburcoval z narůstajícího pocitu sebelítosti. Oopari byl příslovečně čestný mladý muž, o něco starší než princezna, takže nepatřil k jejím přátelům z dětství. Byl poněkud příliš vážný, než aby byl dobrým společníkem. Nudný a naprosto spolehlivý jako zima. Rod Ooparių sloužil Inosině rodině již řadu pokolení. Měl tmavou pleť jako impové, ale měl v sobě i dostatek jotnarské krve, díky které byl vyšší a kostnatější než většina mužů v Impirii. V té chvíli do něj někdo strčil, až málem přepadl přes stůl. Narovnal se, ale kupodivu se neotočil a nežádal satisfakci. To samo o sobě bylo jasným důkazem, že je z nějakého důvodu velice rozrušený. Byl celý zarudlý.

„Ano, kaprále?"

„Mám přijímat rozkazy pouze od tebe, má paní, že ano? Koneckonců nařídil mi to náš král."

Kade se podívala na Andora, který stál po Oopariho boku stejně jako voják, natlačený až na hranu stolu. „Připojil se k nám prokonzul Yggingi, paní!"

„Och!" Zdálo se, že Kade cosi vyčetla z Andorova tónu či z výrazu tváře. Rozhlédla se kolem a úsměv na její tváři byl náhle velmi nucený.

„Chcete tím říct, že všichni tito muži jsou zde jen proto, aby nás doprovodili?"

Andor vážně přikývl. „Budete dobře střeženy. Přijel s celou kohortou."

Tak Yggingi přijel taky? Inos pocítila silný nával znechucení. Vtom si ale uvědomila, že ostatní trápí ještě něco jiného.

„My přece ještě žádný doprovod nepotřebujeme, že ne?" zeptala se. Byli na cestě teprve druhý den, stále ještě hluboko na území Impirte. Zahlédla sice letmo na obzoru hory, ale k těm byl ještě pořádný kus cesty. Andor jim říkal, že opravdo-

vé nebezpečí hrozí až na druhé straně průsmyku, a podle jeho odhadu měli dojet do Pondague až tak za čtyři dny.

„Zdá se, že doprovod zkrátka mít budete, ať už ho potřebujete nebo ne.“ Andor stočil pohled zpět na Kade, která vypadala dost rozčíleně. „Kaprálu Ooparimu bylo řečeno, že od teď podléhá prokonzulovým rozkazům.“

Kade byla zmatená a rozčílená. Rozzlobený Oopari se tvářil zatvrzele a Inos měla dojem, že v jeho prostém obličeji poznává podobu někoho jiného, ale nebyla si schopna vybavit, o koho by mohlo jít. „Co bys radil, sire Andore?“

Proč jen vypadá teta tak znepokojeně? ptala se v duchu Inos.

„Obávám se, že právo stojí na straně prokonzula. Na území Impirie nejsou povoleny soukromé armády. Až budeme za Pondague, to už se věci budou mít jinak, Tedy alespoň teoreticky. Zaslechl jsem totiž něco o tom, že Yggingi hodlá váš doprovod ještě rozšířit.“

„Copak je mu jedna kohorta málo?“

„Čtyři!“

Kade doslova zalomila rukama, Inos takové gesto ještě nikdy u nikoho neviděla, natož pak u své tety, která v této chvíli velmi pobledla.

„Přepočítala jsem se,“ zamumlala si Kade sama pro sebe.

„Ne, to já,“ řekl Andor. „Ale do Krasnegaru nevede jiná cesta a jen velmi těžko bychom mohli nepozorovaně proklouznout.“

Inos jim vůbec nerozuměla, a tak raději mlčela. Z čeho jsou tak vyvedení z míry? Vždyť přece větší doprovod znamená větší bezpečí. Nemusí se bát goblinů. Tak o co jim jde? Přestala se těmito otázkami zabývat, protože v té chvíli si uvědomila, že Isha stojí těsně vedle kaprála. Dokonce velmi těsně, víc, než vyžadovala tlačenice v místnosti. To ji zaujalo. Aha, takže takhle to je. Proto souhlasila, že nás doprovodí do vzdálené, neznámé země.

Mezitím Kade znovu získala svou obvyklou vyrovnanost. Už se opět usmívala. Otočila se na Oopariho. „Domnívám se, desátníku, že byste měl přistoupit na požadavky prokonzula. Jen těžko se asi můžete dělit o vedení s jedním z nejvyšších úředníků Impirie.“

Kaprálova poctivá tvář zrudla. Zatvářil se ještě tvrdohlavěji. „To znamená, že mé další služby nejsou nutné, Výsosti?“

Kade letmo pohlédla na Andora, jako by u něj hledala podporu nebo čekala nějakou radu. „Nikdo samozřejmě nezpochybňuje tvou věrnost, desátníku, ale tvůj malý oddíl se těžko může poměřovat s kohortou, a jak říká pan Andor, budeme dobře střeženy. Myslíš, že by ještě někteří tví muži chtěli zůstat v Kinvale?“

Oopari ji odpověděl skrz zaťaté zuby. „Všichni, madam! Ale domníval jsem se, že nás potřebujete.“

Teď to byla Kade, kdo zrudl. „Myslím, že chápu. Jestli si přejete být vyvázáni ze služby, tak teď je ta pravá doba. Sire Andore, buď tak laskav a doprovoď kaprála, má u sebe naše peníze. Převezmi je, do své péče, ale napřed mu vyplať čtyři imperiály a každému jeho muži po dvou.“

Na Ooparim bylo vidět, že se v něm sváří několik protichůdných pocitů. Jeho oči se středy s pohledem vyděšené Ishy. Kade si toho všimla a hluboce si povzdechla.

Za pár minut zůstala Inos se svou tetou sama. V rukou svírala nešikovný hrnek vlažné, vodnaté čokolády. Andor, Oopari se svými muži i Isha odešli. Odteď si budu muset vlasy kartáčovat sama. I tetě! A kdo bude balit a vybalovat? Třeba teta někoho najme v Pondague. Navíc byla Inos trochu vystrašená z toho množství cizích vojáků, které obklučovalo jejich stůl.

„Ta čokoláda je opravdu moc dobrá, viď?“ zeptala se Kade, která již zcela nabyla svého obvyklého klidu.

„Teto, kolik mužů tvoří jednu kohortu?“

„Hodně, drahoušku. Buď úplně klidná, goblinů se vůbec nemusíme bát, když nás budou ochraňovat čtyři kohorty. Té kaše jsem si naložila moc.“

„Ale nebude nás doprovázet Oopari! Proč jsi ho takhle propustila?“

Kade na ni nevinně zamrkala. „Protože chtěl, abych to udělala. Opravdu mi nepomůžeš s tou kaší?“

„Ať chtěl, co chtěl, s ním na blízku bych se cítila bezpečněji.“

V tom ji tetina noha pod stolem lehce poklepala do kotníku. Kade po ní varovně šlehla očima a hlas jí klesl skoro do neslyšného šepotu. „Bylo to pro jejich vlastní dobro, drahoušku.“

Inos náhle vnímala všechny lidi kolem sebe mnohem zřetelněji. Všichni k nim byli otočeni zády a vypadalo to, že se zabývají jen svými věcmi, ale….

„Nebylo by k ničemu, aby se na naší cestě odehrály nějaké podivné nehody.“ Pak již pokračovala nahlas, normálním tónem: „Ta ovesná kasička není zas až tak žmolkovitá, že?“

„Kolik mužů je v kohortě?“ zopakovala Inos svou otázku.

„Myslím, že pět set, možná víc. Nevím to přesně.“

Až teď Inos vše pochopila. Připadala si velmi bláhová. Čtyři kohorty!? Když se v Krasnegaru odehrávala nějaká významná událost, byl seržant Thosolin rád, když dal dohromady osmnáct ozbrojenců.

3

Soumrak čtvrtého dne… Rapovi rachotilo v břiše tak, že to přehlušovalo bouři venku. Bylo to ovšem částečně i tím, že vánice slábla. Už i méně sněžilo.

Celé odpoledne z hladu žvýkal proužek kůže a potom náhle svým bystrozrakem ucítil kdesi v dálce, až na samé hranici svých schopností, nějaký pohyb – stádečko ovcí nebo koz. Nevěděl, jestli jsou to divoká nebo domácí zvířata. Na každý pád v jejich blízkosti nebyl žádný pastevec. Začal si zavazovat mokasíny, aby přilákal pozornost Kuřete.

Pak se samozřejmě pohádali, kdo půjde, neboť Kuře trval na tom, že je lepší střelec, Rap zase oponoval, že v tomhle počasí spíš najde kořist.

Nakonec došli ke kompromisu – Kuře bude střílet, Rap navede Blešouna, aby mu zvířata nahnal.

Kuře se vydal zabíjet a Rap zůstal sedět ve srubu. Připadal si trochu poníženě, naslouchal výsměšnému vytí větru, pozoroval poskakující stíny na stěnách a při pomyšlení na maso si maně olizoval rty. Jeho úkol zřejmě goblinovi nepřipadal dost mužný, ale přesto od něho vyžadoval nesmírnou námahu. Stádo se stále pohy-

bovalo na hranici dosahu jeho schopností a zdálo se, že se vzpěčuje přijít blíž. I Blešoun se na tu dálku ovládal jen velice těžko. Rapa začala bolet hlava tak, jak jej nebolela od prvních dní jeho výpravy s Andorem. – Zapomeň na Andora! Nemysli na něj! Soustřeď se!

„Hej! Chlapče!“

Rap se zavytím uvolnil mentální pouto, v němž držel Blešouna i stádo. Všechno se s ním zatočilo, svalil se na záda. Potom se nadzvedl na loktech a zíral na neuvěřitelné zjevení v rohu místnosti.

Objevila se tam veliká bílá židle – ne, byl to trůn, na nízkém stupínku, s bílým hedvábným baldachýnem, sestavený z jakýchsi pokroucených prutů – vzápětí Rap poznal, že se jedná o mroží kly – bohatě vyřezávaný, vykládaný drahokamy a zlatem. Trůn byl mnohem honosnější než slavnostní stolec krále Holindarna, který Rap viděl všeho všudy jen dvakrát v životě, neboť se používal jen při zcela mimořádných příležitostech. Přestože vnitřek srubu připomínal tmavou, špinavou a začouzenou díru, trůn se třpytil a zářil, jako by stál na jasném slunečním světle.

Seděla na něm velmi maličká žena, sotva větší než dítě, s ochablými údy. Byla zabořená až v zadním rohu sedačky, takže jí nožičky směšně trčely dopředu přes okraj. Na hlavě měla řídké bílé vlasy, celé zcuchané. Byla velmi stará, hubená a úplně nahá.

Rap překvapeně vyhrkl: „Ty!“

Rychle odvrátil pohled. Věděl, že je to jen přelud, přesto se za její nahotu styděl. Byla to ta stejná žena, kterou potkal při své první loupežné výpravě do špižírny klanu Havranů. Tenkrát jsem byl taky vyhladovělý! To musí být nějaký druh šílenství, nějaká podivná vada. Opravdový chlap přece nezačne šílet po pár dnech půstu. Chlap vydrží hladovět celé týdny, než začne bláznit! Ale já nejsem otužilý jak Kuře, jsem jen obyčejný městský kluk, poskok ze stáje.

„Zase ten pfaun!“ vřískla stařena pobaveně.

Rap zavřel oči, snažil se soustředit, ale nepodařilo se mu zachytit nic než kusy větví a závěje. To jsou přeludy. Nesmím se tím nechat odlákat od svého úkolu. Pokusil se najít Blešouna.

„Pfaune! Přestaň s tím! Copak to neumíš líp?“

„Cože?“ Rapův bystrozrak se proti jeho vůli zaměřil na zdroj toho hlasu. Teď konečně cosi viděl. Někdo tam skutečně je. Otočil se. Trůn byl pryč. Malá babka stála teď kousek od něj, kvůli Rapovi milosrdně oblečená do goblinských šatů, v jakých ji viděl poprvé. Teď mu připadala mnohem hmotnější a skutečnější. Rap tiše zasténal.

„Bystrozrakost?“ Stařena na něj kývla prstem. „To je dobré, celkem bezpečné, ale co ty s tím děláš! Copak nevíš, že když Sílu použiješ takhle, vycítí to každý čaroděj?“

Němě zavrtěl hlavou.

Popošla k němu ještě blíž a rozhlížela se obezřetně kolem. „No ano, vycítíme to. Ne že by se ještě někdo jiný než já zajímal o tyhle končiny…. Moc se neděje, dokud se jen díváš a naslouchášš, chápeš, to je bezpečné. Ale jak začneš něco *dělat*, jakmile chceš přinutit věci, aby se děly podle tvého, tak začneš šířit vlny. Ty jsi silný, chlapče. Na to bys neměl zapomínat. Cože, ty máš goblinské tetování!“

Čarodějnice! Andor mě varoval, že čarodějové jsou stále ve střehu a pátrají po Slovech Moci. Sám jsem se vydal do rukou jedné z nich! Cítil, jak se mu ježí vlasy na zátylku. Snažil se od ní po loktech odplazit dozadu přes špinavou podlahu.

Žena jej však následovala a povykovala: „Pfaun se znaky goblinů!? To je novota!“ zašklebila se na něj jak smrt – ukázala dvě řady dokonale zdravých zubů. „Goblinský pfaun! Cože…!“ přešla do zlostného sykotu. „Žádná předtucha? Ty blokuješ moje vidění? Ne, to bys nesvedl! Tak kdo?“

„Kdo jsi?“

„Já? To bys měl přece vědět! Musíš hádat. Ale kdo jsi ty? To je důležitější.“

„Já jsem Rap… Placatý nos z Havraního totemu.“

„Havran?“ rychle se rozhlédla. „Kde je Pták smrti? Co jsi s ním udělal?“

„Ni… nic!“ Na Rapa se obořil nápor hněvu jako výšleh žáru z kovářské výhně, až se rozklepal strachy. „Myslíš Kuře? Je venku na lovu.“

„Kde? Ukaž!“

Ukaž? Rap natáhl třesoucí se ruku tím směrem, kde odhadoval, že se zrovna Kuře někde daleko od nich brodí hlubokým sněhem.

Stařena otočila hlavu naznačeným směrem a pak náhle zavřískla v senilním smíchu. „Tak takhle je to! Dobrá! Ale starej se o něj, rozumíš?! Tenhleten je moc cenný. Víš, nesmíš mu ublížit, rozumíš?“

Já? Rap? Jak bych mohl ublížit Kuřeti? Ta ženská je šílená jak pytel vzteklých lišek. Sebral všechnu svou odvahu a podíval se ven. Stádo se ztratilo. Blešoun mířil ke srubu. Takže večeře nám utekla! V té chvíli si znovu uvědomil, že má hlady sevřené vnitřnosti. Podíval se po čarodějnici. Přímo před jeho očima se začala třpytit a pomalu rozplývat a už ji bystrozrakem sotva vnímal.

„Mám hlad!“ řekl. „Teda, hlavně Pták smrti má hlad!“

Na okamžik jako by se znovu zhmotnila, naklonila hlavu na stranu a měřila si ho zkoumavým, zlomyslným pohledem. „Tihle pfauni!“ ušklíbla se. Vyrazila ze sebe zavřísknutí, kterému se sama dětsky zachichotala, pak tleskla.

V té chvíli zmizela a Rapovi před nohy žuchla černá ovce. Dopad otřásl celou chatrčí a zpod zvířete se zvedl oblak sněhu a špíny. Zvíře se s vyděšeným bečením hrabalo na nohy, takže nebylo nejmenších pochyb, že je skutečné.

Po varování, kterého se mu od babice dostalo, netroufal si Rap použít k ovládání ovce své schopností, ale pořád se ještě třásl tak strašlivě, že mu trvalo hodně dlouho, než se mu podařilo zvíře zahnat do rohu.

Podříznout ovci kamenným nožem bylo mnohem těžší než čekal. Než ji mohl začít stahovat, utržil pár ran a byl celý od krve. Proč mi dala černou ovci? Bylo to proto, že se jí líp hledala v zasněženém lese, nebo to byl nějaký její vtípek na účet 'pfauna' s gobliním tetováním? Ale dlouho se touhle otázkou nezabýval, na to byl příliš hladový.

Když se Kuře vrátil, vyčerpaný, rozzuřený a s prázdnýma rukama, Rap už jedl pečené skopové. Poprvé se zdálo, že jeho mimořádné schopnosti udělaly na goblina dojem.

4

Ozvalo se zapraskání, silnější, než bylo obvyklé, načež poklesl zadek kočáru, celý vůz se stočil doleva a zastavil.

„Jsi v pořádku, Výsosti?“ staral se Andor. Byl příjemně natlačený na Inos a ještě se pod pokrývkou, kterou měli přes nohy, drželi za ruce. Kade však teď skoro visela nad nimi, zoufale se držíc okenní záclonky.

„Výsost je celkem v pořádku, děkuje za optání. Snad jen, že by Výsost byla radši, kdyby ji nikdo neviděl.“ Sedla si zpět na své místo.

Andor se na ni uznale pousmál. „Půjdu se podívat, co se děje,“ řekl a vymanil své prsty z Inosiných. Zvenčí zaznívala směsice pokřiku vojáků a nervózního pofrkávání koní a do střechy kočáru stále bušil déšť, i když to celý den vypadalo, že se už už změní ve sníh. Andor otevřel dvířka a elegantně vystoupil, zvládaje svůj meč i plášť s neobyčejnou lehkostí. Kade se přesunula vedle své neteře na místo Andora (zabrala ale podstatně víc prostoru než on), protože jejich sedadlo bylo teď v nakloněném voze níž než její, a tudíž bylo snazší se na něm udržet.

Tatam byla rychlost, s jakou vyrazili z Kinvale. Po rovných, hladkých silnicích Impirie hřměl jejich kočár skoro tak rychle jako jezdci, ale teď projížděli horami. Počasí bylo velmi rozmarné, cesta vedla stále jen do kopce a brzy se zhoršila na pouhé vyježděné koleje. Pole a pastviny ustoupily lesu, cesta se kroutila mezi stromy a jejich větve co chvíli jakoby svými konečky sáhly po projíždějícím kočáru.

Od chvíle, kdy se objevil nenáviděný Yggingi se svými muži, padlo na Inos hluboké zděšení. Pomyšlení na to, že do Krasnegaru vpadnou dva tisíce vojáků, bylo opravdu zdrcující, zvláště když viděla, co je to za jednotky. Vzpomínala na to, jak jí hned po příjezdu do Kinvale bylo vysvětleno, že pohraniční armáda je něco úplně jiného než elitní sbory v Hubu. Služba v takovém místě jako Pondague následovala po degradaci nebo z trestu. V takových posádkách sloužila jen chátra, dobrodruzi, sběř, odpad armády. Prokonzul Yggingi byl podle mínění Inos dokonalou ukázkou takového odpadu, ale nahlas to raději nevyslovila.

Vlastně se o těchto otázkách neodvažovala mluvit s nikým, ani s tetou, ani s Andorem. I oni omezovali své rozhovory jen na obyčejné všední věci. Tato všeobecná opatrnost měla svůj původ částečně i v obavě z nepovolaných uší, neboť jak kočí, tak muži, kteří se zdržovali v bezprostřední blízkosti kočáru, byli prokonzulovi lidé.

Co však trápilo Inos zdaleka nejvíc, bylo vědomí toho, že ji někdo zradil. Vláda Impirie se nějak dozvěděla o zdravotním stavu jejího otce a rozhodla se obsadit Krasnegar dřív, než to udělá šlechta Nordlandu. Jen Hub mohl disponovat tak velkou armádou a na její mobilizaci byl nutný jistý čas – čas na odeslání patřičných rozkazů a jejich doručení, čas na porady a čas na rozhodnutí.

Ale jak se to císařští úředníci dozvěděli? Andor svou cestou na jih projížděl Pondague. Mohl dát Yggingimu zprávu o nastávající situaci, aby ten hnusák mohl vyrazit do Kinvale, zatímco Andor nejprve podal hlášení nějakému hodnostáři a teprve pak pokračoval v cestě, aby informoval Inos.

V jasném denním světle jí připadaly takové myšlenky naprosto nesmyslné. Stačil jediný pohled do Andorovy poctivé tváře, jeden úsměv těch jasných očí a všechny její pochyby se obracely v prach.

Ale za dlouhých hodin zimních nocí, kdy se převalovala na neznámých postelích v zatuchlých a páchnoucích hospodách, se stávaly hrozivě skutečnými. Inos pronásledovaly příběhy, ve kterých vystupoval Andor od první chvíle jako císařský špión. Sama sebe děsila k smrti pochybnostmi o jeho původu, rodině, dětství. Věděla o tom všem tak málo a připadalo jí to tak důležité – pokud byla sama. Jakmile byla v jeho společnosti, zdálo se jí to naopak všechno velmi triviální a nikdy ji ani nenapadlo zavést na to řeč, jak si sama sobě za nocí mnohokrát slíbila. Když byla s ním, měla spoustu odvahy, čelila by celé Impirii, a kdyby to bylo nutné, postavila by se i jotnarům! V jeho nepřítomnosti si naopak připadala jak ztracené dítě.

Přesto přese všechno mohl to být jedině Andor… nebo Kade. Ale někdo ji určitě zradil!

Byla to teta, která rozhodla, že vyrazí na sever – u ženy jejího věku to byl náhlý a velmi nečekaný krok. Kade musela mít přinejmenším podezření, že se Holindarnovo zdraví zhoršuje, a to dávno před Inosiným odjezdem z Krasnegaru. Určitě by dala přednost nárokům Impirie před Nordlandem. Inos se stále nechtělo věřit, že by princezna Kadolan zradila svého bratra a svou neteř, přesto jí to připadalo méně neuvěřitelné než pochybovat o Andorovi. Jeden z těch dvou musel být zrádce, a ona nevěděla kdo.

Cítila se velmi malá, opuštěná a zranitelná. Připadala si jak štvané zvířátko, prchající domů do své nory s nebezpečnou šelmou v patách. Nemá se kam jinam podít, i když ví, že nora není bezpečná, protože nestvůra ji bude pronásledovat až dovnitř.

Jela domů, do Krasnegaru, ať tam chtěla či ne. Věděla, že kdyby se teď chtěla zastavit, proměnil by se její čestný pětisetčlenný doprovod v ozbrojenou stráž a ona v zajatce. Yggingi sice nic takového neřekl, ale všechny jeho činy tomu nasvědčovaly. Oficiálně se vracela domů pod jeho ochranou, ve skutečnosti byla jen loutkou v rukou toho nenáviděného muže, který sice neodhalil své plány, ale ty se daly lehce odhadnout. Bude se ji snažit přinutit, aby připsala království císaři hned, jak její otec zemře. Zbývalo jí jen doufat, že otec stále ještě žije a že bude mít dost sil, aby jí poradil. Teď však neměla nikoho, komu by mohla věřit.

A tak Inos uvnitř svírala tichá hrůza a zoufalství, zatímco zdvořile konverzovala o okolní krajině.

Andor se znovu objevil ve dveřích kočáru. „Obávám se, že budete muset vystoupit, mé dámy. Opět zlomená náprava."

Pomohl nejprve Kade a pak i Inos ven z vozu, na úzkou stužku cesty, plnou bláta, kamení a kořenů, která se vpředu i vzadu ztrácela, jak kopírovala tvar kopce, po jehož úbočí zrovna jeli. Padaly na ně těžké kapky, stékající z hustých větví, které se nad nimi rozprostíraly a jako klenba ukrývaly všechno až na pár záblesků nízkého šedého nebe. Všude kolem je obklopovaly stěny vysokých kapradin, bujících po obou stranách cesty. Bylá to již třetí praskla náprava za poslední dva dny. Další dlouhé zdržení.

Inos se rozhlížela v naději, že někde nalezne nějaké suché místečko, kam by si mohla sednout, a přitom si na hlavu natahovala kapuci své cestovní pláštěnky.

„To jsou veliké stromy!“ zvolala nadšeně princezna Kadolan. „To ale nejsou sekvoje, že ne?“

„Myslím, že jsou to jedle,“ odpověděl jí Andor, „nebo možná cedry.“ Obrátil se k vozu. „Ty! Vojáku! Sundej mi z kočáru támhletu truhlu.“

Inos se v hlubokých, tísnivých stínech cítila podivně znepokojená. Cítila se v té temné pravěké džungli jako uvězněná. Vzduch byl prosycený vůní vlhkého dřeva a působil dojmem, jako by nikdy nikam neproudil, jako by patřil právě jenom sem, na toto místo. Ten malý úsek cesty, na který viděla, byl plný vojáků, kteří sesedali z koní anebo přecházeli sem a tam, chřestili svou výzbrojí a jejich nepokojně přešlapující zvířata škubala uzdami. Muži hlučeli a probírali nastalý problém velmi hrubými zlostnými hlasy. Z vrcholku kopce se ozýval drsný křik, to jak dávali předsunuté hlídce vědět, že se zastavilo, a také zezadu pomalu utichal klapot koňských podkov.

Celé pohoří bylo pokryto hustými lesy. Inos neviděla ani jediný vršek s holým temenem, všude jen pokrývka lesů, kterou prorážela strmě stoupající či klesající klikatá cesta. Vzala tetu za ruku. Opatrně překračovaly bláto a louže, až došly na okraj cesty, kde doufaly najít nějaký úkryt, aby mužům nepřekážely. Andor šel za nimi a nesl truhlu, která jim měla posloužit namísto lavice. Všude kolem cesty ležely rozměklé skvrny sněhu, vše bylo špinavé a zbědované, navíc zahalené v jakémsi ponurém přítmí.

Prokonzul Yggingi přiharcoval na svém koni z čela výpravy, aby zjistil, co způsobilo zdržení. Sesedl a podal otěže nejbližšímu legionáři, pak si hlasitým zaryčením vyžádal ticho a začal vyřvávat rozkazy. Inos potěšilo, když viděla, že se ve své uniformě cítí velmi nepohodlně. Zdálo se, že mu déšť po přilbě stéká rovnou za krk. Vedle něho stojící Andor měl na hlavě jelenicový klobouk, nasazený ve šviháckém úhlu, a byl pohledný a roztomilý jako vždy.

Kade se lehce otřásla.

„Mám ti přinést přikrývku, Výsosti?“ nabízel Andor okamžitě své služby.

„Ne, ne,“ řekla Kade. „To není zimou. Udělala jsem hloupost, zahleděla jsem se do těch temných lesů a přemýšlela o goblinech.“

Chlácholivě se usmál. „Ano? Přikrývka by tě před gobliny opravdu neochránila! Ale neměj žádné obavy, na této straně průsmyku žádní nejsou. Že mám pravdu, prokonzule?“

Yggingi zjevně vřel vzteky kvůli zdržení, přesto odpověděl. „Na téhle straně ani jeden, a i na druhé straně jsem to od nich už dost vyčistil.

„To jsou tak nebezpeční?“ zeptala se Inos a myslela přitom na to, že ona by v téhle tmě přehlédla i stádo hypogryfů.

„Ve skutečnosti ani ne. Je to jen taková škodná.“ Do toho řekl Andor klidně: „Goblini jsou ve své podstatě vlastně velmi mírumilovní lidé.“

„Mírumilovní?“ opakoval po něm Yggingi. „Jsou to zrůdy!“

„Ale nejsou to žádní válečníci.“

“Ne, to nejsou. Mají jiné způsoby, jak se zbavovat svých přebytečných mužů.“ Na hranaté tváři se mu objevil výraz hlubokého znechucení.

„Co tím chceš říct, Excelence?“ zeptala se překvapeně Inos, protože ji vyvedlo z míry, že by muže, jako je Yggingi, mohlo něco znechutit.

Chvíli váhal s odpovědí, pak řekl: „Spousta ras provádí v řadách svých mladých mužů nějaký výběr. Většinou to dělají tak, že vedou války. Goblini k tomu používají jen poněkud odpornější metodu, ale řekl bych, že princip je u všech stejný.“

Inos nikdy nenapadlo nahlížet na války z tohoto úhlu. „Proč to dělají? Aby zůstalo více žen pro ty, kteří přežijí?“

„Inos!“ ozvala se Kade pohoršené. „Někdy je důvodem skutečně právě toto,“ řekl Andor, „ale většinou k tomu přistupuje ještě něco dalšího, třeba, touha získat větší území nebo udržet dané místo v míru. Ale mám pocit, prokonzule, že takovéhle otázky bychom asi neměli probírat s dámami.“

Yggingi souhlasně zavrčel a změnil téma. „Pravděpodobně se nám do soumraku už nepodaří dojet na vrchol, kde je strážní domek, takže se obávám, že se zde budeme muset utábořit, mé dámy.“

„No, třeba bychom mohly pokračovat na koni,“ navrhla Kade klidně.

Oba muži na ni překvapeně pohlédli. „Mohly… vy byste jely?“ zeptal se Yggingi.

„S potěšením! Shledávám totiž, že jízda v kočáru je už velmi nepohodlná. A co ty, muško, drahoušku?“

„Samozřejmě!“ souhlasila Inos, kterou velmi pobavilo, jak se Yggingi s Andorem tváří. Zřejmě nedocenili neomezené schopnosti její tety budit u lidí úžas.

Kade se odhodlaně zvedla. „Pak tedy pojeďme. Jezdecké úbory jsou v té zelené krabici, prokonzule. Buďte tak hodný a nechte ji sundat, ať se můžeme v kočáře převléci.“

Yggingi se usmál (a byl na něj při tom dost strašný pohled). „Výborně, v tom případě tuhle trosku můžeme nechat tady. Do Pondague bychom měli dorazit zítra a dál budete, dámy, pokračovat na saních.“

Teta Kade se na něj zářivě usmála. „Můžeme klidně jet i lesem, když budeme muset. Jsem sice trochu ze cviku, přiznávám, ale bývala jsem velmi nadšenou jezdkyní.“

No, její postavě to neuškodí, pomyslila si Inos, a kůň nebude o nic utahanější než z tažení toho kostitřasu.

Yggingi chtěl něco říct, ale zarazil se a zahleděl se do stromoví. „Co to bylo?“

Andor se mračil. „Také mám pocit, že jsem něco zaslechl.“

Inos sice neslyšela nic, ale cítila, jak se jí napjala pokožka. Všimla si, že i koně zbystřili. Prokonzulův hlas zahřměl, aby bylo ticho. Jeho křik se rozlehl na obě strany a pak náhle bylo jen ticho rušené pleskotem dešťových kapek a občasným nepokojným klepnutím kopyta.

„Zase!“ řekl Yggingi. Tentokrát i Inos něco slyšela.

„Goblini?“ hlesla stísněně.

„Ti nekřičí, jen potichu běží. Kdyby mě jen bylo napadlo, že budu mít příležitost k lovu na zeleňáky, vzal bych s sebou psy,“ posteskl si prokonzul.

Znovu ten vzdálený hlas. „Princezno Inosolan!“ Inos poskočilo srdce.

Přesto, že to bylo velmi vzdálené, slyšeli to tentokrát všichni – Inos, její teta, Andor, Yggingi i tucty natlačených vojáků.

„Je to hodně daleko," podotkl Andor. Ve tváři měl velmi tvrdý výraz. Stáhl si cíp pláště dozadu, aby měl volný přístup k rukojeti svého meče.

Yggingi jen stál a monotónně povytahoval a zasouval meč v pochvě… cvak, cvak… „Nemusí to být až tak daleko. Stromy zvuk tlumí."

„Princezno Inosolan!" Tentokrát už nemohlo být žádných pochyb. Všichni teď hleděli do lesa. Kade přistoupila k Inos a sevřela jí zápěstí, jako by se obávala, že se neteř rozběhne do lesa, aby vypátrala původce toho křiku. To ovšem bylo to poslední, do čeho by se pustila. Inos jen stála a neovladatelně se třásla. Ozvalo se zasvištění meče – Yggingi tasil.

„Měly byste jít zpět do kočáru, dámy!" Vykřikl povel a meče se zablýskaly. Další muži napjali luky. Práce na nápravě se zastavily.

„Ne, počkat!" řekla Inos, když se její teta pohnula k odchodu. Odkud zná ten hlas?

„Princezno Inosolan!" Tentokrát už úplně blízko.

Kdo to je? Na tom hlase bylo něco známého. „Ano!?" zakřičela.

„Inos!" okřikla ji Kade.

A hlas z lesa jí odpověděl: „To jsem já, Rap!"

Rap? Který Rap? *Rap!*

„Ne!" vykřikla. To přece nemůže být on.

„Zpátky do kočáru!" křičel Andor, i on již tasil. „To musí být nějaký démon! Yggingi, co si o tom myslíte?"

Prokonzul přivřely oči do úzkých škvírek, „Nikdy jsem žádného lesního démona neviděl." Přiložil ruce k ústům a zakřičel: „Vylez a ukaž se!"

„Přikaž svým mužům ať skloní luky!" hlas byl už úplně blízko, přesto nebylo nikoho vidět. „Jsem sám a beze zbraně!"

„Určitě je to démon!" trval na svém Andor. „Uvědomte si, že na sebe můžou vzít jakoukoliv podobu! Je velmi nebezpečné uvěřit démonovi!" Byl mnohem rozčílenější než všichni ostatní kolem. Jeho hlas zněl podivně vřískavě.

Co se to s ním děje? napadlo Inos. Jak se zdálo, i Yggingi si povšiml změny v Andorově chovaní. Chvíli jej zvědavě pozoroval. Pak zavelel svým mužům sklonit luky. „Pojď ven!" zaburácel, hlasitěji, než bylo nutné.

A zpoza stromu, přímo před nimi vyšel muž. Nikdo nechápal, jak se mohl dostat tak blízko. Jak to, že jsem ho neviděla, pomyslila si Inosolan. Každopádně před nimi stál – štíhlý, mladý muž v zabláceném koženém oděvu, vztahoval k nim prázdné ruce, aby ukázal, že není ozbrojen. Ztěžka oddechoval.

„Inos!" řekl.

Rap!

Vyrostl – do výšky i do šířky. Oblečení má neuvěřitelně špinavé, v obličeji divoký vyraz, zvlášť kolem očí. Kůži má mastnou, stékají mu po ní kapky deště a vypadá mnohem hubenější, a jeho už tak mohutná čelist se zdá ještě větší. A jak má široký nos? Měl pod ním mladicky knírek a na bradě slepeny vous. Byl prostovlasý, hnědé vlasy měl zcuchané do tenkých smotků. Vypadá ohavně! Ale je to Rap. Proč se tak hloupě chvěju?

„No, tohle rozhodně není goblin," řekl Yggingi, aniž by se obracel k někomu určitému. „I když se mu hodně podobá. Kdo jsi?"

„Princezna ví, kdo jsem."

„Znáš ho?" obrátil se k ní Yggingi.

„Ano," odpověděla. „Je to jeden z pomocníků ve stájích mého otce. Co tu děláš, Rape?" obrátila se k němu. „A co to máš na obličeji?" Vtom k ní dolehl závan nesnesitelného puchu. „Co to tu tak strašně páchne?"

„To je goblinský smrad," řekl Yggingi ponuře. „Nepřibližuj se k dámám!"

Rap se mimo toho, že si založil ruce v bok, ani nepohnul. Všem bylo jasné, že má za sebou namáhavý běh, a proto mluví v krátkých výbušných větách. „Omlouvám se za ten smrad. V lese nejsou lavory. Přišel jsem tě varovat, Inos. Tvůj otec umírá! Ale vidím, že už to víš."

Rap šel celou tu cestu sám jen proto, aby mě varoval? Rychle se podívala po Andorovi. Stál tam s pevně sevřenými rty celý zamračený.

„A jak vidím, je tu *pan* Andor!" zuřivě se na něj zašklebil. „Mám pro vás ještě jedno varování—" zvedl ruku a namířil prstem na Andora. „Nevěřte tomuto muži! Je to…"

„Rape!" zakřičela Inos. „Co ty víš o Andorovi?"

„Co vím? Prodal mě goblinům! To o něm vím…"

Prodal ho. Znovu ji ovanul ten hrozný puch.

Andor pozvedl meč a vykročil směrem k Rapovi. Inos mu položila ruku na paži. „Stůj, Andore. Vy se znáte?"

„Tohle není Rap, moje milá. Je to lesní démon. Mohou na sebe vzít jakoukoliv podobu. Nevěř ani slovu z toho, co říká. Jsou to ďábelsky zlé bytostí."

„Andore, Rape, jak jsi se sem dostal? Teto, je to přece Rap, že ano?"

„Nevím, drahoušku. Nikdy jsem se s ním nesetkala."

„Co jsi zač?" dožadoval se odpovědi Yggingi. „Nejsi ani imp, ani goblin?"

„Je to démon!" znovu vykřikl Andor. „Nebo duch!"

Duch? Inos se mimoděk otřásla. Duch to určitě není.

„Jsem faun," Rap se stále díval na Inos. „Míšenec jotuna a fauna. Také jsem čestný goblin, ale o to jsem nestál, to je jeho *zásluha*!" znovu ukázal na Andora.

Bohové! Proč prostě neomdlím, jak by se očekávalo od jemné dámy z lepší společnosti, která se ocitne v nesnázích? Na Rapa se vždycky dalo spolehnout, dalo se mu věřit. Ostatní si vymýšleli fantastické historky nebo zkoušeli vymýšlet nějaké žertíky, ale on nikdy. A tohle je určitě Rap – starší verze kluka, s kterým jsem se znala – až na ty vousy a to barbarské tetování.

„Rape," oslovila jej a musela se tuze přemáhat, aby nezačala kňourat, protože zrovna to se jí v této chvíli chtělo ze všeho nejvíc. „Co to máš za ornamenty kolem očí?"

Rap na chvíli vypadal zmateně, pak pozdvihl ruku k obličeji, jako by zapomněl, že tam to tetování má. „Tyhle?"

Andor se rozesmál, zasunul meč a ustoupil o krok zpět „Ale ano. Setkal jsem se ním," řekl. „Nepoznal jsem ho v tom goblinském převleku. Potkal jsem ho v Krasnegaru." Otočil se k Rapovi. „Řekni Výsostem, jak si goblin vysloužil své tetování, hochu."

„To jsem neudělal!“ vykřikl Rap.

„Cos neudělal?“ zeptala se jej Inos.

„Řekni jí to, prokonzule,“ obrátil se Andor k Yggingimu.

„Řekni si to sám,“ odsekl mu zamračený voják.

„Umučil goblinského kluka!“ vysvětlil Andor Inos, která jen vydechla: „Ne.“

Rap jen opakoval: „Neudělal jsem to!“

„Musel to udělat,“ vložil se do hovoru Yggingi, „patří to k jejich zvykům.“

Vtom objal Andor Inos kolem ramen. Přijala to s povděkem. „Už ho poznávám úplně bezpečně. To je ten mládenec, který mi v Krasnegaru prodal koně.“

„Že ti prodal koně?“ opakovala po něm Inos jak hlupáček.

Andor přikývl a pohledem provrtával zjevení z lesů. „Ano. Poptával jsem se po nějakých koních a někdo mi poradil, abych se obrátil na tohohle mládence. Setkali jsme se ve výčepu jedné putyky a on mi prodal dva koně.“

Rap mu prodal dva koně. V Krasnegaru má koně jen moje rodina. To přece Andor musel vědět. Rap prodával po nějakých strašných hospodách královské koně? To–

„Lháři!“ přerušil její myšlenky Rap svým výkřikem. „Inos, on lže! Z Krasnegaru jsme odjeli spolu a on mě prodal goblinům. Koupil si tak pro sebe bezpečný průchod přes jejich území.“

„Rape! Dost! Tohle nebudu poslou…“

„Je to čaroděj!“

Kdysi jsem ho měla docela ráda, vzpomínala, ale to jsem byla mladší a věděla jsem o mužích velmi málo a o kavalírech už vůbec nic. Teď po Kinvale ale už byla mnohem zkušenější, a tak dovedla ocenit způsob, jakým se Andor držel, navzdory všem urážkám, které na něj křičel ten špinavý divoch. Rap se změnil v nějakého necivilizovaného barbara. To se nejspíš projevuje jeho faunský původ, pomyslela si.

„Jestli tě prodal goblinům, tak jak mi vysvětlíš, že jsi v tak dobrém stavu?“ zeptal se Yggingi a hned si odpověděl: „Jseš jejich špeh, co? Pojď sem a zvedni ruce nad hlavu!“

„Ne!“ řekl Rap. „Inos, znáš mě, víš, že bych ti nelhal.“

Ach Rape! Srdce se jí sevřelo. Pak se znovu podívala na Andora. Stál tam, smutně se usmíval a jen lehce, nevěřícně kroutil hlavou. V té chvíli viděla, jak bláznivě nedospělé mu musí připadat její záchvaty pochybností, jak zralý a vyspělý je on, když ani na chvíli neztratil klid při všech těch urážkách nebo při jejím hloupém váhání. Už nebude poslouchat žádné další šílené nesmysly. A ten zápach! Bylo jí na zvracení. Pohrdavě vysunula bradu a nechala se Andorem odvést pryč.

„Inos!“ zaječel Rap. „Je to mág nebo démon, nebo… já nevím co.“

Yggingi mávl na své muže. „Chytit a spoutat!“

Vtom se všichni koně začali stavět na zadní a řičet v nevysvětlitelné panice, kopyta létala vzduchem. Muži padali na zem a zvířata jimi vláčela sem a tam blátem a kalužemi. Zdálo se, že zdrojem jejich hrůzy je Inos. Koně vyráželi na všechny strany a snažili se od ní dostat co nejdál. Splašená zvířata se vzpínala nad vyděšenými muži. Řev důstojníků, se ztrácel v nářku zraněných, v cákání kaluží, v hluku, který způsobovala padající těla.

Inos náhle zjistila, že stojí sama s tetou a Andorem uprostřed toho všeobecného chaosu. Nikdo si jich nevšímal. Celá armáda teď bojovala o to, aby znovu získala kontrolu nad splašenými zvířaty. A to goblinské zjevení? Zmizelo ve stínech věkovitých stromů.

Andor vedl obě ženy rychle zpět ke kočáru. „Ukryjte se tady," křičel do toho zmatku. „Mohl by to být nějaký útok!" Pomohl Inos do vozu, pak i princezně Kadolan. Vojáci stále ještě bojovali se svými koňmi. Inos ráda poslechla.

V kočáře, nakloněném v neuvěřitelném úhlu, ji teta málem rozmáčkla, ale jí to nevadilo. Dotyk jiného člověka ji velmi uklidňoval.

„Byl to Rap," šeptala a snažila se zdržet slzy. Připadalo jí, že má namísto srdce jednoho ze splašených koní.

„Ano, Inuško."

„Jak mohl prodávat otcovy koně? Po hospodách!"

„Nemyslíš, že kdyby opravdu ukradl dva koně," řekla Kade, „tak by jej rychle našli?"

„Samozřejmě." V palácových stájích nebylo tolik koní, aby zmizení dvou z nich zůstalo bez povšimnutí, ani tam nepracovalo tolik lidí, aby zloděj zůstal neznámý. Ten hlupák! „No ovšem, přišli na něj a on utekl."

„No a nejspíš našel u goblinů azyl," dodala Kade. „Nevím, proč se za tebou vydal na jih. Nejspíš doufal, že uvěříš té jeho fantastické historce."

„Ano, ano! Tak to muselo být," souhlasila Inos. Mladí muži v Rapově věku se často chovají velmi nepochopitelně, to Inos věděla. V té době se taky mnohý vybarví k horšímu – v Kinvale o tom slyšela mnoho historek a častokrát ji varovali. Ach, Rape! „Ale nebyl to duch, že ne?"

„Když duše předstoupí před Bohy, aby ji zvážili, tak Dobré a Zlé činy se navzájem vyruší a co zbude, to Bohové převažují. Pokud je více dobrých skutků nebo misky váhy zůstanou v rovnováze, je duše přijata, aby žila navěky jako součást Dobra. Špatným duším, ve kterých je přebytek Zla, se ale někdy stane, že je Zlo nepřijme. Ty pak bloudí jako duchové a straší po nocích."

Kade se nadechla. „Tedy… já si myšími, že to… on… určitě byl živý."

„Rap nebyl zlý kluk!" řekla Inos. „Ale jestli klesl tak hluboko, že kradl královské koně a pak je prodával… To by bohatě stačilo, aby byl odsouzen bloudit po smrtí světem jako duch!"

„Opravdu si nemyslím, že by to byl duch," opakovala Kade. „Ti totiž tak strašně nepáchnou."

Inos se rozesmála a radostně přikývla. To je pravda. Velmi se jí ulevilo. Byl to Rap! Živý a zdravý.

Vyhlédla okénkem. Vojákům už se podařilo zklidnit většinu koní. V blízkosti kočáru v té chvíli nebyl nikdo, ani Andor. „Teto, jak se Yggingi dozvěděl o otci? Jak je možné, že už čekal v Kinvale, když přijel Andor? To muselo být naplánované!"

Kade uhnula pohledem. „To jsem zavinila já, drahá!"

„Ty?"

„Ano. Uklouzlo mi před Ekkou, že mám obavy o zdraví tvého otce. Kancléř Yaltauri mi měl posílat zprávy, ale já nic nedostávala."

„Takže za tím vsun je Ekka?“ Inos už začínala chápat. „Obávám se, že ano.“

„Takže až… jestli tatínek umře…“

„Prokonzul prohlásí vévodu za krále, alespoň si myslím, že to udělá. Byla jsem, děvče moje, velmi bláhová. Neuvědomila jsem si…“

Inos jí vlípla na tvář polibek. „Andor to nebyl?“

„Myslím, že ne.“

„Já Andorovi věřím,“ řekla Inos rozhodně. „Ty ne?“

„Já…“ Kade na chvilku zaváhala, pak se usmála. „Chceš po mě, abych si vybrala mezi Andorem a tím zapáchajícím mládencem?“

Inos se rozesmála a objala ji. Neviditelny ptačí chór propukl v oslavné neslyšné symfonii – nikdo ji nezradil! Jen ta ohavná vévodkyně Kade byla bláhová, ale zlá určitě ne, a Andor je nevinný. Už o něm nikdy nebude pochybovati. Když viděla Rapa a Andora vedle sebe, znovu si uvědomila, jak jsou všichni muži v porovnání s ním ubozí. Andore, ach Andore!

5

Vlk, goblin a jasnozřivý faun – těm nehrozilo nejmenší nebezpečí, že by je vojáci mohli najít.

Asi po hodině se výprava dala znovu do pohybu. Inos a Kadolan jely na koních. Kočár zůstal na místě, ponechán svému osudu. Inosin kůň šel po boku Andorova, ale Rap na tu vzdálenost nemohl rozeznat, jestli jsou k sobě přivázáni. Stejně se s jejím koněm nemohl spojit, protože si nebyl úplně jistý, který to je. Rap nevěděl, jestli by Andor dokázal ucítit vlny jeho bystrozraku, ale každopádně tenhle nápad zavrhl – pro Inos by to znamenalo příliš velké riziko. Navíc by se ho vydala pronásledovat celá impská armáda a jeho fantastickému příběhu očividně nikdo neuvěřil.

Seděli ukryti v hustém lese na jednom z kopců. Rap sledoval pohyb celé výpravy. Zbědovaný, promočený na kůži, dřepěl na bobku a vztekle klackem bodal do mechu – člup… člup.

Blešoun spal. Když se ale kolona dala do pohybu, probudil se. Jako jediný z nich slyšel dusot koní, ztlumený lesem. Zvedl hlavu a pozorně naslouchal. Kuře seděl na padlém kmeni, lokty se opíral o kolena a čekal zrovna tak trpělivě jak ty letité stromy kolem něj.

Člup… člup.

Rapovi stékaly po krku kapky deště, ale tvrdohlavě si nechával kapuci staženou. Skoro si přál, aby se to setkání nebylo uskutečnilo, aby Inos minul a ztratil se někde v Impirii. Ale těm, kteří znají Slova Moci, se zkrátka stávají nepravděpodobné věci, jak mu kdysi řekl Andor, a mimo to přes hory vedla jen tahle jediná cesta.

Zahnali ho! Člup!

Dokonce i Inos mě odmítla! Člup!

Jenomže Andor má Slovo Moci a jeho nadání mu zaručuje, že mu budou všichni věřit víc než komukoliv jinému.

Člup! Klacek se zlomil.

Rap vstal.

„Co my theď dělat?“ zeptal se Kuře.
Rap si povzdechl. „Ještě pořád jsi můj otrok, gobline?“
Zdálo se, že tento projev opatrnosti urostlého lesního muže pobavil. Přikývl.
Sklíčený Rap přemýšlel o těžkých týdnech, které ho čekají.
„Běžíme zpátky,“ řekl. „Domů, do Krasnegaru.“

Setkání s dámou:

Zdály se krásnější víl z dávných bájí,
které v hvozdech kdys zastihli,
rytíři Longresští či Lyonští,
Lancelot, Pelleas či Pellnore.

Milton: *Ráj znovu nabytý*

»»» KAPITOLA OSMÁ «««
VYSOKÉ OKNO

1

Konečně i do Krasnegaru dorazilo jaro. Kopce sice ještě byly zasněžené a hráz stále sevřená ledovými krami, ale první odvážlivci už na ní prošlapali stezku. Už jen pár týdnů a oživí ji i koňské potahy a stáda dobytka, hnaná zpátky na pevninské pastviny.

Nesvítil měsíc. Když se z jedné z pobřežních chatrčí vynořili Rap s Kuřetem, po obloze tančilo jen bledé světlo polární záře jako nějaký obrovský duch. Zívali a setřásali ze sebe zbytky spánku. V tom mihotavém světle člověk sotva dohlédl na konec vlastní ruky.

Rap se několikrát zhluboka nadechl mrazivého vzduchu. Radostně vychutnával slanou příchuť moře a vzdálené hučení přílivu, zápasícího s ledem. Otočil se na svého společníka. Pravda, zkusil to již několikrát, ještě než se dostali ven z lesa, ale rozhodl se učinit ještě jeden pokus.

„Propouštím tě, Kuře. Jestli jsi ke mně cítil nějaké dluhy, už mnohokrát jsi mi je splatil. Vrať se domů ke svému lidu.“

„Já thvůj otrok,“ ozval se tvrdohlavý tichý hlas ze tmy. „Starat se o thebe.“

„Tady mi nejsi nic platný. Jsem ve vážném nebezpečí, ze kterého mi nemůžeš pomoct a které by mohlo ohrozit i tebe! Děkuju ti, ale běž.“

„Theď o thebe starám. Potom thě muset zabít!“

Aha, Bohové mu ještě nedali znamení. Rap pokrčil ve tmě rameny. „Jak chceš, ale měl by sis pospíšit, protože zájemců je víc, aby tě někdo nepředběhl. Tak pojď.“

Rozběhl se. Když se dostali k hrázi, přešli do kroku. Tady se mohli spolehnout jen na Rapův bystrozrak. Chvílemi se ho musel Kuře přidržovat za rameno, aby se ve tmě neztratil. Měli už za sebou půlku cesty přes vodu, když si Rap vzpomněl na lední medvědy. Právě teď nastalo období, kdy byli nejnebezpečnější. Necítil však, že by se nějaký potloukal po okolí, a tak zůstal klidný. Teď už svým schopnostem plně důvěřoval. Šli po hrázi a jen Rap věděl, jak moc je po zimě poškozená kamenná cesta, dosud skrytá pod ledem. Nikdo jiný to zatím vědět nemohl.

Někde ve vřesovištích za jejich zády tábořila impská armáda, před kterou si udržovali několikadenní náskok. Cesta zpět byla mnohem horší než výprava na jih. Zima už byla sice méně krutá, ale pohyb jim ztěžoval mokrý a lepivý sníh. Také foukal silnější vítr. Ke všemu jim osud uložil cestovat jako zvěstovatelé katastrofy – krkavci věštící válku. Impové vypálili všechny goblinské vesnice, na které cestou narazili. Kdyby Rap s Kuřetem gobliny před vojáky nevarovali, nejspíš by došlo i na zmasakrování obyvatelstva lesních osad. Tak jak se to stalo lidem z první vesnice za Pondague, kde zahynuli všichni, od patriarchy až po novorozeňata. Inosina cesta domů byla značena sloupy černého kouře, ženami s dětmi prchajícími do pustin, vyrabovanými skladišti nedocenitelných zásob jídla, nevyprovokovanými a zbytečnými násilnostmi. Rap byl přesvědčen, že velitel impů – ten muž v honosné přílbě, s kterým tehdy mluvil – musí být naprostý šílenec. Co tím chce získat? ptal se stále sám sebe. Zrovna tak nechápal, jak mu to může Inos strpět. Domníval se, že nejspíš není v její moci, aby řádění vojáků zarazila.

Bylo mu ovšem naprosto jasné, že napříště je spojení mezi Krasnegarem a Pondague uzavřeno. Do budoucna nestrpí goblini na vozové cestě ani jediného cizince. Přes hluboké lesy nebude schopná přejít žádná síla menší než armáda. Na sever už nebudou přijíždět žádné zásobovací karavany. Krasnegar bude trpět a život v něm se stane ještě těžší, než byl kdykoliv předtím. Bylo to šílené!

Jen jednou Rap s Kuřetem odbočili ze své trasy, to když udělali široký oblouk k Havranímu totemu, aby mohli vyslat posly s varováním po celém goblinském kraji. Pak museli denně běžet dvojnásobné vzdálenosti, aby znovu získali svůj náskok před postupujícím vojskem.

Teď byl Rap doma. Hráz měli za sebou a šli po větrem umetené silnici k dokům. Zvedl závoru na bráně. Tohle zadrží medvěda, ale ne impské legionáře, pomyslel si při tom. Jakmile byli uvnitř města, dal se Rap znovu do běhu a v patách mu neslyšně klusali Kuře a Blešoun. Světlo se objeví tak za hodinu, město za chvíli ožije. Zamířil k nejbližšímu schodišti.

Vrtalo mu hlavou, co může impská armáda v Krasnegaru pohledávat. Přišla proto, aby dosadila Inos na trůn a potom ji bránila, anebo přišla rabovat? Bude se k městu chovat stejně jako ke goblinským osadám? Jediné, co ji může zastavit, je hrad – a tam nejsou dostatečné zásoby na to, aby mohl vydržet dlouhé obléhání. Ostatně ani ve městě není dostatek jídla – to dobře věděl, byl koneckonců správcovým pomocníkem. Jak Krasnegar uživí další dva tisíce hladových krků? Úroda a lodě s obilím na sebe dají čekat ještě celé měsíce, cesta po souši je uzavřená.

Rap opatrně a pečlivě zkoumal každý roh a odbočku. Zákon v Krasnegaru pravil: zloději koní – provaz!

Když se vydával na svou pouť, počítal s tím, že koně přivede zpět. Myslel si, že se vrátí s vděčnou Inos, následnicí trůnu, nebo už královnou. A hlavně tehdy naprosto podlehl Andorovu kouzlu.

Andor! Kdykoliv na něj pomyslel, vztekle zaskřípěl zuby. To, co provedl ten čaroděj mně, bylo hodně zlé, ale nikdy mu neodpustím, že použil svou Sílu proti Inos. Je vůči němu stejně bezmocná jako Blešoun proti mým příkazům.

Dva domy před nimi se vynořilo ze dveří nějaké ranní ptáče. Rap se rychle skryl v blízkém výklenku. Čekal. Vedle sebe slyšel oddychování Kuře, a taky hlasité funění Blešouna.

„Běháš dobře, kluku z lesa," zašeptal Rap. Kuře jen tiše a nazlobeně zavrčel. Rap se do tmy usmál. Goblin nebyl zvyklý skákat po schodech.

Měšťan zmizel v jiných dveřích, a Rap znovu vyrazil. Jeho průvodci ho sledovali podle povrzávání jeho kožených mokasín na dláždění a schodech. Strávil spoustu času tím, jak promýšlel plán svého návratu. Při nekonečných hodinách běhu pustinou dumal, koho by měl vyhledat, probral všechny své kamarády z dětství, kteří se od něj odtáhli, když vyšly najevo jeho nadpřirozené schopnosti. To, koho nakonec vybral, jej samotného překvapilo.

Už byli u hradu. Mohl by vejít rovnou, kdyby chtěl. Stráže se stavěly jen v létě, kdy ve městě byli cizinci. Krasnegar příliš dlouho spoléhal na diplomatické umění svého krále. Nosným pilířem tohoto umění ovšem bylo Slovo Moci.

Jestliže je Holindarn stále ještě naživu, aby mohl předat Inos své Slovo, bude jeho dceři sloužit stejným způsobem jako jemu? Rap nedokázal přestat přemýšlet o tom, jak se Inos změní, až bude znát Slovo. V čem byla nejvíc nadaná? Diplomacie to asi nebude. Veselost? Nadšení? Krása?

Rap došel k závěru, že to bude krása. Asi nikdy nezapomene na to, jak ji viděl v lese, nečekaně rozkvetlou z dívenky, kterou si pamatoval, v nádhernou ženu. Zjevila se mu jako útlá lesní víla v pláštěnce malachitové barvy, zpod jejíž kapuce vykukovaly pramínky zlatých vlasů, ze zimou pobledlého obličeje jí zářily zelené oči. Při té vzpomínce vždycky usínal s pláčem.

Jestli zděděné Slovo ještě přidá Inos na kráse, stane se z ní bohyně. Už tak jí k tomu chybí jen krůček.

A pak si vždycky vzpomněl na Andora a skřípal při tom zuby. Měl s ním takové plány, že by ho nikdy dřív ani nenapadlo, že by byl schopen vymýšlet si pro nějakého člověka takové věci. Dokonce jej napadlo, že by ho měl darovat Kuřeti.

Zastavili se v úzké uličce ve dveřním výklenku a čekali, až se jim zpomalí tlukot srdce a zklidní dech. Nic tak nedostane člověka do formy jako pár měsíců strávených běháním.

Rap pečlivě svým bystrozrakem prozkoumával malý byteček o dvou místnostech. Jeho majitel již byl vzhůru a oblečený klečel před krbem. Žena a dětí mu zemřely před lety při téže epidemii, které podlehla Rapova matka, a od té doby žil sám. Nikdy do svého maličkého domova Rapa nepozval a Rap ani neznal nikoho, kdo by se té cti dočkal.

Zaklepal.

Stájník Hononin se překvapeně rozhlédl, pak vstal. Byl bos, košile mu volně plandala přes kalhoty. Tvář měl ošlehanou větrem, těžkopádnou a vrásčitou. Dokulata shrbená záda způsobovala, že měl hlavu stále jakoby agresivně vystrčenou kupředu. Věneček šedých kudrnatých vlasů kolem pleše měl zcuchaný od spánku. Jak tak šel ke dveřím, vypadal ještě nevrleji než obvykle.

„Kdo je tam?" ozvalo se tak hlasitě, až Rap poskočil. Neodpověděl, jen znovu zaklepal. Bál se i jen zašeptat své jméno.

Mužík se zamračil, prudce otevřel – neměl zamčeno – světlo udeřilo Rapa do tváře a oslepilo jej.

„Ach, u všech Bohů! Chlapče!“ uskočil Hononin překvapeně. „U všech Mocností! Rape!“ Zjevení před jeho dveřmi ho doslova omráčilo. Otevřel dveře úplně. „Rychle! Honem dovnitř, než tě někdo uvidí! K čertu, kdo je tohle?“

Pak už byli všichni uvnitř, dveře zavřené. Hononin se začal dusit, zakryl si ústa rukou.

„Odpusť, pane. To je medvědí tuk, chrání před chladem,“ vysvětloval Rap.

Stařík si je všechny pozorně prohlížel. Blešoun ho podezřívavě očichával. Kuře se rozhlížel malou místností, oči vyvalené obavou z neznámého, uzavřeného prostoru.

„Řekls jí to?“ zamumlal stájník přes prsty.

„Přijíždí. Zítra je tady,“

Když si přivykl na světlo, rozhlédl se Rap zvědavě po místnosti. Odešel už tak dávno, že mu nábytek připadal jako něco neobvyklého. Stůl a dvě židle uprostřed místnosti, u krbu polstrované křeslo s vypadávajícími vycpávkami. Hrubé kresby koní, pověšené na prkenném obložení zdí. Svíčka v kostěném svícnu vrhala mihotavé světlo na hromádku starých cvočků v koutě vedle malého stolku se sedlářským náčiním. Prošlapaný koberec. Přesto na něj všechno působilo útulným dojmem.

Stařec přikývl. „To je dobře.“

„Ještě žije?“

„Říkají, že ano.“

Rap si hluboce oddychl. To si přál ze všeho nejvíc – aby se Inos mohla se svým otcem rozloučit.

Hononinovi se znovu zvedl žaludek. Couvl. „Smrdíte, jako kdybyste se vyváleli na hnojišti. Mám tady někde nějaký ušetřený mýdlo. Už jsi ho někdy používal?“

„Jednou či dvakrát, pane.“

„Tak to zkusíš znovu a snaž se. Potřebuješ horkou vodu… Svlíkni si ty hadry.“ Zamířil do kuchyně, odkud se za chvíli ozvalo pumpování. Rap si začal rozvazovat tkanici u haleny, ale Kuře k němu rychle přiskočil a srazil mu ruce, aby to mohl udělat sám. Rap věděl, že je lepší se nebránit – jeho poslední pokus v tom směru mu vynesl zhmožděné zápěstí.

Hononin se vrátil s vědrem a ohromeně zíral na to posluhování. „Řekneš mi konečně, kdo to je?“

„To je goblin, pane.“

„To přece vidím, ty moulo. Co to máš za značky na obličeji? To jsi jako taky goblin? To oblečení spal, pomůže to ohřát vodu a snad se podaří odsud dostat ten puch. Jeho taky! Budeš ho svlíkat, nebo to zvládne sám? Tys ale vyrost, kluku. Zůstalo v tom tvém podkroví nějaký oblečení? To je jedno, stejně by ti bylo malý. Po něčem se podívám a něco najdu.“

„Jseš moc hodný, pane,“ dostal se Rap konečně ke slovu. Stál tu teď nahý a smotával své jelenicové oblečení.

„To si piš, že jo! Určitě budeš viset, jestli tě Foronod najde. Takže nevystrkuj nos na ulici a pořádně se umyj. Tady je mýdlo. Klidně ho spotřebujte. Vy jste ale

pěkně špinavá, smradlavá dvojka! A k tomu zablešenej vlk! Nepřived jsi je náhodou zpátky?“

Tím myslel koně. Rap zavrtěl hlavou. „Škoda, mohl jsi vyváznout jen s výpraskem.“ Hononin se nasoukal do bot, popadl kazajku, která visela na skobě, práskl dveřmi a byl pryč.

Trvalo dost dlouho, než se vrátil. Mdlé záblesky denního světla už pronikaly kolem závěsů. Uličkou procházela spousta lidí. Rapa až zabolelo u srdce, když je slyšel, jak se navzájem zdraví v jeho rodném jazyce.

Čekali sice dlouho, ale nenudili se – celý ten čas jim zabralo, než ze sebe dostali všechno medvědí sádlo. Chtělo to mýdlo, horkou vodu, dokonce museli použít písek. Navíc se Kuře té nepochopitelné proceduře bránil a podrobil se teprve tehdy, když mu Rap vysvětlil, že jejich zápach by je mohl prozradit a že když lidé z města Rapa najdou, pověsí ho.

Poprvé od Zimní slavnosti se Rap znovu viděl v zrcadle. A byl to pro něj šok. Jeho obličej – to byla tvář cizince. Tohle přece není ten kluk, kterého znám, říkal si pro sebe, když vedl Hononinovu břitvu do útoku proti svému vcelku působivému strništi. Z vousů měl docela radost, na rozdíl od pocitu, s jakým pozoroval, jak chlupaté mohou byt nohy fauna. Dokud měl po těle vrstvu páchnoucího sádla, nebylo to tak nápadné. Ale teď… Tohle přece nebyly nohy, které ho odtud kdysi odnesly. Tyhle jsou chlupaté a silné.

Blešoun objevil Hononinovu snídani a všechno sežral, kromě másla, které ještě dřív našel Kuře. Chtěl s ním totiž natřít Rapa.

Pak už se ve dveřích objevila nevrlá tvář starého správce stájí, aby je varoval, že přichází s dámou, ale jeho hosté to už věděli a byli dávno ukrytí v druhé místnůstce. Hodil jim dovnitř uzlík šatstva a vrátil se ke své návštěvnici, aby s ní počkal, než se oba ustrojí. I to chtělo svůj čas, neboť Kuře nedovolil Rapovi, aby se oblékl sám. Pak vyvstal problém s tím, jak mu vysvětlit, na co jsou punčochy. S goblinem bude v Krasnegaru povyražení.

Konečně mohl Rap vstoupit do místností, kde byl Hononin se svou společnicí. Rap už věděl, že je to Matka Unonini, palácová kaplanka. Rap ji znal, ale nikdy spolu nemluvili. Ve hře ranního světla vypadala ještě ošklivěji než obvykle. Byla to vysoká, přísná žena, oblečená ve svém obvyklém černém rouchu. Seděla zpříma v křesle u krbu, jako by měla v zádech pravítko, ruce složené v klíně. Lehce přikývla na Rapův neohrabaný pokus o poklonu. Pak jej přejela od hlavy k patě zkoumavým pohledem bez toho, že by dala najevo, k jakým závěrům došla.

„Nejdřív se najez, pak mluv.“ Starý podkoní ukázal ke stolu. Rap ještě dřív, než vstoupil do místnosti, ucítil lákavou vůni čerstvého, ještě horkého chleba. Skoro začal slintat. Jak je to dlouho, co jsem jedl chleba? Sedl si a začal se cpát. Po několika minutách přišel i Kuře. Zle se zamračil, když spatřil prostovlasou ženu; Matka Unonini pro změnu odvrátila pohled od muže s rozepnutou košilí. To ovšem nebyla goblinova vina, neboť košile mu byla trochu malá a všechny knoflíky se utrhly. Rap je zvládl představit ve dvou dialektech, i když měl plnou pusu. Kuře se sice na chleba díval podezřívavě, ale měl hlad. Vzal si a usadil se na podlahu, aby jej snědl. Hononin se tomu zasmál a sedl si na volnou židli.

„Třeba dokážeš při jídle poslouchat.“ Kaplanka měla tvrdý, skoro mužský hlas. „Nejdříve ti povím novinky, Mistře Rape, a pak…“ zamračila se. „Nerada používám přezdívky. Jak zní celé tvoje jméno?“

„Jenom Rap,“ odpověděl jí. Nebyla to pravda, protože jeho skutečné jméno znělo jako dlouhý, nesrozumitelný popěvek, ale této podoby nikdy nepoužíval. Domníval se, že je to nějaké sysanasské jméno. 'Nikdy nikomu neříkej své jméno,' kladla mu na srdce matka, když mu je prozradila, 'mohl by se je naučit nějaký čaroděj a používat ho, aby ti škodil'. Tenkrát jí samozřejmě věřil, bylo mu asi deset a takoví kluci věří většině toho, co jim matky řeknou. Dnes už věděl o čarodějích mnohem víc a pochopil, že to byla jen další z matčiných pověr, podobně jako ta o jižním větru přinášejícím déšť. Neříkal své jméno jen proto, že měl strach z posměchu svých kamarádů. Neřekl je ani Inosolan.

Kaplanka nesouhlasně našpulila rty. „Tak dobře – jsi Mistr Rap. Král žije, ale zdá se, že konec je už velmi blízko. Ubožák. Posilující léky, které mu dal doktor Sagorn, už jen trochu zmírňují bolesti. My, kdo jsme v jeho blízkosti, se modlíme za jeho vysvobození. Je to zázrak, že přežívá tak dlouho.“

„Má Slovo,“ zamumlal Rap.

Překvapeně se zarazila a obočí jí vyjelo vzhůru. „To je možné. Ale co ty o tom víš… ale ovšem, vždyť ty musíš mít taky jedno. To ode mě bylo naivní.“ Ztichla, zdálo se, že přemýšlí. Starý Hononin se přátelsky zašklebil – což byl zřídkavý a velmi nepříjemný zážitek – a rychle si vzal kus chleba, dokud nějaký zbýval.

Matka Unonini pokračovala a zdálo se, že teď volí slova mnohem opatrněji. Chvílemi měl Rap problém, aby jí vůbec rozuměl – tak jako většina obyvatel Krasnegaru mluvil směsicí impštiny a jotunštiny. Inos dokázala bez problémů přecházet do čisté impštiny a zase zpět, zrovna jako král a většina jeho vyšších úředníků, ale nikdo z nich nedokázal mluvit tak strojeně jako kaplanka. Měla nejsilnější jižanský přízvuk, jaký kdy Rap slyšel. Dokonce i námořníkům bylo lépe rozumět.

„Město je hrozivě rozdělené – pochopitelně mezi impy a jotnary. Impové věří, že princezna odjela do Kinvale, aby se tam provdala za svého bratrance vévodu, který má na trůn jasný nárok. Ovšem ani samotný tábor impů není jednotný, značná část by byla radši, kdyby Krasnegar zůstal svobodný a nestal se Impirijskou provincií. Jotnarům se nelíbí ani jedno. Mluví o zemanu Kajkorovi z Nordlandu, který má nárok na trůn přinejmenším takový jako vévoda.“

„Vede je Foronod,“ skočil jí do řeči Hononin. „Někteří by dokonce chtěli, aby na trůn dosedl on sám, ale zdá se, že on je spíš pro Kalkora. Říká se, že mu dokonce napsal.“

Kaplanka se na něj mračila, jako by prozrazoval víc, než je třeba.

„Rap by to měl vědět,“ zavrčel na ni stařec. „Foronod doslova vyl, jak prahl po jeho životě, když se přišlo na ty koně. A jestli se dozví, že Rap přivolal princeznu domů, bude jeho nenávist ještě větší.“

Přikývla. „Dnes v noci musíme Mistra Rapa i s jeho přítelem propašovat ven z města.“

Rapovi málem zaskočilo. Po tom, jaký kus cesty už urazil, by měl odejít?

Hononin znenadání pobaveně zakdákal. „Měl bych tě varovat, Matko. Když mu takhle vyjede brada, můžeš si klidně ušetřit dech. Je jasný, že Mistr Rap neodejde!“

„Musí!“

Hononin zavrtěl hlavu. „To je dost možný, ale on neodejde. I tenkrát, a to byl ještě takhle malý, byla takhle vysunutá brada jasným znamením.“

Rap se zazubil. Nemýlil se, když se rozhodl zamířit k tomuhle nevrlému starochovi. Je báječné konečně najít nějakého přítele.

„Ještě uvidíme.“ Teď zase pro změnu vysunula bojovně bradu Matka Unonini.

„A co vy?“ Rap přeskakoval pohledem z jednoho na druhého. „Na čí straně stojíte vy?“

Kaplanka se znovu zamračila. Taková opovážlivost! Přesto odpověděla: „Mým cílem je a musí být vždy jen nejvyšší Dobro. Občanská válka by znamenala velké Zlo – život je tu dost těžký i bez ní.“ Chvíli přemýšlela, pak dodala: „Kdybych měla tu moc a dokázala zařídit nějakou úmluvu… Inosolan je ještě příliš mladá. Spravedlivým řešením by byla správní rada – složená například ze správce Foronoda a kancléře Yaltauriho.“

Aspoň je nestranná, pomyslel si Rap. Otočil se na podkoního.

„Já se jen snažím, aby mi zůstal krk stejně dlouhý jako doteď, hochu,“ řekl stařík, „i přesto, že to byli mí koně, které jsi vzal. Nechoďte na mě s politikou. To je v mém věku moc nebezpečné.“

Takže na straně Inos nestojí nikdo?

„Myslíš, že už s námi můžeš mezi polykáním mluvit, mladý muži?“ zajímala se kaplanka.

„Ano, Matko. Je to dlouhý příběh. Znáš muže jménem Andor?“

Přikývla. „Příjemný mladý šlechtic.“

„Ne,“ přerušil ji Rap. „Taky jsem si to o něm myslel a nechal jsem se jím přesvědčit, že bychom se měli sebrat a jet varovat Inos …“

„Zadrž!“ skočila mu Unonini do řeči. „Na cestu jste se vydali jen vy dva?“

Rap překvapeně přikývl. Vrhla tázavý pohled po starém kočím.

„Však jsem ti říkal, že chybí jen dvě houně a že stan je pro tři moc malý.“

„Tři?“ zeptal se Rap.

„Doktor Sagorn,“ řekla Unonini. „Také zmizel. Naštěstí ještě před tím stačil zaškolit ošetřovatelky, jak mají používat léky. Domnívala jsem se, že odešel s vámi.“

Takže i Sagorn?

No ovšem!

I Darad.

Rap odstrčil zbytky jídla a začal vyprávět. Teď už ho nikdo nepřerušoval, Kuře v rohu místnosti vytrvale žvýkal svůj krajíc a sledoval pro něj nesrozumitelný rozhovor s velmi podezřívavým výrazem. Ale vypovědět, co všechno se přihodilo, trvalo opravdu dlouho. Dokonce i goblinův mimořádný apetit došel ukojení dřív, než Rap dovyprávěl svůj příběh.

Podkoní s kaplankou na sebe pohlédli. Hononin přikývl. „Já mu věřím. Je to dobrý mládenec – ne, je to dobrý chlap. Vždycky byl,“ dodal.

Neochotně přisvědčila a chvíli pozorně studovala své nehty. Náhle vstala a začala přecházet po malé místnosti, ruce sepnuté za zády. Působilo to zvláštně nežen-

ským dojmem. Měla v poměru k tělu překvapivé krátké nohy a pohybovala se nemotornou, trhavou chůzí. Když vstala, nevypadala už tak vysoká, jako když seděla v křesle. Nakonec se zdálo, že dospěla k nějakému závěru, a sedla si zpět na své místo.

„Tak dobře," řekla. „Hononin za tebou stojí, Mistře Rape, a to má svou váhu. Ale musela jsem ještě promyslet, jaké je v této věci přání Bohů. Je všeobecně známo, že se mně a Inos zjevili. Inosolan dostala nějaké příkazy a já se nyní domnívám, že se to týkalo tebe."

Rap se pokoušel rozpomenout, co mu tehdy Inos vyprávěla o Bohu a jeho slovech, ale bylo to už moc dávno a vzpomínka byla velmi mlhavá. Chtěl se kaplanky zeptat, ale nepustila jej ke slovu.

„Věřím tvému příběhu," řekla vznešeně. „Je zřejmé, že jsou v tom zamíchaná nějaká kouzla a nejspíš máš pravdu – někdo chce získat královské Slovo Moci. To znamená, že Inos se ocitne ve velkém nebezpečí ve chvíli, kdy se je dozví. To se ale nemusí stát. Král teď už jen zřídka nabývá vědomí. Opravdu si myslíš, že Andor a Darad jsou jedna a tatáž osoba?"

„A Sagorn! A potulný básník Jalon." Vysvětlil jim, jak se Sagorn minulého léta objevil v paláci, aniž by prošel branou. Jak se na podzim objevil znovu přibližně ve stejnou dobu jako Andor. To bylo té noci, kdy nad Krasnegarem zuřila sněhová bouře, kdy Rapovy schopnosti vešly ve všeobecnou známost. Jalon mluvil s Daradem, Andor znal Jalona i Sagorna.

Všechno to bylo tak neuvěřitelné, dokonce i pro Rapa. Setkal se jednou se Sagornem, dělil se o jídlo s minstrelem. Ani jeden nebyl Andor, natožpak Darad. Představit si zasněného, přívětivého Jalona a divokého Darada, to bylo jako spojovat vodu s ohněm – byli neslučitelní. Muselo se s nimi dít něco víc než jen pouhá změna podoby. Jestliže je Jalon schopný proměny v Darada, kdy a jak se mu zlíbí – čehož Andor byl nesporně schopen – proč to tedy neudělal, když byl s Rapem sám na pastvinách? Darad by určitě neváhal použít jakýchkoliv prostředků, aby získal od Rapa jeho Slovo, kdyby k tomu měl příležitost. A proč později Andor neudělal totéž, když spolu strávili o samotě spoustu večerů v Rapově podkrovíčku?

Hononin náhle luskl prsty. „Klíče! Říkáš, že ti Andor tvrdil, že je ode mě dostal? Ale já ho ten den ani nezahlédl!"

„Jak k nim tedy přišel?" zeptal se Rap.

Starý stájník se ohavně ušklíbl, nejprve na něj, pak na kaplanku. „Nemám tušení. Našel jsem je ve stáji na podlaze. Myslel jsem si, že jsem je tam nějak vytrousil. Byl jsem si jistý, že je mám na opasku jako obvykle. Ale určitě jsem ten den nepotkal ani Andora, ani Sagorna."

„Že by mohl přijímat i jiné podoby?" řekla Unonini. „To by bylo špatné. Ale pořád to ještě neznamená, že je čaroděj. A pokud jím je, tak svoje záležitosti zařizuje velmi namáhavým způsobem."

„A co s tou armádou?" zeptal se Rap. „Nevím, proč s sebou Inos vzala vojáky, ale je potřeba nějak armádu zastavit."

Kaplanka zavrtěla hlavou. „Inosolan možná neměla na vybranou. Což ostatně nemáme ani my. Seržant Thosolin se nemůže se svými muži postavit dvěma tisícům vojáků.

„Chceš je pustit dovnitř?“ zhrozil se Hononin.

„Musíme!“ odpověděla. „Copak máme jinou možnost? Jinak vypálí město a vyhladoví hrad. Nikoho nemůžeme varovat, protože bychom museli prozradit, odkud to všechno víme, a tím bychom Mistra Rapa ohrozili. Inosolan je s nimi. Proč by napadali její království?“

„Proč napadli gobliny?“ zeptal se Rap kysele. „Ti neubližují nikomu než sobě.“

Po téhle větě nastalo trapné ticho.

Kuře si hlasitě říhl a zašklebil se na ně.

Kuře, muž, který by dnes byl Ptákem smrti, kdyby na území jeho kmene náhodou nezabloudil Rap s Andorem. Čemu všemu rozuměl z toho dlouhého rozhovoru?

„Chci se na něco zeptat, Matko,“ otočil se Rap váhavě k Unonini. „Řekni mi něco o Čtyřech, prosím tě.“

Kaplankou to trhlo. „Co chceš vědět o Čtyřech?“

„Kdo jsou, co dělají?“

Přivřela oči, sklopila pohled k rukám a chvíli si jen hnětla prsty. „Nevím o nich víc než ty nebo kdokoliv jiný. Co tě o nich učili ve škole?“

„Nic. Do školy jsem moc nechodil.“

Nesouhlasně přikývla. „Aha, chápu. Tak tedy – v dávných dobách, v Čase temna, byla Pandemie zemí plnou násilí. Bylo zde hodně magie a v ní spousta zla. Čarodějové se prohlásili za krále a válčili spolu. Vyprávějí se legendy o strašlivých masakrech, o plenění a ničení a mužích bojujících s draky. O příšerách, které se znenadání zjevovaly a ničily celé armády. Ohnivá moře zaplavovala celá města. Existují také legendy o armádách, kterým se podařilo oprostit od omezujících kouzel a obrátily se proti vlastním velitelům. Byla to velmi zlá doba. Určitě jsi některé ty příběhy slyšel.“

Rap zavrtěl hlavou, i když pravda byla, že něco zaslechl.

„Myslíš, že je to vhodné?“ otočila se na starého stájníka.

„Ano, myslím, že ano,“ odpověděl.

Kaplanka po něm střelila ustaraným pohledem. Dostalo se jí však jen pokrčení ramen. Obrátila se zpět na Rapa.

„Císař Emine II založil Radu Čtyř před téměř třemi tisíciletími. Povolal k sobě čtyři nejmocnější čaroděje z celé Pandemie a pověřil je obranou Impirie proti kouzlům. Jak jistě víš, Hubu se říká Město pěti pahorků,“ povzdechla si. „Je to boží město! Nejkrásnější místo, střed Impirie na pobřeží Cenmeru. Strávila jsem tam tři roky, když jsem studovala. O to teď ale nejde. Tak tedy – představ si kompasovou růžici. Císařský palác stojí uprostřed a každý čaroděj má také svůj palác – Sever, Východ, Jih a Západ.

Císař sám musí být člověk zcela bez magických schopností, aby byla zachována rovnováha. Žádný ze čtyř čarodějů nemůže použít svou Moc proti císaři, jeho dvoru či rodině.“

Rap přikývl a napjatě čekal na další. Z Unonini přímo čišela neochota vydávat mu svá tajemství. Po chvíli mlčení si olízla rty a pokračovala.

„Takhle to celkem bez problémů fungovalo až do dnešních dnů. Klíčem ke všemu je rovnováha, víš, zrovna jako rovnováha mezi Dobrem a Zlem vládne nad celým světem, tak rovnováha mezi čaroději vládne Impirii.

Když se objeví zlý čaroděj, Čtyřka se proti němu postaví. Jenže i čarodějové jsou jen lidé, Mistře Rape! I oni jsou rozpolcení svárem mezi Dobrem a Zlem, stejně jako my, obyčejní lidé. Dokonce možná ještě víc než my, neboť mají díky svým znalostem mnohem větší moc konat Dobro či Zlo. Když se stane, že jeden ze Čtyř se obrátí na cestu Zla, zbývající tři se mohou postavit proti němu. To je jediný způsob, jak zabránit propuknutí takové anarchie, jaká zde vládla v Časech temna. Rovnováha!“

Rap přikývl. „Ale já chci slyšet něco o současných Strážcích.“

„Proč?“

„Myslím, že jsem jednoho z nich potkal.“

Unonini zalapala po dechu, potom se znovu zadívala na starého Hononina. Ten se zamračil a řekl: „Kterého, chlapče?“

„Velmi starou goblinskou ženu.“

Matka představená na chvíli zavřela oči. Rty se jí neslyšně pohybovaly.

„Vyprávěj nám o tom,“ požádal jej Hononin. Bylo-li to vůbec možné, vypadal ještě zachmuřeněji, než u něj bylo obvyklé.

Rap jim tedy vylíčil obě svá setkání s tajemným zjevením. Popsal, jak vypadala, a řekl jim i o jejím zvláštním zájmu o Kuře. Snažil se přitom na goblina nedívat a mluvil co nejrychleji a co nejspisovnější impštinou, jakou zvládl. Domluvil.

Nastalo dlouhé ticho, na jehož konci se kaplanka jakoby otřepala a tiše zašeptala: „Čirá voda.“

Hononin souhlasně přikývl. „Vypadá to tak,“ řekl. „Rape, příteli, myslím, že ses opravdu z jednou ze Čtyřky setkal. Je to čarodějnice ze Severu a legenda praví, že jí je kolem tří set let. Čarodějové žijí dlouho, víš? Patří mezi současné Čtyři nejdéle.“

„A dál?“

Znovu to byl podkoní, kdo promluvil. I on teď ztlumil hlas do šepotu. „Říká se, že je úplně bláznivá.“

Rap neklidně pohlédl na Kuře, protože cítil, že goblin je pozorně sleduje.

„Placatej nos, o thom mi nic neříkal.“

„Ne,“ přiznal Rap. „Myslel jsem si, že už ze všeho blázním. Všechno ti později povím, slibuju.“

Goblin přikývl.

„Řekni mi o těch třech dalších, Matko,“ požádal Rap Unonini.

Byla velmi neochotná. „Nechce se mi o nich mluvit. Nikomu se nechce.“ Pak přece jen pokračovala. „V současnosti je mezi nimi jen jedna žena. Ostatní jsou muži. Na jihu elf, na východě imp a nejnověji na západě mladý horský skřítek. Moc o nich nevím, Mistře Rape. Ty ses s žádným z těch dalších nesetkal?“

Rap zavrtěl hlavou. Zdálo se, že se kaplance ulevilo.

Hononin se neklidně usmál. „Je tady ještě něco, o čem každý ví a o čem mu můžeme říct. Tak jako každý z nich ovládá jednu světovou stranu, má každý z těch Čtyř svou zvláštnost – něco jako specializaci.“

Kaplanka skoro vykřikla, jako kdyby na tohle zapomněla.

„Jako co?“ zeptal se Rap.

Tentokrát se Hononin ušklíbl neradostně. „Takové drobnosti, jako jsou třeba draci.“

Matka Unonini zlostně uhodila rukou do opěradla křesla. Zvedl se oblak prachu. „To není jisté! Je to jen všeobecně rozšířená víra, to snad, ale nevím o tom, že by se někdo jen tak vypravil, aby se na to čarodějů zeptal, Mistře podkoní. Zvlášť těch nejmocnějších čarodějů! Kdo může s jistotou říct, co dělají a co ne?“

Hononin na ni upřeně hleděl. „Co jsem slyšel, to jsem slyšel a nikdo mi neřekl nic jiného. Země, voda, oheň a vzduch, tak to říkal můj dědek.“

Kaplanka na něho ještě chvíli nazlobeně hleděla a pak se otočila k Rapovi. „V pověstech se praví, že dokonce ani Eminovo uspořádání nezabránilo nesnázím, a to hned od počátku. Ti Čtyři se projevili jako kterákoliv jiná skupina čarodějů – bojovali mezi sebou o převahu. Zkrátím to, nakonec se mezi sebou dohodli o rozdělení Moci nad světem. Rozdělili Pandemii na čtvrtiny podle světových stran a každý z nich ovládl jednu z přírodních Sil.“

„Copak draci nejsou nadpřirozené bytosti?“ zeptal se Rap.

„Ti jsou někde na pomezí.“ Kaplanka opět začala svým nemotorným způsobem přecházet po místnosti. „Impirie není celá Pandemie, Mistře Rape. Pravda, je to nejrozsáhlejší država, a protože leží uprostřed, aspirovala vždycky na to, aby byla nejprvnější mezi všemi. Samozřejmě má Čtyřku, která by jí to měla zaručovat, ale za hranicemi Impirie existuje spousta dalších království a zemí.“

„Jako třeba Krasnegar,“ přikývl Rap.

„Ale žádná z takových zemí nemůže doufat, že by odolala náporu císařské armády, kdyby udeřila vší svou mocí.“

„Pokud by se nepoužilo kouzel.“

„Správně! Proto se císař dohodl se Čtyřmi, že nikdo nepoužije kouzel, pokud jde o jeho armádu, ať už aby jí škodil nebo pomáhal. On sám i jeho armáda musí být pro čaroděje nedotknutelní. To platí pro všechny krom Čaroděje Východu. Ten jediný smí zasahovat – vojsko je jeho výsadou.“

Rap opět přikývl. Teď už chápal, proč je tak zarazilo, když zavedl řeč na Čtyři. „Chcete tím říct, že ta čarodějnice, kterou jsem viděl…“

„Potkal jsi čarodějku,“ přerušila jej kaplanka, „a možná to byla sama Čirá voda, ale jistě to nevíme!“

„Ať je to jak chce, nemohla by zastavit postup toho vojska?“

Kaplanka se zarazila u krbu, a než pokračovala ve svém výkladu, krátce pohlédla na stájníka. „To je právě ten problém. Ti vojáci patří do císařské armády, a kdyby se pletla do jejich záležitostí, přivolala by na sebe hněv východního čaroděje a ostatní dva by ho v tomto případě podpořili. Tak se to říká. Jednu věc však vím jistě – v Pandemii jsou skvělí čarodějové i čarodějnice, Mistře Rape, ale rozhodně tu není žádný, který by se mohl postavit čtyřem stojícím bok po boku!“

Rap si pohrával s drobty chleba na stole. Kaplanka určitě něco zamlčela.

„Musím jít,“ zabručel Hononin. „Mohlo by se roznést, že jsem nemocný, a hned by se sem nahrnul zástup zvědavých bab s hrnci hnusné polévky, jen aby mohly do všeho strkat nos.“ Ale zůstával sedět.

Rap zvedl oči. „Jaké jsou tedy ty další čarodějnické výsady? Draci?“

Unonini našpulila pusu, pak ale přikývla. „Ti ale jen zřídka zabloudí ven z Dračího okrsku. Říká se, že jsou výsadou jižního strážce. Když se draci vydají na své pustošivé výpravy, musí císař povolat čaroděje z Jihu, aby je odvedl zpátky.“

„Dokonce i v případě, že je vypustil on sám,“ řekl starý podkoní a ohavně se zašklebil.

Kaplanka sebou nervózně škubla.

„No a proč ne?“ vypálil stařík. „Před dvěma lety souboj draků zpustošil jakési město ve Winnipangu, skoro přes půlku Pandemie od Dračího okrsku, ale cestou se ničeho ani nedotkli. Chceš mi snad namluvit, že je tam někdo neposlal? Víš do čeho všeho se čarodějové míchají, tak proč by některý z nich neměl použít svou zvláštní Moc, když se mu zachce?“

„Nikdy jsem se nesetkala s čaro…“

„Řečičky! Nikdy jsem se nesetkal se žádným Bohem, a přesto v ně věřím. Zrovna tak věřím příběhům. Můj dědeček se jednou šel podívat na nějakou popravu dole v Pilrindu. Když toho chlapa vytáhli, tak jim zmizel. Vypařil se jak mlha, jo, přesně to se stalo! Zůstala jim jen prázdná smyčka. Nějaký čaroděj toho chlápka prostě zachránil.“

Kaplanka si odfrkla. „Nikdy jsem neříkala, že čarodějové neexistují ani že nepoužívají své čáry. Používají, pořád! Jedna má stará přítelkyně kdysi viděla nějakou ubožačku, jak se zřítila z vysoké střechy. Pod ní byla rušná ulice, ale někde v tom davu musel být čaroděj, protože namísto, aby se roztříštila na dlažbě, snesla se dolů jak list. Tak mi to alespoň vyprávěla má kamarádka.“

„Co je výsadou Severu?“ zeptal se Rap.

Kaplanka váhala s odpovědí tak dlouho, až starý stájník odpověděl za ni. Potvrdil Rapovi to, co si sám myslel. „Jotnaři! Válečnictví, to je země, víš? Draci zase znamenají oheň. Jotnarským nájezdníkům patří moře, voda, tak je to.“

„Není to už tak jednoznačně rozdělené jak za Časů Temna,“ doplnila jej kaplanka. „Ale jotnaři jsou stále ještě nejlepší námořníci na světě. A ne vždy omezují svou činnost jen na obchodování.“

Rapův otec byl obchodník s otroky, a když se mu to hodilo, změnil se v nájezdníka, o tom nebylo pochyb.

„Cokoliv je v dosahu moře, je i v dosahu jotnarů,“ dokončila Kaplanka svou myšlenku.

Přesně tohle Rap očekával. „Takže až impská armáda dorazí do Krasnegaru, přivede nordlandský nejvyšší zeman Kalkor své jotnary a potom… Co bude pak?“

Unonini ztěžka povzdechla. „Pak ať nás Bohové ochraňují. Nemyslím, že by se Čtyřka čarodějů vměšovala do nepatrných rozmíšek. Malé lokální války je nezajímají.

Zdá se, že pokud někde nedojde na kouzla, čarodějové si ničeho nevšímají. Ale jestli se císařští legionáři postaví jotnarským nájezdníkům… no, to by se mohlo lehce stát, že se do toho zamíchají i ti Čtyři… Čirá voda je goblinka a říkals, že impové pobíjeli gobliny. Bojím se, aby tady v Krasnegaru, nebojovali s jejími jotnary, ještě než přijde jaro!“ Při té představě se prudce otřásla. Rychle udělala rukou posvátné gesto rovnováhy.

„Musím už jít,“ zamumlal znovu starý stájník. „I já.“ Kaplanka napřímila ramena, „Já už také musím. Ty, Mistře Rape, a tví… společníci… musíte prozatím zůstat tady. Jako naschvál je tahle ulička pořád tak rušná…“

„Co tedy má ve své moci Západ?“ zeptal se Rap tvrdohlavě. Vůbec nebyl přesvědčen, že by čarodějové byli až tak hrozná vyhlídka. Myslel si, že by mohli dokonce pomoci, tak jako jemu pomohla Čirá voda. Mohli by udržet jotnary a impy od sebe.

„Říká se, že počasí.“ Kaplanka změnila téma. „Myslíš, že Inosolan dorazí už zítra? Je jasné, že ze všeho nejdřív půjde za svým otcem. Dohlédnu, aby mu dali méně utišujících léků. Až za ním Inos přijde, musí být král při vědomí… pokud vůbec do té doby vydrží. Pak ale budou oba v nebezpečí.“

„Oba?“

Zasmušile přikývla. „Říká se, že Sdílením se moc Slova snižuje, a jestliže teď krále drží Slovo při životě, může se stát, že až ho poví Inos, připraví se o půlku síly Slova a pak zemře. No a Inosolan bude v nebezpečí, protože bude znát jeho Slovo.“

Krátkou chvíli se všichni nad tou možností s obavami zamysleli, potom se znovu ozvala kaplanka: „Jestli trváš pořád na tom, že zůstaneš ve městě, Mistře Rape, tak pro tebe musíme najít nějaké bezpečnější místo než tady.“

„Je tady vítaný, Matko.“ Pohlížel ale na Blešouna se zjevnou nechutí, kterou vlk očividně opětoval.

„Vždyť ani nemáš na dveřích zámek! Ale kam jinam bychom ho mohli schovat v tak malém městě, jako je Krasnegar? Zvlášť když sem dorazí dva tisíce legionářů? Ty budou ubytovávat všude, kde zbude na píď volného místa.“

Hononin se ztěžka postavil. „Nic lepšího mě nenapadá.“

„Jednou mi kdosi pověděl o takovém místě,“ pravil Rap, „jenom kdyby se nějak podařilo nás tam dostat. Je to skrýš, do které nikdo nikdy nechodí.“

2

Do noci se třepotavě chvěl plamen jediné svíčky a osvětloval umírajícího krále. Jeho kůže měla nažloutlý odstín, obličej se ztrhanými rysy, orámovaný řídkými šedivými vlasy a bílými vousy, připomínal umrlčí lebku. I ve spánku se panovníkovo tělo pod pokrývkou křečovitě zachvívalo.

Nebesa kolem celého lůžka byla zatažená až na malou skulinku u polštáře, u které seděla ošetřovatelka a trpělivě čekala celé dlouhé hodiny, než ji za úsvitu přijdou vystřídat. Ze své židle neviděla na dveře komnaty, tak jako nikdo, kdo do místnosti vstoupil, nemohl vidět ji ani pacienta. Pokud to ovšem nebyl člověk nadaný vnitřním zrakem.

Matka Unonini přešla pokojem, aby s ní promluvila a podívala se na nemocného krále. Její lucerna vytvářela tančící vzorec inkoustově tmavých stínů a žlutého světla, který se ztratil spolu s ní, když zmizela za rohem postele s nebesy. Kaplanka byla tím nejideálnějším spojencem, jakého si vetřelec mohl přát – mohla vstoupit kamkoliv a za své konání byla odpovědná pouze Bohům. Dva mladíci a pes

vešli tiše za ní a proplížili se napříč místností do hlubokých stínů na druhé straně lůžka.

Drobné plamínky se plazily po rašelinových cihlách ve velkém krbu a vzduch v místnosti byl ztěžklý jejich pronikavě vonícím kouřem. Kolem špatně těsnícího okenního křídla protahoval zvenčí průvan a lehce pohupoval závěsem na okně. Král, omámený drogami, ve spánku plačtivě sténal.

Rap odložil tiše svůj ranec a vyslal varovný signál k Blešounovi, který byl celý divý, jak toužil prozkoumat všechny ty neznámé pachy místností s nemocným. Kuře také nesl ranec, ale nepouštěl jej a smutně se rozhlížel kolem.

Z druhé strany závěsu se ozvalo zašustění pergamenu a pevný hlas Matky Unonini. „Zvláštní vzývání. Bude mi to trvat tak hodinu…“ Na to, že byla služebnicí Boží, lhala překvapivě dobře. Ošetřovatelka se po tom taktním propuštění zvedla a odešla, a nejspíš se jí ulevilo, že nemusí poslouchat celou hodinu nějakých obtížných modliteb. Rap ji ještě pro jistotu sledoval kousek cesty ze schodů.

Nepozoroval na ní nejmenší známku nějakého podezření. I velká síň v nejspodnějším patře věže zůstala prázdná. Palác klidně spal dál a nikdo z jeho obyvatel neměl ani tušení, že v královské komnatě jsou nějací vetřelci. Zrovna tak neměl nikdo tušení, že za hradbami čeká armáda, připravená za úsvitu obsadit město.

Začal bystrozrakem zkoumat prostor nad nimi, v tom však pocítil nesmírné nutkání dát od všeho ruce pryč a nestrkat do ničeho nos. Inos mu kdysi vyprávěla, že tajnou místnost i v ní skrytá tajemství dávno mrtvého čaroděje chrání nějaké kouzlo. Tvář se mu zrosila potem a hlava mu začala třeštit, přesto se přinutil, aby se tam podíval. Za cenu silného bušení ve spáncích a bolestivých křečí žaludku zjistil, že ve zdi je tajné schodiště, které vede… Nikam! Plochý dřevěný strop byl stejně definitivní jako střecha Světa, za ním nebylo nic než prázdnota.

Chvíli odpočíval. Věděl, že jeho snaha vyjde naprázdno. Stejnou neprostupnou tmu viděl, už když před půl hodinou vstupovali do hradu. Vlastně ji zažil už o Zimní slavnosti, když odjížděl s Andorem z Krasnegaru, i když tehdy ještě jeho jasnozřivost nebyla tak pronikavá. Dnes byl schopen pozorovat téměř každý pohyb po celé budově (takže věděl i o jisté nedovolené kratochvíli v komůrce jedné ze služebných, která by se královské hospodyni Aganimi určitě nelíbila, kdyby se o ní dověděla), ale v určitých směrech jeho vidění naráželo na zdi. Inisso vytvořil kolem své pevnosti nadpřirozenou bariéru a odřízl ji tak od okolního světa. Komnata moci, pokud existovala – a Rap už o ní pomalu začínal pochybovat – byla někde za magickým štítem.

Světla a stíny se opět daly do pohybu, jak Matka Unonini obcházela postel a zamířila k vysokému šatníku, stojícímu proti dveřím. Rap vykročil, aby ji následoval, ale oba je cosi zastavilo. Nerozhodně se po sobě podívali.

„To je tím kouzlem,“ zašeptal Rap. Pohybovat nábytkem, když vedle umíral král, mu připadalo jako znesvěcení. Stejně tam nemůže být nic zajímavého, přesvědčoval sám sebe.

Kaplanka strnule přikývla. „Udělejte to vy.“

„Kuře?“ otočil se Rap na goblina. Ten ale prudce zavrtěl hlavou a jeho doširoka rozevřené oči se ve světle kaplančiny lucerny jen blýskaly.

„Máš strach?“ zeptal se Rap posměšně, přestože mu po žebrech stékaly potůčky potu.“

Popíchnutí zasáhlo cíl a vyprovokovalo stále neochotného goblina k tomu, aby Rapovi pomohl těžký šatník odsunout. Ve chvíli, kdy Rap spatřil dveře skryté za skříní, z něj ta zvláštní apatie jakoby spadla. Znovu popadl svůj ranec a díval se, jak Kaplanka vytahuje svazek těžkých klíčů a začíná je zkoušet. Po chvilce zaznělo do ticha cvaknutí zámku – jako když se srazí dva meče. Matka Unonini strčila do dveří a ozvalo se zaskřípání tak hlasité, že to snad muselo vzbudit celé město.

Kaplanka strnula, pak pozvedla lucernu, aby viděla Rapovi do tváře. „Je všechno v pořádku?“

Rychle zapátral v dolní místnosti. Před krbem pospávali dva psi. Když předtím odcházela služebná, zvedli hlavy, ale když se nic nedělo, znovu usnuli. „Je klid.“

Matka Unonini přikývla a vydala se před nimi vzhůru po úzkých schodech. Její lucerna osvětlovala sítě bílých pavučin s chuchvalci prachu. Rap v tuto chvíli nedokázal nic víc než zadržovat Blešouna, aby se nevyřítil nahoru před Kaplanku. Zbytek jeho schopností rozptylovala podivná prázdnota, která je očekávala nahoře. Cítil se jako ryba, vlečená udicí blíž a blíž k hladině. Výhružná nicota byla blíž a blíž. Už si zvykl vidět svět pomocí svého kouzelného nadání do té míry, že si nyní připadal, jako by měl oslepnout. Souboj mezi jeho normálním a vnitřním zrakem jej velice mátl.

Pak se dostal hlavou nad úroveň kouzelné blokády. Nejvyšší komnata se kónicky zužovala ke střeše. Nebyly tam už žádné další dveře, jimiž by se dalo jít dál. Místnost vypadala stejně jako kterákoliv jiná kruhová komnata ve věžích. Krb byl prázdný, šatník zavřený, ale Rap bez problémů nahlédl skrz dveře.

Viděl celé město. Magický štít mu teď bránil proniknout bystrozrakem do vnitřních prostor hradu. Zamotala se mu z té výšky hlava, jak se vnitřním zrakem dotýkal všech těch ulic a uliček a vzdálených závějí na skalách, čnících daleko, daleko pod ním. Zakolísal a na posledních stupních schodiště skoro zakopl.

Dveře na vrcholu schodiště byly otevřené. Vešli do Inissovy komnaty, čarodějova Místa Moci.

„Tak!“ vydechla Kaplanka. Pozvedla lucernu, ale rychle ji zase spustila k podlaze. Polekal ji odraz paprsků v okenních sklech. Měla strach, že by si jich venku mohl někdo všimnout

Matka Unonini byla v podstatě osoba nesmírně zvědavá. Když Rap navrhl, že by se mohli skrýt právě tady, zpočátku ji to šokovalo, pak ale zvítězila její přirozená tužba a nečekaná možnost něco proslídit, takže vzápětí ztratila veškeré zábrany. Teď si musela připadat téměř oklamaná – nebylo tady vcelku nic k vidění, vyjma už skoro nezřetelných šlépějí v prachu, které ukazovaly, kudy chodili král a Sagorn, když v létě tuto komnatu navštívili.

Vzduch zde byl studený, nehybný a zatuchlý. Nic tajemného – prostě jen prázdná místnost, která se bez nábytku zdála být větší, než ve skutečnosti byla.

Blešoun se začal plížit tím prázdným kruhovým prostorem, čenich u země. Chvílemi se zastavil, protože ho zaujala nějaká pachová stopa v prachu.

Kuře shodil svůj ranec na podlahu a šel se podívat z nejbližšího okna. Matka Unonini nesouhlasně zafuněla, když si všimla, že divoch při chůzi zvedl obláček prachu.

Rap byl stále ještě ohromený tím závratným pocitem výšky. Ve spojení s bystrozrakostí poskytoval opojný, vzrušující, i když zároveň trochu hrozivý dojem – hluboko, hluboko dole v nějaké suterénní místnosti matka kojila dítě, zbytek rodiny spal kolem ní; pekařští učedníci zatápěli v peci svého mistra; milenec se vracel domů a po špičkách se plížil kolem dveří ložnice…

Tak takové to je, být čarodějem? Že by čarodějové seděli vysoko ve svých věžích jak orli na vejcích a sledovali celou Pandemii, která před nimi leží nahá a bezbranná? Strážci, jakožto nejmocnější čarodějové ze všech, musí mít samozřejmě mnohem větší dosah než Rap. Že by ho Čirá voda opravdu ucítila až v Hubu? Zdali i teď sedí nahá na svém kostěném trůnu ve své komnatě Moci a zkoumá severní kraje, pátrajíc po vlnách magické moci, o kterých se zmiňovala, připravená při první známce zneužití magie okamžitě zasáhnout? Jaké nesnáze asi taková moc svému vlastníkovi přináší? Otřásl se.

Kaplanka si toho všimla. „Říkala jsem vám, že tady zmrznete!“ Přitáhla si volnou rukou pláštěnku těsněji k tělu, docela spokojená, že se její předpověď vyplnila. Rap měl přes sebe kožešinovou blůzu a vůbec mu nebyla zima; vlastně se poprvé po dlouhé době cítil celý den příjemně.

„To není zimou. Matko?“

„Hmm?“

„Jestliže nás Čtyřka hlídá před zneužitím magie…“

„Nehodlám teď mluvit o Čtyřce! Tady rozhodně ne.“

Na to už se chtěl Rap taky zeptat – proč se všichni tolik zdráhají mluvit o čarodějích? Všichni a vždycky? Když o tom tak přemýšlel, uvědomil si, že i dřív o nich jen málokdy slyšel nějakou zmínku.

„Podívej se na tohle!“ Kaplanka trošku pozvedla světlo a ukázala na jižní okno. „Je jiné než ostatní.“

Kuře, který byl do této chvíle u severního okna, z kterého nic zvláštního neviděl, se právě vydal okolo místnosti, aby se podíval na východ. Přitahovalo jej sklo – divná hádanka – neroztálo, když na něj dýchal.

Jižní okno bylo mnohem větší než tři zbývající a neskládalo se jen z jednoho velkého klenutého okna. Mělo po stranách ještě dvě malá okénka. Rap se snažil rozpomenout, zda si někdy zdola té zvláštnosti všiml, ale nakonec došel k závěru, že se tak vysoko nikdy pořádně nedíval. Další rozdíl mezi tímto a ostatními okny spočíval v tom, že olověné výplně mezi tabulkami vytvářely složitější a méně pravidelný vzor. Tabulky samy však proti noční obloze vypadaly stejně černé jako všechny ostatní.

„To by mě zajímalo, proč…“ Kaplanka vykročila směrem k oknu.

Okno začalo zářit.

S překvapeným usyknutím se zarazila. Množství maličkých tabulek zalitých do olova mělo všemožné tvary i barvy a bylo zdobeno různými symboly: hvězdy a ruce, oči a květiny a spousta dalších, méně určitých tvarů. To všechno bylo nezřetelné vidět, jako by venku bledě svítil měsíc. Barvy byly matné a pobledlé jak ve

starém rukopisu – siena, malachit, okr a břidlice. Rap normálním zrakem všechno tohle vnímal, ale bystrozrak mu říkal, že tady je jen okno a na něm nic neobvyklého. Když se však pokusil pochopit smysl vzoru v okně, měl dojem, že se obrazce mění. Když na některý upřeně hleděl, nic se nedělo, ale jakmile obrátil pozornost jinam, začal se obrazec měnit. Žlutohnědá ptačí hlava v pravém horním rohu byla teď daleko níž než před chvílí; beraní roh se nevysvětlitelně stáčel nalevo i napravo současně; obrázek žlutohnědého plamene vířil, růžovofialové kolo se otáčelo… Znovu se zachvěl.

Matka Unonini couvla a bledá záře za oknem pohasla.

Kuře se odvrátil od východního okna, podrážděně zavrčel a začal se pomalu blížit k jižnímu oknu, ruku na tesáku u pasu. Lehce se nahrbil a silně připomínal Blešouna, když zkoumá dikobraza.

„Stát!“ řekli Rap i kaplanka ve stejné chvíli.

Ale Kuře pokračoval a opatrně našlapoval na bosých nohou. Okno začalo opět lehce zářit, ale světlo bylo jiné, teplejší a neklidné – už to nebyl svit Měsíce, ale oheň. Oheň? Zář ohně tady, na střeše věže, sedm pater nad hradem, který stojí alespoň sto sáhů nad mořem?

„Stůj!“ řekl Rap znovu, naléhavěji. Opatrně položil své zavazadlo, ve kterém nesl hrnce a jídlo s dalšími potřebnými věcmi – kdyby je upustil, způsobilo by to dost hluku – a vyrazil k oknu.

Světlo se znovu dramaticky změnilo. V okamžiku, kdy goblina dostihl a popadl ho za ramena, bylo okno jeden plamen, kypělo prudkými záblesky, příliš jasnými, než aby se do nich dalo hledět. Mezi sněhobílými záblesky se převalovaly vlny rubínů, smaragdů a safírů jako odlesky faset obrovského diamantu. Symboly se v rychlém sledu měnily a stékaly do jednoho rohu okna. Pozorovat jen jednu jedinou tabulku bylo proti té záři nemožné.

Rap zatáhl a goblin se podrobil. Začali couvat a zář opět pohasínala, až opět stáli jen ve světle lucerny. Rapa bolely oči a po vnitřní straně víček mu tančila spousta barevných skvrn. Kaplanka se pomalu zvedala, neboť před chvílí padla na kolena a vroucně se modlila. Tvář měla bledou a staženou děsem. „Kouzla!“ prohlásila zbytečně. „Magické okno!“

„K čemu slouží?“ zeptal se Rap, který stále ještě držel Kuře v pevném sevření.

„Nevím! Jsem kněžka, ne čarodějnice. Ale myslím si, že by pro vás bylo lepší držet se co nejdál.“

Všechna ostatní Inissova tajemství byla pryč, ale tohle bylo zabudované do zdi a nedalo se s ním hnout. Že by toto okno bylo důvodem, pro který doktor Sagorn s králem přišli sem nahoru, do místnosti, o které nikdo nikdy Inos neřekl?

„Máš pravdu, paní,“ řekl Rap a pro goblina dodal: „Nepřibližuj se k tomu!“

Kuře přikývl. „Tho je zlé!“ a otočil se k oknu zády.

„I přesto tu chcete zůstat?“ zeptala se Matka Unonini.

Rap přikývl. „Je to nejbezpečnější místo. A mohu tu používat svůj bystrozrak.“ Bude se ovšem muset posadit na schodiště, aby byl pod úrovní podlahy tohoto pokoje, ale o tom kaplanka nepotřebovala vědět

„Dobře, ale co můžeš *dělat*?“ zeptala se snad už posté.

Dostala tutéž odpověď jako vždycky předtím. „Nevím! Ale musím nějak varovat Inos. Musím jí dát vědět, že Andor není takový, jakým se zdá být.“

Přistoupila k němu blíž a pozvedla lucernu, aby mu lépe viděla do tváře. „Kvůli sobě nebo kvůli ní?“

„Kvůli ní, samozřejmě!“

Dál jej upřeně pozorovala. „Někteří lidé sice chtějí raději krále než královnu, ale asi by těžko souhlasili, aby tím mužem byl zrovna správcův pomocník.“

Rap zaťal pěsti. „Nikomu jsem nenaznačoval, že by měli!“

„Myslíš, že bys mohl odposlechnout, co Andor říká Inosolan?“

V Rapovi se zvedla vlna vzteku a výraz, který se objevil na jeho tváři, byl kaplance dostatečnou odpovědí. „Ne! Omlouvám se ti, Mistře Rape! To ode mě bylo nemístné!“ Znovu si těsněji přitáhla plášť. „Jdu. Měli byste jít za mnou zasunout tu skříň.“

Rap přikývl. „A zavřeme i ty dveře za ní.“

„Správně,“ souhlasila Unonini, „ale pamatujte, že vržou. Když to půjde, vrátím se zítra v noci a přinesu nějaký olej do lucerny.“ Otřásla se. „Asi jsem blázen. No, doufám, že si ta Boží slova vykládám správně… a že to byl nějaký shovívavý Bůh, stojící na straně Dobra.

Klekni si, ať ti mohu požehnat; přála bych si, aby někdo takhle mohl požehnat tomu, co jsem udělala dnes v noci.“

Vysoké okno:

Vysoké okno o třech obloucích,
věnčené ovocem a květinami
i svazky travin, z dřeva řezaných,
plá umně zbarvenými tabulkami.
Tak čistým purpurem se ani nerdí
křidélka přástevníků rozvitá…

Keats, *Předvečer Svaté Anežky* (překlad H. Žantovská)

»»»» KAPITOLA DEVÁTÁ ««««
PRAVOVĚRNÝ JEST NALEZEN

1

Nejhorší chvílí z celého toho hrozného dne pro Inos bylo, když poprvé spatřila otce – ubohou vyzáblou trosku, pouhý stín onoho silného muže plného života, kterého si pamatovala. Nic, co předcházelo ani co následovalo – vraždy, hrůzy a čáry, ba ani zpráva o jeho smrti, neboť ta pro něj byla vysvobozením – se nemohlo rovnat jejich tragickému znovushledání. Z toho rána jí v paměti zůstaly jen zmatené výjevy a několik málo znepokojivých postřehů a vzpomínek.

Opustila Krasnegar v žáru léta, seděla tehdy s otcem a tetou Kade v kočáře a zdravil je více či méně, upřímně pobavený, ale nadšený dav měšťanů. Vrátila se za matného jarního rána, kdy slunce ještě chvílemi zakrývaly sněhové mraky. Z jedné strany ji doprovázel Andor a z druhé odporný prokonzul Yggingi. Lidé, kteří chtěli sledovat jejich příjezd, se museli nabalit do kožešin. Vykukovali zpoza okenic a ve tvářích měli zřetelně vepsán zoufalý šok z té invaze císařské armády, která zaplňovala ulice jejich města.

Obyvatele paláce narychlo sezvali do velké síně, která teď Inos připadala jako temná kasárna. I na těchto lidech byl patrný zmatek a pobouření. Jejich pozdravy byly strohé a uvítání neupřímná. Ve známých tvářích se objevovaly neznámé výrazy, ať šlo o starého kancléře Yaltauriho i mnohem staršího majordoma Kondorala, Matku Unonini a biskupa Havyiliho. Mezi všemi vynikala vysoká, ztuhlá postava faktora Foronoda. Jeho rozlícená tvář byla tak bledá, že se barvou přiblížila stříbrné přilbě vlasů, které ji rámovaly.

Jak malý jí teď Krasnegar připadal, jak nudný a zchátralý po vší nádheře, jakou zažila v Kinvale! Palác byl jako stáj. A když ji slušně poslali nahoru do odpočinkové komnaty a rozhlédla se kolem po všem tom nábytku z růžového dřeva, který s sebou před třemi roky přivezla teta Kade, zdál se jí ošuntělý, jen ubohá napodobenina toho, co mělo být pohodlné a elegantní. Ve skutečnosti se tady změnilo jediné – jen ona sama.

Projevovalo se to ve způsobu, jakým s nimi mluvila, jak se pohybovala, jak jim vracela jejich pohledy – odešla, ale nevrátila se. A nikdy už se nevrátí. Místo zůstalo stejné. Inos však byla někým jiným.

A potom všichni ti doktoři – ukláněli se, mumlali a vymlouvali. Jeho Veličenstvo bylo při vědomí a bylo informováno…

Tehdy vydala Inos svůj první rozkaz.

„Půjdu se na něho podívat sama!“ prohlásila a jejich protesty udusila v zárodku tím nejdůraznějším blýskavým pohledem, jaký kdy svedla. Umlčela jím Andora i nenáviděného Yggingiho. Dokonce i tetu Kade.

Samotnou ji překvapilo, že to vůbec fungovalo, ale nakonec všichni s jejím rozhodnutím souhlasili.

Vyšla po známém točitém schodišti bez doprovodu. Všimla si, jak po staletích používání mají schody zakulacené hrany, všimla si, zarazilo ji, jak je schodiště úzké a jak jsou kameny ve zdech vyleštěny nesčetnými róbami, které se o ně kdy otřely. V Kinvale bylo všechno tak nové! Vešla do šatny a vzpomněla si, jak to tam vypadalo za jejího dětství. Postel, ve které spávala, byla při severozápadní zdi, ale teď tam stál starožitný šatník. Z protějších dveří se vyhrnuli doktoři a ošetřovatelky, uctivě ji pozdravili, rychle přeběhli napříč místností ke schodům a po nich spěchali dolů. Když odešel poslední z nich, jako by ji naráz nohy nechtěly poslouchat, ale přinutila je, aby vykročily ke schodišti a k dalšímu výstupu.

Závěs kolem postele byl stažen na strany, místnost prozařovaly pronikající sluneční paprsky a Inos si v první chvíli pomyslela, že se přihodila nějaká nepochopitelná chyba či je terčem nevhodného, hloupého žertu, protože postel vypadala jako prázdná. Potom popošla blíž a… usmála se.

Proseděla u otce celé hodiny, držela ho za ruku, hovořila s ním, když toho byl schopen, a když nebyl, čekala, až se opět probudí nebo až ho přejde záchvat bolesti. Častokrát ztrácel souvislosti. Pletl si ji s její matkou.

Pravidelně do pokoje po špičkách přicházela zarmoucená Kade a mluvila na svého bratra, on ji ale někdy ani nepoznal. Vždycky se nakonec zeptala, jestli Inos něco nepotřebuje, a tiše vyklouzla ven. Ubohá teta Kade! Strávila týdny na koni, přejela celou tu nesmírnou pustinu a statečně při tom tvrdila, že to je největší dobrodružství jejího života a že o to nesmí přijít. S její postavou to ale neudělalo naprosto nic. Byla stále stejně zavalitá a teď ke všemu vypadala staře.

Ty momenty, kdy byl král při jasném vědomí, byly současně nejlepší i nejhorší.

„No tak, princezničko?“ zeptal se šeptem. „Našla sis nějakého hezkého muže?“

„Myslím že ano, tatínku. Ale nic jsme si neslíbili.“

„Musíš si být jistá…“ řekl a sevřel jí ruku. Pak začal mumlat něco o opravě altánku, který byl zbořen dávno před jejím narozením.

Vedle portrétu maminky, který někdo vyčistil, visela Inosina pastelová skica, kterou kreslil Jalon. Vypadala na ní absurdně mladě, úplné dítě.

Otec se jí zeptal na Kinvale a Inos se zdálo, že něčemu z toho, co řekla, rozuměl, ale pak zase mluvil o lidech, kteří už byli dávno mrtví, a o problémech dávno vyřešených. Když ho přepadl záchvat bolesti a ona mu nabízela, že zavolá doktory, odmítl. „Už toho víc nechci,“ řekl.

O mnoho později, po dlouhé chvíli ticha, najednou široce otevřel oči. Myslela si, že to je jen známka dalšího záchvatu, ale král vypadal, jako by si na něco vzpomněl. Upřeně se na ni zahleděl. „Chceš to?“ zeptal se naléhavě.

„Co mám chtít, tatínku?“

„Království,“ řekl. „Chceš zůstat a být královnou? Nebo bys raději žila v nějaké příjemnější zemi? Teď už se musíš rozhodnout a vybrat si! Je to hrozně brzy.“

„Myslím, že je to má povinnost,“ odpověděla. „Asi bych nebyla nikdy šťastná, kdybych utíkala před svými povinnostmi.“ Přisvědčil, i když se jí nepodařilo zcela zakrýt svoji nechuť. Proč jsem tak spoutaná, proč nejsem jak ostatní, obyčejní lidé? Nikdy jsem se neprosila o to být princeznou.

Pevně jí sevřel ruku. „Už jsi vyrostla!“

Přikývla a řekla, že si to také myslí.

„Takže se pokusíš?“ zeptal se. „Myslím, že to zvládneš.“ Nepokojně se rozhlédl po místnosti. „Jsme sami?“

Ujistila ho, že ano.

„Pojď ke mně blíž,“ řekl měkce. Naklonila se k němu a on jí do ucha pošeptal nějakou nesmyslnou věc. Překvapením sebou trhla, protože jí do této chvíle nepřipadalo, že by blouznil. Slabě se na ni usmál, jako by ho to stálo veliké úsilí. „Od Inissa.“

„Ano, otče,“ řekla zmateně.

„Zeptej se Sagorna,“ řekl nezřetelně. „Tomu můžeš věřit. Možná i Thinalovi, někdy, ale ostatním ne. Nikomu z nich!“

Pomyslela si, že to je hodně tvrdý verdikt nad všemi těmi služebníky, kteří sloužili Holindarnovi celý svůj život – jestli to byli oni, koho měl slovem 'ostatní' na mysli. A kdo je Thinal? Mluvil dál a jí všechno připadalo zmatené. Sagorn? Andor sice říkal, že se Sagorn vrátil poté, co odjela do Kinvale, ale ona ho tady zatím ani nezahlédla.

Otec na chvíli zmlkl, jak čelil návalu bolesti, pak náhle řekl: „Svolej Radu!“

„Později,“ odporovala mu. „Teď musíš odpočívat“

Zavrtěl hlavou. „Musím jim to říct.“ Právě v tom okamžiku vykonala teta Kade jednu ze svých návštěv a Inos jí řekla o otcově přání. Na Kade byly vidět pochyby, ale odešla, aby splnila, oč bratr žádá. Za chvíli se všichni dostavili – biskup, kancléř a šest dalších, ale král mezitím začal mluvit o lodích s obilím a bílých koních a Rada se po chvíli vzdálila.

Pak se zdálo, že plamínek jeho života rychle pohasíná. Jeho mlčení se prodlužovalo; ticho v pokoji rušilo jenom praskání v krbu a monotónní kvílení větru v netěsném západním okně. Vzpomněla si, jak ji ten plačtivý zvuk strašíval, když byla ještě dítě, a jak to okno celou tu dobu volalo po opravě. Jednou nebo dvakrát se jí zdálo, že zaslechla od stropu nepatrné vrznutí, ale připsala to své vyburcované představivosti. Když teta Kade opět přišla, požádala ji, aby poslala pro doktora, kterému potom dovolila zůstat v místnosti.

Ty to dokážeš, říkal otec. Seděla u postele umírajícího, dlouhý den se chýlil ke konci, chvíle, kdy byl král při vědomí, se zkracovaly a byly stále méně časté – a ona zřetelně cítila, jak v ní sílí zvláštní odhodlání, jako když proud obnažuje skálu.

Kvůli tobě se o to pokusím, tatínku.

Však ona jim ukáže! Tato myšlenka jí dodala sílu, kterou by v sobě nikdy nehledala. Počkala, vytrvala a neuronila ani slzu.

Stíny se prodloužily. Den se vytratil. Služebnictvo zapálilo louče. Dlouho po západu slunce, když se král už delší dobu vůbec nepohnul, vyjma nepatrného pozvedávání a poklesávání hrudníku, přistoupil k Inos lékař a položil jí ruku na rameno. Věděla, že je čas odejít. Políbila otcovu žlutou, vráskou tvář a zvedla se. Šla pomalu dolů, prošla oblékárnou a sešla do dalšího patra. Tam se zastavila u dveří odpočinkové komnaty, aby si promyslela, co má dělat dál.

2

Byla tam shromážděna celá rada i někteří další, všichni čekali ve světle lamp, protože okna už byla docela tmavá. Nikdo si nevšiml, že Inos stojí ve dveřích. Královny nemají čas na osobní smutek – musí se ujmout svého dědictví. Cestou často probírala tento problém s Kade i s Andorem. Přijme Krasnegar královnu? Mladičkou královnu? Impové ano, ti byli už rozhodnuti, ale co se tykalo jotnarů, u nich přetrvávaly pochyby. Otec jí sice předal vládu, ale neřekl to radě, na čemž by ovšem nemělo příliš záležet, protože další tah stejně patří Yggingimu, jehož armáda obsadila království. Jaký bude jeho postoj? Bude ji nutit složit slib věrnosti Jeho Císařskému Veličenstvu Emshandarovi IV?

Ve stoje či v sedě čekali už celý den. Ozýval se tichý hovor. Ve středu společnosti stál Andor v tmavě zeleném oblečení, štíhlý a vznešený, na impa příliš vysoký. On je klíčem ke království, pomyslela si. Když se vdám za Andora, Rada jej ráda přijme jako mého chotě. Je mladý, pěkný, schopný, je to osobnost. Zdálo se, že zaujal i Foronoda, který se spolu s ostatními usmíval jedné jeho historce, při které by se ve šťastnějších dobách smáli nahlas. Jestliže Andor byl klíčem, pak Foronod byl zámkem, protože byl jotun, nejspíš ten nejvlivnější z vlivných. Když správce přijme Andora za krále, pak ho nejspíš přijmou všichni, snad jen Yggingi ne.

Andor by se s ní sem přece nevracel, kdyby mu na tom nezáleželo.

Potom si jí všimli. Otočili se a hleděli na ni v soustrastném tichu. Byla tam Matka Unonini, oblečená celá v černém, s tváří bledou jako vždycky. Teta Kade ve svém stříbrnorůžovém hávu seděla hned u dveří jako hlídací pes. Budiž požehnána!

Objala tetu a nechala se obejmout kaplankou, která opět páchla po rybách. Inos nechápala, jak mohla mít kdy strach z téhle malé nemotorné farářky, která kolem sebe šíří věčnou auru omylnosti a smutného vyhnanství.

Jeden muž po druhém se jí uklonili a ona jim mlčky na oplátku přikývla. Foronod v tmavomodré róbě, zasmušilý, hubený, po zimě pobledlý, s bílozlatými jotunskými vlasy, které se odrážely na temném pozadí okna, starý kancléř Yaltauri, typický imp, malý a tmavý, směšný knihomol, i o mnoho starší majordomus Kondoral, který nepokrytě plakal, nevýrazný a nudný biskup Havyili i všichni ostatní…

„Už to nebude dlouho trvat," řekla jim.

Matka Unonini se obrátila a vyrazila ke schodům.

„Teď se musíš najíst, drahoušku." Kade ji odvedla ke stolu, prostřenému bílým plátnem, stříbrem a jemným porcelánem – jako malá oáza Kinvale v pusté Antark-

tidě, ale servírované dorty a pečivo působily mohutně a neohrabaně. A tam – zázrak zázraků! – nad ohněm se pohupovala obří stříbrná čajová konvice tety Kade, jako zapomenutý duch z dob jejího dětství. Ten den, kdy se setkala se Sagornem a převrátila samovar na podlahu – jak to od ní bylo absurdní, nevhodné a sprosté! – tatínek žertoval o tom, že mohla zapálit hrad. Tento nepříjemný, nečekaný a nevhodný útržek vzpomínek pořádně otřásl podstatou té citové vyrovnanosti, kterou teď dávala najevo, a téměř ji vyvedl z rovnováhy, ale Inos rychle odvrátila od konvice oči a začala mluvit. „Děkuji, ale nevím, jestli budu schopná něco sníst." Ovšem měla při tom ústa plná pečiva. Sedla si a cpala se dál, při tom pila silný čaj, který teta nalévala z té příšerné konvice, jež však už pro Inos nebyla ničím víc, než jen šeredným kusem nádobí.

Zvedla zrak a zjistila, že Matka Unonini se již vrátila. Inos pomalu vstala. Dostalo se jí dalšího rybinou prosáklého objetí.

„Insolan, mé dítě – tedy vlastně, Tvoje Veli…" chraptivý hlas se kaplance jaksi zadrhl a potom spustila o zápase ve vážení duší a jak Dobro v případě jejího otce výrazně převýšilo to zcela nepatrné Zlo a všechny ty další otřepané kondolenční fráze. Inos ji brzy zarazila.

Už je po všem a ona před nimi nehodlá brečet. Ve své podstatě to bylo vysvobození. V každém Zlu je něco Dobra.

Kromě jiných tam postával také jakýsi medik, který nervózně přešlapoval a vůbec byl očividně v rozpacích.

„Co si přeješ?" zeptala se jej.

Zamumlal něco o tom, že by se mělo tělo vystavit. Vzpomněla si, jak byla její matka po smrti vystavena ve velké síni a kolem már proudily zástupy občanů Krasnegaru. Řekla mu, aby se pustili do příprav poslední pocty zemřelému králi. Měla pocit rozdvojení – část její osoby jakoby stála stranou a pobaveně sledovala, jak se mistrovsky ovládá. Následovalo objímání od Kade i kaplanky, vřelejší objetí od Andora, poklony a nejasné mumlání od ostatních mužů. Matně si uvědomovala, že lidé přecházejí přes místnost ke schodišti do královské ložnice. Za nějakou chvíli snesli tělo dolů, alespoň si to myslela, protože se odvrátila a snažila se tyto nezbytné nepříjemnosti nevnímat. Pak začal kdesi daleko zvonit velký hradní zvon, pomalu, tlumeně a ponuře.

Nakonec všichni sloužící odešli, dveře nahoru se konečně zavřely a Inos už dál nemohla ignorovat svět kolem. Čekala ji ještě dlouhá noc. Obrátila se čelem ke shromážděným a spatřila nového příchozího – odpudivého prokonzula Yggingiho s hranatou hlavou.

Král byl mrtev a už se slétají havrani. Jako vždy měl prokonzul na sobě uniformu, pod jednou paží třímal přilbu, druhou ruku měl palcem zaháknutou za velice zdobným a nevkusným pásem, na němž se klimbal meč značící jeho úřad. Bojím se ho, pomyslela si, ale jenom jeho. Cokoliv nebo kohokoliv jiného zvládnu.

„Faktore?" řekla, protože věděla, že Foronod je z celé rady nejschopnější. „Co dál? Město se o tom musí dovědět."

Foronod se uklonil, ale neřekl nic.

To jí tedy moc nepomohl.

„Nuže?" naléhala. „Kdypak budu prohlášena za královnu?"

Vrásčitá faktorová tvář zůstala bez výrazu, ona ale dokázala pod tou jotunskou bledou maskou vycítit plamen vzteku. „Takové rozhodnutí očividně není v současné chvíli v pravomoci Rady tvého zesnulého otce, slečno.“ Jako by slova odsekával sekerou. „Císařské jednotky obsadily město i palác. Seržant Thosolin a jeho muži byli odzbrojeni a uvězněni. Navrhuji ti tedy, abys adresovala svou otázku prokonzulovi Yggingimu.“

Opět se uklonil a couvl až ke stěně.

Inos překonala šílenou chuť rozbrečet se anebo skočit Andorovi do náruče. Já sama jsem toho ukrutného lovce přivedla do své země a nyní se mu musím postavit a bojovat s ním. I když je to zrůda, její hrdlořezové mají mé království pod kontrolou. S očekáváním a chladně – alespoň doufala, že chladně – se obrátila k prokonzulovi.

Sklopil hlavu v náznaku úklony. „Možná bychom si měli pohovořit v soukromí, Výsosti?“

Andor i teta Kade začali protestovat.

„Výsosti?“ opakovala po něm Inos.

Spatřila v jeho prasečích očičkách pobavenou jiskru. „Omlouvám se – Veličenstvo.“

No proto! Tohle by mohl být první bod pro mne. „Samozřejmě, Excelence,“ řekla. „Následuj mne.“

S hrdě vztyčenou hlavou kráčela ke dveřím, kudy se šlo nahoru. Uvědomila si, že je stále oblečená do zabláceného jezdeckého oděvu a v tu chvíli si přála, aby na sobě měla dlouhou róbu, kterou by mohla efektně roztočit. Nejspíš mám i hrozně neupravené vlasy, no, ale aspoň nebrečím. Dupala po schodech nahoru do převlékárny, což byla místnost zaplněná nábytkem se spoustou zásuvek a jedním velkým gaučem. Ve skutečnosti to bylo pouze skladiště nepotřebných věcí. V létě to tu musím nechat vyklidit. Bylo zde jen pár svíc, a tak místnost zůstávala ponurá a plná stínů – to se bude hodit, protože šero pomůže zakrýt výraz její tváře. Bylo jí jasné, že Yggingi je mnohem zkušenější vyjednavač než ona. Ale nebylo o čem jednat, Yggingi se chystal diktovat rozkazy.

Postavila se za lehátko, otočila se k němu a řekla: „Prosím, poslouchám.“

Stále svíral svoji hloupou přilbu a jeho výstroj se třpytila tuctem odrazů plamínků svíček. Byl to hranatý, mohutný, tvrdý muž – zabiják. Přistoupil až těsně k ní, jako by se ji snažil vyděsit.

„Dostala jsi je?“

Otázka ji přišla nesmyslná. Jen pootevřela rty, ale nepromluvila.

„To Slovo!“ vyštěkl.

„Jaké slovo?“

Zlostí zrudl. „Řekl ti otec Inissovo magické Slovo?“

Užuž se chystala říci 'Ne!', když si uvědomila, že mezi spoustou nesrozumitelných řečí se její otec zmínil i o Inissovi.

Yggingi postřehl, že zaváhala, a obnažil zuby v úsměvu. „Víš, co to znamená?“ zeptal se tiše.

Zavrtěla hlavou.

Přistoupil o další půlkrok, a když se jí chtěl podívat do očí, musel sklonit hlavu. Jeho kyselý dech jasně prozradil, že palácový vinný sklep byl už osvobozen.

„Máš tři věci, které mají nějakou cenu, děvčátko. První je velice pěkná postava. Nemusíš se mnou souhlasit, ale takové, či téměř takové, se dají najít skoro všude. Za druhé máš království – tedy, tak trochu máš království. Nikdy jsem neuvažoval o tom, že bych je chtěl, a teď, když jsem je viděl, už vím určitě, že je nechci. Rozhodně nestojí za to, abych kvůli němu bojoval, ale bylo mi řečeno, že jotnaři jsou už na cestě sem, a tak možná přece jen budu muset válčit. Ale ta třetí věc, kterou máš, ta je opravdu cenná, je to Slovo. A to je to, co chci! Přišel jsem sem kvůli němu!“

Nesmysly! Pochybovala, že by si dokázala vzpomenout na některou z těch zmateností, které otec říkal. Ale jestli si tahle zrůda myslí, že něco mám a chce to…

„Jak moc je cenné?“

Zasmál se. „Cennější než tvůj vzhled. Než tvá nevinnost. Než tvůj život. To všechno je ve srovnání s hodnotou Slova naprosto bezcenné!“

Snažila se potlačit děs. Očekávala, že jí nařídí, aby se vzdala svého dědictví nebo možná aby ohlásila své zasnoubení s Angilkim. Na nějaký takovýhle nesmysl se Slovem vůbec nebyla připravená. „Nerozumím. Můj život za nějaké Slovo?“

„Ty asi nevíš, kdo platí mé oddíly, že? Tvoje drahá teta, nebo čím vlastně je – vévodkyně z Kinvale.“

Ekka! Takže to byla přece jen ta proklatá bába! Inos se pokusila přetavit svůj strach ve vztek, ale nepodařilo se jí to. Nemohla ze sebe vypravit ani slovo.

„Dostal jsem dva tisíce imperiálů, abych vás sem přivedl, a nádavkem ještě všechno, co vymačkám z Krasnegaru. A za to všechno chce jenom tebe s tvým Slovem. Mám tě poslat zpátky, aby ses provdala za jejího choromyslného synáčka.“

„Nikdy!“

Zachechtal se. „Souhlasím. Tenhle obchod se mi nikdy nelíbil. Ostatně ani to nejde. Uzavřel jsem přece cestu do Kinvale, že?“

Jen na něj tiše zírala. Snažila se zachovat si sebeovládání. Stál v uličce mezi stěnou a gaučem, nemohla odejít.

„Neexistuje odsud žádná cesta, dokud nepřiplují lodi,“ řekl. „Abych uzavřel cestu, vydráždil jsem gobliny. Chtěl jsem tím zabránit několika svým přátelům, aby šli za mnou. Taky to ale znamená, že se nikdo nemůže dostat ven! Jsme v pasti!“

„Kolik?“ řekla s náhlou nadějí. „Kolik chceš jako výkupné za Krasnegar?“

Znovu se zasmál. „Jenom to Slovo! Stačí, když mi ho dáš, a já uchráním Krasnegar před jotnary. Musím to Slovo mít!“

„Proč?“ Musel se úplně zbláznit! Rozhodně má v očích velice zvláštní výraz.

„Protože jsem voják! Mám talent k hubení parazitů a se Slovem…“ Vtom pochopil, že mu nerozumí. Otočil se, šel ke dveřím a zamkl. Pak položil přílbu na křeslo a šel k ní. Ustupovala, až konečně narazila do zdi. Popadl ji za ramena a rozesmál se, když viděl, jak je vyděšená. Olízl si rty.

„Už začínáš věřit, že to myslím vážně? No, udělám ti nabídku, princezničko. Dej mi to Slovo a já dohlédnu na to, že budeš prohlášena královnou. Budu bránit tvůj trůn před Kalkorem i před zdejšími rebely. Slíbím ti, že ti neublížím. Vezmi si toho Andora, jestli chceš – mně je to jedno. Jestli ale ne, tak začnu tím, že ti zlomím tvůj pěkný nosánek. A budu pokračovat tak dlouho, až se nenajde nikdo, kdo by si vzal to, co zbyde. Domnívám se, že moje nabídka stojí za zvážení, co myslíš?“

Byla to mimořádná nabídka. Bylo to lepší, než kdy doufala. Pokud by za ní stála Yggingiho ozbrojená síla, nikdo by se nikdy nemohl odvážit zpochybňovat její vládu. Může mu ale věřit? A dokáže si vzpomenout na všechny ty zmatenosti, které jí říkal otec? A pozná z toho Yggingi to správné Slovo, když k tomu přidá nějaký svůj blábol.

„No tak?“ zakřičel. Zaryl jí prsty hluboko do ramene. Pokusila se mu vytrhnout a užasla nad tím, jakou má sílu.

„Já…“

Vtom se ozvaly nějaké zvuky. To bylo shora?

Yggingi zvedl hlavu a přeměřil si strop, pokrytý stíny. „Co to bylo?“

Nevěděla, zrovna jako on. Znělo to, jako kdyby v ložnici nad nimi někdo hýbal nábytkem. Myslela si, že všichni lékaři a sloužící už dávno odešli. Yggingi, v obličeji brunátný podezřením, se otočil a pochodoval ke dveřím, za kterými bylo schodiště do ložnice, a za chůze tasil meč.

Inos utekla ke druhým dveřím a začala zápasit se zámkem. V jedné hrůzné chvíli si už myslela, že nedokáže otočit klíčem, ale pak se přece pohnul. Dveře se rozevřely dokořán, a jak jimi vyběhla, padla do rukou Andorovi.

Vlastně jen do jedné, neboť v druhé držel meč. „Jsi v pořádku, miláčku?“

„Ano,“ řekla. „Myslím, že ano.“

Zavřel dveře a objal ji oběma rukama, meč jí držel za zády. Tím líp! Pokusil se ji políbit, ale bála se, že by tím polibkem přerval poslední vlákno, které ji ještě drželo pohromadě, a proto odvrátila hlavu. Ale bylo to překrásné, když ji takhle svíral v náručí.

„Je příšerný!“ mumlala do Andorova ramene.

„Ten nejhorší z lumpů,“ souhlasil. „Jdi dolů za ostatními. O prokonzula se postarám sám.“

Odlepila se od něj. Zděšeně vyhrkla. „To ne, Andore! Je to voják…“

Andorovi se v sebevědomém úsměvu zablýskly zuby. „Nebudu v žádném nebezpečí. Naopak, bude to rozkoš.“

„Budeš s ním bojovat?“

„Mám na to dostatek schopnosti, moje princezno. Jenom to nerad dělám před svědky, takže jdi radši dolů.“

Nikdy jí neřekl, že absolvoval nějaké souboje – je prostě úžasný! Ještě nikdy se nikdo nenabídl, že pro ni bude zabíjet. Na chvíli jí projel záchvěv hysterie, ale překonala ho. „Ne, Andore! Má tady dva tisíce mužů. To nesmíš!“

„Tohle je možná moje jediná šance, kdy s ním budu na chvíli o samotě, Inos.“

„Ne! Já ti to zakazuji!“

„Jak si přeješ.“ Zklamaně zasunul svůj meč do pochvy. „Uvědom si, že on je jenom ten první.“

„Cože? Nerozumím ti.“

„První, kdo jde po tvém Slově Moci. Všichni vědí, že krasnegarští králové dědí jedno z Inissových slov. Každý si domyslí, že ho máš ty, ať už je to pravda, nebo ne.“

O krok od něj odstoupila. „Já tomu nerozumím.“ Vtom ji napadlo, že prokonzul se nějak dlouho nevrací.

„Trvalo by příliš dlouho, než bych ti všechno vysvětlil.“ I v temnotě úzkého schodiště bylo patrné, jak po jeho krásné tváři přejel stín obavy. „Nesmíš to Slovo nikomu říct!“

„Ne,“ řekla.

„Nikomu!“ opakoval. „Je velice nebezpečné, když Slovo znáš, ale ještě nebezpečnější, když je někomu řekneš.“

„Ano,“ řekla, i když vůbec nic nechápala. „Budu si to pamatovat“

Chvíli pozorně studoval její tváři „Proti tomu nebezpečí není žádná skutečná obrana, Inos, ale jednu věc, která by, snad alespoň trochu pomohla, bys přece jen mohla udělat. Yggingiho by to možná trochu zarazilo. Každopádně by mu to bránilo v přímém útoku.“ Teď už byla zmatená úplně.

„Co tím myslíš, Andore?“

„Vezmi si mě za muže. Dole čeká kaplanka. Může nás oddat ještě dnes večer. Hned.“

„Andore!“ Opět docela ztratila řeč. Příliš mnoho věcí se dělo příliš rychle. Nakonec řekla: „Miláčku, to je sice skvělý nápad, ale já se nemohu rozhodnout pro něco takového hned teď. Navíc by ses tak dostal do nebezpečí i ty!“

„Ne!“ řekl rozrušeně. Vzal ji za ruku a odváděl ji dolů úzkým schodištěm. Mluvil rychle, jako by ho to všechno zrovna napadalo. „Faktor tvrdí, že Kalkor už se blíží, aby se zmocnil pro sebe koruny. Bude tady hned, jak roztají ledy. Je ukrutný. Ať si Yggingi říká, co chce, Kalkor impy rozdrtí a vyžene je pryč. A pak si tě bude chtít vzít.“

„Myslela jsem, že už je ženatý!“ protestovala ještě dřív, než si vzpomněla, co teta Kade jednou řekla o šlechtě z Nordlandu.

A Andor jen potvrdil, co slyšela od Kade. Byli už na dolním konci schodiště, před odpočívárnou, kde stále všichni čekali, jaké prokonzul stanoví podmínky.

„Kalkor mění manželky jako košile. Možná častěji. Ale pokud budeš provdaná za mě, tak si tě nebude moct vzít.“

„Takovou drobnost by ale asi uměl vyřešit.“

„Pokud by mě dokázal najít.“ rozesmál se Andor. „Jenomže v tom, jak zmizet, se náramně vyznám. Ty to nechápeš, Inos? Je tvoje jediná šance! Vezmi si mě a já zmizím – věř mi, že mi to nedělá žádné zvláštní potíže, ale teď nemám čas ti to vysvětlovat. Necháme jotnary, ať tady pobijí impy, a na jaře spolu pojedem zpět do Impirie.“

Znovu jí přišlo divné, proč je Yggingi nepronásleduje dolů po schodech. „Tak bych ale ztratila své království! Ne drahý, mám povinnosti.“

Zasmál se, spíše to slyšela, než viděla v té temnotě. „To tě ctí!“ řekl uznale. „Inos, miluji tě! A jestli ti tolik záleží na království, potom je pro tebe budeme muset zachránit. A věř mi, že nejlepším prvním krokem bude, když si mě vezmeš!“

Má pravdu, říkala si. A vtom před ní poklekl na koleno. „Královno Inosolan, vezmeš si mě za muže?“

První myšlenkou bylo, že je špinavá a utahaná, že má na sobě jezdecké šaty a že se třese na promrzlém schodišti, osvětleném jedinou svíčkou. Všechny ty úžasné róby, které nosila v Kinvale v tanečních sálech, na terasách v měsíčním svitu – žádná z nich nevyprovokovala nabídku k sňatku. A tatínek… Tvrdě si poručila, že už před jeho otázkou nesmí uhýbat. S Andorem se dokáže postavit všem a všemu.

„Ano,“ zašeptala.

Vyskočil a tentokrát ji políbil. Och, Andore! Proč jen ho nezavolala, aby se mohl setkat s otcem? Andor, Andor! Silný, spolehlivý a…

„Pak tedy rychle!“ Podíval se nahoru, takže i on určitě dumal, co asi zdrželo toho vojáka. „Teď moje drahá? Právě teď?“

„Ano!“ Otevřela dveře a vešli dovnitř. Držela Andora za ruku. Kolem celé kruhové komnaty stáli překvapení diváci. Povstali skoro všichni, kteří seděli na zašlých pozlacených křeslech z růžového dřeva.

„Tvoje Výsosti, Tvoje Svatosti, Matko Unonini, pánové,“ řekl Andor. „Královna Inosolan souhlasí s tím, že se stane mou ženou.“

Snažila se zachytit, jak na toto prohlášení reagovali všichni přítomní – impy, jak se zdálo, její volba potěšila. Každopádně kancléř Yaltauri se uklonil. Biskup Havyili spal. Foronod se zamračil, ale to dělal často, takže se jí na tom nezdálo nic divného. Jen Kade – ta se ani neusmála.

Ať jsem královna nebo ne, teta Kade je teď moje poručnice, dokud nebudu plnoletá. Nebo to u královen neplatí? Jak můžu být někomu podřízená a přitom se chopit vlády jako královna? Inos vedla Andora směrem k tetě.

„No tak, teto, to nám ani nepogratuluješ?“

Kade těkal pohled z Andora zpět na Inos. „Jsi už pevně rozhodnutá? Připadá mi to přece jen… příliš brzo…“

„Už jsem se úplně rozhodla!“

Teta se přece jen dokázala usmát. „Pak vám tedy rozhodně blahopřeji.“ Ale nevypadala, že by to myslela tak *rozhodně*, spíš se zdálo, že *nejistě*.

Objali se.

Yggingi pořád nikde? Možná bychom stihli to, co navrhuje Andor – okamžitě se vzít, dřív, než se prokonzul přiřítí, aby nám to překazil. „Kaplanko?“ řekla Inos. „Oddej nás!“

To vyprovokovalo všemožné reakce. Tetina růžová tvář zbledla téměř tak, že vypadala jako její stříbrná róba. Inos nikdy předtím nic takového neviděla. Matka Unonini naopak zrudla. Ozval se překotný šum šepotu.

„To je velice… eh… neobvyklé,“ řekla teta Kade. „Tvůj otec sotva… je to příliš brzy. Rozhodně byste měli nějaký čas počkat, moje drahá.“

Inos mrkla na zavřené dveře. „Mrzí mě, že se to musí udělat takhle, ale Andor a já si myslíme, že je to tak nejrozumnější. Co nejdříve! Je to státní záležitostí. Kaplanko?“

Matka Unonini se nepohnula z místa kde stála. Mračila se víc než kdy jindy. „Inósolan, vzpomínáš si, co ti řekl ten Bůh? Pamatuj na lásku. Pamatuješ na lásku?“

Inos se podívala na Andora. On shlédl na ni. Usmáli se.

„Och, ano!“ řekla.

„Myslím si, že byste měli počkat –“

Inos nenechala kaplanku domluvit „Ne!“ zakřičela. „Hned teď! Dřív, než se vrátí prokonzul! Rychle!“

Matka Unonini se celá jakoby nahrbila. Hledala podporu u princezny Kade, která stála vedle ní. Teta se kousala do rtů, pak zamumlala: „Třeba to bylo jen vhodné varování.“

Kaplanka vehementně zavrtěla hlavou. Přítomní muži se většinou mračili nad tím, jak nevhodně a s nedůstojným chvatem se chce Inosolan vdávat. Inos napadlo, zdali neměla žádat Radu o povolení, ale pokud o tom oni sami nezačnou, ona se jich rozhodně ptát nebude.

Koneckonců tu hroznou kaplanku nepotřebuju. Obracet se na ni byla vážně chyba. Pevně sevřela Andorovo zápěstí a vedla ho přes místnost k biskupovi Havyilimu, který mírumilovně dřímal na pohovce. Byl nechvalně známý tím, že dokáže usnout kdekoliv, i v sedle na koni, jak říkal její otec.

„Svatosti!“

„Hmm?“ Jeho Svatost otevřela oči.

„Oddejte mě!“

„Cože?“ Užaslý biskup se pracně postavil – stará, obtloustlá a smutně nezajímavá figurka.

„Oddejte nás!“ Zakřičela Inos a dupla si. „Je to v zájmu státu! Spěchá to! Teď hned!“

Rozechvělý, ale poslušný biskup začal nejasně blábolit, „Drazí přátelé…“

„Tohle přeskočte!“ zahřměla Inos. Yggingi už musí být na cestě. „Začněte hned s tím důležitým!“

Diváci opět zamručeli. Biskup jen hekl a na chvíli se zdálo, že se chce hádat. Pak si to ale rozmyslel, „je zde přítomen někdo, kdo by mohl vznést jakoukoliv námitku, proč by tento muž a tato žena neměli být spojeni do posvátného svazku?“

Milosrdně neudělal pauzu pro odpovědi. „Potom ty, eh…“

„Andor.“

„…Andore, bereš si tuto…“

Hlas se mu vytratil, nastalo hrobové ticho. Jeho pohled směřoval někam za Inos. Dveře se rozletěly. V hrůze se prudce obrátila.

Dveře se pomalu se otevřely a vešel…

Nemožné!

Byl to druhý největší šok toho hrozného dne.

Neohrabaně se uklonil směrem k ní přes celou šířku místnosti. Polkl a zaváhal. „Je mi líto tvého otce, Inos – Tvoje Veličenstvo,“ řekl drsně. „Moc mě to mrzí.“

V ruce držel Yggingiho důstojnický meč.

3

První promluvil Foronod: „Zloděj koní!“ a tudíž to opravdu byl Rap.

Už to nebyl špinavý goblin z lesa. Byl oholený a čistý, cop hnědých vlasů by se dal řezat pilou, ale byl čistý, jak jen to bylo možné. Měl na sobě starý kabátec, který mu příliš nepadl, a mnohokrát spravované šedé vlněné kalhoty. Jenom ta zbraň, kterou držel, a přísterné hnědé tetování kolem očí dávaly tušit, že je někým jiným než zapomenutým povalečem z tichého, mírumilovného Krasnegaru. V bledé tváři měl trochu nervózní, jakoby nemocný výraz.

Opravdu držel prokonzulův meč!

Inos cítila, jak se jí jakési nadpřirozené prstíky probírají vlasy na zátylku – že by to byl duch? Proč by mě měl pronásledovat právě Rapův duch?

Zdálo se, že všichni v místnosti zkameněli.

„Kde je prokonzul Yggingi?“ zeptal se Foronod.

Rap se podíval na meč. „Takhle se jmenoval?“ Odkašlal si, jako by se mu dělalo zle od žaludku. „Je mrtev.“

Ne, to není duch. Inos si s úlevou oddychla. Je to Rap.

Pomalu na ně dopadal šok, když jim začaly docházet důsledky jeho sdělení, a podivné záblesky v očích dávaly vědět, že si všichni pokoušeli domyslet, co tato novinka znamená – ve městě jsou dva tisíce císařských vojáků a jejich vůdce byl zavražděn?

„Rape!“ řekla Inos. „Tys to neudělal!“

Zlostně trhl hlavou. „Ale pomohl jsem!“

Ze stínu chodby vykročil další mladík, menší a mohutnější, s tmavě olivovou kůží a krátkými černými vlasy, velkýma ušima a dlouhým nosem. Měl na sobě jen vysoké boty a kalhoty, od pasu nahoru byl nahý a přítomní zasyčeli odporem nad takovou vulgárností.

Zeširoka se usmál a ukázal své dlouhé bílé zuby. Držel kamenný nůž – hrdě, jako kdyby se dětsky vychloubal. Ruka i ostří se leskly čerstvou krví.

„Tohle je Kuře z kmene Havranů,“ řekl Rap. „Právě pomstil svou vesnici, kterou váš prokonzul vyvraždil.“

„Myslel jsem si, že goblini dávají přednost uvazování svých obětí,“ poznamenal chladně Andor.

Zdálo se, že teprve teď si Rap povšiml jeho přítomnosti. Pohled sklouzl dolů na spojené ruce Andora a Inos, pak se jim zahleděl zpět do tváří. „Tohle byla výjimka. A já mu to nevyčítám.“

Foronod se přesunul ke dveřím, které vedly dolů.

„Stůj!“ křikl na něj Rap a trochu pozvedl meč.

Inos se rozhlédla místností. Jen Andor měl zbraň. Yggingiho vojáci odzbrojili celé město. Správce se skutečně zastavil. Obrátil se zablýskal očima na Rapa, který se začervenal.

„Pane… pane, jednou jsem vedl tvé povozy, vzpomínáš? A to mi zkazilo život. Teď potřebuji tvou pomoc… pane.“

Foronodovy modré oči byly chladné jako vrcholky ledovce. „Mám pomáhat zloději koní? Vrahovi?“

„Pane!“ zaváhal Rap. „Pane, když jsi slyšel, že jsem to byl já, kdo ukradl koně… nepřekvapilo tě to trochu?“

Ledově modré oči na něho chvíli upřeně hleděly. „Možná mě to překvapilo.“

„Tak mi dej možnost, abych to všechno vysvětlil,“ skoro žadonil Rap. „A musím to udělat hned, protože je tady ještě jeden zloděj koní – a vrah.“ Ukázal při tom mečem na Andora. „Zeptej se ho, co udělal s doktorem Sagornem.“

Strnulé ticho. Potom Andor sevřel ruku Inos a odvedl ji vedle Kade. „Myslím, že byste měly raději zůstat na chvíli tady, dámy,“ řekl chladně. „Možná to bude trochu nebezpečné.“

„Nebezpečné?“ zopakovala zmateně Inos. Že by Rap měl byt nebezpečny?

Pak jí zmatená hlava začala pracovat zase normálně. „Rape!“ řekla. „Jak ses sem mohl dostat až z Pondague?“

Rap byl tou otázkou překvapen, zprvu nechápal, pak se mu po tváři rozlil úsměv. „Běžel jsem.“

„Inos, miláčku,“ řekl Andor, „Myslím, že tohle doopravdy není ten chlapec, kterého jsi znala.“ Posměšně odfrkl. „Běžel? To je přece jasný nesmysl. Kaplanko, Svatosti, myslím, že tady máme démona. Ukázal se nám už v horách, když jsme jeli sem. Jsem si jistý, že nás nikdo nemohl na cestě předhonit.“

Inos se zadívala na Rapovy nohy. Od minulého léta vyrostl a ve tváři byl hubenější, ale pod látkou kalhot se rýsovaly mohutné pevné svaly stehen a lýtek. Běžel?

Jak se zdálo, všichni ostatní s jistou úlevou nechali Andora, ať si s tou situací poradí sám. Vykročil směrem k Rapovi. „Teď ty – ať už jsi lidská bytost, nebo démon – polož ten meč na stůl. Budeš spravedlivě souzen. Mám pravdu, kancléři?“

Ticho, nic se nedělo. Rap jen stiskl čelisti o trochu pevněji, ale neřekl ani slovo. Goblin se jen usmál. Pohled mu přeskakoval z jedné tváře na druhou.

Foronod se mohutně mračil. „Ven s tím! Co to naznačuješ o doktoru Sagornovi?“

Rap odpověděl, aniž by spustil z Andora oči. „Jenom dva z nás odsud odjeli, pane. Musíš to vědět podle výstroje, kterou jsme sebrali – sedla a houně. Já jsem nikdy nebyl tady nahoře, v téhle části paláce, ale Andor tu byl. Co udělal s doktorem Sagornem?“

Správce se podíval na Andora, který jen řekl: „Nic o doktoru Sagornovi nevím. Odjel jsem sám, na dvou koních, které jsem zakoupil v dobré víře. Jak jsem už řekl, neměl jsem ani tušení, že jsou kradení. Koupil jsem je od tohohle mládence, nebo co vlastně je.“

Foronod se zamyslel a řekl: „Musí být soud. Prokonsul je mrtev a jeho vojáci se budou dožadovat vydání pachatele.“

Opět se obrátil ke dveřím, ale Rap ho znovu zarazil. „Stát!“ Podíval se na Inos a řekl pevně: „Promiň Inos. Musím to ale udělat. Faktore, dlužíš mi trochu víc času. Zamkni dveře, prosím tě, aby nemohl utéci. Ten muž je čaroděj.“

Ve zmatku a hluku, který nastal, musela Inos křičet „Rape, už přestaň! Znovu jsi urazil pana Andora a já už to nestrpím! Je to jemný kavalír a já se za něj chystám provdat.“

Rap zavrtěl hlavou a zdálo se, že mu není zrovna nejlépe. „Opravdu je mi to líto, Veličenstvo, moc mě to mrzí, ale musím. Kéž by to mohlo počkat na pozdější dobu… No, ale musím to udělat teď!“

„Co musíš udělat?“ zeptal se měkce Andor.

Rap se znovu prosebně obrátil k Foronodovi. „Pane, jestli jsem pro tebe někdy něco udělal, zajistíš prosím tě ty dveře?“

Správce se stále mračil, ale pokrčil rameny a šel ke dveřím, vedoucím dolů. Cestou uchopil masivní svícen. Zamkl dveře, obrátil se a stál k nim zády. Svícen držel napřažený jako kyj.

Inos zachytila Andorův bolestný pohled a zlostně vyjekla: „No tak, Rape!“

„Prosím, všichni ustupte stranou,“ řekl Rap. Vzápětí všichni od Andora uprchli ke stěnám, takže zůstal stát osamocen uprostřed místnosti. S předstíraným nezájmem si rozepnul plášť a přehodil ho přes opěradlo křesla.

Předváděl všem, jak má šlechtic reagovat na takovou drzost. Inos na něj byla velmi hrdá.

„Inos – chci říct, Veličenstvo.“ Rap se začervenal nad svou chybu. „Když se tento muž dostane do nebezpečí, změní se v něco jiného. Je to jediný způsob, který znám, jakým ho můžu odhalit. Mrzí mě to.“

Inos nad tou šíleností zalapala po dechu. Místností se rozléval tlumený šepot. Princezna pociťovala nesmírný žal. „Ach, Rape! Co se jen stalo s tím starým Rapem, kterého jsem znala? Byl to normální, zásadový kluk, skoro bez fantazie, který nikdy nepropadal bláznivým podezřením a iluzím. Záleželo mi na něm! Já… měla jsem ho ráda.“

Rap velmi zbledl. Olízl si bezkrevné rty a řekl: „Promiň, Inos,“ tak slabě, že to sotva zaslechla.

Nejméně vyvedený z míry byl v celé místnosti Andor.

„Chystáš se mě vyzvat k souboji, mladý muži?“

„Tak nějak,“ řekl Rap.

„Jenom ty, nebo společně se svým gobliním kamarádíčkem?“

Rap zakroutil hlavou. „On ne.“ Obrátil se ke goblinovi a vyhrkl na něj pár slov v jeho jazyce. Kuře pokrčil rameny a poodešel stranou. Tím se přiblížil ke starému Kondoralovi, který z něj byl hrozně vyděšený a snažil se dostat z goblinova dosahu.

„Tak, pojď.“ řekl Andor. „Když ten meč nechceš položit sám, musím tě k tomu přinutit, protože jsem tady jediný ozbrojený.“

„Dobře víš, že jsi mnohem lepší šermíř než já.“

Andor pokrčil rameny. „Jak bych to mohl vědět, i když předpokládám, že ano, ale necháme se překvapit.“

Rap byl zhnusen. „Víš to dobře už teď. Sám jsi mi dával lekce. Copak ses jejímu Veličenstvu nepochlubil?“

Inos věděla, že se Andor neobával souboje s Yggingim, profesionálním vojákem. „Miláčku,“ řekla tlumeně, „prosím tě, pokus se ho nezranit víc, než bude nezbytně nutné.“

Andor nejspíš její tichou prosbu neslyšel. Ostří jeho meče vyjelo z pochvy. Třpytilo se jak zlatý plamen. „Poslední šance! Polož zbraň.“

Rap zavrtěl hlavou. „Tohle jsem už od tebe jednou slyšel, Andore – pamatuješ? Už žádné dřevěné meče, tak jsi to řekl. A taky jsi povídal něco o zisku a o cenách, které se musí platit. Takže teď jedeme naostro – teď se ukaž! Tohle jsou celá pravidla. Připraven?“

„Ano!“ Andor vykročil kupředu. Dveřmi za Rapovými zády vklouzl dovnitř velký šedý pes, či spíš vlk. Upřel své žluté oči na Andora a útočně naježil srst. Inos se slyšela vykřiknout. Chtěla vyskočit, ale teta Kade ji pevně popadla za zápěstí. Palácoví psi vždycky chodili za Rapem.

Andor ztuhl. Pozvedl levou ruku k pravému rameni a zakryl si tak paží krk.

Rap pohnul rukou a ta příšera se sunula dál dopředu, k Andorovi, který nyní začal ustupovat, i když meč dál držel pevně před sebou.

Potom narazil bokem na stůl a dál už ustoupit nemohl. Jako kdyby to byl smluvený signál. Pes se vymrštil a letěl přes celou místnost po jeho krku jako stříbrný šíp. Andorův úder mečem byl beznadějně pomalý, naštěstí pro něj jeho levá paže byla dostatečně vysoko, aby zachytila útok tesáků. Muž i zvíře se svalili přes stůl a ozval se celý sbor výkřiků. Stůl se převrátil, čínský porcelán a stříbrné příbory i meč se ocitly na zemi. Dvojice se překulila a buchla sebou o podlahu. Kade pustila Inos, udělala jeden krok a mistrně zachytila hořák zpod čajové konvice, která se převrátila. Inos rychle uskočila, aby se vyhnula velké sprše čaje, z níž většina směřovala na hlavu Biskupa Havyiliho. S uspokojením zaznamenala, že tentokrát hradu nehrozí vyhoření do základů, ale to už společně se svou tetou ustupovaly před zuřící skrumáží, která se valila k jejich nohám. Všichni něco křičeli, ale Matku Unonini bylo slyšet nejvíc. Zápasící dvojice se svíjela v usilovné snaze toho druhého zabít. Bylo slyšet, jak vlk kouše a trhá Andorův oděv. Pak Rap křikl: „Blešoune!“

Pes se okamžitě uvolnil a odcouval, přitom ale stále vrčel a cenil tesáky.

Muž na podlaze však nebyl Andor. Křik v místnosti zesílil.

Slýchávala romantické příběhy o nešťastné ženě, která smutkem zešílela. Inos přemítala, jestli se náhodou taky nezbláznila, protože to, co viděla, zcela jistě nemohla být skutečnost!

Ten chlap byl obrovský. Andorův elegantní zelený kabát a kalhoty byly tu a tam popraskané ve švech. Na mnoha místech byly potrhané a otvory bylo vidět kůži s chomáči žlutých chlupů. Z levé paže mu crčela krev, hruď měl rozdrásanou a také se z ní valila krev. On sám však už seděl a zdálo se, že si ani není svých zranění vědom. „Tohle je Darad!“ řekl smutně Rap. Byl mnohem větší než Andor, a alespoň o dvacet let starší. Byl to jotun, ne imp. Rozhlížel se kolem a všem v místnosti ukazoval tu nejošklivější, teď navíc pomlácenou tvář. Inos se musela opřít o křeslo, aby se nezhroutila. Všichni ostatní jako by byli přilepení ke zdem a jen zírali s očima dokořán.

Potom obr popadl meč a vysoukal se na nohy. Foronod se otočil, aby odemkl dveře dolů. „Nech toho!“ zařval obr a správce ztuhl. Darad se podíval na Rapa. „Odvolej toho svýho mazlíčka, nebo ho zabiju.“

Rap luskl prsty a velký pes proti své vůli couval, zuby měl vyceněné a oči upřené na svého nepřítele.

„No tak, Blešoune!“ ozval se Rap hodně důrazně. Pes se zjevnou nechutí přistoupil k jeho noze. „Inos, mrzí mě to. Ale už jsem se tě pokoušel varovat.“

Znovu se jí vrátila schopnost mluvit „Kdo jsi? A kde je Andor?“

Kruté modré oči v pomačkané tváři se upřely na ni. „Pojď sem, princezničko.“

„Ne!“ Snažila se ustoupit kolem křesla, ale ta příšera sehnula rychle jako útočící had, udělala dva velké skoky, chytila ji za paži, obrátila a přitiskla tváří na svou hruď, vše v jediném plynulém pohybu.

Obr se hrubě zachechtal. „Teď máme malou pojistku! Jakýkoliv problémek a ta holka zemře.“

Měl neuvěřitelnou sílu, mohutná paže ji docela znehybnila a tiskla ji k hrudi pevné jak skála. Ten ledový pocit na krku, to musí být meč. *Andore! Ach, Andore!* Po lehké vůni růžové kolínské, kterou znala od Andora, nebylo ani památky. Tenhle muž smrděl potem a žluklým odérem goblinů.

Pak se dopustila té chyby, že se pokusila vyprostit, kousala a kopala. Kolos jí vzápětí zkroutil ruku za zády a vymáčkl jí z plic všechen vzduch, jako by jí tím chtěl dát najevo, jak lehce by ji mohl rozmačkat, kdyby chtěl. Cítila, jak jí povolují žebra, v páteři jí praskalo, nemohla ani vykřiknout, v hlavě se jí rozlézala černota a neslyšný řev bolesti. Pak náhle povolil, dovolil jí nasát životadárný vzduch, takže už neměla pocit, jako by jí chtěl explodovat mozek.

„To už znova nezkoušej!“zavrčel.

Inos lapala po dechu a cítila, že jí srdce bije jako splašený pták křídly. Tepalo jí až někde v hlavě. Také slyšela pomalejší tlukot mužova srdce. Nezdálo se, že by se nějak trápil obtížnou situací, ve které se ocitl.

„Teď psa za dveře!“ poručil.

Rap je hlupák, napadlo Inos. To on sem přivolal tuhle příšeru na místo Andora, ale co chce dělat, aby se Darada zbavil? Opačná proměna nebude tak jednoduchá.

Rap se evidentně snažil najít řešení složité situace. Inos na něj neviděla, ale slyšela jeho hlas, zastřený, zhrublý, tvrdohlavý. „Co budeš dělat teď, Darade? Odsud neutečeš. Pusť ji a vzdej se!“

Cítila, jak uvnitř toho muže zarachotilo zavrčení, než konečně promluvil. „Toho psa pryč!“ Znovu se jí v týle dotkla chladná ocel.

Teď cvakly dveře, Rap poslechl. Cítila, že se obr trochu uvolnil. „Teď odlož meč!“

Stále si ji pevně tiskl na hruď a Inos tak měla velmi omezeny výhled. Viděla jen vyděšenou tvář tety Kade s rysy pokřivenými hrůzou. Co dělá Rap?

„Polož to!“ zařval obr.

Slyšela ránu, jak meč dopadl na podlahu. Co dělají ostatní muži? Copak všichni zkameněli? Opět pocítila chladny dotyk meče na svém krku.

„Teď ať tvůj parťák odhodí ten nůž!“

Ticho. Inos předpokládala, že se Rap snaží splnit i tento příkaz. Slyšela, jak se s ním goblin hádá, pak zmlkl.

„Teď je to všechno mnohem lepší!“ řekl obr. Podle toho, jak mluvil, bylo Inos jasné, že moc rozumu nepobral, i když se dokázal pohybovat rychleji, než kdy koho viděla. Pláštěm jí prosakovala krev, řinoucí se mu z paže – jako by ji polila horká polévka. „Všichni ustoupí od dveří!“

„Nemůžeš uniknout!“ To byl Foronod.

„Že nemůžu? Tak ta holka umře jako první!“

„Ne, nemůžeš!“ řekl Rap. „Přivolej Sagorna. Jemu jde přemýšlení líp než tobě.“

Přesto asi opustili prostor u dveří, neboť Darad začal postupovat kolem místnosti. Napůl nesl a napůl táhl Inos s sebou, meč držel napřažený proti svým sokům.

Spatřila tetu Kade a Matku Unonini, bok po boku, oči vyvalené strachy, ústa pootevřená. Darad prošel rovnou kolem nich. Nepochybně se domníval, že ženy mu nejsou nebezpečné.

Ale Kadolan stále ještě držela hořící ohřívač, který vytrhla zpod čajové konvice, a jakmile byla Inos bezpečně zakrytá obrovým tělem, vytáhla zátku, udělala dva rychlé kroky kupředu a celá záda mu polila olejem, který okamžitě vzplál.

4

Daradův bolestný řev Inos málem roztrhl ušní bubínky. Odhodil ji stranou. Natáhla se na koberec, slyšela, jak někde blízko cinkl meč o podlahu. Zahlédla Rapa a goblina, jak se ženou kupředu. Rap uchopil židli a obouruč ji rozbil o obrovu hlavu. I potom se zdálo, že Darad si spíše lehl, než spadl. Překulil se na záda, aby uhasil hořící olej, a Kuře na něj skočil oběma nohama. Darad si sedl, při tom goblina odhodil a chystal se znovu vstát, když o jeho hlavu Rap rozbil další kus nábytku z růžového dřeva. Potom Rap sáhl po třetí židli, ale té už nebylo potřeba.

Kade a kaplanka pospíchali na pomoc Inos. Goblin vyskočil na nohy, přeběhl místnost, popadl Andorův odhozeny kabát, trhal jej na pruhy a hnal se zpět k omráčenému jotunovi. S úžasnou rychlostí, jako kdyby to před tím trénovali, Kuře s Rapem Darada svázali a najednou bylo po všem.

Inos se nechala odvést Matkou Unonini k pohovce, ale tam kaplanku odstrčila. Nechtěla u sebe mít nikoho příliš blízko, protože se celá třásla a královny se přece nesmějí třást. Sedla si, složila ruce do klína a snažila se vypadat důstojně. Tuto snahu jí trochu komplikovala skutečnost, že byla celá pokrytá skvrnami od čaje a Daradovy krve.

Všichni se nahrnuli kolem Kade. Každý jí blahopřál k jejímu pohotovému zásahu. Byla trochu rozpačitá, ale bylo na ní patrné, že ji to těší. Pokud Inos viděla, žádný z těch mužů neudělal zhola nic užitečného, krom toho, že uskočili z doutnajícího koberce. Všechno to byla zásluha Kade, Rapa a Kuřete.

Darad ležel na podlaze, pevně svázán. Byl cítit zápach jeho sežehnutých chlupů. Záda jej musela velmi bolet, z hlavy i paže mu neustále vytékala krev, ale zůstával potichu, jenom vztekle zíral na goblina, který na něm obkročmo seděl, tvářil se vítězoslavně a bavil se tím, že mu kreslil před obličejem malé vzorce svou krví potřísněnou dýkou.

Rap u něj stál na stráži, s prokonzulovým mečem v ruce. Tvářil se ustaraně a zdálo se, že sleduje goblina stejně pozorné jako jotuna.

A co bude teď? pomyslila si Inos. Další šoky už rozhodně nepřežiju. Ke všemu přišla o Andora, o kterého by se mohla opřít. Ach, Andore! Cítila nesmírnou prázdnotu – nejprve otec a potom Andor…

Foronod se oddělil z hloučku kolem Kade a stanul proti Rapovi. „Říkal jsi, Rape, že máš pro tu krádež koní nějakou omluvu?“

Rap zrudl. „Ano, mám. Andora!“

„To ale pořád ještě zůstáváš minimálně spoluviníkem!“

„Použil proti mně kouzelnou moc!“

Foronod zamručel, znělo to skepticky. Vysoký jotun se mohl dívat na Rapa svrchu a také teď tohoto svého výškového rozdílu využíval. V celém Krasnegaru bylo jenom několik málo mužů, kteří byli schopni postavit se správcově autoritě, když měl takovouto náladu, ale Rap rozevřel čelisti a zakřičel na kroužek mužů, kteří napjatě poslouchali.

„A proti vám také! Chystali jste se přijmout ho za svého krále!“

To byla trefa do černého, správce se přikrčil. „No, v každém případě se musíš zodpovídat z vraždy – z té Andora vinit nemůžeš.“ Podezíravě se zarazil. „Jak jsi se dostal tam nahoru? Buď máš mnohem víc kouzelné moci, než přiznáváš, nebo máš nějaké společníky!“

„Společníky?“ Rap dokázal vypadat neuvěřitelně hloupé, když chtěl. S tupým výrazem se obrátil k Inos. „Veličenstvo? Mám odpovědět na otázky tohoto muže?“

Foronod se otočil na podpatku. Už byl u dveří, když se Inos s obtížemi postavila.

„Faktore! Neslyšela jsem tvou žádost o dovolení, zda můžeš odejít.“ To jsem řekla já, opravdu já? Samotnou ji to překvapilo.

Vysoký muž se zastavil, otočil se a vrátil jí její zlostný pohled. „Dobrou noc, slečno!“ Nepovedeně se uklonil.

„To nestačí!“ Byla velice rozčílená, málem si dupla.

Foronod se nenechal zastrašit nezletilou dívkou. „Musím teď odejít, slečno. Informovat vojáky, že jejich velitel je mrtev. Očekávám od nich vhodnou protiakci.“

Rap! Pokusil se jí pomoci a ona ho teď musí nějak ubránit. Z hluboka se nadechla a přinutila se mluvit klidně. „Nic takového neuděláš!“

Foronod měl ve tváři zřetelně vepsán odpor. Dveře už byly otevřené. „Tak? A co mám odpovědět, až se mě budou ptát na to, kde je prokonzul?“

To byla velice dobrá otázka! Inos se podívala na Rapa, který pokrčil rameny. Pohlédla na Matku Unonini, která se jen ještě víc zamračila, dokonce i na goblina, který se poškrábal na odporně odhalené hrudi a odpověděl jí úsměvem přes celou neholenou, nehezkou tvář.

Teta Kade rezignovaně povzdychla. „Řekněte, že se mu dostává slyšení v královnině ložnici a že si nepřeje být rušen.“

Po tom neslýchaném návrhu se celá místnost jen zavlnila šokem a tichým odporem.

„Také jsem zaslechla nějaké povídačky o zemanu Kalkorovi…“ vyzvídala Inos.

Faktor se usmál. „Byl informován o situaci. Očekáváme ho hned, jak roztaje nahromaděný led na pobřeží. Kolik s sebou přivede mužů, nevím, ale předpokládám, že to bude stačit. Poměr jeden jotun ke čtyřem impům obvykle stačí.“

Povšimla si, jak se přítomní impové zachmuřili a několik jotnarů se usmálo. Ale dveře zůstávaly stále otevřené a ona musí získat čas, aby si promyslela situaci

dříve, než se všichni vyhrnou ven a věci se vymknou kontrole. Nikdo by se ovšem asi neodvážil tvrdit, že je všechno pod kontrolou.

„Kalkor přichází na tvé pozvání?“

„Na pozvání, které jsem podepsal i já, slečno. Jotnaři se nepodrobí vládě ženy.“

Polovina obyvatelstva Krasnegaru byli jotnaři.

„To je možná pravidlem v Nordlandu, ale my takový zákon, nemáme. Kancléři Yakauri, nejedná se náhodou o velezradu?“

„Na něj bych se, být tebou, příliš neobracel,“ řekl chladně Foronod. „Už před několika měsíci poslal dopis císaři, ve kterém pro Krasnegar žádal o status protektorátu.“

Inos se dostala až na samu hranici zoufalství. K čemu jí teď bylo Kinvale? K čemu byl tanec, společenská výchova a cvičení prstokladu na spinetu? K čemu bylo vyšívání a kreslení? Proč ji otec nezasvětil do tajů vlády, dokud byl ještě čas? Proč jí nedával hodiny v umění získávání přízně nebo nevysvětlil, co je to politika a co nutí muže jednat jako šelmy?

Nějak přece jen dokázala odstoupit od propasti. „No dobře,“ řekla. „Můžeš odejít, ale nesmíš mluvit o prokonzulovi, pokud se tě nebudou ptát. V takovém případě se smíš řídit doporučením mé tety a já si budu dělat starosti o svou reputaci později. Všichni ti, kteří mě chtějí přijmout za svoji právoplatnou královnu, zůstaňte zde. Ostatní můžou odejít.“

Pak stála a dívala se, jak její naděje odcházejí: tvářili se poraženecky, omluvně nebo í stydlivě. Poslední člověk, který odcházel, byla Matka Unonini. Zůstala váhavě stát ve dveřích.

„Nabízím ti požehnání, dítě.“

„Kdybys byla věrnou přítelkyní, tak bys nyní neodcházela,“ odpověděla hořce Inos. „Když odcházíš, nestojím o tvé požehnání.“

Dveře se zavřely.

Inos přeběhla místnost způsobem zcela nekrálovským a dveře zamkla. Potom se otočila, aby obhlédla škody v komnatě – pokřivená nebo na kousky rozlámaná křesla, jeden koberec okrášlený střepy čínského porcelánu a mořem skvrn od čaje, druhý pokrytý špínou páchnoucího vyhořelého oleje, na dalším byl natažený obr v roztrhaném zeleném oblečení, díval se na ni a v očích se mu zračilo zjevné přání, aby byla po smrti. Oheň už dohořel a stejně tak i mnoho svíček. Ve vzduchu bylo cítit zápach spáleniště. Vypadalo to, jako by právě skončila vzpoura. Říkala si, kolik asi může být hodin. Nějak vycítila, že právě začíná nový den.

Kade a goblin… a Rap.

„Zdá se mi, že jsem zdědila velice malé království,“ řekla hořce.

Rap, který stále strážil vězně a s tím tetováním kolem očí vypadal absurdně, k ní vyslal velice slabounký náznak úsměvu. „Takže to bych ti potom mohl sloužit zároveň jako stájník i jako seržant v tvém vojsku?“

„Ach, Rape!“ Myslel si, že jí velice pomáhá, a určitě vše dělal jen s tím nejlepším úmyslem, přitom to ale byl právě on, kdo ji zbavil jakékoliv možností získat království. Tím, že odhalil Andora, ji dohnal k tomu, že se cítila jako hlupačka, a taky členové rady si uvědomili, že se nechali obalamutit. Všichni byli původně proti sňatku, a tak teď budou obviňovat ji. Je jasné, že si všichni myslí, že ona se za

královnu nehodí. Bez jejich podpory však nemá ani nejmenší šanci. Kdyby se do toho byl Rap nevložil, provdala by se za Andora a tím by získala mnohem lepší postavení pro nadcházející střet s tím hrozným Kalkorem.

Nebo by z ní teď byla Yggingiho zajatkyně.

Anebo by byla provdána za toho ďábla Darada? Rozklepala se.

Takže Rap mi vlastně pomohl a je jasné, že on jediný mi zůstal věrný. Chtělo se jí stejnou měrou na něj křičet a nadávat mu a zároveň rozběhnout se k němu a obejmout jej.

Na malou chvíli se jejich oči střetly a vyměnily si zprávu o všech těchto pocitech. Ale nebylo by to správné. Už přece nejsou děti. *Na služebnictvo se příliš neusmívej,* učila ji teta. Ovládla se a svedla k němu dojít zcela chladně. Vzala jeho ruce do svých. Velké, silné ruce. To jsou ruce muže.

„Děkuji ti Rape! Mrzí mě, že jsem o tobě kdy pochybovala. V tom lese jsi mě vystrašil."

„To byla Andorova práce! Byl to on, kdo mě přinutil ukrást koně!"

„Velice si vážím tvé pomoci a věrnosti."

Chvíli tam jen tak stál, tupě se na ni díval a ona viděla, jak se mu na čele objevují malé kapičky potu. Potom zrudl a sklopil zrak k zemi.

„Všechno to byla má povinnost, Veličenstvo."

Takže nebezpečí už pominulo. *Ubohý Rap!*

„Napřed musíme vymyslet, jak se odsud dostaneme," řekla. „Předpokládám, že jste byli schovaní v té komnatě nahoře, že? Rape, strašně bych chtěla slyšet, jak jste dokázali všechny ty zázraky, ale nejdřív vás musíme dostat na nějaké bezpečné místo."

„Žádné takové neexistuje," řekl trpce. „Tyhle dveře nedokáží zastavit tisíce impů, kteří sem za chvíli dorazí, a věř, že přijdou co nevidět. Lepší bude, když mě a Kuře vydáš armádě. Když budeme mít štěstí, tak s popravou počkají, než dorazí Kalkor, a ten nám možná dá milost."

Inos sevřela pěsti. „Určitě existuje nějaké lepší řešení. Co říkáš, teto?"

„Nevím, drahoušku." Kade seděla na pohovce a vypadala staře, zničeně a velmi unaveně. „Dokázala jsem sice zničit tvou pověst slušné dívky, ale myslím, že Mistr Rap má pravdu – ty dveře je dlouho nezadrží."

„Rape, kdo je Kuře? Je to tvůj přítel?"

„Můj otrok." Rap se znovu začervenal. „Nechce ode mě přijmout svobodu."

„Otrok? Mučení? Jak jsi… A proč ne, u všech Bohů?"

Rap nepatřil zrovna mezi usměvavé muže, ale vědělo se o něm, že se mu čas od času na tváři objevil takový trochu ostýchavý škleb. To se stalo právě teď. Inos si s překvapením uvědomila, že to je nejpříjemnější zážitek za celý tento strašlivý den.

„Protože mě chce zabít! Je to dost zašmodrchaný příběh."

„To tedy určitě bude!" Na vysvětlení si ale bude muset počkat. Inos se zahleděla na zajatého Darada. Za tohle, jsem se chtěla provdat! Znovu ji přepadla třesavka. „A tahle hrůza, to je Andor?"

„Nevím. Mění se na Andora, nebo Andor na něho. A myslím si, že je to zároveň i Sagorn a Jalon, ten pěvec."

„Sagorn?“ zeptala se. „Aha, tak tohle měl tatínek na mysli! Řekl mi, že Sagornovi mohu věřit, ale ostatním ne, snad jedině ještě Thinalovi. Nevíš, kdo to je?“

Rap vypadal překvapeně. „Nemám potuchy. Ale můžeme se pokusit přivolat Sagorna, jestli si myslíš, že mu můžeme důvěřovat. Děsím se toho, že by se tahle příšera mohla osvobodit“

„Jak bys to chtěl udělat?“

„Uvidíme.“ Rap si klekl na jedno koleno a slušně jej požádal: „Prosím tě, mohl by ses změnit na doktora Sagorna?“

Absurdita toho přání Inos skoro rozesmála. Musím se ovládat. Obrova potlučená tvář se zkřivila vztekem. Nepříčetně zavrčel, napnul se proti svým poutům i váze goblina. Bylo vidět, že trpí bolestí, pot na čele se mu mísil s krví.

Rap na něj škodolibě hleděl. „Asi budu muset nechat Kuře, aby tě přesvědčil. To by mohlo být celkem fér, co říkáš? Ostatně byl jsi to ty, kdo nás seznámil.“

Kuře, který stále seděl na obrově hrudi, se začal opět usmívat, rozhodně něčemu z řečeného rozuměl.

„To neuděláš!“ zavrčel z podlahy Darad.

„Klidně!“ řekl Rap.

Bylo jasné, že Kuře jim rozumí víc než dobře. Bez jakéhokoliv zaváhání chladně vrazil Daradovi do oka prst.

„Řekni mu, ať ze mě sleze!“ zaúpěl Darad.

Rap kývl na goblina, ten vstal a místo zuřivého kolosu ležel na podlaze doktor Sagorn.

Kuře hlasité zasyčel a uskočil.

Rap řekl: „U všech Bohů! Tomu tedy říkám trik!“

Inos si opět vzpomněla na ženy z románů, které žalem zešílely, a přemítala o tom, kolik z nich před tím prožilo takovouhle legraci.

„Doktore Sagorne!“ Teta Kade se uklonila a Inos od ní tak trochu očekávala, že dodá: *Jak milé, že jste se k nám opět připojil.*

Starý muž se na ně hořce pousmál. „Jestli mi důvěřujete, pak vám zajisté nebude vadit, když si sundám ta pouta?“ I přes nedůstojnou pozici, jakou právě zaujímal, měl bílé vlasy upravené a zdál se být klidný a vyrovnaný. Lehce sundal pouta ze zápěstí, neboť ta byla původně uvázána kolem Daradovych mohutných pařátů.

Rap přeřízl pouta na kotnících a pomohl mu vstát „Musíme se podívat, jestli bychom pro tebe nenašli nějaký lepší oděv, pane.“

Daradovo ohromné tělo rozervalo Andorovo oblečení na cáry, které teď jen velice nedůstojně zakrývaly Sagornovu postavu. Navíc vše bylo prosáklé krví a čajem. Rap se obrátil ke Kuřeti a promluvil na něj jeho jazykem. Dostal velice stručnou odpověď.

„Co říkal?“ zeptala se Inos.

Rap povzdechl. „Řekl mi, ať si to seženu sám. Má velice svérázné představy o tom, co jsou otrokovy povinnosti.“

Rap tedy vyběhl nahoru. Po chvíli se vrátil s hnědou vlněnou róbou. Blešoun, který se v Rapově nepřítomnosti cítil zcela volný, se pustil do průzkumu místnosti, usilovně vše očichával a čistil koberec od zbytků jídla.

Vyzáblý starý muž vyšel na schodiště, kde se převlékl, čímž znovu nabyl své důstojnosti. Vrátil se, poklonil se princezně Kadolan, pak Inos. Vzpomněla si, jak ji při prvním setkání vystrašil, ale teď ji kupodivu ty blýskavé oči a orlí nos vůbec neděsily, přestože se právě stala svědkem jasného čarodějnictví. Přemýšlela, jestli se její názory změnily proto, že už je starší, anebo zda jí už po všech těch překvapeních dnešního dne natolik otrnulo.

„Přijmi mou upřímnou soustrast, mladá dámo," řekl. „Tvůj otec mi byl vždy dobrým přítelem. Je mi líto jeho smutného konce. Dělal jsem vše, co jsem uměl."

Jen přikývla, nedůvěřovala si natolik, aby promluvila.

Sagorn se uvelebil do křesla vedle pohovky, kde seděla Kade. Všichni ostatní si sedli také, včetně Kuřete, který si sedl na podlahu s překříženýma nohama a mračil se námahou, jak se snažil rozumět impské řeči.

„Předpokládám, že budete chtít vysvětlení," řekl starý muž.

„Prosím tě o to," řekla Inos. „Tvůj příchod byl vskutku trochu nekonvenční, pane."

Usmál se na ni, či spíš ztvaroval tenké rty do obloučku. „Ty už nejsi ta mladá slečinka, která zpanikařila při zmínce o žlutých dracích. Kinvale, vidím, vykonalo zázraky. Řekl bych, že i Andor má nějaké zásluhy?" Snažil se nad ní získat převahu.

„To vysvětlení, prosím."

„Správně." Obrátil se na Rapa. „Tvůj odhad byl pozoruhodně přesný, mladíku. Je nás pět – já, Andor, Jalon, Darad a Thinal, se kterým jste se ještě nesetkali. Před mnoha a mnoha lety jsme společně zavdali příčinu k hněvu mocného čaroděje. Začaroval nás, zaklel. Na světě se může objevit vždycky jen jeden z nás. To je všechno."

„Ale jste naprosto rozdílné osobnosti?" Rap se vždy hrozně mračil, když usilovně přemýšlel.

„Dost rozdílné. Andor a Thinal byli bratři, my ostatní jen takoví jejich kamarádíčci. Od toho dávného hrozného večera jsme se samozřejmě nikdy nesetkali. Sdílíme společně jednu existenci a stejné vzpomínky. Jen tak mimochodem, jak se ti podařilo utéct goblinům?"

Rap otázku ignoroval. „To je dost pohodlná kletba, co? Objevujete se a mizíte podle libosti."

„Ne! Je to strašlivé prokletí!" šlehl po něm Sagorn pohledem. „Snažíme se z té kletby vymanit déle, než si umíš představit. Vemte například Darada. Chtěli byste být neustále spojeni se vzpomínkami toho muže? Samé vraždy a znásilňování? Je to šílená, vzteklá šelma! Krutější než goblin. Mimoto nepřicházíme a neodcházíme, jak se nám zachce či jak potřebujeme. Jen když nás někdo zavolá. Nikdo z nás ostatních nevolá rád Darada, a tak to může trvat celé roky, než se opět ukáže, ale až se objeví, bude stále mít popálená záda, rozraženou hlavu, pohmožděné oko a roztrženou paži. Doufám, že mu v tu chvíli nebude nikdo z vás na blízku."

„A samozřejmě nebude svázán?"

„Ne, pokud ten, který ho zavolá, nebude sám v té chvíli v poutech."

„Otec mi řekl, že ti mohu důvěřovat," řekla Inos. „Tobě a někdy i Thinalovi. To je kdo?"

„Thinal? Byl to náš vůdce.“ Starý muž roztáhl své bezkrevné rty v úsměvu. „Ano, je důvěryhodný, pokud není nablízku něco cenného – jako třeba rubínová brož.“

„To on mi ukradl mou brož?“

„Vyleze po holé zdi jak moucha. Pro Andora vzal klíče od stájí. V takovýchhle případech je poslušný, ale krade i pro zábavu. Stejně tak jako má hbitě prsty, má i zálibu v uvádění lidí do rozpaků. Naštěstí má osobní pravidlo, že vždy zavolá zpět toho, kdo povolal jeho, a my mu v tom věříme. Mohu samozřejmě zavolat kohokoliv jiného, ale nikdy nemám žádnou jistotu, co ten zavolaný potom udělá, nebo koho zavolá.“

„Celé mi to připadá dost zmatené, doktore.“ Na Kadolan se dalo vždycky spolehnout, že když je to potřeba, dokáže se vyjádřit velice citlivě.

„Řekni nám, jak jsi přišel a odešel. Můj bratr pro tebe vloni poslal?“

Mluvil k ní s větším respektem, oči mu bezcílně těkaly přes spoušť v místnosti. „Ano, zavolal mě, paní, a byl to Jalon, ke komu se ta zpráva dostala. Rozhodl se, že na ni odpoví, a hned chytil loď do Krasnegaru. Od Jalona to byl obdivuhodný úspěch – stává se mu velice často, že nasedne na špatnou loď jen proto, že mu připadá, že má hezčí jméno. No každopádně se sem dokázal dostat, pak šel ke králi a povolal mne.“

„Pořád však nechápu, jak jsi věděl o mém hedvábí s draky,“ postěžovala si Inos.

„Jalon ho viděl u brány. Řekl jsem ti, že máme společnou paměť.“ Starý muž chvíli počkal, jako kdyby byla malé dítě, potom opět promluvil k její tetě. „Jakmile jsem Holindarna vyšetřil, bylo mi jasné, že nebude dlouho žít. Myslím si, že on to už také tušil. Potřeboval jsem léky, takže Jalon musel jít opět na jih. Jsem starý a ostatní se o mě obávají, a tak za mne cestují. Jalon se rozhodl, že bude romantičtější, když půjde po souši.“

„A tam jsem do toho byl zatažen já,“ řekl Rap při vzpomínce na piknik v horách.

Sagorn přikývl. „Jalonovi jsi odhalil svou kouzelnou moc a tím i nám všem. Řekl jsem vám, že se snažíme uniknout z naší kletby. Máme dvě možnosti – buď přesvědčíme jiného čaroděje, aby tu kletbu zrušil, nebo se musíme dozvědět dostatečné množství magických Slov a pak ji budeme moci zrušit sami. Strávil jsem celý život studiem a tím, že jsem se pídil za Slovy Moci.“ Ušklíbl se svým úzkým cynickým úsměvem. „Býval jsem nejmladší z nás všech. Bylo mi deset. Daradovi bylo, myslím, dvanáct.“

„Ale…“

Zachvěl se. „Byl jsem chytrý, a Darad byl už tenkrát silný a mohutný, a tak nám Thinal dovolil, abychom se připojili k jeho bandě. Vykrádali jsme domy – už tenkrát to byl zloděj šikovný jak kočka – až do doby, kdy jsme vykradli dům jednoho čaroděje. To od nás nebylo moudré! Od té doby jsem je neviděl.“ Odmlčel se, zdálo se, že se na chvíli ztratil ve vzpomínkách. „Vždycky existuje jen jeden z nás. Jen jeden z nás žije a žít samozřejmě znamená stárnout. Strávil jsem roky v nejrůznějších archívech a knihovnách, takže jsem teď ten nejstarší. Darad se skoro nikdy nedostane do takového problému, který by nedokázal zvládnout, takže

jenom zřídkakdy musí volat o pomoc. Ale už i on začíná cítit přibývající roky. Jalon se vždycky začne rychle nudit, takže často místo sebe povolá někoho jiného – z nějakého důvodu většinou Andora nebo Thinala. Thinal nikdy nezůstává dlouho. Skoro se nezměnil.“

„Ale vy přece máte Slovo!“ řekla Inos. „To jste dostali od toho čaroděje?“

Smutně se usmál. „Kdybys už někdy potkala čaroděje, věř, že by ses ho nezeptala! Ne! Mám pokračovat?“

„Prosím, jen dál, doktore,“ řekla nedočkavě Kade. „Tohle je nejzajímavější vyprávění, jaké jsem kdy slyšela.“

Chvíli si ji zadumaně měřil pohledem. „Výborně, Výsostí. Ve Fal Dominu jsem se setkal s jednou ženou středního věku, která měla magické Slovo – jedno Slovo. Zavolal jsem místo sebe Andora.“

„A on je z ní svým šarmem vymámil,“ řekla kysele Inos.

Na Sargonově tváři se znovu objevil jakoby lehce šílený úsměv. „Ano, vymámil jej z ní. Zisk tohoto Slova samozřejmě každého z nás pěti ovlivnil – ze mě se stal moudřejší učenec, z Jalona lepší pěvec a z Darada vražednější bojovník. Ten, když později zase existoval, se vrátil do Fal Dominu, znovu vyhledal tu ženu a uškrtil ji.“

Inos se zachvěla. „Ne! Proč? Proč?“

„U Boha bláznů!“ přerušil ji Rap výkřikem, vyskočil a hnal se ke dveřím. Odemkl je a řítil se po schodech dolů. Blešoun vylétl okamžitě za ním, jako by se s ním honil.

„Rape!“ zakřičela Inos, ale už bylo pozdě.

Sagorn se smutně usmál. „Myslím, že šel zamknout dolní dveře. Mistr Rap má dar vnitřního vidění – bystrozraku, víte o tom?“

„Rap!?“ Ten starý, trochu hloupý Rap? Vždy spolehlivý, věrný a úplně obyčejný Rap?

Sagorn přikývl. „Na velmi vysoké úrovni. Proto Andor přerušil svou cestu, aby se s ním spřátelil. Určitě zná nějaké Slovo, i když to popírá. Buď je to velice mocné Slovo, nebo… někdy nevím, zda Slova nemají různé vlastnosti. Možná, že u něj Slovo obdivuhodně doplňuje jeho vrozené vlastnosti. Má neuvěřitelnou schopnost ovládat zvířata a také výjimečnou schopnost předtuchy. Ale nezdá se, že by měl schopnost vidět do budoucnosti, a určitě nedokáže ovlivňovat lidi tak jako Andor. To znamená, že zná nejvýš jedno Slovo. Je to zajímavé! Asi viděl přicházet vojáky.“

Inos skoro zapomněla, v jaké se nacházejí situaci. „Ano, to je důvod, proč jsme tě přivolali, pane Sagorne!“ vyhrkla. „Jak můžeme zachránit Rapa a Kuře před impy? Co se stane, až se sem dorazí Kalkor? Jak…“

Sagorn zvedl vyzáblou, modrými žilkami protkanou ruku. „Zapomínáš, dítě, že znám vaše problémy! Andor i Darad zde byli, takže já vím všechno. Impů se neboj. Jejich velitel je mrtev. Tribun Oshinkono není žádný velký válečník, ten se nebude hrnout do boje s nechvalně známým Kalkorem. Věřím, že bude se svými muži na cestě do Pondague dávno před tím, než sem jotnaři dorazí.“

„Jak…“ zarazila se. Samozřejmě, že Sagorn vše ví, vždyť Andor se přece cestou na sever s Yggingiho zástupcem spřátelil. Andor považoval za svou povinnost

seznámit se s každým. To, co věděl Andor, ví i Sagorn. To je zmatek! „Ale co s Rapem? A co jestli se budu muset provdat za Kalkora?“

„Kalkora bych zrovna nedoporučoval!“ v starcově tváři se poprvé objevil soucitný výraz. „Není tak špatný jako Darad, ale ve srovnání s Kalkorem by Yggingi byl ukázkový manžel. Prohlásí trůn za svůj a donutí tě k sňatku, aby tento nárok potvrdil.“

„Tak co máme dělat?“ zeptala se ponuře.

Protáhl tvář, vrásky kolem úst se pokroutily. „V Krasnegaru by se dlouho nezdržel – zničit a vyrabovat, to jsou jeho způsoby – ponechal by si titul a nechal by tady zástupce, aby za něj vládl. Předpokládám, že tvé Slovo by z tebe vymlátil. Pak by počkal, až mu dáš syna. Ano, takhle by to s největší pravděpodobností probíhalo, to by asi byl jeho postup.“

„A potom?“

Sagorn neodpověděl, ale ona to dokázala uhádnout.

„A potom mu už k žádnému užitku nebudu!“

Do místnosti vběhl Blešoun. Inos se zvedla a přešla ke dveřím právě ve chvíli, kdy po schodech vyběhl Rap, rudý a zadýchaný. „Měl jsem jít dřív,“ vyrazil ze sebe mezi nádechy. „Teď jsou mezi námi jen troje dveře.“

„Rape,“ zeptala se tiše, „Jak je to s tvým bystrozrakem a magickými schopnostmi?“

Ztuhl jak malý chlapec, kterého chytí s oběma rukama v soudku s marmeládou. Stydlivě přikývl.

Inos jeho reakce přivedla do rozpaků. „No, to je skvělé!“ Povzbudivě se usmála, aby ho uklidnila. „Teď už chápu, proč jsme ti nikdy nechtěli dovolit, abys s námi hrál na schovávanou! Vždycky jsem dumala o tvém talentu k práci s koňmi a psy. Nepřekvapuje mě, že je to talent kouzelný.“

Udiveně se na ni podíval „Tobě to nevadí?“

„Nevadí? Samozřejmě že ne! Proč by mi to mělo vadit?“ Jako by s ní měly Rapovy schopnosti něco společného, snad krom toho, že by z něj byl skvělý palácový správce, až bude starší? „Prý teď mám taky nějaké magické schopnosti, i když nevím, jaké síly mám ovládat. Ale co se vztahů ke kouzlům týče, jsme na tom asi oba stejně.“

Několikrát zamrkal šedýma očima a tvář mu znachověla, tak se raději zahleděl dolů na vlastní boty. U chlapce jeho věku, který nemá žádné vzdělání ani zkušenosti, byl ostych zcela pochopitelný.

Rychle se rozhlédla, aby si ověřila, že ostatní je neslyší. „Rape, já jsem nevěděla, že pan… že se Andor s tebou spřátelil, když tady byl.“

„Ano, byli jsme přátelé! Neprodal jsem mu žádné koně v nějaké putyce.“

„Tím jsem si naprosto jistá.“ I pouhé pomyšlení na Andora ji bolelo! „Ale chci se tě zeptat, jestli… mluvil někdy… no, určitě jste spolu museli mluvit… zmínil se někdy o Kinvale, nebo…“ Zhluboka se nadechla. „Mluvil někdy o mně?“

Rap se zatvářil překvapeně. „Chceš tím říct, že tě znal už dřív? Řekl mi, že ani pořádně neví, kde je Kinvale! Rozhodně mi nikdy neřekl, že se s tebou už někdy setkal!“ Zdálo se, že je s každou větou rozezlenější a rozezlenější.

Inos se ulehčilo a znovu se na něho konejšivě usmála. „Tak pojď, podíváme se, co můžeme dělat s těmi impy.“ Vedla ho zpět k ostatním. Všehoschopný Andor! Proč jsou všichni muži takoví lháři a podvodníci? Takoví věrolomníci!

Šla k Sagornovi, který si něco povídal s Kade.

„Takže,“ zeptala se, „co tedy máme dělat?“

Sagorn se zamyšleně poškrábal na bradě. „Myslím si, že máme čtyři možnosti, jak se dostat z téhle situace.“

„Opravdu?“ Inos to připadalo neuvěřitelné, ale vypadal tak sebejistě, že se zdálo, že si ten oslavovaný mudrc svoji reputaci skutečně zaslouží.

„Ta nejjednodušší by vyžadovala spřáteleného čaroděje. Neznáš náhodou někoho?“ Od srdce se zasmál, stejně jako když si dědeček dělá legraci ze svých vnoučat.

Inos pocítila návaly zlosti a odporu. Rap to vycítil a obrátil oči v sloup.

Sagorn si toho všiml a hned zvážněl. „Za druhé, mohli bychom se schovat v té místností úplně nahoře a doufat, že její ochranná magická bariéra je dostatečně silná. Ale jak se zdá, její účinnost už dost ochabla. Takže nám zbývají už jen dvě možnosti, je to tak správně?“

„Darad zabil tu ženu ve Fal Dominu, aby posílil svou Moc?“ zeptala se teta Kade a Inos na chvíli byla úplně mimo, vůbec nechápala o čem mluví.

Sagorn se ke Kade obrátil překvapeně a zdálo se, že i s určitým respektem. „Ano. Když někomu řekneš. Slovo, tak se jeho Moc oslabí.“

„Rozpůlí se?“

„Ne, vždycky to není napůl, pokud vím. Je to pro mě samotného velká záhada, proč vůbec dochází k nějakému oslabování. Přece když někomu řeknu svůj oblíbený recept, tak to taky nezkazí další koláč, který upeču.“ Odmlčel se. „Ani ty nejfundovanější texty se neshodují! Nejspíš by došlo k rozpůlení moci, kdybys byla jediný další člověk, který to Slovo zná. Sníží se moc Slova na třetinu, když se řekne třetí osobě? A na čtvrtinu když další? Nevím, po celoživotním studiu nic nevím.“

Kade tiše přikyvovala a starý muž zatím pokračoval ve své přednášce, mávaje při tom kostnatým prstem, aby dodal váhu tomu, co říkal. Působilo to dojmem, jako kdyby měl v sobě všechny ty vědomosti dlouho uložené a teď byl rád, že má konečně nějaké publikum.

„Takže nemusí jít nezbytně o dělení napůl. Nakonec, Slova už existují dlouho, takže každé z nich může znát mnoho lidí, možná tucty. Když je pozná další člověk, nemusí se tím změnit vůbec nic nebo naopak velmi mnoho. Konec konců, jak byste mohli porovnat kouzla – zvážit je? Musí to být stejně těžké jako měřit krásu. Může se říci, že Jalon je dvakrát tak dobrý zpěvák než ostatní, nebo třikrát? Že každá jeho báseň je dvakrát tak melodická? Každopádně Slovo je Sdílením oslabeno – dokud někdo, kdo jej zná, nezemře. Potom se jeho moc opět zvyšuje. Proto jsou jen tak zřídka Sdílena, proto jsou obvykle předávána až na smrtelné posteli – tak jako Inos řekl to své její otec.“ Upřel na ni pohled zpod dlouhého šedivého obočí.

Chvíli váhala, pak přikývla.

„Musíš je dobře hlídat! Na svůj věk jsi už předvedla obdivuhodnou vytrvalost. Andor si toho dnes všiml, zrovna tak Yggingi. Máš královskou krev a jsi velice

rozhodná mladá dáma, ale Slova mají na lidi silný vliv, tak trochu jako zbraně. Samozřejmě ani jeden z nich si nebyl jistý, ale oba si domyslili, že ti bylo Slovo řečeno.“

„Zdá se, že o tom věděli všichni kromě mě!“

„Slova se vždy udržují v tajnosti. Nalezl jsem náznaky krasnegarského slova ve velice starých textech. Proto jsem – tedy vlastně to byl Jalon – sem vlastně poprvé přišel a seznámil se s tvým otcem. Byl v té době teprve korunním princem. Spřátelili jsme se a cestovali spolu. Věděl jsem, že on bude dědit Slovo, a proto jsem chtěl zajistit, aby se setkal i s ostatními, aby je znal, kdyby po něm později šli. Samozřejmě všichni měli pocit, že jsem je zradil.“ Zhluboka povzdechl. „Nejsou to jenom hrozné vzpomínky těch ostatních, které jsou společné. Oni naopak mají moje a já před nimi nemohu mít žádná tajemství.“

Inos se nad tím zamyslela. Došlo jí, že to není vůbec nic divného, že se tato skupina mužů snaží osvobodit ze své kletby.

„Ale to to Slovo, které jsi se – či Andor – dozvěděl od té ženy ve Fal Dominu? Jak to, že nestačilo na zlomení kletby?“

Sagorn smutně zíral na podlahu a zavrtěl hlavou. „Jedno nestačí. Nevím kolik, možná potřebujeme tři, nebo dokonce čtyři. Jediný, kdo by mohl odpovědět na tuhle otázku, je nějaký čaroděj, ale k žádnému se nemůžeme ani přiblížit, protože známe jedno Slovo a oni vlastně tráví život v neustálé honbě za Slovy, a tím za větší Mocí.“ Těžce se zvedl. „Impové už asi přinášejí sekery. Mně už to do schodů nejde moc rychle, takže bychom měli raději začít.“

„Začít s čím?“

„S naším výstupem,“ řekl. „Musíme jít do tajné komnaty na vrchu věže.“

„Proč?“

Obnažil své nepravidelné staré zuby ve vítězném úsměvu. „No to je přece jasné. Musíme se o všem poradit s kouzelným oknem!“

Pravověrný jest nalezen:

Tak mluvil věrný Seraf Abdiel,
Sám shledán věrným vprostřed nevěrných,
Nezlomný vprostřed zrádců nesčetných
nepohnut, nezastrašen, nesveden,
svou hájil věrnost, lásku, horlivost

Milton, *Ztracený ráj* (překlad J. J. David)

»»»» KAPITOLA DESÁTÁ ««««
NESKUTEČNÁ PODÍVANÁ

1

Rap na Inos jasně viděl, že takovou odpověď naprosto neočekávala, protože jí zlostně zčervenaly tváře. Snažil se na ni nedívat, protože kdykoliv se na ni zahleděl a náhodou se jejich oči se setkaly, celý znervózněl a měl náhle starost, jestli má upravené vlasy, což samozřejmě nikdy neměl. Raději předstíral, že se na ni nedívá.

Ale nedokázal z ní spustit svůj bystrozrak. Je tak úžasná! Všichni ti staří, moudří mužové jsou naprostí blázni! Proč nevidí, jak skvělou vládkyní by jim byla? Je to rozená královna, noblesní, majestátná i v těch otrhaných, starých jezdeckých šatech. Opravdové Veličenstvo. Vyvedlo ho z míry, že je tak krásná, už když se s ní setkal v lese. Od té chvíle jí měl stále plnou hlavu. Nyní mu navíc připadalo, že z ní přímo vyzařuje královská povaha. Smrt otce ji nezlomila, ani ta hrůza a zklamání, kterým ji vystavil on sám tím, že zbavil Andora masky.

Každá prostší žena by mu to dávala za vinu, nenáviděla by ho za to. Ale Inos ne! Má královskou odvahu. Nebojí se mého bystrozraku na rozdíl od všech ostatních. Kinvale ji změnilo! Už to není ta dívka, s kterou vyrůstal a se kterou si hrával v dětství. Trochu mu z toho bylo smutno.

Ale vždycky přece věděl, že ona bude jeho královnou a ne… něčím jiným. Řekl kdysi, že jí bude sloužit, a byl na toto své prohlášení hrdý. Teď na ni byl navíc pyšný i pro to, jak odolává tomu vyzáblému doktorovi s jeho slizkými způsoby a hloupými vtipy o čarodějích.

„Můj otec by s tím nesouhlasil, nedovolil by ti to udělat!“ řekla zlobně.

„Á, ano, náš malý špiónek,“ řekl trpce. „Slyšela jsi tehdy více, než jsi přiznala, že?“

Inos zrudla ještě víc, vypadala, rozezleně. Rapa to všechno pobuřovalo a měl chuť tomu šílenému starému vědci navždycky zatrhnout takové urážení své královny. Ať už řekl král o Sagornově důvěryhodnosti co chtěl, je jasné, že to byl on, kdo na mě upozornil Andora.

Sagorn vykročil ke dveřím. „Tvůj otec, dítě, neměl v patách armádu impských hrdlořezů. Chtěli jste, abych vám pomohl, nebo ne?“

Inos zaskřípala zuby, ale bylo jasné, že ustupuje a že nechá Sagorna vystoupit do věže. Jenomže nahoře je mrtvola a ona už vytrpěla dost i bez toho. Rap rychle vyrazil, aby se dostal ke dveřím první, za ním se hnal Kuře. Místnost nad nimi byla velice temná, svítila zde jen jediná svíčka. Rap přeběhl pokojem na místo, kde ležel Yggingi, přímo před dveřmi do dalšího patra. Goblin vždy vítal, když mohl svému pánovi předvést, jak je silný, a tak jakmile uchopil Rap Yggingiho za kotníky, odstrčil ho Kuře stranou. „Ven z okna?“

Něco tak hrozného Rapa ani nenapadlo. „Uf! To ne. Tamhle do skříně.“

Goblin přetáhl nebožtíka přes místnost a strčil jej mezi královy oděvy. Rap mezitím rychle vzal nějaký koberec a přikryl jím kaluž krve. Doufal, že se Inos nebude vyptávat, proč tam ten koberec je, a že jím krev neprosákne. Ve chvíli, kdy své dílo dokončovali, vstoupili zbývající tři do místnosti.

Sagorn se na chvíli zastavil, ztěžka oddechoval. „Ale musíte chápat,“ říkal právě, „že spolu nemáme nic společného mimo toho, že se chceme uvolnit z kletby. Proto se snažíme získat další Slova. Jinak jde ale každý z nás svou vlastní cestou.

Jalon brzy poté, co odtud vyrazil, samozřejmě zabloudil v lese a přivolal Andora. Ten pochopitelně neměl k otci žádný vztah, a tak se zaměřil na dceru.“ Trochu se před Inos uklonil a vykročil směrem k pohovce. „Takže Andor jel do Kinvale, aby se s tebou seznámil. Musím prozradit, že dokonce na chvíli snil o tom, že se stane králem.“

„Když nám řekl, že za ním přijdeš později do Krasnegaru,“ zeptala se Inos, „tak vlastně mluvil pravdu?“

Stařec se opřel o křeslo, lapal po dechu. „Ano, mluvil, alespoň jednou nelhal. Hnal se za dvěma Slovy, za tvým, jak bys ho dostala, a chtěl získat i Rapovo. Na první pohled neuvěřitelnou náhodou dorazil do Krasnegaru právě v době, kdy vyšlo najevo, že Rap ovládá bystrozrak.“

Rap zavřel a zamkl dveře vedoucí dolů. Kuře si jak malé dítě začal hrát se zámkem, posouval ho sem a tam. Rap se soustředil na Sagornovo vyprávění jen půlkou své mysli. Ta druhá byla ve střehu – impové už nalezli sekery. Dole už skoro pronikli do převlékárny. Vlastně by mu mělo lichotit, že za ním posílají stovku mužů.

„Král zemřel dřív, než jsem čekal,“ pokračoval Sagorn. „Takže se Andor rozhodl, že půjde na jih a přivede vás. Byl rozezlen, že nedokázal z Mistra Rapa dostat jeho Slovo. Že mu ho dokonce nedal ani tehdy, když byl ohrožen gobliny. Jak jsi jim vlastně unikl mladý muži?“

Rap ve zkratce všechno vylíčil. Když se Rap zmínil o Blešounovi, pes uhodil ocasem do podlahy. Kuře se naopak zachmuřil – určitě si osvojoval impštinu stejně rychle jako Rap jazyk goblinů. Muselo to pro něj být ovšem mnohem těžší než pro Rapa, neboť impština je mnohem složitější.

„Darad je blázen,“ řekl Sagorn. „Nenávidím jeho vražedné metody, ale ani ty nepřinesly kýžený výsledek. Měl požádat gobliny, aby z tebe to Slovo dostali. Oni by rádi předvedli, co dokážou.“

I když Rap žádné magické Slovo neznal, zachvěl se. „Impové už jsou skoro v šatně, Veličenstvo.“

Sagorn zavzdychal a zvedl se z pohovky. „Takže do dalšího patra.“

„Jednou ses za mnou hnal po těchto schodech, doktore,“ řekla Inos. „Tenkrát jsem si myslela, že jsi obdivuhodně čilý.“

„Ne, za mě běžel Thinal. Připouštím, že kletba má i své výhody.“

Rap si zavolal Kuře na pomoc a začali strkat před dveře velkou skříň. Pak další. Tím by mohli získat několik minut – ale na co? Pak běželi za ostatními. Jak se blížili k posledním dveřmi, zaslechl jak, se z vrchu ozývá poněkud vystrašená otázka Inos:

„… tohle opravdu dokáže?“

„Je to poslední zázračný předmět, který zbyl z Inissova díla.“ Starý muž mluvil přerývaně, jak se mu nedostávalo dechu. „Kouzelná okna – stejně jako mluvící sochy a věštící rybníčky – jsou pro čaroděje nejvyšší zkouškou. Ukazují budoucnost a dávají rady. To znamená, že scény, které ukazují, jsou návodem… radou… jak se nejlépe rozhodnout… ukazují tu nejlepší variantu… jako kdyby už nastala.“

„Proč tě to nenechal můj otec vyzkoušet?“

Sagorn došel ke dveřím ložnice, kde se znovu zastavil a lapal po dechu. „Škoda, že to neudělal, mohlo ho to varovat, že tě nemá posílat do Kinvale, a byl by se tak vyhnul mnoha problémům.“

„Jak by to mohlo něco takového dokázat? Tohle okno něco takového svede?“

„Mohlo tě třeba ukázat tady na Zimní slavnosti. Pravda je, že je to nebezpečné, například jeden tvůj pradědeček se při pohledu do okna zbláznil.“

Rapovi se to neposlouchalo dobře. Jasně si vybavoval tu hrůzostrašnou záři, která z okna vycházela, když se k němu pokusil přiblížit – také si vzpomněl na to zvláštní zjevení, možná to byla Čirá voda, čarodějka Severu. Mumlala něco o *předvídavosti*. Obviňovala ho tehdy, že blokuje její schopnost předvídavosti. Mohla by v tom být nějaká spojitost?

Inos spěchala, aby byla co nejdřív pryč z ložnice, kde zemřel její otec. „Pojďme rovnou nahoru,“ řekla a hlas se jí téměř zlomil.

Rap ucítil bláznivou touhu rozběhnout se za ní a vzít ji do náruče. Zatoužil po tom tak silně, až se cely rozechvěl. Vzpomněl si, jak ho skoro před rokem políbila na rozloučenou. Jenomže královny se přece nelíbají s pomocníky svých správců – nebo se zloději koní!

Celý zbytek Krasnegaru ho odmítá, ale ona ne. Ani na chvíli nezapochyboval, že zůstanou přáteli i potom, až se vymaní z okouzlení Andorem. Bylo to pro něj těžké. Neustále si musel připomínat, že Inos je jeho královna. Možná by to bylo snazší, kdyby na sobě měla nějakou královskou róbu. Ale takhle, byť z ní vyzařoval královský majestát, v těch otrhaných jezdeckých šatech a se zlatými vlasy rozpuštěným po zádech byla stále až příliš jeho kamarádkou z dětství, která s ním jezdila na koních a lezla po útesech.

Sagorn měl stále ještě problémy s dechem. „Víte, že jsem tam nahoře byla jenom jednou v životě?“ řekla náhle princezna Kadolan. Také zhluboka oddychovala, ale spíš jen ze solidárnosti se starým mužem. „Domnívala jsem se, že můj dědeček zemřel při požáru.“

V ložnici bylo více světla – stále ještě tam hořelo několik svic. Sagorn studoval dva portréty nad šatníkem. „Ano, ale před tím zešílel.“

„Och, Bohové! Myslíš, že viděl v okenním křídle svou smrt, a proto se zbláznil?“

Stařec, pokrčil rameny. „To si myslel tvůj bratr a před ním i jeho otec, paní. Je to zajímavý paradox. Ta předpověď ho dovedla k šílenství, ale před tím blázen nebyl, protože se z opatrnosti zamkl. Kdyby byl nezamykal, mohl plamenům uniknout. Zajímavé, že?“

Rap se opět jen ujistil, že nemá toho strašného doktora rád. Je to jen chladnokrevný starý muž. Přestal je poslouchat a věnoval se raději další skříni. Snažil se ji natlačit před dveře. Goblin mu rychle přispěchal na pomoc.

Impové už prošli šatnou a hnali se po schodech do dalšího patra. Až se Rap dostane do Innisovy místnosti, nebude už schopen sledovat, co se dole děje. Doufal jen, že Inos měla pravdu, když tvrdila, že se Sagornovi dá věřit. Ale ať je to jak chce, on jí přece radit nemůže, a i kdyby, co by jí poradil? Není co. Situace vypadá beznadějně. Až impové objeví prokonzulovo tělo, budou viníci rádi, když je vhodí jen do šatlavy a nepopraví hned na místě.

S goblinem v patách následoval ostatní a jenom velmi neochotně stoupal po posledním schodišti, protože už cítil temnotu nad sebou. Když prošel neviditelnou bariérou, připadal si jako červ, který právě vylezl ze země.

Opět ho sevřelo to zvláštní vzrušení, náboj energie složený z ohromné výšky a kouzelného bystrozraku, který mu vytvářel tu tajemně nepostihnutelnou schopnost sledovat kohokoli po celém Krasnegaru, pokud se nachází mimo zámek.

Sagorn byl jednou rukou opřený o zeď a zhluboka dýchal. Inos držela svíci, stála vedle své tety poblíž vchodu a tiše zírala na kouzelné okno. Bylo temné a nezdálo se být jiné než ostatní, až na svou velikost. Jedno z menších oken drnčelo pod nápory větru. Princezna Kadolan se chvěla zimou. Blešoun vrtěl ocasem a očichával deky a ostatní věci výbavy dvou uprchlíků. Všechno se válelo bez ladu a skladu po celé podlaze.

Kuře proklouzl podél Rapa a řekl: „Dívej!“ Vyrazil k jižnímu oknu. Jako před tím, okno se rozzářilo. Vycházelo z něho červenožluté světlo a na jeho křídlech se znovu zjevily nesčetné mnohobarevné symboly. Zastavil se několik kroků před oknem a zvědavě sledoval jeho proměny.

„To je zvláštní!“ řekl Sagorn. „Zář ohně?“

„A podívej, co se stane, když se k němu přiblížím já, pane.“ Rap zavolal goblina zpátky. Okno pohaslo. Pak k němu pomalu vykročil. Objevilo se bílé pulzující světlo a vzory v okně se začaly překotně měnit. Otočil se. Viděl, jak zář z okna osvěcuje jeho společníky. Na tvářích se jim střídaly záblesky ve všech barvách duhy. Vypadali vyděšeně, i ten starý muž.

„Nejsem žádný čaroděj,“ řekl Sagorn ztěžka. „Četl jsem o tom, ale nikdy jsem neviděl, jak to opravdu funguje.“ Zarazil se. „Víte, existuje ještě jedna možnost úniku.“

Rap věděl, co bude následovat, ale než stačil něco říct, Inos se dychtivě zeptala: „A jaká?“

„Mám Slovo, stejně jako ty, paní a jako pán Rap. Tři Slova stačí k tomu, aby se z člověka stal čaroděj, sice ne zrovna velmistr, ale podle mého soudu nepochybně dost mocný na to, aby si dokázal poradit s bandou hloupých impů. Jestli chcete, můžeme svoje Slova Sdílet?“

Rap viděl, jak se Inos kousla do rtů. „Andor mi říkal, abych to nedělala.“

„Jenomže on byl přesvědčen, že z tebe to Slovo dostane hned, jak budete svoji.“

„Chceš snad tvrdit, že to byl jediný důvod, proč mě požádal o ruku?“ zakřičela rozzuřeně.

„Já *vím*, že to byl skutečně jediný důvod,“ odsekl. „Mám přece jeho paměť. Andor používá lidi jako vidličky a nože – ženy pro rozkoš a muže pro zisk. Je to mimořádně cynický člověk.“

„Neznám žádné Slovo,“ přerušil je Rap, „takže se nemám o co dělit.“

Sagorn ho pozorně sledoval. Dokonce pozvedl ruku, aby zastínil jas vycházející z okna. „Jalon, když jsi mu tohle řekl, ti nevěřil. Ani já ti nevěřím. Zrovna tak ti nevěřil Andor. Ani Darad. Teď je tvůj život opět v ohrožení a možná je to jediná cesta, jak dostat Inosolan na její trůn. Ale ty stále trváš na tom, že žádné Slovo neznáš?“

„Ano.“

S povzdechem stařec řekl: „Myslím si, že tentokrát ti asi budu muset věřit.“

„Řeknu Rapovi to své, když uděláš totéž!“ řekla Inos.

Rap se až zajíkl hrůzou. „Ale tohle jsou císařští legionáři!“ zaprotestoval. „Copak ti nepatří ani jednomu čaroději?“

Sagorn se na něho dlouze a upřeně zahleděl. „To je pravda. Imperiální armáda patří do moci Východu. Andor si myslel, že o těchto věcech nemáš ani potuchy. Tobě se podařilo oklamat Andora, mladíku?“

„Vždyť jsem se to začal učit zrovna od něho!“ ušklíbl se Rap.

„Bezbolestné učení může být bezcenné učení. Každopádně máš pravdu. Použít kouzelné moci proti těmhle impům by mohlo vyvolat hněv čaroděje Východu – a nejspíš by ho podpořila celá Rada Čtyř.“

Rapa trošku potěšilo, že zabodoval, i když nechápal, jakou hru to hrají. „Pověz… Kdybych se byl podělil o své Slovo s Jalonem nebo Andorem, zavolali by potom Darada, aby mě zabil?“

Sagorn nezúčastněně pokrčil rameny. „Možná. Nevzpomínám si, že by se některý z nich tak rozhodl. Ale dříve nebo později by někdo Darada přivolal, kdyby se dostal do problémů. A ten by potom šel po tobě, aby získal víc Moci. Je to přece jen primitiv. Kdyby Sdílení Slov bylo tak jednoduché, pak by kolem bylo čarodějů jak máku, to jistě chápeš. Vyžaduje to nesmírnou důvěru.“

„A je možné u toho podvádět? Říct nesprávné slovo?“

Starý muž se slabě usmál. „Předpokládám, že lidé obvykle podvádějí.“

„Takže,“ uzavíral Rap a měl pocit, že vyhrál, „kdybychom se teď podělili o Slova, ten problémek s Faradem by zůstal i dál, že ano?“

Sagorn se zamračil. Vrásky nad horním rtem výrazně vystoupily. „Myslím, že ano. No, královno Inosolan, vyzkoušíme místo toho Inissovo kouzelné okno?“

Ve tváři jí bylo znát vyčerpání z toho, co musela během toho nesnesitelného dne vytrpět, přesto hrdě vztyčila hlavu a řekla: „Když myslíš, doktore.“

Nikdo se nehýbal. Ozývalo se jen Blešounovo funění, hučení větru kolem věže a zdola bylo slyšet vzdálené údery impských seker.

„No tohle je opravdu vzrušující!“ řekla princezna Kadolan. „Vždycky jsem chtěla vidět nějaké opravdové kouzlo. Kdo půjde první? Ty, doktore Sagorne?“

Překvapeně se na ni podíval a potom přikývl. „Myslím, že ano. Odstup, Mistře Rape.“

Rap přešel k ostatním a ledová místnost se okamžitě zahalila do tmy, protože svíčka, kterou držela Inos, dávala jenom nepatrně světla. Potom se Sagorn pohnul pomalu kupředu k oknu. Světlo se opět rozzářilo, osvětlilo zaprášenou podlahu a tentokrát to vypadalo jako normální sluneční svit – bílé světlo, ale ne tak strašidelné jako to, které vyvolával Rap.

Sagorn přistoupil blíže, a studoval vzory na mozaice. Jako před ním Rap, i on cítil, že se mění, ale ve skutečnosti žádnou změnu neviděl. Červená spirála poblíž spodního levého rohu byla více napravo, než si myslel, zlatozelená mušle výš, skupina stříbrných zvonků s modrými okvětními lístky…

Vyzáblý stařec si dodal více odvahy. Zvedl paži a uchopil kliku uprostřed okna. Tiše hekl, jako kdyby šel zámek hodně ztěžka, a pootevřel obě okenní křídla. Pak o krok ustoupil.

Okno se rozlétlo dokořán.

2

Komnatou prolétl závan horkého a suchého vzduchu a zvedl oslepující mračna prachu. Rapa oslepil prudký sluneční svit zvenčí, takže chvíli neviděl. Stačil si však všimnout, že světlý písek venku je trochu pod úrovní podlahy uvnitř, jako kdyby se věž ponořila do země. Potom, když si zvykl na ostré slunce, spatřil rovnou krajinu, zemi pokrytou pískem a kameny, která přecházela ve sluncem ozářené černé skály, u jejichž paty se válely balvany. Jedinou vegetaci představovaly chomáče nějaké rostliny, kterou nikdy před tím neviděl. Oknem se do místnosti hnal horký vítr.

Bylo to skutečné a neskutečné zároveň. Smysly mu říkaly, že stojí v místnosti asi jedno poschodí nad zemí a že se dívá ven otevřeným oknem. Dokonce i vůně vzduchu byla skutečná a nad piskem se vlnil žárem rozpálený vzduch. Svým bystrozrakem ale neviděl za oknem zhola nic. Zvykl si v poslední době na svůj bystrozrak tak, že když mu jeho vjem chyběl, velice ho to znervózňovalo.

V dálce se mezi skalami na úpatí útesů prodírali tři muži. Rap si říkal, proč asi nevyjdou ze skal na rovnou zemi. Měli na sobě pláště s kapucemi na hlavách, aby se chránili před slunečním žárem, takže jim do tváří neviděl. Muž, který šel vepředu, byl nejvyšší a Rapovi připadala jeho chůze povědomá.

„Nejsi to ty, doktore, ten muž v hnědém?“ zeptala princezna Kadolan.

Sagorn o krok ustoupil. Promluvil, aniž by se otočil. „Ano, myslím, že ano. Rád bych věděl, kdo jsou ti ostatní.“

Zvenčí nebylo slyšet žádný zvuk krom svištění větru, protahujícího mezi suchými keři pod oknem.

Potom se muži zastavili a zahleděli se na nebe. Zdálo se, že pozorně studují něco, nač ukazoval prostřední z nich. Pak šli dál, a když procházeli kolem balvanu velikostí menšího domku, otočil se muž v hnědém směrem k oknu. Určitě to byl Sagorn, prameny vlasů mu neuspořádaně visely přes vyzáblou hranatou tvář, ale byl příliš daleko, než aby mohli zaslechnout jeho hlas.

Druhý muž, v zeleném plášti, který Sagorna následoval, se taky otočil. Z kapuce, kterou měl přetaženou přes hlavu, zasvítila tvář tak bledá, že to mohl být jedině jotun, i když byl menší než většina jotnarů. Rap si byl jistý, že na mužově tváři vidí třpytivě stříbrný knír. To mu ale moc nepomohlo, neboť takový nosila většina námořníků.

Poslední v pořadí šel dál s hlavou sehnutou. Vzápětí všichni tři zmizeli mezi skalami a bylo možné je zahlédnout jen chvílemi.

„Ten v černém, to byl Rap!“ vykřikla Inos.

„Ne. Ne Placatý Nos!“ zabručel zlostně Kuře.

Rap to nedovedl posoudit, jelikož nevěděl, jak vypadá z dálky, ale necítil se zrovna dobře.

„Připadá mi zbytečné se o to hádat!“ zasyčel Sagorn. „Nemůžeme říct, kdo to tam je se mnou. Možná to je Mistr Rap, ale nejsem si tím jistý. Poznal někdo z vás toho druhého muže? Nebo kde to je? Či kdy? A co tam dělají?“

Náhle na muže v poušti dopadl stín. Jak rychle se objevil, tak rychle zmizel. Muži se přikrčili, snažili se ukrýt mezi kamením. Vyděšeně zírali k obloze. Vítr k oknu donesl útržky vyděšeného křiku.

Sagorn vydal dávivý zvuk a uskočil od okna. Scéna se zachvěla a vzápětí se rozpadla na kousky, zešedla a zmizela. Ledový vítr vmetl do komnaty sněhové vločky. Stařec se dobelhal zpět k oknu, zavřel obě křídla a zajistil je petlicí. Venku byla jen obyčejná krasnegarská noc.

V místnosti byla skoro tma, neboť svíčka už dávno zhasla, jen východním oknem pronikalo matné, slabé světlo. „Poznal někdo z vás ten tvar?“ Hlas se mu chvěl.

„Ne,“ odpověděli všichni kromě Kade, která řekla: „Ano, myslím si že ano. Nebyl to náhodou drak?“

„Domnívám se, že byl. Nic jiného není tak ohromné. Viděl jsem svou smrt!“

„Tak se od země draků drž raději dál, pane.“ Rap se cítil čím dál tím nešťastněji. Z toho kouzla ho rozbolela hlava. Možná to bylo proto, že pro jeho bystrozrak byla tato scéna neviditelná – jen prázdnota. Vzpomněl si, jak při prvním setkání s Čirou vodou ani čarodějku nedokázal bystrozrakem sledovat.

„A byl to Rap!“ řekla Inos znovu.

„Ne!“ vztekle vykřikl goblin.

Princezna Kadolan a Sagorn si mysleli, že má Inos pravdu. Rap si nebyl jistý, ale připouštěl, že by to mohl být on. Muže s knírem nepoznal nikdo z nich, shodli se jen na tom, že to byl nejspíš námořník. To nebyl příliš světoborný objev, neboť jotnarové se většinou živili jako námořníci. Mimoto Dračí okrsek se nacházel někde v jižní části Impirie, v blízkosti Letních moří, velmi daleko od Nordlandu.

„Každopádně tady a teď žádní draci nejsou," podotkl Rap, ale hned se na sebe rozzlobil. Plácám jak malé ustrašené dítě! Zato impové zde byli a pravidelné údery jejich seker se přibližovaly.

„Zkusí to ještě někdo?" zeptal se Sagorn. „To, co jsme viděli, nám moc neporadilo."

„Já to zkusím, jestli chceš, pane," řekl Rap, i když ve skutečnosti vůbec netoužil zjišťovat, co způsobuje tu nezvyklou záři, když se přiblíží k oknu. Zdálo se, že to neláká ani ostatní.

„Byl bych radši, kdybys od toho okna zůstal raději dál, mladíku!" Sagornův panovačný hlas už zase zněl normálně. Ozval se tlumený šepot, to jak se Inos dohadovala se svou tetou.

„Pak to tedy zkusím já." řekla. Inos, ale neznělo to moc nadšeně. „Potřebuji poradit víc než kdokoli jiný."

Přešla k oknu. Vzápětí proti němu vyvstala její silueta, když sklo začalo zářit Bude to zase denní světlo, napadlo Rapa, ale ne tak jasné jako u Sagorna – spíš bude pod mrakem. Symboly byly méně viditelné, barvy byly měkčí, tlumené. Inos sáhla po zavírání a rozevřela okenní křídla.

Polekaně uskočila a přikryla si ústa dlaní, aby ztlumila výkřik. Přímo před oknem stál – zády k divákům – muž. Aniž by uvažoval, Rap přiskočil k princezně – a najednou, nečekaně a nezvratně se Inos ocitla v jeho náručí. Oba jako by si tuto skutečnost vůbec neuvědomili, jen stáli a zírali ven z kouzelného okna.

Ten člověk byl jotun, o tom nebylo pochyb. Byla vidět jen horní polovina jeho těla. Kůži měl tak bledou, jak mohou mít jen jotnarové. Celý se hladce leskl kapkami deště. Ramena měl široká a jeho mohutné svalnaté paže nahánělý strach. Husté vlasy mu sahaly jak stříbrná přilba až k ramenům, a i když vál lehký větřík, ani se nepohnuly. Rap si nejdříve myslel, že je to Darad. Ale uvědomil si, že ten je starší a mnohem chlupatější. Navíc na těle neznámého bylo mnohem méně jizev a nebylo vidět žádné tetování. Nebyl to Darad, ale byl skoro tak mohutný a vysoký jako on. Zvolna se začal otáčet Inos se pevně držela Rapa, který cítil, jak její sevření sílí zároveň s tím, jak se muž za oknem otáčel. Uvidí nás, jak my jeho? napadlo jej. Už chtěl princeznu pustit a okno zavřít.

„To je Kalkor!" Sagornův hlas se ozval těsně za nimi.

„Zeman z Garku. A toto je Sněm zemanů Nordlandu!"

Muž se přestal otáčet a zdálo se, že si není vědom diváků vedle sebe, kteří teď hleděli na jeho ohromnou jotunskou tvář z profilu. Jak se na něj Rap díval, začínal chápat, proč toho muže provází taková pověst. Inos se v jeho náručí rozechvěla. Svým způsobem to byla téměř hezká tvář, ale jinak celý Kalkorův zjev odpovídal jeho reputaci. Rap byl trochu překvapen, představoval si jej staršího. Nikdy před tím neviděl obličej, ve kterém by tak jasně byla vepsána krutost a jednoznačné Kalkorovo osudové určení, jen opravdu statečný muž by si troufl riskovat hněv zemana Kalkora.

Venku probíhal nějaký obřad a Kalkor na něco čekal. V tom jim před zraky vstoupil další muž, oděny do červené vlněné róby, postříbřené kapkami deště, na hlavě slavnostní přilbu zdobenou rohy. Přinesl velkou sekeru, teď ji pozvedl a

držel ji vodorovně oběma rukama před Kalkorem. Ruce se mu pod tíhou té zbraně třásly. V jazyce, který Rap neznal, rychle pronesl několik slov.

Kalkor napřáhl jednu ruku a popadl tu ohromnou oboustrannou válečnou sekeru. Ta musí mít alespoň cent, pomyslel si Rap, když viděl, jak se svaly na Kalkorově rameni napnuly, když uchopil tu váhu na délku paže před sebou. Celý se zaklonil, aby udržel rovnováhu.

Nordlandské zemanské shromáždění? Rap se až teď rozhlédl po zamlžené krajině za Kalkorem – široká zelená pláň se spoustou kamení pod plačícím šedým nebem. Kolem udusaného prostranství stála v nepravidelném kruhu spousta lidí. V mlžném oparu deště byli jen špatně viditelní. Byla to ponurá a hrozivá scéna, barbarská a smrtelná.

I z diváků v pozadí, byť nejasně viditelných, vyzařovalo něco strašidelného a neskutečného. Působily v naprostém protikladu k jasně viditelným postavám Kalkora a jeho společníka nebo scény v poušti, když otevřel okno Sagorn. Rapa napadlo, jestli ten dojem vyvolává jenom samotný déšť.

Přesunul svou pozornost zpět na dění v těsné blízkostí okna. Kalkor pozvedl sekeru ke rtům, potom si ji položil na rameno, vše s vojenskou přesností. Přehmátl rukama na toporu a znovu se otočil k oknu zády. Zářící modrobílé ostří zbraně jako by bylo v místnosti.

Zvuky ozývající se z nižších pater na chvíli utichly, aby se vzápětí ozvaly mnohem hlasitěji. Impové se začali dobývat do dveří královské ložnice.

Kalkor vyrazil do středu kruhu, sekeru na rameni, na sobě neměl nic krom kožešinového bederního pásu, nohy měl holé, byl bos.

Muž v červené róbě zmizel. Snad můžu promluvit, řekl si Rap. „Co je to Nordlandské zemanské shromáždění?“ zeptal se.

„Koná se každý rok uprostřed léta v Nintoru,“ odpověděl tiše Sagorn. „Nordlandští zemani si při něm vyřizují spory v rituálních soubojích.“

„Vsadím se, že Kalkor nikdy žádnou při neprohrál.“

„Rape, tohle je předpověď pro Inos! Copak to nevidíš? Kalkor se zmocní jejího království a ona na něj vznese před shromážděním stížnost!“

„Doufám, že mi alespoň dovolí, aby za mě bojoval nějaký zástupce,“ řekla Inos. „Myslím si, že bych tu sekeru nedokázala ani nadzvednout. To by asi byla dost nevýhoda.“

Nikdo se tomu nezasmál. Jediný zvuk, který byl slyšet, bylo šumění davu, příliš vzdálené, než aby se dala rozeznat jednotlivá slova. „Zástupci jsou za jistých podmínek povolováni. Darad si tak párkrát dobře vydělal. Nemusím vám snad ani říkat, že pro nás ostatní to nejsou příliš šťastné vzpomínky.“

Celý obraz se začal chvět a blednout právě ve chvíli, kdy se objevil Kalkorův soupeř. Pomalu se vynořoval z mlhy a zvolna kráčel ke středu ze vzdálené strany kruhu. Zatmělo se, otevřeným oknem dovnitř znovu zalétl sníh. Sagorn vykročil, aby je zavřel.

Inos se ustrašeně přitiskla k Rapovi. „To jsi byl zase ty!“ řekla. Upřeně se na něj dívala. „Mám, pravdu?“

Tentokrát si Rap myslel, že to byl opravdu on. Goblin se Sagornem s tím také souhlasili, jen princezna Kadolan sklopila své staré oči a neřekla nic. Ale ať to byl

kdo chtěl, byl mnohem lépe vidět, jeho obraz byl mnohem ostřejší, méně rozmazaný než všichni ostatní v pozadí celé scény. Je to vada okna, nebo má tohle rozlišení nějaký význam? Rap přemítal o tom, že zahrávat si s takovouto kouzelnou mocí je asi dost nebezpečné. Nebylo mu z toho dobře.

„To je šílené!“ řekl. „Já mám bojovat s Kalkorem, a ještě k tomu sekerou? Měla by sis radši najít nějakého lepšího šampióna.“

Uvědomil si, že ji stále ještě jednou paží objímá a rychle ucukl.

„Je to celé velice zvláštní,“ zamumlal Sagorn. I v té temnotě Rap viděl v doktorově vrásčité tváři zmatený výraz. „Havraní kruh je ohraničen kamením, ale já žádné neviděl. Vy snad ano?“ rozhlédl se po nich.

Všichni zavrtěli hlavami.

„Kromě toho je v Nintoru takovýhle déšť velice vzácný. A proč ses, Mistře Rape, objevil v předpovědích dvou různých lidí? Proč se okno tak rozpálí, když se k němu přiblížíš? Ničemu nerozumím.“

Rap si znovu vzpomněl na tu goblinskou stařenu: *Proč nedokážu vidět tvou budoucnost?* „Možná před sebou nemám žádnou budoucnost, kterou by okno mohlo ukázat,“ poznamenal trpce. „Zdá se ale, že jsem v představeních toho okna docela oblíbená postava. Co mě čeká dřív, drak nebo Kalkor?“

„Ať je to co chce, přežiješ,“ řekl Sagorn tak přesvědčivě, že nemělo cenu se s ním dohadovat „I legionáře dnes v noci,“ dodal už méně rozhodně.

„Jste si jistí, že s námi tohle zařízení jen nežertuje?“ zeptala se vzrušeně Kade. „Stále nám to ještě neřeklo, jak se zbavit impů. Poslouchejte!“

Rap nemusel poslouchat. Jestliže se impové už probourali do ložnice, tak je od nich dělí pouze jedny jediné zamčené dveře. Vydal se ke schodišti, aby se podíval.

„Theď na řadě já!“ Kuře napochodoval k oknu a vzápětí za tabulkami opět zazářil strašidelný plamen.

„Ne!“ Rap se prudce zastavil a otočil na patě. Měl dost jasnou představu o tom, co okno odhalí, ale jeho protest přišel příliš pozdě. Goblin už okno otevřel a komnatu zaplavily ovace, silný pach a kouř z hořícího dřeva, který dráždil oči až k pláči.

Jak se Rap obával, díval se na přelidněnou halu goblinského Velkého domu. Na kamenném stupni uprostřed šlehaly a praskaly plameny. Ozařovaly diváky, shromážděné kolem zdí – téměř nazí muži a chlapci, zahalené ženy a dívky. Všichni poskakovali vzrušením a nadšeně se smáli. Nad nahou obětí, přibitou k podlaze, stál její mučitel – Kuře. V ruce držel hořící louč.

Rap se odvrátil a schoval tvář do dlaní. Cítil, jak se mu žaludek svírá hrůzou, chtělo se mu zvracet. Inos i její teta vykřikly. Sagorn si tiše zamumlal něco pod vousy.

Rapa uchopily silné ruce. „Jsi to thy!“ Kuře byl vzrušením cely divoký. „Pojď! Dívej se!“ Táhl Rapa k oknu. Ten se sice bránil, ale nebylo mu to nic platné. „Poslouchej ty ovace! Thy dělat to dobře! Děláš dobré divadlo! A já to dělám dobře thaky! Vidíš svoje ruce? Svoje žebra?“

„Ne! Ne!“ zavyl Rap a snažil se udržet obličej odvráceny a oči pevně zavřené. „Zavřete to okno!“

„Dobré divadlo!“ trval na svém Kuře. Pištěl nadšením. „To totem Havranů! Tham moji bratři! Dívej, co teď udělám!“

Rap se přinutil na chvíli pootevřít oči, ale hned je zase pevně zavřel. Oběť vypadala jako on a její tvář se nezdála o moc starší než ta, kterou viděl v Hononinově zrcadle.

Ale něco tam není správně! Znovu se rychle podíval. Raději ne na dlouho, nebyl si jist, že by se nepozvracel. Byla to jeho tvář, ale nějaká nejasná, rozmazaná. Kuře se pustil do nějaké další kruté hrůzy a goblinští diváci propukli v jásot.

Pak světlo za pevně sevřenými víčky milosrdně vybledlo, vzrušená mluva davu se ztratila a Rap opět ucítil na své tváři chladné vločky, ledový dotyk polární noci.

Rána do zad, kterou mu uštědřil Kuře, jej málem srazila na zem. „Já říkal pfravdu!“ ševelil blaženě. „Zabiju thě. Uděláme dobré divadlo.“

„Ani drak, ani Kalkor?“ řekl náhle Sagorn. „Tebe je opravdu těžké zabít, mladíku. Možná, že zrovna tohle zjištění je smyslem celého představení, že nám chce okno sdělit právě tohle – impy přežiješ, tak jaképak strachy?“

„To nám spíš říká, že už teď jsem mrtvola!“ křikl Rap a hned se za tón svého hlasu zastyděl. „Anebo – goblini ti mohou nabídnout příjemnější smrt, než co tě čeká v budoucnu.“

„Myslím, že v tom případě by okno ukázalo jenom to, jak tě impové zabíjejí,“ poznamenal chladně stařec. Inos vzala Rapa kolem ramen a odvedla ho od okna. Možná přežiji jotuna a možná i draka, přemítal Rap, ale přežít gobliny bych ani nechtěl. Oběť v poslední scéně už byla strašlivě zohavená.

„Byl jsem to já?“ zašeptal a snažil se ovládnout třas. „Zdálo se mi, že vypadám divně – tak nějak rozmazaný.“ *Řekněte, že jsem to nebyl já!* Už se nedivím, že z toho Inosin pradědeček zešílel!

Sagorn zaváhal. „Ano,“ zabručel. „Všiml jsem si toho. Myslel jsem si, že to způsobil kouř, ale tvůj přítel byl vidět dost ostře. Takže jsme tě viděli už třikrát. V těch prvních dvou případech nemůžeme říct jednoznačně, žes to byl ty, a ten třetí pohled byl příliš neskutečný! Kéž bych o těchto věcech věděl víc! Mé znalosti jsou tak nedostatečné! Potřebujeme čaroděje, který by nám všechno vysvětlil.“

Prásk! Dveře se otřásly. Impové dorazili až k nim. Už je navzájem oddělovala jen jediná závora.

Inos ho obejmula ještě pevněji. „Ty budeš můj šampión!“

To je moc příjemné pomyšlení, ale po zbytek života budu znát svůj osud – vrátím se do Havraního totemu, do milující péče Kuřete. A nebude to trvat dlouho, nevypadal jsem tam na té zemi o mnoho starší než teď.

Napadlo jej, co by se asi stalo, kdyby zabil Kuře dřív, než to stačí on udělat jemu. Meč někam odložil, a teď si ho přál mít u sebe. Bylo by možné, že okno neukazuje pravdu? Proto mě tedy Čirá voda varovala, abych goblinovi neubližoval? Předvídala, že bych to chtěl udělat?

Dveře znovu zaduněly pod úderem sekery. Vojáci se zanedlouho dostanou dovnitř.

„Můžeme je rovnou pustit!“ řekl otráveně Rap. „Myslím, že mi okno dost jasně naznačilo, že rychlé oběšení bude nejlepší.“

„Ne!“ zakřičela Inos. „Doktore Sagorne, čaroděj dokáže porazit i draka, mám pravdu? I Kalkora? Právě to nám okno ukázalo! On se s námi podělit nemůže, ale když z něj my uděláme čaroděje, potom tebe jednou zachrání před drakem a jako můj zástupce porazí Kalkora! Copak to nevidíte? Je to jediná možnost, jak může přežít všechna ta nebezpečí, která nám okno ukázalo. A dvě z nich přežije, tedy *nejméně* dvě, to se rozumí. A ten rozmazaný obličej, který jsme viděli – to je magická ochrana, kterou proti goblinovi použil!“

Rap jen zavrčel. Čarodějem se rozhodně nestane! Už ta bystrozrakost bohatě stačí. Smrt z rukou impů je lepší než být čarodějem.

„Darad–“ řekl Sagorn a odmlčel se. „Jsem příliš starý na to, abych mohl riskovat oslabení své Moci, dítě. Mé zdraví. Musíš se o své Slovo podělit také se mnou.“

„Ano!“ řekla Inos. „My budeme Sdílet spolu a pak ještě s Rapem. Každý z nás bude mít dvě Slova a Rap tři.“ Rap znovu zavrčel.

„Proč ne?“ Vztekle si dupla a zaryla nehty Rapovi do paže.

Když ho Inos takhle držela, jen s obtížemi dokázal jasně přemýšlet „Inos,“ řekl hrubě, „já se nechci stát čarodějem. Sagorn říká, že mu musíš nejdřív říct své Slovo. Tím se z něj stane adept, je to tak? Potom může zavolat Darada, aby tě zabil, a stane se tím ještě silnější! Myslím, že bys mu neměla tolik důvěřovat.“

Stařec rozhořčeně zrudl. Inos vzlykla a Rapa pustila. „Bůh mi slíbil šťastný konec. Ale jaký? Stát se zajatkyní impů? Rodit Kalkorovi syny? A že ty nakonec skončíš v nějaké kobce, ty hlupáčku? Myslím si, že to pitomé okno je příliš staré! Nejspíš už moc dobře nefunguje!“

Dveře se otřásly a praskly. Vydržely déle než ostatní, takže v nich možná přece jen ještě zbyl nějaký pozůstatek dávného kouzla. Rap svým bystrozrakem viděl vojáka, svírajícího sekyru. Hlavy a ramena ostatních mužů, stojících za ním na nižších schodech, viděl jakoby uříznuté na úrovni podlahy.

„Poslouchejte!“ řekla Inos rozhodně. „Já řeknu doktoru Sagornovi své Slovo a on potom řekne obě Rapovi. Tak se neocitneš v ohrožení, že doktore? Budu ti důvěřovat, jak mi poradil otec.“

Stařec pokrčil rameny. „Tvůj plán dává smysl, Veličenstvo. Nic lepšího mne nenapadá. To okno nám asi skutečně naznačuje, že se máme podělit s Mistrem Rapem o naše Slova. Budeš se muset vyrovnat s tím, že z tebe bude mág, mladý muži! Ano, to je určitě rada, kterou nám okno dává.“

Rap opět jen zavrčel.

Prásk! To podlaze se rozlétly třísky. Ze dveří trčelo ostří sekery.

„Rape! Prosím tě!“

Prosím? Já jsem dohnal svou královnu k tomu, že musí takhle žadonit? To tady předvádím náramnou věrnost, když jsem odmítl splnit první rozkaz, který mi dala! Rap napřímil ramena.

„Samozřejmě, Veličenstvo!“ Postřehl závan bolestí, který jí přelétl po tváři. To také nebylo správně! „Budu hrdý na to, že jsem tvůj dvorní čaroděj, Inos – myslíš, že se jednou budu moci stát tvým stájníkem?“ Pokusil se usmát, ale zjistil, že již zapomněl, jak se to dělá.

Inos ho vzala za ruku. „Děkuji ti, Rape.“

„Věříš mi, že kdybych měl kouzelné Slovo, moc rád bych ti je řekl?“

Čaroděj? To znamená vkrádat se do myslí lidí stejně jako do jejich šatů a příbytků? Manipulovat s nimi jako Andor? Zabíjet je, když ti braní v cestě, jak to dělá Darad? *Odporné! Hnusné!*

„Možná bychom se měli pomodlit,“ řekla tiše princezna Kadolan. „Když Bohové zjevili Inos…“

Inos začala něco říkat, pak se ale podívala na dveře, ze kterých se právě vyštípla celá deska a spadla na podlahu. Rap viděl dírou mohutného impa, jak sklání sekeru a za ním se tlačí další s tasenými meči.

Viděl třísky na podlaze a viděl je *normálně*, očima, ne bystrozrakem. Dveře byly jasně osvětlené i celá podlaha, na které leželo pět stínů.

Ne! *Šest* stínů!

Blešoun si zívl a natáhl se na podlahu. I on má přece svůj stín – sedm!

Jako na povel se všichni otočili k oknu, které bylo stále ještě otevřené. Světlo vycházelo ze zvláštní mnohobarevné mlhy, která se v hustých chuchvalcích převalovala za oknem. Sedmý, nadpočetný stín, vrhala postava ženy, která stála uvnitř místnosti před oknem.

To je ale neštěstí! Já idiot! Jak jsem hloupě a umíněně odmítal splnit rozkaz své královny, ztratili jsme příliš mnoho času. Vždyť mě přece varovali, že čarodějové vycítí, když se někde používá magie, a už je tady čarodějka, která si přišla zkontrolovat, co se děje! Kouzelné okno nám poradilo, co máme dělat, a já to všechno pitomě pokazil.

Teď už se může dít cokoliv!

„No, no, no!“ řekla neznámá. „Copak to tu máme?“ Rap popadl Inos za ruku a chtěl s ní vyrazit ke dveřím a boty mu přimrzly k podlaze. Zamával divoce rukama, aby udržel rovnováhu. Pokusil se vyzout z bot, ale ani to nešlo, jako by byl k podlaze přikován. Jak viděl, totéž se stalo i všem ostatním, i oni znehybněli připoutáni ke svým stínům. Dírou ve dveřích se protáhla chlupatá paže a snažila se otevřít závoru.

Rap si takřka zlomil krk, jak se snažil otočit hlavou, aby mohl sledovat ženu, která se zvolna šinula prohlédnout si své zajatce. *Čarodějnice!* Byla hrbatá, tlustá a pohybovala se, jako by měla nohy z olova. Celá byla zahalena do nějaké měkké čistě bílé látky, byla zahalená ještě důkladněji než goblinská žena, protože mimo očí měla zakrytý celý obličej. Byla příliš mohutná na to, aby to byla Čirá voda, čarodějnice Severu.

Zbývající ze Čtyř jsou muži, takže tohle musel být někdo jiný, neznámý!

„Kouzelné okno ponecháno otevřené?“ řekla. „Žádná síťka proti hmyzu? Někdo byl velice neopatrný!“ Mluvila impsky, ale s podivným, hrubým přízvukem.

Zdálo se, že si všimla legionářovy ruky, stále ještě šmátrající po závoře a zkroucené v dost nemožném úhlu. Udělala malý pohyb rukou a imp ztuhl. I všichni ostatní – alespoň všichni, které Rap viděl svým bystrozrakem – jakoby zkameněli. Přestože se Rap soustředil jen na to, aby nějak odhadl, jaké nebezpečí v sobě skrývá tento poslední zvrat událostí, matně si uvědomoval, že žena právě použila na imperiální oddíly nějaké kouzlo. Je to pro Inos dobré a nebo zlé? Neslétnou se teď na Krasnegar všichni rozezlení čarodějové?

Schodištěm se zdola nesly výkřiky povelů, protože vojáci dole si uvědomili, že se s jejich druhy vepředu něco děje.

Ta žena se postavila před Inosinu tetu, ruce založené v bok, nohy široce rozkročené: Rapovi to připadalo spíš jako postoj rozkacené rybářky. Od čarodějnice by očekával přece jen něco jiného.

„Začneme s tebou, drahoušku," řekla. „Kdopak jsi?"

Princeznina perlová róba byla značně poničená a zohavená skvrnami od čaje, Kade měla bílé vlasy rozcuchané, ale stála natolik zpříma, jak jí to kouzlem ztuhlé nohy umožňovaly. Nesměle odpověděla: „Jsem princezna Kadolan z Krasnegaru. A ty?"

Kouzelnice zvedla údivem obočí, až jí zmizelo pod závojem. Rap vycítil, že ji to docela pobavilo. „Dobrá! Já jsem Rasha aq'Inim, sultánka z Arakkaranu."

„Ach!" rozzářila se Kade a usmála se. „To je od tebe milé, že ses k nám připojila, Veličenstvo!"

Copak sultánka je nějaké *Veličenstvo?*

Samozvaná královna se zachechtala. „No tedy, já jsem navýsost poctěna. Jenom mi, prosím tě, odpusť, že jsem k vám vpadla takto, bez formálního pozvání."

„Kéž bychom ti mohli nabídnout odpovídající pohostinství…"

„Oh, já tě naprosto chápu! Omluvte mne na moment?"

Stáhla roušku kryjící jí hlavu a odhalila zářící vlny tmavě rudých vlasů, rafinovaně zachycených hřebínky ze stříbra, zdobenými perlami. Její oděv byl z velmi lehké, skoro průsvitné látky, mnohem kvalitnější, než se Rapovi původně zdálo, a také ten byl ozdoben mnoha drahokamy.

Jak to, že si jich nevšiml hned?

Nádherná sultánka se rozhlédla oválnou komnatou, špinavou a chladnou, ozářenou jen fosforeskujícím světlem, padajícím dovnitř z okna, a potom závoj odhodila na zem. Rap viděl, že je mnohem mladší, než si původně myslel. Teď už si byl jist, že se s ní nikdy dříve nesetkal. Její pleť, zrovna jako její nádherné, bohaté vlasy, měla trochu načervenalý odstín. Měla hrdý, aristokratický profil. Nebyla krásná v běžném smyslu toho slova, ale byla to okouzlující žena, s postavou jak socha, obklopená jakousi aurou moci, tajuplnosti a, ano! – krásy. Či lépe nádhery! Nesmírně fascinující osoba!

I princezně Kadolan uklouzlo okouzlené „Óóó!" Dodala si odvahy. „Stydím se, že nás nacházíš v takovém stavu chaosu, Veličenstvo!"

Sultánka pohlédla na zkamenělou ruku, která vyčnívala ze dveří. „Také jsem si všimla. Nižší vrstvy jsou někdy velmi na obtíž, že?"

„Máš pravdu, někdy ano. Smím ti představit svou neteř, pri… královnu Inosolan?"

Kouzelnice překvapeně pohlédla na Inos. Rap, který stál po jejím boku, se snažil tvářit tvrdě a ostražitě, ale přitom zápasil s touhou zeširoka se na překrásnou Rashu usmívat

„Jsme poctěni, Veličenstvo," řekla ledově Inos.

Královna Rasha přimhouřila temné oči. „To byste tedy měli být. Na žádnou královnu Inosolan si nevzpomínám. Krasnegar? Země goblinů?"

Znovu se ozvala princezna Kadolan: „Má neteř právě ztratila otce, krále Holindarna. Dnes? Myslím, že už je zítra – takže to bylo včera.“

Kouzelnice se zahleděla na Inos pozorněji. „Takže jsi zdědila kouzelné okno a nenapadlo tě nic lepšího, než si s ním začít hrát?“

„Dohnalo mě k tomu zoufalství!“ vykřikla Inos. „Císařské oddíly obsadily mé království! Země je na pokraji občanské války a Kalkor se chystá k invazi, jakmile roztají ledy!“

Sultánčino obočí znovu povyjelo vzhůru. „Kalkor?“

„Ano, zeman z Garku.“

„O něm jsem už slyšela. Jaký zájem ale může mít císař na takovém mrňavém království, jako je Krasnegar? To nevypadá na Emshandara. Není za tím ten jeho nový maršál? Nesnaží se třeba něčím vyprovokovat jotnary?“

„Myslím si, že imperátor ani neví, že jsou jeho legie tady. Prokonzul z Pondague uzavřel obchod…“

Inos se najednou zarazila. Rapa zajímalo proč, ale měl nesmírné potíže, aby se vůbec dokázal soustředit na rozhovor. Rasha ho docela okouzlila! Ten třpyt diamantů pod krásně tvarovanými ušními lalůčky, ta hladká dokonalost jejích paží – to je divné, že si zprvu myslel, že jsou zahaleny do rukávů! Snažil se zabránit tomu, aby se na ni podíval svým bystrozrakem, a to mu přivodilo bolest hlavy – i když to vlastně nebylo vůbec zapotřebí, protože její růžová pleť prosvítala těmi jemnými závoji, do kterých byla zahalena.

Rasha se k němu pomalu přibližovala, ale její pozornost se pořád upírala na Inos. „Obchod? Nelži mi, děvče. Dokážu číst tvou mysl, kdykoliv se mi zachce, a nebo na tebe mohu použít kouzlo pravdy, ale to bych dělala jen nerada – kazí to zábavu. Jaký obchod?“

Rasha s Inos na sebe chvíli se beze slov zíraly, jako by jedna druhou vyzývala. Byly obě asi stejně vysoké a přibližně stejného věku, ale jejich srovnání Rapa zarazilo. Jak jen si mohl kdy myslet že Inos je krásná? Ve srovnání s jiskřivou krásou té druhé ženy vypadá tak prostě a hloupě! Omšelá, otrhaná a obyčejná! Jak držela Rapa za ruku, tiskla ho stále silněji a silněji, až nakonec sklopila zrak.

„Mám vzdálenou sestřenici… nebo pratetu? Prostě takovou nějakou příbuznou – ovdovělou vévodkyni z Kinvale. Chce, abych si vzala jejího syna. On má právo vznášet nároky na trůn, když žena nemůže dědit.“

„Tak!“ přikývla sultánka s úsměvem. „A může žena dědit?“

„To bych řekla!“ řekla rozhněvaně Inos. „Otec mi to tak řekl! Podle zákonů Impirie na to mám právo!“

„Ale Kalkor s tím nesouhlasí, takže impové chtějí zablokovat jotnary? Dobře, dobře!“ Mladá královna Rasha se lehce pousmála. Byl to opravdu spíš jen náznak úsměvu, ale i to stačilo, aby se Rapovi naježily chlupy na krku. „Politika je otravná hra pro muže, ale někdy se do toho na chvilku musíme vložit i my, slabé a zranitelné ženy, abychom ochránily svoje zájmy.“

„Pomůžeš mi?“ vyhrkla Inos.

„Uvidíme,“ řekla temně čarodějnice. „Musím se dozvědět trochu víc.“ Rozhlédla se kolem a její oči se zastavily na Sagornovi, který strnule stál na konci řady. „Muži občas dokáží být tak úskoční…“

Zamračila se, jako by ji něco překvapilo, a otočila se k němu čelem. Rap ještě nikdy neviděl ženu, která by se pohybovala s takovou elegancí. I bez svého bystrozraku viděl ladné křivky dlouhých nohou pohybujících se pod teninkou róbou, zaznamenal i záblesky malých stříbrných sandálků. Ach, a ty boky! Přesvědčoval sám sebe, že je to samozřejmě všechno způsobeno kouzlem, protože žádná žena nemůže pohnat jeho srdce do klusu pouze tím, že se projde sem a tam. Takhle přece nevypadala, když… ale on už si nebyl schopen vzpomenout, jak vypadala, když se zjevila poprvé. Vnímal jen to, jak vypadá teď, jedině na tom záleželo. Ach, to kouzlo ženskosti! Ona teď zosobňuje všechny mužské tužby! Čáry mu omámily mysl a dobře věděl, jak je to nebezpečné! Zároveň ale věděl, že je vůči tomu bezmocný. Udělala z něj svého absolutně podřízeného otroka. Stával se z něj tvor bez vlastní vůle. Všechny ostatní myšlenky mu z mysli vyvanuly.

Inos vykroutila ruku z jeho zpocené dlaně a on si toho vůbec nevšiml.

Sagorn se narovnal a olízl si rty. „Mohla bys trochu ubrat na intenzitě, dámo?“ zamumlal. „V mém věku už je to na mé cévy trochu silný nápor.“

„Ale je to i krásný způsob smrtí!“ Rozesmála se a nataženým prstem jej laškovně pohladila po tváři. Rap cítil, že jím jako blesk projely plameny zuřivé žárlivosti.

Sagorn ztěžka zafuněl – a namísto něj zde stál překrásný Andor.

Královna Rasha uskočila, pozvedla ruku, jako kdyby ho chtěla uhodit. Na zlomeček vteřiny ji Rap viděl znovu jako mohutnou ženu středního věku, s nečesanými šedými vlasy, bosou, vrásčitou, s propadlými tvářemi. Pak tam ale opět stála nádherná Rasha, zářící v závojích a perlách, prohlížela si Andora s neskrývaným potěšením.

Ač měl vlasy rozcuchané a rukáv trošku příliš velkého pláště ztmavlý krví, dokázal se Andor okázale uklonit, přičemž si musel přidržovat poraněnou levičku. „No ne! Nádherné Veličenstvo, čím ti mohu posloužit?“

Královna Rasha na ten kompliment odpověděla úklonou. Dál si jej velice pozorně a zvědavě měřila pohledem. „Částečné zaklетí? Fascinující! A je to dobře udělané – velice přesná přeměna! Jestlipak je vás celá sada? No, uvidíme, ten stařík byl učenec -“

„A já jsem tvůj pokorný sluha —“

„Samozřejmě, milovník,“ podotkla spíše pro sebe než k Andorovi. Dříve než mohl ještě něco říct, luskla prsty.

A byl pryč. Na jeho místě stál Darad, ohromný a odpudivý. Z rány na hlavě mu stále crčela krev, památka na Rapovu práci s křesly. Zavyl a přitiskl si ruku na oko, které mu poranil Kuře, Andorova krev – a teď zase Daradova – prosakovala levým rukávem a při prudkém pohybu ruky se ozval praskavý zvuk, signalizující vykloubené rameno.

„Bojovník!“ Kouzelnice protáhla obličej a opět luskla prsty.

Jako by se plášť propadl – teď visel na drobné postavě minstrela Jalona. Když mu zasněné modré oči padly na Rashu, okouzleně je vyvalil. „Umělec, paní,“ řekl a uklonil se. „Tvá krása už napořád ulpí na mých rtech a píseň ji povznese…“

„Někdy jindy.“ Sultánka Rasha luskla prsty potřetí a hnědý plášť se propadl ještě více. Z posledního z jeho uživatelů nevykukovalo na svět nic víc než úzký,

snědý obličejíček, přizdobený čupřinou tmavohnědých vlasů – úplně běžný impský mladíček, jehož oči a ústa byly teď dokořán hrůzou. Zasténal a pokusil se padnout před kouzelnicí na kolena, ale jeho nohy byly stejně přirostlé k podlaze jako nohy ostatních, a tak se mu nepodařilo víc než se jenom trošku předklonit. Prosebně k ní vztáhl sepjaté ruce v žadonivém gestu. Místností se rozléhalo hlasité cvakání zubů.

„Podívejme!“ Zdálo se, že je k němu ohleduplnější než jeho předchůdcům. „Učenec, milovník, voják, umělec – takže ty musíš být člověk, který celou tuhle partu financuje?“

Mládenec sténal strachem a z kupy, kterou teď tvořil jeho plášť, vykukovaly jen vyvalené, ustrašené oči. „Já jsem naprosto neškodný, Ve… Ve… Veličenstvo!“

„Pokud já vím, tak jsi kapsář!“

Při tom slovu zakňoural. „Jen kůrky, má paní – pár odřezků, drobečky, abych neumřel hlady.“

Takže tohle je pátý člen bandy? Thinal, o kterém Sagorn tvrdil, že je jejich vůdcem a Andorovým bratrem. Tvář, která by se hůř pamatovala, Rap ještě nikdy neviděl. Byla samý uher, pokrytá pubertálními pupínky, poznamenaná sem tam chomáčkem sotva viditelných vousů. Nikdo by se po Thinalovi neohlédl, nikomu nestál za pohled. Určitě byl schopen ztratit se v davu ve kterémkoliv městě Impirie. Král přesto Inos řekl, že se mu dá věřit!

Kouzelnice souhlasně přikývla. „Výborná práce, kdo to udělal?“

„Or-Or-Orarinsagu prosím, velkomožná paní.“

„Jak je to dlouho?“

„Už víc než s-s-století, „Veličenstvo.“ Na chvíli opět bylo slyšet jen cvakání zubů a pak ten malý zloděj dokázal vydrmolit prosbu: „V-V-Veličenstvo? T-t-toužíme po vysvobození…“

„Ani by mě nenapadlo rozbíjet tak mistrovské dílo!“

Imp jen zakvílel a zajel ještě hlouběji do zmuchlaného pláště. Teď už z něj byly vidět jen vlasy.

„Mimo to,“ řekla kouzelnice, „mít pořád k dispozici několik mužů, a přitom muset snášet vždycky jen jednoho z nich, to mi připadá jako výtečné uspořádání věcí.“

Nechala chlapce padnout na kolena a znovu začala postupovat podél řady. Zastavila se před Kuřetem. Znechuceně si jej prohlédla. „Ty jsi goblin. Jak se jmenuješ?“

Jeho podivně tvarované oči byly vykulené tak, jak zřejmě ještě nikdy. Dokázal ze sebe vydat jen jakési zamečení a naklonil se kupředu, jako by po ní chtěl sáhnout. Couvala před ním, takže se nakláněl v neuvěřitelném úhlu dopředu a jen to, že ho kouzlo pevně poutalo k zemi, zachránilo goblina před pádem. Znovu zabečel.

Ještě chvíli si jej prohlížela. Nakonec se otřásla. „Od krku dolů to docela jde, ale ten obličej by musel jít pryč.“

Nechala ho tam stát na pokraji zhroucení. Prošla kolem princezny Kadolan bez jediného slova a zastavila se před Rapem a Inos. „Vybrala sis mimořádné služebníky, dítě,“ zamumlala.

Proč jí říká dítě, vždyť Inos není o moc mladší než ona sama? Její oči měly stejně tmavočervený nádech jako vlasy a spalovaly Rapovu duši na popel. Linie

jejích ňader pod slaboučkým závojem ho přiváděla k šílenství a to, že mu byla tak blízko, mu pumpovalo krev v hrudi tak mocně, až se bál, že exploduje.

„A nakonec faun? Jak se jmenuješ, chlapče?“

Otevřel ústa. „Raaaa…“. Nedokázal své jméno povědět, měl pocit, jako by ho někdo škrtil, protože náhle něco objevil. Nejmenuje se Rap! To je jenom přezdívka, zkratka jeho – *Jeho kouzelného Slova*. Nikdy nikomu neřekl své pravé jméno, ani králi ne. Bylo to dlouhé slovo – Raparakagozi – a dalších dvacet slabik. Neslyšel je od té doby, kdy mu je řekla matka, několik dní před tím, než onemocněla. Zároveň ho tehdy varovala, aby je nevyslovil před žádným kouzelníkem, protože ten by mu pak ublížil. Díky své Moci samozřejmě musela vědět, že brzy zemře. Skutečnost, že si tak dlouhé, krkolomné slovo po všech těch letech stále pamatoval, sama o sobě osvědčovala, že to opravdu je jeho magické Slovo. Teď měl strašlivou potřebu je vyslovit, říci je té kouzelné, vzrušující krasavici, která stála před ním, ale cosi v něm zoufale křičelo, aby to nedělal. Sagorn mu jednou řekl, že Slova Moci jdou jen velmi obtížně vyslovit. Málem se mu to už povedlo, ale jazyk se mu jakoby zadrhl.

„Co dělá faun tady, tak daleko na severu?“ zeptala se královna Rasha dříve, než vyřešil svůj vnitřní konflikt a znovu bezpečně ovládal ústa. Zamyšleně si okusovala ret, kvůli kterému by muži zemřeli, kdyby jej směli políbit „Ale je to jenom polokrevný faun, že? Tohle je jotunská čelist a taky nám ten hoch příliš vyrostl. A co to tetování! Proč si divoši myslí, že vylepší svůj zjev tím, že se zohaví?“

„He?“ Tetování?

„To je Mistr Rap, pomocník ze stájí!“ řekla Inos podivně ostrým tónem. Rap se po ní ani neohlédl. Královna Rasha povzdechla. „Doufám, že povinnosti, které mu ukládáš, jej příliš nevyčerpávají.“ Zdálo se, že o něj už ztratila zájem. Rapovi se celý svět zhroutil do hrozného černého zoufalství. Není to moje vina, že jsem člověk s nevalným rodokmenem, ale dokázal bych ti říct své pravé jméno! Dej mi jen minutku, prosím! Tak strašně ji chtěl potěšit, jen aby od ní získal alespoň jeden nepatrný úsměv!

„Krasnegar,“ zamumlala si kouzelnice a znovu se zadívala na Inos. „Inisso? Jedno, možná i dvě kouzelná Slova?“

„Nevím, o čem mluvíš!" zakřičela Inos. „Neunavuj!“ povzdychla Rasha. „Ta darovaná Slova jsou sice neviditelná, ale nepotřebuji žádnou kouzelnou moc, abych poznala, když mi malá holka lže. Vypadá to, že tu máte takový zajímavý problém.“ Zamyšleně pohlédla se na dveře, stále ozdobené svalnatou rukou. „Myslím si ale, že ještě nenastal čas ho vyřešit.“

„Co tím myslíš?“ křikla Inos. V Rapově vědomí se matně ozvala jakási myšlenka. Inos něco znepokojilo. Nesmím na Rashu tak zírat.

„Chci říct,“ pokračovala čarodějnice trochu nepřítomně, jakoby zabraná do vlastních úvah, „že když jste otevřeli to magické okno, zavrzalo tak hlasitě, že jsem to slyšela až dole v Zarku. To by okno dělat nemělo. Co ho tak mohlo nabít energií?“

Nikdo jí neodpověděl, a tak pokrčila rameny. „Předpokládám, že jedině nějaká porucha. Je už dost staré, určitě ho nikdo nepoužil už celé roky, že? Měli jste štěstí,

že většina Pandemie ještě spala. I čarodějové. Včetně, a to je nejdůležitější, Strážců! Ale asi by nebylo moc moudré dále tady takhle postávat. Teď běž!“

Ukázala na okno. Inos se otočila. Omámeně k němu vykročila, přitom se obrátila zpět a natáhla ruku. Nohy ji však stále nesly k oknu.

„Rape!“ zakřičela. „Pomoc!“

Otřásl se a rozhlédl se. Jakmile jeho pohled opustil Rashu, probral se ze snění. „Už jdu!“ Pokusil se pohnout, ale jeho nohy zůstávaly stále pevně spojené s podlahou. Nemohl nic dělat a Inos proti své vůli pokračovala v chůzi k oknu.

Znovu zvolala: „Rape!“

„Už jdu!“ zařval, ale nešel. Ztratil rovnováhu, zaklonil se a upadl na podlahu. Chodidly stále nedokázal pohnout. Lokty a hlavou udeřil do podlahy. Před ním vířilo nebe plné hvězd.

„Co to děláš?“ křičela Inosina teta. „Okamžitě ji uvolni!“

Inos, která se stále posouvala malými trhavými pohyby jako loutka, došla k okennímu rámu a začala na něj lézt. Oči měla zkalené slzami bolesti. Rap viděl, že ta mnohobarevná mlha je vlastně závěs ze samých chvějících se korálků, které o sebe v jemném vánku cinkaly. Musí za ním svítit slunce, pomyslel si, i když v ostatních oknech byl sotva patrný jen matný náznak svítání. Celá komnata byla plná teplého vzduchu a vůně květin.

Inos se zapotácela na okenním parapetu. Ještě jednou vykřikla „Rape!“ a zmizela v chvějivé duhové cloně.

Selhal! Zklamal Inos!

„Královno Rasho!“ řekla prudce princezna Kadolan. „To bylo naprosto nevhodné! Okamžitě vrať mou neteř, nebo mi dovol, abych ji mohla doprovázet.“

Rasha na ni pobaveně pohlédla. „Ty nedáš přednost tomu zůstat zde a vysvětlit impům, proč by měli odejít? No ale, jak chceš, běž si.“

Kadolan přenesla sama a dobrovolně svou baculatou postavu přes pokoj. Chvílí bojovala, než se vyšplhala na parapet, pak přes něj ale přepadla, závěs cinkajících drahokamů se zavlnil a byla pryč.

Čarodějnice se rozhlédla po ostatních. „Chlapci zůstanou pořád chlapci,“ řekla. Jsou chvíle, kdy je vhodné, aby se dámy vzdálily a ponechaly vás o samotě vašim mužským zábavám. Řekněte jim, ať potom pořádně vyčistí krvavé skvrny!“ Z jejího hrdla zazněl neuvěřitelně drsný smích.

Stále ještě po tom pádu napůl omráčený Rap nevěřil svým očím – sultánčin závoj nebyl z žádného vzdušného materiálu, jak se mu doteď zdálo, a vlasy měla znovu přikryté, ačkoli si nemohl vzpomenout, že by si znovu přehazovala plachetku přes hlavu. Připadalo mu, že je mnohem starší, než si myslel, a vůbec ne štíhlá.

Popošla ke spícímu Blešounovi a pozorně si jej prohlédla. Pes otevřel oči, vyskočil a začal se k ní lísat, ocasem vrtěl jak o život. Rap opět pocítil osten žárlivosti.

„Nádherná stvůrka!“ řekla královna Rasha. Znělo to obdivně. „Budete s Prackou skvělý páreček.“ Pohlédla dolů na ležícího Rapa. „Je tvůj, faune?“

Rap přikývl. Pořád ještě nedůvěřoval svému hlasu.

Blešoun se otočil, přeběhl místnost a přeskočil přes okenní rám za Inos. Rasha se překolébala pokojem za ním. U okna se zarazila a podezíravě se podívala zpět do místnosti.

„Pročpak k sobě královna povolala kluka ze stájí?“

Rap měl náhle ústa vyprahlá jako troud. Že by to bylo ze strachu, protože mám Slovo? v blízkosti čarodějů na ně nesmím ani pomyslet. Teď pochopil, že právě proto byla Inos celou dobu tak vyplašená, když jeho tahle *stařena* očarovala.

„He?“

Pak pokrčila rameny. „Konec konců, každý má právo na vlastní vkus, že?“ Závěs se zavlnil a byla pryč.

Za oknem už bylo zas jen mlhavé světlo. Do pokoje opět vletí studený zimní vítr, nesoucí sprškou mokrého sněhu.

Rap se teď už mohl postavit. Třel si naraženou hlavu a lokty. Kuřeti konečně mohl z hrdla vylétnout výkřik děsu. Hnědý plášť krále Holindarna, zhroucený do malebné kupy, se pohnul, jako by ožil vlastním životem – to pod ním vstával malinký impský mládeneček. Oddíly legionářů za dveřmi ožily a ozvalo se mohutné řinčení zbraní.

4

Legionáři se začali hádat, ruka zmizela. Rap se otočil právě ve chvíli, kdy Thinal, podkasávaje si oběma rukama veliký plášť, zamířil ke stále otevřenému oknu. Rapovi se sice točila hlava, ale přesto vyskočil, aby jej zastavil.

„Kam jdeš?“

Thinal měl límec tak vysoko kolem uší a jeho nepopsatelná, flekatá tvář, pobledlá v slabém světle svítání, trčela z kabátu tak, že to vypadalo, jako by kabát Thinala polykal.

„Chci se podívat, jestli bych nemohl slézt dolů, Rape.“

Sagorn nám říkal, že Thinal je člověk-moucha. Ale já a Kuře nejsme!

„Zavolej Sagorna!“ houkl na něj Rap. „To on nás dostal do téhle šlamastyky. Možná nás z ní taky může dostat ven!“

Malý imp energicky zavrtěl hlavou. „Ne. Je už příliš slabý. Nesmíme riskovat, že by se mu něco stalo.“

Rap popadl zloděje za tenounká ramínka a zatřásl s ním, až mu cvakaly zuby. „*Přivolej Sagorna!*“

Thinal zavrávoral zpět a téměř zakopl o lem pláště. „Nedělej to!“ zavřeštěl.

„Co nemám dělat?“

„Nešikanuj mě! Já se snadno vyděsím, Rape.“

„No a?“ Rap k němu výhružně vykročil.

„Mohl bych taky zavolat Darada!“ zakňoural Thinal. Znělo to skoro jako pláč. „Je to snadné! Může se stát, že to ze mě nechtěně vyklouzne.“

Rap se zhluboka nadechl. „Promiň,“ zavrčel. Potom zařval: „Och, u všech démonů!“

Obrátil se ke dveřím. Už se za nimi znova nakupili impové a dírou se opět protáhla silná ruka. Ale závora byla od otvoru příliš daleko a prkna příliš tlustá. Ten

velký voják se opravdu snažil, prostrčil dovnitř celou paži až po rameno. Než mohl Rap něco říct, Kuře se vymrštil, přelétl místnost a dopadl oběma nohama na provokativně trčící loket. Odrazil se od něj a dopadl zpět na obě nohy jako kočka, zatímco řev zraněného impa otřásal celou věží.

Výborně! Teď už není vůbec žádná naděje, že by s námi zacházeli nějak milosrdně, pomyslel si Rap.

Legionáři pomohli svému ochrnutému druhovi vytáhnout ruku ven a všichni vztekle hulákali. Další obr popadl sekeru a obořil se na dveře, až se pod jejími údery roztřásly.

„Co dál?“ Rapa bolela hlava. Zklamal Inos, ale vypadá to, že nebude mít moc času na to, aby želel své neschopnosti. „Ještě pořád se můžeme podělit o Slova,“ navrhl.

Thinal se už zase sunul k oknu. „Je jich málo. Dvě vytvoří pouze adepta. Co kdybychom vylezli na střechu a počkali tam, než odejdou?“

„Zavřou okno!“

„No tak potom rozbijeme pár tabulek.“ Thinal, člověk-moucha, se nepozorovaně sunul dál a dál a už byl skoro u svého cíle.

„Uvidí nás ze zdola. Už je skoro den.“ Rap si povzdychl. Cítil, že na něho padá únava jak těžký sníh. „Myslím, že tohle je konec! Neměl jsem být tak tvrdohlavý a tak dlouho se hádat. Okno mi radilo, abych se stal čarodějem, a já se tomu bránil.“

Neuposlechl jsem prvního rozkazu své panovnice, přinejmenším jsem odmlouval. Kdybych řádně splnil svou povinnost, byl by teď ze mě čaroděj, zahnal bych vojsko a přinutil lidi, aby ji přijali za svou královnu. Zarazil se. Zamyslel se nad tím, co asi všechno takový čaroděj může dokázat? No, teď už je to stejně jedno, řekl si nakonec.

Přiměl se k tomu, aby se na strachy pološíleného malého zloděje usmál. „Tak si běž, když myslíš, že se můžeš zachránit. Já a Kuře se vzdáme vojákům, i když to znamená poslední soud.“

Goblin je poslouchal. „Tho ne!“ zaječel.

Dveře se otřásly a odpadla u nich další deska.

„Ale ano!“ řekl Rap. „Pokud tě ovšem nenapadá něco jiného.“

Komnatou prolétl závan horkého, vlhkého vzduchu. Ozvalo se hřmění.

„Ptáku smrti! Sem!“

Všichni tři se otočili. Nebylo vidět nikoho, komu by mohl patřit ten podivný hlas. Za oknem byl hustý porost zvláštních košatých stromů, tyčících se proti šedému rannímu nebi. Ve vzduchu bylo cítit moře a vlhký porost. Někde nedaleko se hlučně rozbila příbojová vlna.

Zaraženě se po sobě podívali.

„Kdo to řekl?“ zavrčel Kuře.

„Palmy!“ vykřikl Thinal, „Ty stromy, Rape! To jsou palmy!“

Dveře se opět zatřásly, vrchní pant se už téměř zcela uvolnil ze zárubně.

„Ptáku smrti! Rychle!“

Stále nikoho neviděli. Pak Rap ten suchý stařecký hlas poznal. „To je Čirá voda!“ Bude chtít s goblinem, o kterém řekla, že je vzácný, zachránit i fauna?

Thinal zatahal Rapa za paži. „Ta Rasha, ona byla džin. Pochází ze Zarku. A kde jsou džinové, jsou i palmy!“

„To je pravda.“

Pohnuli se všichni tři najednou. Kuře byl nejrychlejší, jedním mohutným skokem přelétl parapet. Vzápětí si uvědomil svou chybu a z venku se ozvalo jeho volání: „Placatý nos! Pojď!“

„Už jdu!“ zvolal Rap a přehoupl se za ním na horký, suchý písek. Thinal, kterému se motaly cáry pláště pod nohy, vyskočil poslední. Skoro se mu podařilo přistát rovnou na Rapa.

Dveře udeřily do podlahy. Do místnosti se nahrnuli legionáři. Slyšeli odněkud z dálky slábnoucí ozvěnu hlasu, který volal: „Už jdu.“

Pocítili i lehký, nevysvětlitelný závan teplého tropického povětří, který byl vzápětí vystřídán proudem ledového vzduchu krasnegarské noci plným sněhu.

V místnosti bylo jedno otevřené okno. Po podlaze se válely nějaké zmuchlané přikrývky. Jinak byla komnata prázdná.

Neskutečná podívaná:

Ti naši herci byli,
jak jsem vám pravil, samí duchové
a roztáli se ve vzduch, řídký vzduch.
A jak těch vidin bezzákladná stavba
i mrakotyčné věže, nádherné
ty paláce, ty chrámy velebné,
ta velká zeměkoule, ano, vše,
co na ní dědicem, se rozplyne;
a jak ten nepodstatný, slavný zjev
ni mráčku nezanechá po sobě.

Shakespeare: Bouře (překlad J. V. Sládek)

OBSAH

»»» KAPITOLA PRVNÍ «««.....4
MLÁDÍ ODCHÁZÍ.....4
»»» KAPITOLA DRUHÁ «««.....37
JIŽNÍ SNĚNÍ.....37
»»» KAPITOLA TŘETÍ «««.....63
JASNÉ VOLANÍ.....63
»»» KAPITOLA ČTVRTÁ «««.....81
TISÍC PŘÁTEL.....81
»»» KAPITOLA PÁTÁ «««.....92
DÉMONICKÝ MILENEC.....92
»»» KAPITOLA ŠESTÁ «««.....131
LESNÍ PLÁČ.....131
»»» KAPITOLA SEDMÁ «««.....164
SETKÁNÍ S DÁMOU.....164
»»» KAPITOLA OSMÁ «««.....186
VYSOKÉ OKNO.....186
»»» KAPITOLA DEVÁTÁ «««.....204
PRAVOVĚRNÝ JEST NALEZEN.....204
»»» KAPITOLA DESÁTÁ «««.....231
NESKUTEČNÁ PODÍVANÁ.....231
OBSAH.....253